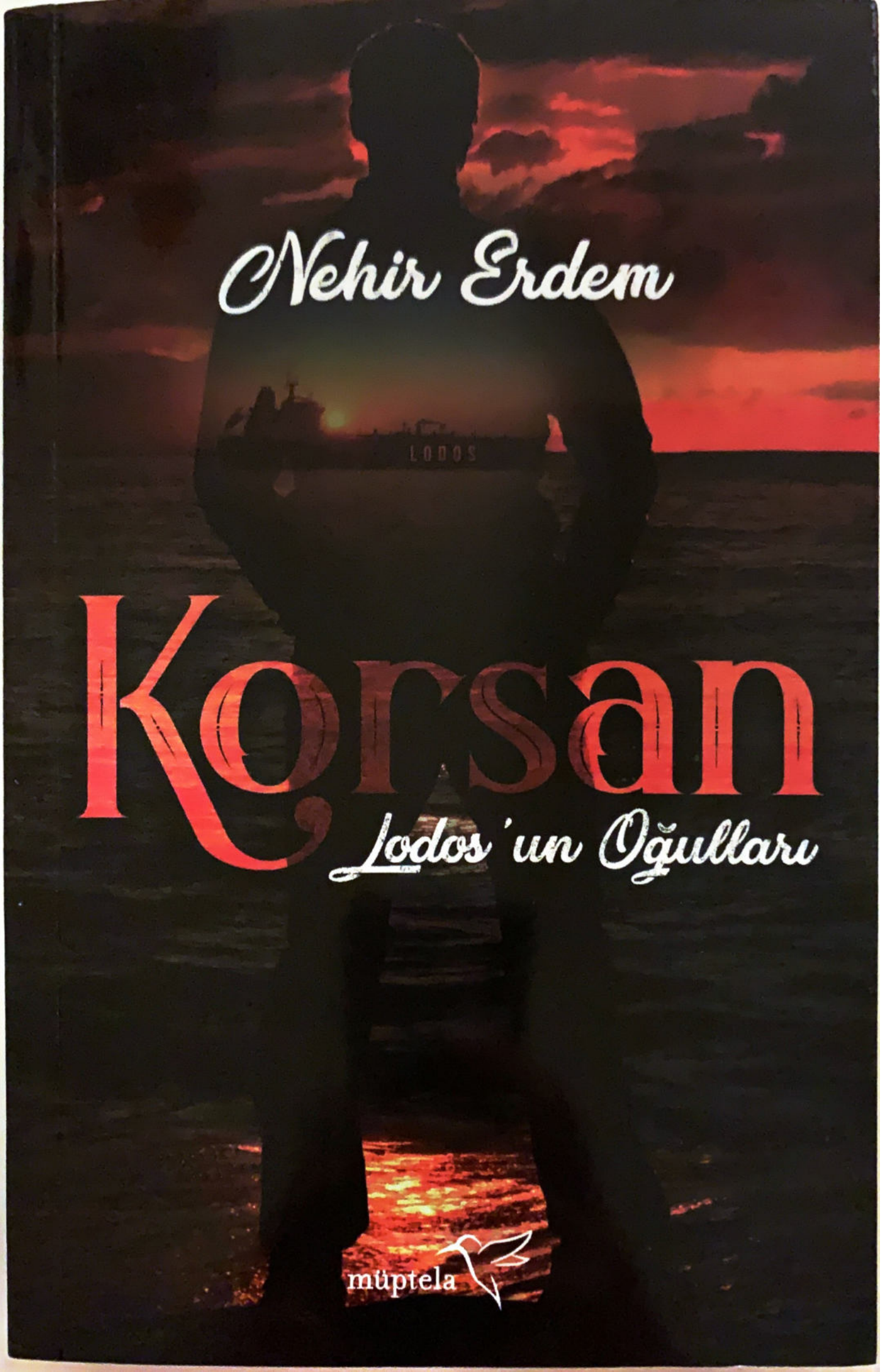

Nehir Erdem
LODOS
Korsan
Lodos'un Oğulları
müptela

Korsan - Lodos'un Oğulları
Nehir Erdem

Yayın Sorumlusu: Özge Nur Küskün
Editör: Esra Baş
Düzelti: Nur Ceren Karabiber
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni: Şükrü Karakoç

1. Baskı, Haziran 2019, İstanbul
ISBN: 978-605-2006-67-2

© Müptela Yayınları, 2019
© Nehir Erdem, 2019

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Müptela™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

Nehir Erdem

Korsan

Lodos'un Oğulları

müptela

Beni yalnız bırakmayıp,
yolculuğuma eşlik eden koca yürekli,
güzel insanlar.
Bana "İyi ki siz," dedirttiğiniz için sonsuz teşekkürler.

EKSİKLİĞİNİZ BENDEN UZAK OLSUN

NEHİR ERDEM

Onu beklemek, gece gökyüzüne bakarken bir yıldızın kaymasını beklemek kadar heyecan vericiydi benim için. Bir yanım tutacağım dilekten utanırken, diğer yanım kalbe söz geçmez ki deyip kendini avutuyordu. Sevmek suç değildi ki... Günah da değildi. Ablam bile onu benim kadar heyecanlı beklemiyor, diye düşünüyordum. Bu düşünce de içimi rahatlatıyordu aslında. Çünkü o sevilmelerin en güzeline layıktı. Onu beklerken dünyayı durduracak kadar büyük bir sevgi için yaratılmıştı o.

Asiydi, kötüydü, karanlıktı. Babam gibi korkunç bir adamın sağ kolu olacak kadar gözü karaydı o genç yaşında bile. Ama o mavi gözleri öyle güzel bakıyordu ki bana, o an onun sevdiği kızın kız kardeşi olmam hiçbir şeyi değiştirmiyordu benim için.

Kalbe söz geçmiyor demiştik ya... Benim yüreğim de imkânsız ve karşılıksız aşkın ıstırabı ile yanıyordu. Yanıyordu ama bir yangın ancak bu kadar mükemmel olabilirdi. Güne gülümseyerek başlamam için en büyük sebebimdi. Hem... Hem onu uzaktan sevmemin kime ne zararı vardı ki?

Yoktu.

Kimseye söylemiyordum. Ablamın gülen yüzüyle içim burkulsa da mutlu oluyordum. Geceleri yatmadan önce kalbimin saklı odasında onun da bana âşık olması için çocukça dua ederken, kalbimin en büyük odası büyük bir içtenlikle ablamın aşkının sonsuz olması için dua ediyordu. İkiye bölünmüştüm aslında.

İşte o gün de okuldan geldiğimde ablamı o hep dua ettiğim, onu görmeyi istediğim şekilde bulmuştum. Deli gibi mutlu...

Bir kere daha ikiye bölünmüşlüğümün, cılız umuduyla dinlemiştim ablamı.

O aramış. Yarım saat içinde geleceğini söylemiş ve sesi öyle heyecanlı geliyormuş ki ablam onun evlilik teklif edeceğine bütün yüreğiyle inanmış.

Ablama "Babam sizi yaşatmaz," dediğimde bile gözlerindeki aşkın ateşi ve umudu sönmemişti. "Kaçarız Asuman," demişti. "Kaçarız ve Adem Vahap Pusat'ın bize ulaşamayacağı bir dağ başında, kendi sebzelerimizi yetiştirerek mutlu oluruz."

O an ne yapacağımı bilememiştim. Ablamdan ayrılacağıma mı O'nu bir daha göremeyeceğime mi daha çok üzülmem gerektiğini seçememiştim ve bu sefer kalbimin iki odasını da birleştirip ömrümde etmediğim kadar içten dua etmiştim.

"Allah'ım. Bir şey olsun ve o ablamı alıp gitmesin. Giderlerse de beni de götürsün."

Daha duam bitmeden fırtına gibi dalmıştı bahçeye. Dalmıştı ve gözleri deli gibi etrafta dolaşmış, mutluluktan ışıldayarak ona doğru koşan ablamı bulmuştu. Onlar birbirine aşkla bakarken benim içim dağlanmıştı. Duamın kabul olması için bir kere daha açmıştım yüreğimin odalarını ama on altı yaşın verdiği çocuklukla ettiğim o duanın böylesine büyük bir acının ilk adımı olacağını bilseydim... O güne geri dönebilseydim... Asla o duayı etmezdim.

"Beyza, hazırlanın. Sizi götürüyorum."

"Neden Fatih? Nereye gidiyoruz?"

Ablam heyecanla onun yüzüne bakarken benim beynimde birçok soru ve umut aynı anda dolaşmıştı. Hazırlan değil, hazırlanın demişti. Neden? Seni götürüyorum değil, sizi götürüyorum demişti? Götürür müydü ki? O an evden çıkıp tedbirli şekilde ona yaklaşan annemin: "Fatih oğlum? Neler oluyor? Bu ne telaş?" soruları bile benim içimdeki umuda balta vuramamıştı. Bizi götürüyordu. Hepimizi.

Ama sonra onun sesindeki paniği hissetmiştim.

"Nihal teyze. Patron her şeyi öğrenmiş."

Annemin gözlerinin korkuyla büyüdüğünü fark etmiştim.

"Her şeyi derken?"

O, annemle büyük bir sır paylaşır gibi bakışırken, ablam da ben de o an hiçbir şey anlamamıştık. Düşünüyorum da... Keşke hiç anlamasaydık.

"Nihal teyze... Adem Vahap, Beyza'nın kendi kızı olmadığını öğrenmiş. Beni, seni ve Beyza'yı öldürmem için yolladı."

Ve o anda ilgilendiğim tek şey onun ablamı öldürmekten bahsetmesiydi.

Ablam babamın kızı değilmiş? Annem bayılmak üzereymiş? O, korku ve öfkeyi barındıran mavi gözlerini gökyüzüne dikmiş?

Hiçbiri umurumda değildi. Önemli olan tek şey onun ablamı öldürmekten bahsetmesiydi.

Neredeyse ondan iki baş kısa olmama rağmen kendimi ablamla arasına atmıştım. O an ilk defa hiç çekinmeden, korkmadan ve ona olan aşkımın altında ezilmeden bakmıştım gözlerine. Biz birbirimizle göz savaşı yaparken annem dövünüp durmuştu. Ablamın kesik kesik gelen hıçkırıkları bile umurumda değildi, yaklaştırmamıştım O'nu ablama.

"Ablamı öldürürsen seni öldürürüm."

"Ablanı öldürmek mi? Çekil başımdan ufaklık."

O gözler çok kısa bir süre daha gözlerimde durup anneme çevrilmişti.

"Vaktimiz yok Nihal teyze. Ben tekne ayarladım. Yunanistan'a gidip, oradan sahte evraklarla sizi İtalya'ya kaçıracağım..."

Onun kendine hâkim olmaya çalışan tavrına karşılık ablam girdiği şokun etkisiyle olduğu yerde sallanırken, "Ben... Ben o adamın kızı değil miyim?" diye sayıklıyordu.

O'nun yüzündeki öfke ablama baktığında öyle güzel siliniyordu ki... Onun ablamın yanaklarını avuçlarının içine almasını görmemek için gözlerimi kapamıştım ama keşke kulaklarımı da kapatabilseydim.

"Değilsin çok şükür. Sen o canavarın kızı olamayacak kadar meleksin..."

"Peki Asuman?"

Bu soruyla annem inleyerek bana sarılmıştı ama ondan ses çıkmamıştı. O kısacık sessizlikte o mavi gözlerin bana baktığını hissedebiliyordum. Keşke hayır deseydi. Asuman da onun kızı değil, deseydi ama annemin ayrılmak istemezcesine bana sarılıyor oluşu aslında en güzel cevaptı. Onun o soğuk sesinden duyacağım cevaba ihtiyacım kalmamıştı ama yine de o...

"Asuman onun kızı. Anneni ve seni öldürüp, öz kızını ona götürmemi istedi."

Annemin kollarından nasıl ayrıldım, nasıl kendimi onun ellerine, ayaklarına attım hiç anlamamıştım. Tek korkum o adama gitmekti.

"Ben o adama gitmem. Annemi, ablamı öldürtmek isteyen adamın yanına gitmem. Yalvarırım beni ona verme," diye haykırırken ablamın beni yerden kaldırma çabaları hiç işe yaramamıştı. Ben, yukarıdan bana bakan o mavi gözlerde sanki can veriyordum.

Ben bir yandan haykırırken annem diğer yandan haykırıyordu. "Asumanımı o adama vermem. Ölürüm de vermem."

Ama O'nun bakışlarındaki merhameti ortaya çıkaran ablamın sözleri olmuştu.

Ablam yerden kaldıramadığı bana sıkı sıkı sarılıp "Asuman'ı da koruyacağına söz ver Fatih," dediğinde anbean değişen bakışlardan anlamıştım ki O ablam için dünyayı yakardı.

İşte o an, o körpe yüreğimle ablamın yerinde olmayı o kadar istemiştim ki. Âşık olduğum adama sahip olduğu için değil,

onun bakışlarındaki o aşağılamayı görmediği için. Aşağıladığı babamdı ama onun kızı olamayacak kadar melek olan da ablamdı. Ben babamın, bir canavarın kızıydım işte.

Ve o bakışı o günden bir hafta sonra bir kere de hastane odasında gördüm. Doktor onun gözüne pansuman yaparken onun, o güzel sol gözünün görebilmesi için dualar etmiştim. O ise sağ gözünü tüm soğukluğuyla gözlerime dikmişti. Dünyamı üşüten kısacık bir an gözlerime bakıp, arkamdan odaya giren gözü yaşlı anneme, "Sizi ömrünüzün sonuna kadar saklarım. Tüm bakımınızı karşılarım. Ama o..." deyip benden esirgediği tek gözünü pencereye çevirip tüm dünyamı karartan o sözleri söylemişti. "Asuman bir daha karşıma çıkmasın."

O günden sonra onun karşısına çıkmadım. O günden sonra İtalya'da bizi ziyarete geldiği her seferde kendimi odaya kilitledim. Aradan aylar, yıllar geçti. Kanser olan annemi hastanede ziyarete geldiği her defada kendimi hastane koridorlarının gölgelerine attım. Aradan geçen sekiz yılın her gününde, yüreğimde taşıdığım yükle, gökyüzü gibi olan Asuman'dan hırçın ve asi Asu'ya dönüştüm.

Ve o günden sonra onun aşkını unutmaya çalışmadığım tek bir güne bile uyanmadım.

Mezarlığa girdiğinde bastıran yağmurla başını gökyüzüne kaldırdı. Sekiz senedir gözyaşlarını kimseye göstermeyen biri olarak yağan yağmura minnettardı. Uzaktan gören ağladığını anlamazdı ama o soğuk yağmur damlaları ile yanaklarını ıslatan gözyaşlarını çok rahat ayırt edebiliyordu. Burnunun ucundan damlayan yağmur damlası soğuktu. Ürperticiydi. Ama dudaklarının kenarına gelip, iki dudağının birleştiği yeri ıslatan o sıcaklık... Tuzluydu. Soğuk toprakta yatan kadının anısına bir armağandı.

Yavaş adımlarla yaklaştı mezara. Yerde bulunan mezar taşının üstünü kaplayan kuru yaprakları, toprakları eliyle temizledi ve gözyaşlarının artmasına sebep olan yazıyı okudu.

Nihal Pusat...

Kısa bir an mezar taşından çektiği gözleri etrafta dolaşırken kaşları çatıldı. Yağmurun arsızca dövdüğü toprak, o mis gibi kokuyu şimdilik içinde hapsederken, ağaçlar dallarını korumaya alır gibi sağa sola sallanıyordu. Derin bir soluk aldı, gözlerini toprağa çevirdi ve temizlediği mezar taşını parmak uçlarıyla okşadı.

"Annem... Ölümünün birinci ayı kutlu olsun. Hani ağlama demiştin ya bana... Sözümü tutamıyorum, bil istedim. Acılarının dindiğine sevinirken bile bencilliğimden vazgeçemiyorum."

Tekrar derin bir soluk çekip iyice ıslanan toprağa önce ellerini dayadı sonra başını öne eğdi.

"Ama senin de dediğin gibi, ben zaten hep bencildim değil mi?"

Yere eğik duran yüzü sayesinde yağmur damlalarının arkasında daha fazla saklanamayan gözyaşları annesinin mezarına dökülmeye başladı.

"Sert kabuğumun kenarını kaldırarak yaralarıma üfleyecek kimsem yok. Sen gittin... Acılarım da ben de kimsesiz kaldık be anne."

Asu çantasını karnına doğru bastırıp iki büklüm oldu. Ağlamaktan iyice acıyan gözlerini kapatıp alnını mezar taşına dayadı ve öylece kaldı. Bekledi... Bekledi... Bekledi... Ve çantasından çıkardığı çakıyı hemen o anda yanında beliren bacağa sapladı.

Kısık bir sesle inleyen adama dönüp bakmadan yerinden fırladığı gibi koşmaya başladı. Biliyordu. Vazgeçmemişti... Babası olacak o herif köpeklerini yollamaktan vazgeçmemiş, üstelik ilk defa bu kadar yaklaşmıştı ona.

Asu mezarlıktan çıkıp sağa sola aldırmadan kendini caddenin ortasına attı. Hızla akan trafik, korna ve fren sesleri birbirine girerken arkasına dahi bakmadan koştu. Girdiği ara sokaklarda önüne çıkan şarapçı evsizleri itti, çöp konteynırlarını duvar kenarından çekip yola fırlattı, sokak kedilerinin üstünden atladı. Düştü, kalktı ama ne olursa olsun elindeki çakıyı bırakmadı. Çünkü hâlâ, tanımadığı o adamın arkasında olduğunu biliyordu. Elindeki çakı en fazla ne kadar kesik açabilirdi ki? Ne öldürürdü, ne kan kaybından halsiz düşürürdü. Sadece o anlık şaşkınlığa uğratıp ona kaçması için gereken zamanı verirdi o kadar.

Son bir gayretle kendini tel örgülerin üstünden atıp diğer sokağa geçtiğinde soluklanmak için sote bir yer aradı ve aradığı yeri on beş metre ötesinde camları kırık

binada buldu. Merdiven boşluğuna girip soluklanırken fazla vaktinin kalmadığını biliyordu. Son bir gayretle kendini merdiven boşluğundan arka tarafa attı, geldiği yolu diğer sokaktan geri koşmaya başladı.

Soluksuz geçen bir saatin sonunda izini kaybettirdiğini düşünerek yaşadığı apartmanın kapısını hızla açtı. Dar merdivenleri koşarak çıktı. Dairesinden içeri girdiğinde, bir omuz darbesiyle açılacak kadar güçsüz olan kapısını kilitleme zahmetine girmeden dizlerinin üstüne çöktü. Aslında şimdi ağlamanın tam zamanıydı ama aksilik bu ya, hiç sırası değildi. Peşindeki adam evini biliyor olsaydı mezarlıkta pusu kurmazdı. Mezarlığı bulan adamın da, evini bulması çok fazla zamanını almazdı.

Soluğunu düzene koyduktan sonra hızla annesinin odasına gitti. Yatağın altındaki kutuyu çıkarıp içinden ihtiyacı olanları ve asla arkasında bırakmaması gerekenleri ufak kutuya aktardıktan sonra doğruldu. Islak üstünden kurtulması gerekiyordu ama önce son bir görevi vardı, yapması gereken.

Eline telefonunu aldı. Sekiz senedir numaralar değişse de, kayıtlı olduğu ismin asla değişmediği kişiyi rehberinde buldu. Parmağı o ismin üstünde kısa bir süre durdu, bekledi. Araması yasak olan, aranmaması için sıkı sıkı tembihlenen o numara...

"Bir şeye ihtiyacınız olduğunda beni bu numaradan ara Nihal teyze. Ama sadece sen ara..."

Dudakları kısa bir an acılı bir alayla kıvrıldı. Şimdi annesi istese de bu numarayı arayamazdı değil mi? Tüh bak sen, kader nelere kadirdi de, insanoğlu ne kadar acizdi.

Kayıtlı olan ismi kaydırdı ve çalan telefonun açılması için bekledi.

"Alo?"

Duyduğu soğuk ve tok adam sesiyle kaldı. Son duyduğundan bu yana dört sene geçmişti ve o dört sene boyunca bu sesi unuttuğuna kendini inandırmıştı. Yaşattıklarını değil, hissettirdiklerini değil ama en azından sesin kendini unuttuğuna emindi. Ancak hızla atan kalbine bakılırsa yanılmıştı. Hem de çok pis yanılmıştı be! Sahi... En çok kime kızgındı?

Kısa süren karşılıklı sessizliğin ardından karşı taraf derin bir soluk alıp konuştu.

"Nihal teyze iyi mi?"

Bir kere daha acısını belli edecek şekilde gülümsedi. Sessizliğinle tanınmak güzeldi değil mi?

Girişe ve gelişmeye gerek görmedi. Direk sonuca varmak en iyisi diye düşündü ve aynı soğuklukla cevapladı.

"Öldü."

Karşıdan kısık sesle edilen bir küfür sonrası bir süre cevap gelmedi. Sonra da o ses, daha ne kadar soğuk olabilir, diye düşündürecek bir tonla cevap verdi.

"Ne zaman?"

Aklına bir an için annesinin son nefesini verişi geldi ve hemen silkinerek o acı veren anıdan kurtuldu.

"Zamanını boş ver. Seni o yüzden aramadım. Babam olacak adam izimi buldu. Peşimdeki köpeğini yaraladım ama her an beni bulabilir. Bu yüzden kaçıyorum."

"Nereye?"

Sözünü kesen adama soğuk bir sinirle cevap verdi.

"Boş versene be! Nereyeyse nereye. İlgilenmen gereken bir annem yok artık. Beni soracak olursan da adios amigos. Yani kısacası, özgürsün Fatih."

Telefonu kapattı ve üstündeki ıslak kıyafetleri yavaş yavaş çıkarmaya başladı. Vücudunun titrediğini hissettiğinde de kendini duşa attı.

Nereye gidecekti sahi? O hep hayalini kurduğu Afrika ülkelerine gidebilirdi belki. Ya da belki de Türkiye'ye dönerdi. Babasının burnunun dibine... O adam onu dünyanın dört bir köşesinde arıyorken aklına kendi ülkesine bakmak gelmeyebilirdi değil mi? Kendini tutamayarak önce kıkırdadı. Kıkırdaması giderek şiddetlendi, gözünden akan yaşlarla kahkahaya dönüştü. Deliriyordu işte. Belki de en iyisi buydu.

Kafasını aşağıya eğdi ve kısa, koyu kahve saçlarını yanağına yapıştıran suyun dinlendirici yoğunluğunun içinde fısıldadı.

"Belki bir gün kapını Azrail eşliğinde çalabilirim ha Adem Vahap Pusat? Belki annemi özlemişsindir ha? Seni de yanına gönderirim. Güzel olmaz mı?"

Asu kurduğu hayalin güzelliğiyle bir kere daha kahkaha attı.

Ne kadar duşta kaldığını bilmiyordu ama soğuyan suya bakılırsa uzun süredir oradaydı. Kontörle gelen sıcak suyu tükettiğini duysaydı annesi kesin arıza çıkarırdı. Keşke, diye düşündü ve sonra o keşkeyi de diğerleri gibi kaldırıp attı. Onun hayatında keşkelere yer olmayalı tam sekiz sene olmuştu.

Havluyu bedenine sarıp duştan çıktı. Yeterince oyalanmıştı ve içinde bulunduğu durum göz önüne alınırsa onun için vakit nakitti. Kısa saçlarını kurulamakla uğraşmadan banyodan çıktı ve çıktığı anda da dondu kaldı.

Tam karşısındaydı işte. Sekiz senenin içinden çıkmış, yatak odasının ortasına dikilmişti. Siyah deri korsan bandıyla sol gözünü kapatmış, öfkeyle bakan sağ gözünü ona dikmişti.

Önce ona bakan mavi gözün etkisine girdi. Özlem burnunun direğini sızlattı. Aşk sol göğsünde büyük bir

ihtilal başlattı. Karşısındaki adamın heybetine tezat ufacık bedeni titredi. Soluğu, ciğerini yakarak havaya karıştı ama sonra... Sonra tüm bu duygular canını acıta acıta, her zerresine kesikler ata ata sekiz yıldır oluşturduğu sert kabuğun arkasına saklandı. Ya o yaralarını saklayan kabuğu da olmasaydı? Secde eder gibi çöker miydi adamın ayaklarının dibine?

Acaba Fatih de o günden sonra kendine bir kabuk oluşturmuş muydu? O korsan bandının arkasına mı saklamıştı duygularını, acılarını?... İkisi de kendi acılarında yanıp, birbirlerine belli etmiyorlar mıydı acaba? Eğer öyleyse bu ne hoş bir ironiydi böyle...

Belki birkaç saniye süren bu girdaptan kurtuldu ve sanki onu odanın ortasında görmek çok sıradan bir şeymiş gibi rahat, dolabına doğru yürüdü.

"Işınlanma icat edildi mi ya?"

Dolabından siyah kot pantolon, siyah sporcu atleti ve siyah çoraplarını çıkardı. İç çamaşırı çekmecesini çekti ve odada bir adam var diye umursamadan siyah sutyenini, siyah külotunu aldı. Adama dönmeden havlusunun ucunu tuttu.

"Giyineceğim."

Adamın hiç tepki vermeden durduğunu hissedince kısa bir an duraksadı ama sonra umursamadı. Sert kabuğu öylesine kalındı ki... Çıplak teni sadece teferruattı.

Sen bilirsin, der gibi omzunu silkti ve havlusunu açarak yere düşürdü.

Eğilip külotunu bacaklarından geçirdi, kalçasından yukarı çekip düzeltti. Sutyenine uzandığında önce adamın dişlerinin arasından öfkeyle söylediği "Acele et!" emrini duydu, sonra da hızla çarpan kapıyı... Kapı sesiyle kısacık bir an irkilse de giyinmesine devam etti.

Evet, aslında acele etmesi gerekiyordu. Yıkılmaması gerekiyordu. Duygularını taşırmaması gerekiyordu. O sert kabuğuna şimdi çok daha fazla ihtiyacı vardı. Aşk bir kapı uzağında, bela bir adım arkasındaydı. Dudakları alayla kıvrıldı. Sahi... Aşk kaç mevsim önce dökmüştü umutlarını?

Pantolonunun düğmesini kapattıktan sonra sırt çantasına birkaç parça kıyafet koydu. Yatağın üstündeki kutuya uzandığında ise öylece kaldı. Kutunun kenarından ablasının fotoğrafının ucu görünüyordu. Beyaz babetleri, beyaz kapri pantolonundan görünen süt beyazı bilekleri... O banyodayken Fatih bu kutuyu mu karıştırmıştı? Sevdiği kızın fotoğrafını görmeye cesaret mi edememişti, yoksa baktığı fotoğrafı yerine iyi mi koyamamıştı?

Ucunu tuttuğu fotoğrafı çekti ve pembe bluzun omuz kısımlarına düşen altın sarısı bukleleri gördü. Sonra da o umut dolu gülümsemeyi... Ağlamaması gerektiğini bir kere daha kendine hatırlatarak fotoğrafı hızla kutuya geri koydu ve kutuyu da çantasına tıkıştırdı. Hâlâ ıslak olan siyah kot montunu da üstüne geçirdiği zaman hazırdı.

Odadan çıktığında adamı pencereden dışarıyı izler halde buldu. Bir an ne demeliyim, diye düşündü. Teşekkür mü etmeliydi? Niye geldin mi demeliydi? Zahmet ettin buraya kadar mı demeliydi? Aradığımda İtalya'da mıydın? Onu geç, kapımın dibinde miydin? Neredeydin ki hemen geldin, diye mi sormalıydı?

Hiçbirini yapmadı çünkü sekiz sene, susmaya alışmak için yeterli bir zamandı.

"Çıkarken kapıyı kapatırsın."

Tam evin kapısını açacaktı ki kolundan çekilmesiyle hızla döndürüldü.

"Benimle geliyorsun."

"Kim demiş..."

Bir hamle daha yaptı ama yine kapıya ulaşamadı. Adam dişlerinin arasından, "Beni zorlama!" diye tısladı.

Asu kavga çıkaracak, oyalanacak halde değildi. Nasılsa bir şekilde atlatırdı bu adamı.

"Peki. O halde kıçını kaldır da çıkalım. Peşimdeki adamın şaka yapar gibi bir hali yoktu."

Karşısındaki adam gözündeki korsan bandını parmağıyla kısa bir an okşarken Asu o tek mavi göze baktı. Bir zamanlar o gözün nasıl ışıldadığına şahit olmasa, hep böyle soğuk baktığını sanabilirdi ama biliyordu... O gözler bir zamanlar sımsıcak ve aşkla bakardı. Ablasına...

Tam bu dalgınlığın içindeyken kapının dışından gelen sesle birbirlerine baktılar. Adamın yüzünde tek bir mimik bile oynamazken Asu bezgin şekilde gözlerini yumup geri açtı.

"Az daha bekleyemedin mi be kardeşim?..." diye homurdandıktan sonra adamı kolundan tutup çekiştirdi.

"Gel."

Adam tereddüt etmeden arkasından gitti. Asu ikisini de banyoya sokup kapıyı kapatırken o tek mavi göz ona soru sorar gibi baktı.

Asu gözlerini devirdi.

"Duş fantezisi değil, korkma."

Banyo penceresini açarken de alaycı bir şekilde devam etti.

"En azından seninle değil..."

Fatih tek kelime etmeden pencereye gitti, aşağıyı kontrol edip başıyla pencereyi işaret etti.

"Atla."

Asu tam bir adım atmıştı ki içeriden büyük bir gürültü

geldi. Evin kapısı kırılmıştı. O hızla pencereye tırmandı ve arkasından Fatih'in gelip gelmediğini önemsemeden yan binanın çatısına atladı. Bacağında hissettiği keskin acıyla tam inleyecekti ki Fatih de soluğu yanında aldı.

"Koş!"

Asu çatının üstünden koşarken banyo penceresinden atılan birkaç el silah sesini umursamadı ama Fatih dönüp pencereye baktı ve kar maskesiyle onlara bakan adamı gördü. Adem Vahap Pusat genelde kaliteli köpek seçmekte çok başarılıydı ama bu sefer başaramamıştı.

Asu arkasına bakmadan koşarken ayağındaki sızının arttığını hissediyordu. Pes etmek yok, diye düşündü. Eğer şimdi pes ederse babasına yenilmiş olacaktı. Kaçmak ona zor gelmiyordu, çünkü ona kalsa bu kaçma işini sekiz sene önce yapardı ancak annesinin hastalığı buna engel olmuştu. Ama şimdi annesi yoktu ve o arkasına bakmadan rahatça kaçabilecek olmanın acısını yaşıyordu. Annesi ile olan anıları da ardında bırakacaktı.

Bir de ardından gelen adam vardı. Şimdi kaçarsa ondan da ilelebet kurtulacaktı. Bu biraz şey gibiydi... Şey gibi... Acıdan kurtulup, yarayı unutmak gibi.

Tam bunu düşünürken büyük bir duvarın üstünden diğer tarafa atladı ve atladığı gibi de acıdan iki büklüm oldu. Kalbi mi daha çok acımıştı, bileği mi?

"Ne oldu?"

"Bir şey yok..." dese de sesi bileğindeki acının ağır basmasıyla sızlanır gibi çıkmıştı. İşte bundan nefret ediyordu; hayata karşı ezik olmaktan, bu adamın karşısında çaresiz kalmaktan...

O anda yerden havalandı ve kendini, boyu bir doksana yakın olan adamın kucağında buldu.

"İndir beni! Yürürüm ben."

Adam cevap verme tenezzülünde bulunmadan ara sokaklardan geçip ana caddeye çıktı. Asu bir yandan sinirlense de diğer yandan bir adım dahi atamayacağının farkındaydı. Göz ucuyla bileğine bakmaya çalıştı ama pantolonun dar paçasından hiçbir şey belli olmuyordu. Çaresiz kucakta taşınmayı kabul etti.

Bir süre daha gittikten sonra onu taşıyan iri beden durdu. Soluk soluğa kalmadan, arkasını kontrol edip onu yere indirdi. Geldikleri yere bakan Asu, evinin sokağından bir hayli uzaklaşmış olduklarını gördü.

"Tehlike geçti. Yardımın için teşe..."

"Bekle burada."

Bu adam onu dinlemiyordu bile. Dinlemek şöyle dursun yüzüne dahi bakmıyordu.

Asu, sikerim aşkını da ıstırabını da diye düşündü ve sinirle birkaç adım atıp onu bırakan adamın önüne geçti. Bileğinin acısıyla çığlık atmak istese de dişlerini sıktı, acıdan dolan gözlerini umursamadı ve soğuk havaya rağmen alnında biriken terleri sildi.

"Beklemiyorum. Bak geldin, yardım ettin, teşekkürler ama ben sana gel demedim. Babam hâlâ peşimizde bunu bil, tedbirini al ve artık annem için endişelenme diye sana haber vermek istedim; hepsi bu. Bana karşı zaten bir sorumluluğun yoktu, hele şimdi hiç yok. Yani kısacası Fatih, ablamdan sonra annem de öldü ve ortaklık bitti. Şimdi haydi yolun açık olsun, dostlara da selam..."

Asu'nun vurdumduymaz bir tavırla yaptığı bu konuşma hiç etki göstermemiş olacaktı ki Fatih sabırlı olmaya çalışarak bir soluk çekti, sonra da soğuk sesiyle cevap verdi.

"Baban hâlâ peşinde, sana bu kadar yaklaştığına göre ülkeden çıkarken zorluk çekeceksin."

"Zaten Solvenya sınırındayım ve inan bana Koper'a geçmem çocuk oyuncağı. Sen kafana takma bunları."

"Bizim gemiye geliyorsun. Ülke değiştirdiğimizde iner, nereye istersen kaybolursun."

"Eksik olma ama kalsın."

Asu çantasını kaptığı gibi yürümek için hamle yaptığında ayak bileği yine kendini hissettirdi. Unuttuğu sızı bıçak gibi kemiğine saplandı. Dişlerinin arasından İtalyanca bir küfür savururken, Fatih öfkeyle bir soluk saldı ve Asu ikinci kez kendini o kucakta buldu.

"İndir beni!"

Fatih hiç oralı olmazken, Asu sinirle adamın omzuna vurdu. Bu adam onu neden hiç dinlemiyordu yahu?! Bit pazarına nur mu yağmıştı?!

"İndir beni dedim! Bırak be adam bırak!!!"

"Asuman! Kapa çeneni!"

Fatih büyük bir öfkeyle başını çevirdiği an burun buruna geldiler.

Asu bu kadar yakınında duran o mavi gözün içinde yanıp sönen öfkeyi, nefreti öyle net görebiliyordu ki yılların azaltamadığı kin aşkının önüne geçip iliklerini dondurdu. İçinde serpilmek için can atan tüm duygularını alaşağı etti. Başını dikleştirdi. Bulunduğu konum ve durum her ne kadar acınası olsa da o sert kabuğunun ona verdiği en büyük hediyeyle adamın gözünün içine baktı. Çok sert. Çok güçlü. Çok soğuk.

"Sakın bana Asuman deme! Benim adım Asu!"

Çok kısa bir an adamın gözünde şaşkınlık gördüğüne yemin edebilirdi ama bunu hayal etmiş olma oranının daha fazla olduğunu düşündü. Çünkü cümlesi biter bitmez adam sadece omzunu silkmiş ve ilk gördüğü taksiye el ederek Asu'yu resmen içine tıkmıştı. Taksiciye İtalyan-

ca, Trieste Limanı'na gitmek istediğini söyledikten sonra bir süre sessiz kaldılar. Sonra Asu Fatih'in sesiyle irkildi.

"Adam senin izini nasıl buldu?"

"Bilmiyorum. Annemin yanındayken..." diyen Asu yutkundu. Sesindeki titremeyi yok etmeye çalışarak devam etti. "Yani mezarlıktayken izleniyormuşum gibi hissettim. Sonra da işte adamı yanımda gördüm ve..." O anı tekrar yaşarken titredi.

Fatih'in de olayı anladığını, o da kendisi gibi sessizliğe bürününce anladı. Daha fazla anlatmaya gerek görmeden dolu dolu olan gözlerini akıp giden yola çevirdi.

Yol boyunca Asu'nun aklından birçok anı, birçok düşünce geçse de sonuç tek bir yere çıkmıştı. Bu adamın yardımı olmadan bu ülkeden gitmesi öyle kolay olmayacaktı, üstelik çatladığına emin olduğu bir bilekle... Nasılsa ilk limanda gemiden de bu adamdan da ayrılacaktı. Ayrılmasa da bu adamın onu göndereceği gün gibi aşikârdı. İçindeki çocuk Asuman'a aldırmadan kabuğunun duvarlarını kaldırdı ve Lodos adlı gemiye doğru topallayarak yürüdü. Sekiz seneyi bir şekilde geçirmişti ya, bu birkaç günü ya da haftayı da geçirebilirdi.

Asu geminin merdivenlerini çıkarken aklına gelen düşünceleri yok etmeye çalıştı. En son sekiz sene önce bir deniz aracına bindiği o anın görüntüleri beynine hücum ederken çökmekten korktu. Ellerini karnının üstüne bağlayıp, iki büklüm olup ağlamak istiyordu ama yapamazdı. Hele de tam arkasında kendinden emin adımlarla yürüyen adamın varlığını hissederken.

Güverteye çıktığı an, ona çevrilen gözlere içindeki çaresizliği saklayarak baktı. Ne gözlerini kaçırdı, ne başını eğdi. Yanlarına yaklaşan sevimli genç adamın meraklı bakışlarına da gözlerini kırpmadan karşılık verdi. Gelen adamın bakışları kısa bir an onun üstünde dolaşıp yanında duran adama çevrildi.

"Barut Reis gemiye kız attığını biliyor mu Korsan?"

"Ağzına ayar çek, ben çekersem fena olur Filinta."

Fatih'in buz gibi sesi hemen hemen her adamı korkutabilirdi ama Filinta denilen adam pek korkmuş gibi gelmemişti Asu'ya. Üstelik pişkin pişkin sırıtarak elini uzatınca Asu tek kaşını kaldırdı.

"Ciao... Mi chiamo Murat." *(Merhaba... İsmim Murat.)*

Ona uzatılan eli sıkan Asu soğuk duruşundan taviz vermedi.

"Sana da merhaba Murat. Ben de Asu."

Gerçek adının Murat olduğunu öğrendiği adam, aldığı bu cevapla şaşkın şekilde Fatih'e döndü.

"Yuh! Oha! Lan İtalya'da Türk kızı mı buldun?! Şansa bak bee..."

Genç adamın cümlesi daha tamamlanmamıştı ki Fatih yakasına yapıştı.

"Lan sana ağzına ayar çek demedim mi ben?!"

"Tamam, ulan tamam. Sakin..."

Asu daha ne olduğunu anlayamadan güverteyi bir başka gürleme kapladı.

"N'oluyo lan burada?!"

En az Fatih kadar iri olan esmer bir adamın, gözlerinden ateş saçarak onlara yaklaştığını gören Asu, daha ne kadar bunlara katlanabileceğini düşündü. O düşünürken de yeni gelen adam devam etti.

"Ulan Filinta! Sana gemiye kız atmayacaksın demedim mi lan ben?! Korsan bırak, bu hergele bende..."

"Barut Reis, bu sefer gemiye kız atan ben değilim yalnız, Korsan! Sen de her dişi sorunu benden biliyorsun. Kırılıyorum bak..."

Barut Reis bu sefer daha sakin ve şaşkın Fatih'e döndü.

"Doğru mu diyor bu hıyar?"

Fatih bu soruya cevap vermedi. "Senle konuşmamız lazım Reis," dedi ve Asu'yu da kolundan tutarak sürüklemeye başladı.

Asu'nun zaten yıpranmış olan sinirleri bu kadarını kaldıramadı ve genç kadın hızla kolunu ondan kurtardı.

"Ben senin çek çekli valizin değilim! Beni çekiştirmekten vazgeç!"

"Helal be Asu! Çok pis doksana çaktın lafı."

Murat'ın muzır sesiyle iki adam öldürecek gibi ona döndü. Ama konuşan Barut Reis'ti.

"Kreynin* tepesine çık Filinta. Akşama kadar raspa var sana."

"Lan yine mi be?! Ama Barut Reis, kızı getiren Korsan, ben neden..."

---

* Gemi güvertelerinde bulunan, yükleme ve yük boşaltma işine yarayan bir veya birden fazla olan vinç.

"Hemen dedim. Yoksa geceyi de orada geçirtirim sana!"

Barut Reis, Murat'ın lafını ağzına tıkarken Fatih, Asu'ya doğru tısladı.

"Düş önüme!"

Asu aynı soğuklukta karşılık vermeyi ihmal etmedi.

"Emredersin!" dedikten sonra kurtardığı kolunu sıvazlayıp, sızlayan ayağını görmezden gelerek peşlerine takıldı.

Yaşam mahallinden* içeri girip, yağlı boya kokusunun makine yağı kokusu ile harmanlandığı koridorda ilerlemeye başladılar. Önlerine çıkan demir merdivenleri inerken onlara merakla bakan gemicileri umursamayan Asu, bir an önce bir köşeye çekilip, ilk limana kadar da oradan ayrılmamayı diledi. Karşılarına çıkan sıra sıra kapıların kamaralara ait olup olmadığını düşünürken yanılmadığını önünde açılan kapıyla anladı.

"Gir ve bekle."

"Neresi burası?"

"Benim kamaram."

Asu ona bakan o soğuk göze daha fazla kapılıp gitmeyi istemediği için itirazsız içeri girdi ve daha Fatih uzanıp çekemeden kapıyı sert bir şekilde kapattı.

Bunu yaparken sanki kilometrelerce koşmuş gibi hissetti kendini. Demir bir yatak, duvara monte edilmiş iki kapaklı demir dolap, ufak bir masa ve sandalyeden başka eşya bulunmayan kamaranın demir duvarlarına bakarken içini büyük bir yalnızlık hissi kapladı. Kendini bildi bileli âşık olduğu adamın yaşadığı yerdeydi...

Gözleri yatağa kaydığında yutkundu. Kendini suçlu hissetmeyi bırakalı çok olmuştu değil mi? Hiç zorlanma-

* Gemilerde personelin kişisel hayatlarını geçirdikleri alana verilen isim.

dı bakışlarını yataktan çekerken. Onun gerçekleri, onun dünyası çok farklıydı artık. Ne demişti? Onun dünyasında aşka da, aşkın ıstırabına da yer yoktu.

Ama... Yürekti bu be. Kimseye göstermeden acıyordu işte.

Burnunun direği sızlarken yavaş adımlarla lomboza* doğru yaklaştı. Denizin telaşsız salınışını izlerken gözlerinin yandığını hissetti. Ağlamamalıydı. Ablasının zamansız gidişine... Aşkının yaşattığı vicdan azabına... Acılarından kurtulduğunu düşünerek sevindiği annesinin ölümüne... Ağlamamalıydı!

Ağladı. Dizlerinin onu tutamadığını hissetti. Ellerini demir duvara dayasa da yavaş yavaş çökmekten kendini alamadı. Tırnaklarının demiri sıyırırken çıkardığı ses tüm sesleri bastırmış, hıçkırıklarına eşlik ediyordu. Sonunda dayanamadı ve ellerini karnına dolayarak iki büklüm oldu.

Bu hayatta tek başına kalmışlığı ilk defa bu kadar sert bir şekilde vurdu yüzüne.

"Ne zaman bitecek..."

Dudaklarından son dökülen fısıltı ile uyku ve baygınlık arasındaki o karanlık diyara adım attı. Bileğindeki sızıya aldırmadan...

⚓

Lodos gemisindeki bir diğer kamarada da bacağındaki acıyı görmezden gelmeye çalışan bir adam vardı. Enis kulağında telefonu ile yatağında uzanırken, gözlerini bandajından sızan kana dikti.

Annesinin mezarı başında yas tuttuğunu zannettiği kızdan hiç ummadığı bıçak darbesini aldığında neye uğ-

radığını şaşırmıştı ve bir kere daha aylardır peşinde olduğu kızın, Adem Vahap Pusat'ın gerçek kızı olduğuna emin olmuştu. Onun gibi acımasız ve her an pusuda...

Karşı taraf aramasına karşılık verince doğruldu.

"Buldun mu? Bu sefer tamam mı?"

"Buldum. Kızın elimde."

Karşı taraftan gelen kahkaha ile bir an yüzünü buruşturdu.

"Çok güzel! Peki, Korsan denen şerefsiz? O, kızı gördü mü?"

Enis bir an ne diyeceğini bilemedi ama bütün gerçekleri bu adama söylemek de işine gelmedi.

"Hayır. Merak etme, Korsan'ın kızdan haberi yok. Kamarama gizlice soktum."

"Bana bak. Eğer kızımın saçının teline zarar verirsen seni öldürürüm."

"Kızının saçı umurumda değil. Sen sözünü tut yeter."

"Sözüm söz delikanlı. Sözüm söz. Sen anbean olaylardan beni haberdar et yeter. Türkiye'de görüşürüz. Ve..." Enis tam telefonu kapatacaktı ki adamın uyarı dolu sesiyle durdu. Adem Vahap Pusat devam etti: *"Korsan'ı* kızdan uzak tut. Onu bulduğu an yine benden kaçırmaya çalışacak."

Enis cevap vermeden telefonu kapadı ve aylar süren koşturmanın biteceğine sevindi.

Bu gemiye sırf o kızın izini bulmak için gelmişti ve Fatih'in kamarasında bulduğu Nihal Pusat'a ait hastane dosyaları ile de amacına ulaşmıştı. Uzun bir süre kadının ölümünden habersiz olduğu için boş yere hastane kapısında beklemişti. Kızın gelip gitmemesi dikkatini çekince girdiği hastanede de kadının öldüğünü öğrenmişti. O anı hatırlayınca soluğunu büyük bir rahatlamayla dışarı saldı. Mezarlıkta beklemek iyi bir fikirdi. Şans üçüncü gidişinde yüzüne gülmüştü. Tabii yanında bir adet bıçak

darbesiyle... Ama buna değerdi. Sonuçta Fatih, kendi elleriyle kızı ayağına kadar getirmişti.

Türkiye'ye gidene kadar varsın Fatih kızı kendi koruyor sansın, Türkiye'ye vardıkları an kızı babasına teslim edecek ve görevini nihayete erdirecekti. O zamana kadar bırakacaktı, kızla Fatih ilgilensin.

Rahatlayarak yerinden doğruldu. Bir gemi dolusu aç mürettebata akşam yemeği hazırlaması lazımdı. Zaten yemek yeterince gecikmişti.

Çıkmadan önce dolabında duran viskiden bir yudum içmeyi de ihmal etmedi. Sonuçta o namıdiğer Tiryaki'ydi. Her dem içen, her dem bir parça kafası kıyak gezen...

Alkol kokmak, parfüm kokmak gibiydi onun için değil mi?

Güneşin batmak üzere olduğunu fark eden Fatih, birinci kaptanın kamarasından çıktı. Barut Reis ve Solmaz Kaptan'a kızın koruması altında olan eski bir aile dostu olduğunu söylemişti. Yalan değildi ama eksikti. Fazlasına gerek yoktu. Zaten onlar da fazla sorgulamamıştı. Sonuçta Fatih kimseyle muhatap olmayan, sorun çıkarmayan hatta gerektiği yerlerde sorunları çözen kişiydi. Bir şey istemişse vardır bir bildiği demişler, bu gemide kural da biziz, kanun da biziz, aile de biziz demişler, kızı gemide saklamaya ve mürettebatı uyarmaya söz vermişlerdi.

Sadece Solmaz Kaptan'ın ufak bir isyanı olmuştu o kadar.

"Ulan nedir sizden çektiğim. Geçen uzun yol seferinde bu Mustafa gemide kız sakladı, şimdi de sen. Dikkat et de sonun ona benzemesin."

Tabii bu tatlı laf sokma olayı namı Barut Reis olan Mustafa'yı pek mutlu etmemişti.

"Ne varmış kaptan benim sonumda. Leyla ile evlendim barklandım."

"Evet! Sonra da kızdan ayrılamayıp aldın onu gemiye getirdin."

"He ya. O da var di mi? Karımla oğlum bir olup bana pusu kurdular ben da salak gibi yedum."

Fatih tüm o karmaşık ruh haline rağmen reislerinin yüzlerindeki ifadeye gülmüştü.

"Salak gibi değil Barut, süzme âşık gibi yedin."

Fatih, Mustafa'ya soktuğu lafı hatırladığında yeniden kıvrıldı dudakları. Bu hayatta nadir şeylerden keyif alırdı, bunlardan biri de her an patlamaya hazır olan Barut Reis'e laf sokmaktı.

Aklında bu düşüncelerle kendi kamarasının önüne geldi. Bir an içeri girmeyi düşünse de sonra vazgeçti ve vakit daha da geç olmadan güverteye çıktı.

Güneş batmak üzereydi...

Sen, hür adam, seveceksin denizi her zaman;
Deniz aynandır senin, kendini seyredersin
Bakarken, akıp giden dalgaların ardından.
Sen de o kadar acı bir girdaba benzersin.

Haz duyarsın sulardaki aksine dalmaktan;
Gözlerinden, kollarından öpersin; ve kalbin
Kendi derdini duyup avunur çoğu zaman,
O azgın, o vahşi haykırışında denizin.

Kendi âleminizdesinizdir ikiniz de.
Kimse bilmez, ey ruh, uçurumlarını senin;
Sırlarınız daima, daima içinizde;
Ey deniz, nerede senin o iç hazinelerin?'

Bir yanda kör olan sol gözünde hissettiği o soyut acı, diğer yanda batan güneşin ruhuna yaydığı üşümeyle Fatih yine her zamanki yerinde, güvertede etten kemikten oluşan bir heykel gibi duruyordu. Sekiz yıldır olduğu gibi.

Adriyatik Denizi'nden kopup gelen rüzgârın dalgalandırdığı koyu kumral saçı görebilen tek gözünün üstüne düşüyordu. Kıpırtısız dudaklarına inat, yüreğinde fırtınalı bir akşamüstünün sekiz senedir dinmeyen çığlıkları dolaşıyordu.

"Beyza!!! Ateş ediyorlar, çekil oradan Beyza!!!"

"Fatih! Fatih Asuman'ı kurtar! Aşkım yalvarırım Asuman'ı kurtar! Elimden kayıyor, tutamıyorum artık. Denize düşecek! Yüzme bilmiyor o! Fatih!"

"Dayanın!!!"

"Abla beni bırakma!!! Bırakma beni!!!"

"Bırakmayacağım, sıkı tutun ablam!!!"

"Geldim! Asuman elimi tut!"

"Fatih... ablam..."

"Tut şu elimi dedim sana!!!"

"Ablamı da al Fatih, ablamı da kurtar!!! Ablamın göğsü kanıyor Fatih!!!"

"Beyzaaaaaa!!!"

"Ablaaa!!! Her şey için özür dilerim!!! Seni öldürdüğüm için özür dileriiiim!!! Sevdiğin adama aşık olduğum için özür dilerim ablaaaaa!!!Fatih ablam boğuluyooo!!!"

---

* Orhan Veli Kanık

Bandın altındaki gözünün sızladığını hisseden Fatih, kupkuru olan sağ gözünü güneşin battığı yerden çekip titredi. O görmeyen gözüyle kupkuru ağlarken bir güneş daha batmış, cehennem kapılarını kapatmış ve bir günü daha yaşamak zorunda kalmıştı. Bundan daha acı ne olabilirdi ki?

Dingin şekilde bir nefes çekti ve karanlık gökyüzüne yatak olan denize sırtını döndü. Yere sağlam basan adımlarını yaşam mahalline doğru çevirdi.

Kamarasının kapısına gelene kadar karşılaştığı kişilerin ona bulaşmadığının farkındaydı. Bu hep böyle olurdu. Herkes bilirdi ki her gün batımında Fatih'e bulaşmak, kan donduran Korsan öfkesiyle yüzleşmek demekti ve kimsenin buna cesareti olmazdı.

Kamarasının kapısını tereddütsüz açtı ve içeri girdiği anda adımları durdu. Düşmanı arayıp bulmaya alışkın algısı bir saniyede kamarayı taramış, yerde iki büklüm yatan kızı bulmuştu. Arkasında bırakamadığı geçmişinin hain gölgesi... Acılarının hatırlatıcısı...

Sessiz adımlarla yatağına doğru gidip aynı sessizlikte oturdu. Dirsekleri dizlerinde öne doğru eğilerek yerde kıvrılmış yatan kızı izlemeye başladı.

Kız ona telefon açtığında hastaneye girmek üzereydi. Nihal Pusat'ı ziyaret edip, sekiz senedir yaptığı gibi Asuman'ın gözlerine bakmadan geri dönecekti ama olmamıştı işte. Kız ona bir ölümün daha habercisi olarak gelmişti. Sekiz senenin üstüne...

Bir zamanlar Beyza'nın emaneti olan kız, şimdi de bu dünyada anne gibi gördüğü ikinci kadının emaneti olarak değerini ikiye katlamıştı. Ne pahasına olursa olsun bu kızı Adem Vahap Pusat'ın kirli dünyasına emanet edemezdi. Ama onu yanında da tutamazdı.

O küçük Asuman ile bugün karşılaştığı asi Asu'yu kıyasladı. Kız büyüdükçe babasına daha da fazla benzemişti. Sadece gözleri değil... Gözlerinde sakladığı öfkesiyle de...

Çok çok kısa bir an gözlerinin önüne havlusunu bir çırpıda çekip çıkaran Asu geldi ve sinirle yumruğunu sıkarak yerinden kalktı. Bu kız yüzünden Beyza'yı kaybetmişti. Eğer bu kız babasına kaçtıklarını haber vermeseydi Adem Vahap onları denizin ortasında bulamaz, Beyza da hâlâ hayatta olurdu. Çocukluğunun en güzel hayal ortağı denizin o karanlık dalgalarının arasında kaybolup gitmezdi.

Kamaranın kapısını öfkeyle çarptı ve o çarpmayla irkildiğinden habersiz olduğu kıza içinden okkalı bir küfür savurdu.

Hızlı adımlarla kamaradan uzaklaştı. Bir an önce kendini denizin iyot kokusuna atmalıydı. Tam yaşam mahallinin güverteye açılan kapısına ulaşmak üzereydi ki arkasından gelen gürültüyle yine başlıyoruz diye düşündü.

"Ali dedim!!! O yemek bitecek dedim!!!"

"Ben de sana bitirmiyorum, var mı itirazın dedim!!!"

Fatih onu, hele de o gün tek güldürebilecek olan ikiliye dönmek üzereydi ki sırtına atlayan çocukla kımıldayamadı.

"Korsan abiii!!! Kurtar beni. Leyla yine kudurdu."

Fatih sırtında bacakları beline dolanmış Ali ile arkasını döndü ve kızıl saçlarını yüzünden çekmeye çalışan güzeller güzeli kadınla göz göze geldi.

"Hayırdır Leyla?"

"Ay hayır falan değil Korsancım. Bu engerek yine yemeğini yemeden kaçtı."

"Kaçarım tabii. Tiryaki abi akşam yemeğini hazırla-

mamış ve sen de bana yemek diye iki peynir üç zeytin çıkardın. Bari kuymak yapsaydın."

Fatih bir an geminin aşçısı Enis'in, namıdiğer Tiryaki'nin neden akşam yemeğini geciktirdiğini düşündü. O adamın adından da, sıfatından da zerre kadar hazzetmiyordu.

Kafasındaki düşünceler saçını çekiştiren çocukla dağıldı.

"Haklıyım di mi Korsan abi, söylesene."

Fatih tam çocuğun tarafında olacaktı ki ona bakan ela gözlerden tırsıp sağ kaşını havaya kaldırdı ve omzunun üstünden ona bakan Ali'ye yandan bir bakış attı.

"Kuymak isteyen köyünde kalırdı koçum."

"Beni buraya o sürükledi ama."

"Nankör! Sensiz kalamayan kafama tükürsünler benim. Çabuk in oradan."

"İnmiyorum."

"Ula yine ne kudurdunuz?!"

Tüm tayfanın korkudan titremesini sağlayan Barut Reis'in sesi, bu kızıl kadını zerre korkutmamış, hele sırtındaki velede bir dirhem bile etki göstermemişti. Bu gerçekle sırıtmak isteyen Fatih, Mustafa'nın korkutucu bakışlarını görünce bundan vazgeçti. Koskoca Barut Reis'e zaten kader kıçıyla gülüyordu, bir de onun gülmesine gerek yoktu. Bu adam ki evlendikten bir ay sonra karısını ve oğlunu gemiye getirdiği için yeterince tatlı dalgaların konusu olmuştu, ona bir de Fatih vurmak istemedi.

"Barut Reis, aileni tepemden almayı düşünüyor musun?"

"Düşünüyorum Korsan. Onları senin tependen alıp, denizin serin sularına gömeceğim. Düşün ula peşime."

"Ama Mustafa..."

"Leyla! Hatun! Yürü dedim. Ali! Sen de in aşağı!"

Ali, "Yine başladık arkadaş. Yüz kere babama, Leyla ile arama girme diyorum ama adam anlamıyordu. Anlamıyorduuuuu," diye homurdanarak Fatih'in sırtından yere zıpladı ve babasına ters ters bakıp Leyla'nın elini tuttu.

"Yürü Leyla. Biz kavgamıza büyük salonda devam edelim."

"Bence de Alicim. Zaten senin bu baban ancak kükresin. Barutunu öptüğüm, ne olacak."

"Lan hâlâ rivriv, hâlâ rivriv..." diyen Barut Reis, Fatih'e dönüp devam etti.

"Sen ne yaptın? Kız kamaranda mı?"

Fatih tam cevap verecekti ki hızla ona dönen Leyla ile yüzünü ekşitti. Yani şimdi bu Leyla'nın yanında edilecek laf mıydı?

"Kız mı? Ay hangi kız? Filinta yetmedi bir de sen mi çıktın başımıza Korsan? Ay hadi çıktın, kızı niye kamaraya kapatıyorsun? Ayyy yoksa. Ama oha!" diyen Leyla hızla Ali'nin kulaklarını kapattı. "Sen duymuyorsun bunları Alicim."

"Zaten duysam da anlamıyorum Leylacım. Ben sekiz yaşında bir çocuğum ve sen gerçekten fazla saçmalıyorsun."

Fatih daha fazla dayanamadı ve muhteşem üçlüye arkasını dönerken "Abi, nasıl karıştırdıysan öyle toparla," diye homurdandı.

Fatih'in çoktan güverteye çıktığını gören Leyla da bu sefer kocasına sardı.

"Barut hayırdır ne bu kız mevzusu?"

"Anlatacağım ama gidip kıza sarmak yok."

"Sarmam ya neden sarayım? Anlat hadi sen anlat."

Leyla Ali'nin elini tutup, kocasının da koluna girerek onları kamaralarına doğru yönlendirdi.

Fatih ise kısacık bir an Trieste Limanı'nın o iç karartan, uçsuz bucaksız yük konteynırlarıyla dolu manzarasını sindirmeye çalıştı. İtalya bir zamanlar umudun ve mutluluğun adıydı. Şimdi ise...

Parmaklarını sıkı sıkı küpeşteye* geçirip derin soluklar almaya çalıştı. Bu gün her günden daha zor geçecekti ve ona en çok koyan da son zamanlarda eskisi gibi canlı olmayan anıların, kamarasının soğuk zemininde yatan o kız yüzünden yeniden canlanmasıydı.

"Alo!!! Lan tek gözün kördü şimdi de kulağın mı gitti? Kime diyorum?"

Fatih bir yandan sırtını delen, bir yandan da sinirini bozacak kadar cırlayan zevzek adama dönerken sabrının sınanmasından rahatsız oldu. Lan bugün değil be... Bugün değil.

"Filinta! Siktir git."

"Gitmesi benden diğeri senden... Diyeceğim de tırsıyorum oğlum."

Fatih karşısındaki sırıtan adamı o an boğsa vicdan azabı duyup duymayacağını tarttı. Ama henüz bir sonuca varamamıştı ki Murat karşısında duran dostunun yine o heyheyli zamanlarından birini yaşadığını anlayıp geri adım attı.

"Abi, kusura bakma her zamanki zevzekliğim. Ben kızı merak ettim de o yüzden şey edeyim dedim..."

"Etme Filinta. Sen merak da etme, şey de etme. Canını seviyorsan bu aralar uzak dur benden."

Murat kırmızı işareti fark edip geriledi. Bu adamın bu

---

* Gemilerde borda kaplamalarının en üstü, güverteden yukarıda kalan bölümler. Korkuluk.

buz gibi halleri insanın kanını dondurur, bir daha da sitin sene çözdürmezdi.

Fatih, elleri havada geri geri giden adamdan gözünü çekip tam İtalya'nın yağmurlu havasına dönecekti ki Murat yeniden konuştu ama bu sefer o sinir eden tavrı yoktu.

"Barut Reis üstü kapalı bir şeyler anlattı. Eğer yardım edebileceğim bir şey varsa..."

Sözünü tamamlamadan susan Murat'a döndü. Bu herif zevzekti falan ama yeri geldiğinde nasıl gözü kara olduğunu Leyla'nın kaçırıldığı zaman ortaya koymuştu. Sinirini etrafından çıkardığı için kısa bir an utanan Fatih başını salladı.

"Sağ ol Filinta. Olursa haber ederim."

"Tamamdır. Hikâyede eksik kalan yerleri anlatmak istersen de buradayım, unutma."

"Lan tamam dedik, siktir git. Uzatma."

Murat sırıttı.

"Heh! Bizim de senle sevişmemiz ancak bu kadar işte. Sonra bağlıyorsun yine psikopata."

"Ya sabır!..." diye mırıldanan Fatih gözünü yine İtalya'nın siluetine çevirdi. Ama imtihanı bitmiyordu ve bunu da yaklaşan ayak seslerinden anladı. Bir adım normal, diğer adım aksak... Bir adım normal diğer adım aksak...

"Aksak! Sakın soru sorma."

İki genç adamın yanına gelen Aksak Tayfun sitemli şekilde söze girdi.

"Ne soracağum yahu?! Adam yerine koyup bize bişe anlatan yok!"

"İyi abi. Böyle trip yap sus, canımı ye."

"Da..." diyen Aksak Tayfun'un tribi buraya kadardı. "De bakayım, o kamaranda uyuyan yavri kedi kimun ne-

sidur ve kızı yerde mi yatırcasun? Kırıldi gitti sebinun kemikleri. İmansuz misun? Zalım misun uşağum?"

"Hay sikecem şimdi yaaa!!! Sen niye benim kamarama giriyorsun birader?!!!"

Fatih öfkesini ikiye katlamış halde hızla döndü ve arkasında şaşkın halde duran iki adam bırakarak kamarasının yolunu tuttu.

O öfkeyle de, içeri girdiği an yine adımlarını yavaşlattı. Kız bıraktığı gibi yerde yatıyordu. Derin bir soluk aldı ve kıza yaklaştı. Ayağının ucuyla dürttü.

"Kalk yatağa çık."

Kızdan ses çıkmayınca bir kere daha dürttü ve kızın acıyla yüzünü buruşturduğunu fark etti. O an aklına kızın incinen bileği geldi.

"Siktir!..."

Bir soluk alıp yarı baygın olan kıza eğildi, onu kucağına alıp kaldırdı. Kumral kısa saçlar yüzünün yarısını kaplamıştı. İnce yüzünde en göze çarpan şey yüzü ifadesizken bile yanağında belirgin olan gamzeydi. Kısa bir an geçmişe gitti. Kızın o masum yüzünde beliren gülümseme aklına düştüğünde, o gamzenin nasıl da derinleştiğini hatırladı. Hatırladığı anda da kızı güldüren kişi aklına geldi. Beyza... Silkinip kendine gelirken hızla yatağa yaklaştı ve tam kızı yatağa yatıracaktı ki...

"Fatih gitme!..."

Duyduğu yakarış kanının donmasına sebep oldu. Ne yapıyordu burada?

Bir anda ateşe değmiş gibi kucağındaki bedeni yatağa fırlattı ve kızın inlemesine aldırmadan kendini kamaradan dışarı attı. Ona neydi ki? Leyla varken o kızla ilgilenmek ona düşmezdi. Leyla'nın kamarasının önüne gidene kadar da durmadı ve yol boyunca bir karar aldı.

Kızı başından atacağı ana kadar mümkün olduğunca ondan uzak duracaktı. Diğer türlüsü ikisine de zarar verecekti. Hiçbir şey olmasa, kendi canı yandıkça kızın canını yakacaktı. Kendini biliyordu. Gerek yoktu.

Asu ise sayıkladığı isimden habersiz, yattığı yatakta iki büklüm oldu ve ağzına bastırdığı yastığa tüm isyanını akıttı. Canı çok yanıyordu. Yüreğini söküp atabilse, bir dakika bile düşünmeyecek kadar bitikti.

Dudaklarından acı içinde firar eden "Geberiyorum..." feryadı yine hıçkırıkları gibi yastığın derinliğinde kayboldu.

Asu sislerin arasından gelen seslerle ayılmaya çalıştı. "Ohaaa!... Leyla ya bu kız acayip güzelmiş... Yanağındaki gamzeye bak. Gülmeden de orada..."

"Ali bağırma da çık dışarı. Sana peşimden gelme dedim..."

"Çıkmam. Gözlerini merak ediyorum."

"Bak vallahi Korsan senin canına okur. İki dakikada amma asıldın baygın kıza ya. Hem de bu bacak kadar boyla. Çık hadi, çık..."

Asu bir oflamanın ardından kapanan kapı sesini duydu. Gemide kadın ve çocuğun olmaması gerektiğini bildiği için hâlâ hayal ile gerçek arasında sıkışıp kaldığını düşünüyordu ki bileğinde hissettiği acıyla inledi.

"Ayy, çok pardon ya..."

Gözlerini aralayınca duvar lambasının parlattığı kızıl saçları ve rengini tam seçemediği ışıl ışıl parlayan gözleri gördü. Hızla kendini geri çekti.

"Uzak dur."

"Şşşş. Korkma. Biz Korsan'ın dostlarıyız."

Asu ağzının içinden, "Korkmam için asıl sebep bu ya..." diye mırıldanınca karşısındaki kadının kaşları kısa bir an çatıldı ama sonra kendini toparladı.

"Sana yardımcı olmam için beni Korsan yolladı. Bu da demek oluyor ki korkmana gerek yok. Ama aslında seni anlıyorum biliyor musun?"

Asu bileğindeki acıya rağmen alaycı şekilde gülümsedi.

"İnanmam..."

"İnan valla. Bak mesela benim de peşimde adamlar varken ben de çok korkuyordum. Ama sonra dedim ki, kızım Leyla, sen kalbinin sesine güven dedim, bu arada ben Leyla, neyse sen kalbinin sesine güven dedim ve o ses bana Barut'a güvenebileceğimi söyledi."

Asu karşısındaki kadının bu tuhaf enerjisinden iki dakikada yorulmuştu. Sıkılmışlığını belli eden bir tonla mırıldandı.

"Sonuç?"

Ama cevap verirken sıcacık gülümseyen kadın ya onun imasını anlamayacak kadar saftı, ya da o çok memnun olduğu sonucu anlatmak için her fırsatı değerlendiriyordu. Bilemedi...

"Sonuç Barut'la evliyim ve peşimdeki adamlardan kurtuldum. Bence sen de kalbinin sesine güvenmelisin."

"O zaman şu anda arkama bakmadan buradan kaçmam lazım."

Leyla aldığı cevapla çok büyük bir hayal kırıklığı yaşadığını ortaya sermekten çekinmedi.

"Yaaaa. Kalbin öyle mi diyor? Üzüldüm. Oysa Korsan şu hayatta güvenebileceğin ender insanlardandır. Mmmm... Bence sen bir kereliğine kalbine değil bana güvenebilirsin."

Asu bu anlamsız konuşmadan gerçekten fazla sıkılmıştı. Fatih'e en son sekiz sene önce güvenmiş, ne olursa olsun onu bırakmayacağını düşünmüş ve sonunda da kalbi hiç onarılmayacak şekilde kırılmıştı. Sonuç, onu görmek istemeyen bir Fatih...

"Leyla, yanlış anlama ama çok yorgunum."

"Ah, anladım. Tamam. O zaman bir an önce seni şu rahatsız giysilerden kurtaralım, bileğini geminin doktoruna gösterelim, sonra da rahat bir uyku çek... Çantanı açabilir miyim?"

Leyla tam çantasına uzanmıştı ki Asu onu sinirle engelledi.

"Hayır!"

"Tamam. Ben sadece kıyafet almak için..." Bu tepkiye şaşıran Leyla cümlesini tamamlamadan kıza çantasını uzattı. "Sen çıkar kıyafetlerini içinden o zaman."

Kurtuluşunun bu kadının dediklerini yapmak olduğunu anladığı için çantasından eşofmanlarını çıkardı. Üstündeki pantolonu yattığı yerde bir hamlede çıkaran Asu giyinmeye başladı. Eşofmanı bacağından geçirirken Leyla'nın sohbet etmeye hevesli bakışları üstünde dolaştı.

"Sabah birlikte kahvaltı ederiz istersen, sonra da seni mürettebatla tanıştırırım. "

Aslında o kimseyle tanışmak, konuşmak istemiyordu. Tek istediği bir an önce sıkıştığı yerden kurtulmak ve özgür olmaktı. Soğuk bir tonla cevap verdi.

"Mürettebatla tanışmama gerek yok. Kalıcı değilim."

Leyla biraz hayal kırıklığıyla omuz silkerken mırıldandı.

"Peki... Sen bilirsin."

Asu siyah tişörtünü giyerken göz ucuyla da keyfi kaçmış kıza baktı. Kendi dertleriyle öylesine meşguldü ki, hiç istemeden de olsa, hiç hak etmeyen birini kırdığını fark etti. Keşke kader ona bu kadın gibi sevgi dolu olabileceği bir hayat sunsaydı.

Çıkardığı kıyafetlerini yere fırlatırken "Tamam, asma suratını ve... tanıştır bakalım beni mürettebatla," diye mırıldandı.

Leyla'nın asılmış yüzü anında ışıldadı.

"İnan bana hepsini çok seveceksin. Burada kocaman bir aile gibiyiz."

Asu'nun o an ihtiyacı olan son şeydi aslında o koca-

man aile çünkü aile dendiği zaman aklına sekiz sene önce ölmüş bir abla, kahrından kanser olup toprağa karışan bir anne ve katil bir baba geliyordu. Ama yine de sesini çıkarmadı. Yere fırlattığı kıyafetlerini katlayan Leyla'yı izlerken de kamaranın kapısı çaldı ve orta yaşlarda bir adam kafasını uzattı.

"Gelebilir miyim?"

"Gel Asım abi, "diyen Leyla, Asu'ya dönüp gelen kişiyi tanıttı.

"Asım abi gemimizin doktorudur."

Asu adama sadece hafifçe baş salladı. Doktor da aynı şekilde karşılık verdikten sonra soru sormadan Asu'nun eşofmanının paçasını sıyırdı.

Eliyle koymuş gibi bileğindeki sızının kaynağını bulması Asu'nun aklına birçok soru düşürmüştü. Doktor neresinin acıdığını biliyordu. Leyla onun kaçtığını biliyordu. Leyla onu sabah mürettebatla tanıştırmayı planlıyordu. Tüm bunlar da tek bir sonuca varıyordu; Fatih onun varlığıyla alakalı tüm gemi halkına ikna edici bir açıklama yapmıştı. Ama bunun ne olduğunu, Fatih'in neyi ne kadar anlattığını bilmiyordu. Açıkçası çok da umurunda değildi ama Fatih eğer onu, *sevdiğim kızın ölümüne sebep olan kişi,* olarak tanıtmışsa bu yüreğinin en derin köşesinde bir yerleri sızlatırdı...

"Kırık yok," diyen doktorun sesiyle kendine geldi. Ne ara ayağını kontrol etmişti ki doktor? Adam devam etti.

"Ufak bir çatlak söz konusu olabilir ama daha çok burkulma gibi duruyor. Her hâlükârda ayağını dinlendirmen lazım. Sabah, öğle, akşam sana vereceğim kremi süreceksin ve sıkı bandaja alacaksın."

"Tamam."

"Çok ağrı yaparsa ağrı kesici de bırakıyorum, alırsın."

"Teşekkürler."

Doktor Asım başını sallayarak teşekkürü kabul etti ve çıktı. Arkasından Asu kendini sırt üstü yatağa atmıştı ki Leyla'nın sesiyle gözlerini açtı.

"Ağrı kesici ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Uyumak istiyorum."

"Tabii... Bir şeye ihtiyacın olursa Süt Oğlan'ı, ki gerçek adı aslında Bora, çağırabilirsin. Kendisi miço olur ve kamaranın kapısında senin emrine amade olarak bekliyor. Korsan görevlendirdi. Sen ona seslen o bana haber verir?"

Artık yalnız kalmak istiyordu. Kafasını salladı ve gözlerini geri kapattı. Leyla daha kamaradan çıkmadan kendi dünyasında kayboldu.

O kadar istemiş ama Fatih'i unutamamıştı. Bununla yaşamaya alışmıştı ama. Hem neden alışmasın? Görmüyordu ki onu. Hissettiği aşk onun başka bir adama yaklaşmasını engellese de hayatında çok büyük izler bıraksa da Fatih olmadığı için rahattı. Hiç göremeyeceği birine karşı hissedilen hayal ötesi duygulardı onunki. Ama şimdi... Adam birkaç metre ötesindeydi ve onu görmek istemiyordu. İstemiyordu ki onunla ilgilenmesi için birilerini göndermiş, kendi varlığını da alıp Asu'dan uzağa gitmişti.

Zaten hep uzağında değil miydi?

Asu alıştığı acıların daha çok kanayan yaralarıyla uyumaya çalıştı. Uyuyamasa da gözlerini açıp o soğuk kamarada yalnızlığıyla yüzleşmek istemedi.

Büyük salonda dostlarıyla oturan Fatih'in aklı kama-

rasındaki kıza takılıp duruyordu ve bu da onu daha fazla öfkelendiriyordu.

Adem Vahap Pusat kızına ulaşmışsa, kendine de ulaşmış demekti. Canı için endişesi yoktu. Allah vadesini ne zaman doldurduysa o zaman öte âleme göç edecekti, bu konuda teslimiyetçiydi. En azından söz konusu kendi canıysa. Ama adamın bir şekilde karşısına çıkmaması canını sıkmıştı. En azından bir köpeğini gönderip işini bitirtmeye çalışması gerekmez miydi? Tek derdi öz kızını almak olsa da Adem Vahap Pusat ne ona verilen sözleri unuturdu, ne de ona ihanet edenin adını ve biliyordu ki Fatih Baturhan ismi o listenin en başındaydı.

Fatih'i daldığı düşüncelerden Murat'ın sesi çıkardı.

"Yok abi ya, bu kız iyi gelmedi bizimkine. Zaten ağzından kerpetenle laf alırdık, şimdi herif kelimeleri yuttu, sıçmıyor."

Fatih tek gözünü öfkeyle Murat'a çevirdi ama o daha karşılığını veremeden Mustafa devreye girdi.

"Filinta! Bence kaşınma."

"Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlarmış ama hatırlatayım, bizim gemide onuncu köy yok."

Mustafa dişlerinin arasından hırladı.

"Var koçum var. Biz ona denizin dibi adını koyduk."

Murat yüzünü ekşitti. Barut Reis yine denize adam dökme sevdasına ulaştıysa susmanın vakti gelmişti. Hayır yani, durduk yere ıslanıp efor sarf etmeye gerek yoktu.

O sırada salona Leyla girdi ve Mustafa arkası dönükken bile karısının kokusunu hissedip yana kaydı. Leyla ise hiç tereddütsüz kocasının sol kolunun altına girdi.

"Naptın hatun?"

"Napim kocam, Asu'nun yanından geliyorum."

Bunu diyen Leyla bir yandan Fatih'e baktı ama genç adamda hiç tepki yoktu. Başı önde dinliyordu sadece. Leyla devam etti.

"Asım abi bileğinin çatlamış olabileceğini söyledi. Krem falan verdi. Sonra işte kız üstünü değiştirdi, uyuyacakmış yazık, yoruldu tabi. Ha... Bir de ben Asu'ya sabah onu mürettebatla tanıştırma sözü verdim."

Bu sözle Fatih hızla Leyla'ya döndü.

"Sebep?"

"Sebep Korsancım, insanlar tek başına bir ine kapatılarak yaşamaz. Kendi cinsleriyle temasa girmek isterler. Malum koklaşamıyoruz, hayvan değiliz ya, konuşmak isteriz."

Murat bu sözle sırıttı.

"Offf. Yenge fena laf çaktı."

Mustafa karısının Fatih'e dönük olan öfkeli yüzüne gülerek baktı.

"En iyi yaptığı şeydir."

Leyla huysuz huysuz kocasına baktı.

"Dalga geçme Barut. Kız hadi şimdi yorgun falan da... Ben bu Korsan'ın verdiği emirlere uymam, bak şimdiden diyeyim. Ne demek ya kız o kamaradan çıkmayacak?"

Fatih sanki kendisi orada yokmuş gibi konuşuyor olmalarına iyice sinir oldu. Ayağa kalkarken, "Kimseyle tanıştırmıyorsun Leyla. Birkaç gün dişini sıkar, oturur. Sonra gitsin istediğiyle tanışsın," deyip salondan çıktı.

Fatih'in arkasından kuşkulu gözlerle bakan Leyla, "Bu çocuğun bize anlatmadığı şeyler hiç hoş şeyler değil bence," diye mırıldandı.

Mustafa karısının bu sahiplenmesine mi gülsün, yoksa otuz yaşındaki adama çocuk dediğine mi gülsün bilemedi.

Fatih ise sinirden kudurmuş halde kamarasının yolunu tuttu. Ne demek mürettebatla tanışmak?

O öfkeyle kamarasının kapısını hiç çalmadan açtı ve içeri girdiğinde kızı lombozdan dışarıyı seyrederken buldu.

"Sen mürettebatla tanışmak mı istedin?"

Asu dalmış halde denizi izlerken açılan kapı ve hemen ardından adamın gürlemesiyle irkildi. Şaşkınlıktan Fatih'in dediğini anlayamadı.

"Pardon?"

Fatih sinirle kamaranın kapısını çarpıp kıza doğru birkaç adım attı.

"Bana bak Asuman..."

"Asu!"

Dişlerini sıkıp aralarından tısladı.

"Bana bak 'Asu!' Bu kamaradan çıkmak yok! Birileriyle tanışmak yok! Ne zaman Fransa'ya gideriz, o zaman bu kamaradan çıkar, ne bok yersen yersin! Anladın mı?"

Asu'nun yine ve yine yükselen ağlama isteği genzini yaktı. Bu kadar nefret canını acıtıyordu ama o canını da sızılarını da saklamayı öyle iyi öğrenmişti ki... Bileğindeki acıya aldırmadan Fatih'in üstüne doğru birkaç adım attı.

"Anlamadım dersem?!"

Zaten beş adım olan kamarada, Fatih aradaki mesafeyi iki adımda kapatıp Asu'nun burnunun dibine kadar girdi ve genzine dolan şampuan kokusuyla yıldırım çarpmışa döndü. Bir anda Asu'nun duştan çıkıp onu karşısında bulduğu zamana gitti. Ve yine gözünün önüne hiç tereddüt etmeden bir hamleyle havluyu üstünden atan kızın görüntüsü geldi. Dişlerinin arasından tısladı.

"Asu zorlama!!!"

"Fatih! Siktir git!"

Fatih o sinirle kızı tuttuğu gibi lombozun olduğu duvara çarptı. Kıza ettiği o küfrü yedirmek istiyordu ama içindeki öfke bir anda o kadar büyüdü ki bunun adını koyamadı.

Hayatı boyunca o kadar şeyle savaşmış ama böylesi alev alev bir öfke hissetmemişti. Ne Adem Vahap'ın ondan Beyza'yı öldürmesini istediği zaman, ne de kaçtıklarını sandıkları anda Asu'nun babasını aradığını öğrendiği zaman...

Bu öfke bambaşkaydı ve bu öfke Fatih'in yüreğine bıçak gibi saplanmıştı.

Asu ise o an aralarındaki yakınlıktan bayılacağını hissetti. Gözlerini o ateş gibi yanan tek mavi göze dikti. Sevdiği adamın tüm sıcaklığını, öfkeden titreyen bedenini, zorla aldığı soluğunun rüzgârını öyle yakından hissediyordu ki...

Gerçekten bu adamın bu kamaradan gitmesi lazımdı yoksa Asu'nun yere çöküp iki büklüm olması an meselesiydi. Ama hiçbir şey yapamadı.

Gittikçe deliren ve çaresizlik içinde kaynayan o bakıştan korktu. Yutkundu ve gözlerini kapayarak iyice duvara yaslandı. Yoksa her an düşebilirdi. Ne kadar gözleri kapalı kaldı bilmiyordu ama kamaranın kapısının hızla çarpılmasıyla boğazından bir hıçkırık kopup dizlerinin üstüne çöktü.

Dayanması lazımdı ama neye?... Nereye kadar?... Nasıl?...

Fatih, Asu'dan kurtulacağı güne kadar kalmayı plan-

ladığı kamaraya girdi ve büyük bir öfkeyle kapısını çarptı. O böyle bir adam değildi. Onun öfkesi buz gibi olurdu. İnsanı dondurur, sanki uykuya teslim oluyormuş gibi yok ederdi. Böyle yakmazdı, yanmazdı. Ama şimdi denizleri bile ateşe veresi geliyordu ve bunun sebebi ise geçmişin zorla örtülmüş acılarını ortaya çıkaran kızdan başkası değildi.

O öfkeyle telefonunu çıkardı ve uzun zamandır aramadığı numarayı aradı.

"Vazgeçmemiş?"

"Vazgeçeceğini mi sanmıştın?"

Fatih sakin kalmaya çalıştı.

"Kızın peşine taktığı adamın kimliğini biliyor musun?"

"Hayır. Uzun süredir adamlarını bu işin dışında tutuyor. Bu yüzden sana yeni bilgiler veremedim ya zaten... O yanında mı? İyi mi?"

"Yanımda, iyi," diyen Fatih devam ederken sanki kelimeler ağzını yakıyormuş gibi zorlandı. "Rüya... Nihal teyze öldü."

Söylediği sözle karşı taraf kısa bir an sessiz kaldı ama bu ilk duymanın verdiği şok değildi. Bu ortak acının oluşturduğu yas duygusuydu.

"Biliyorum. Bu sabah yanındaki adama söylerken duydum. *'Hastanede yatarken bulsaydım, son nefesini elimle keserdim,' dedi."*

Fatih kafasından kırk tane olasılık geçirirken hırladı.

"Kızın peşindeki adam her şeyi biliyor. Nihal teyzenin mezarında pusuya yatmış."

"Adem Vahap Pusat'tan bahsediyoruz, ne bekliyordun ki?"

Evet. Gerçekten Adem Vahap Pusat'tan bahsediyorlardı. Kendi karısını ve gencecik bir kızı gözünü kırpma-

dan ölüme gönderebilecek kadar acımasız ve tüm pisliğini örtecek kadar güçlü bir adamdan...

Adam belli ki kızın yerini yeni öğrenmişti. Önceden bilseydi Asuman'ı çoktan babasına götürmüş olurdu. Adem Vahap, Nihal Pusat'ın ölümünü de yeni öğrendiğine göre, demek ki adam önce hastane bilgilerine ulaşmış, oradan mezarlığı bulmuştu. Asıl soru hastane bilgilerine nasıl ulaştığıydı.

Kafasında toparlayamadığı sorularla Rüya'nın da canını sıkmak istemedi.

"Kendine dikkat et."

"Tamam. Sen de dikkat et."

Fatih tam kapatacaktı ki karşı taraftaki kız devam etti.

"Ve Asuman'a da dikkat et Fatih. Anladığım kadarıyla şu hayatta senden başka güveneceği kimse kalmadı."

Evet biliyordu. O cehennem gününden sonra kızı görmek istemediyse de onun hayatını Nihal teyzesi sayesinde takip ediyordu ve Nihal teyzesinin de büyük kızından sonra, küçük kızına da nasıl yandığını biliyordu. Asuman kendini tüm hayattan soyutlamış, arkadaş veya sevgili edinmeden yaşamını annesine adamıştı. Şimdi elinde annesi de yoktu.

Fatih'in bir yanı Asuman'ın suçu yok diye avaz avaz bağırsa da elinde değildi. O gün avuçlarının içinden kayıp, denizin karanlığına gömülen Beyza'nın varlığı onu kıskıvrak yakalamış bırakmıyordu. Asuman'ın boynuna sarılışını, ablasının arkasından avaz avaz bağırmasını unutamıyordu.

"Ablaaa!!! Her şey için özür dilerim!!! Seni öldürdüğüm için özür dileriiiim!!! Sevdiğin adama aşık olduğum için özür dilerim ablaaaaa!!!..."

Asuman'ın dudaklarından dökülen o cümleler sanki

Beyza'nın saflığına, aşkına vurulan bıçak darbeleri gibiydi. O an öyle büyük bir şok yaşamıştı ki tekneye çarpan merminin fırlattığı tahta parçası gözüne saplandığında bile acıyı hissedememişti.

Zaten dünyası kararmıştı. Zaten yüreği oluk oluk kanıyordu. Yanağından boynuna akan sıcak kanı fark edemiyordu bile... Ta ki Asuman'ın dehşet dolu yüzü ile karşı karşıya gelene kadar. Ta ki Asuman'ın parmakları yanağındaki kanı silmeye çalışana kadar...

"Fatih gözün..."

Beyninde yankılanan sesle elinde sıktığı telefonu yatağa fırlattı ve gözündeki korsan bandını büyük bir öfkeyle çıkardı. Soluk soluğa kalmış şekilde sırı dökülmüş aynaya yaklaştı.

Bandın ardında saklanan teni sekiz yıldır güneş görmüyordu. Sol gözünü komple saran, bandın kapattığı yerde oluşan beyazlık... Ve sol gözü.

Diğer gözü gibi canlı değildi. Mavisi matlaşmış, ruhundaki soğukluk gibi buzul tona bürünmüştü. İnsanın duygularını ortaya seren siyah gözbebeğinden yoksun, tıpkı ölmüş bir adamın feri kaçmış gözü gibi anlamsızdı. Oysa arkasında o kadar acı birikmişti ki...

Usulca elini kaldırdı ve sağ gözünün üstüne kapattı. O an dünyasını saran karanlıkta nefes almaya çalıştı. Denedi, denedi, denedi... Ama karanlık öylesine sarmıştı ki dünyasını, yönünü bulamadı. Sanki her geçen saniye denizin daha da derinlerine gömülüyordu. Yavaş yavaş o karanlıkta başak sarısı saçları dalgalanarak denizin dibine doğru süzülen Beyza'nın görüntüsü belirmeye başladı. Elini uzatıp o saçlara dokunmaya çalıştı... Dokunamadı.

Sırtını aynaya yaslayıp yavaş yavaş aşağıya kaydı.

Biriken acılarının sızısı geçecek diye köpek gibi korktu. Donmuş acılarının yerini, yaşam belirtisi gösteren cayır cayır öfke alacak diye korktu. Ona o öfkeyi yaşatan Asuman'dan bir kere daha nefret etti. Öfke demek hâlâ yaşıyor olmak demekti çünkü. Yaşayan insan için de zaman, en keskin acıların bile ilacı demekti. Fatih ilaca kavuşmak, derman bulmak istemiyordu. Hele de Beyza denizin altında yatarken... Çocukken birlikte kurdukları hayalleri kendine kefen yapmışken...

Küçük bir çocuk gibi dizlerini kendine çekerek zeminde kıvrıldı. Tıpkı anne ve babasının ölümünün arkasından günlerce yas tuttuğu zamanlardaki gibi... Tıpkı anne ve babasının katilinden intikam alacağına yemin ettiği günlerde olduğu gibi... Ama bu sefer başını okşayan, büyüdükleri zaman o katilleri birlikte arayacaklarına yemin eden minik elli, başak sarısı saçlı peri yoktu. Bir kere daha gözlerini kapayıp kendini karanlığa bıraktı.

Fatih birkaç saatlik uykunun verdiği baş ağrısıyla güne başladığında yine bir şeylerin ters gideceğini biliyordu. Zaten bir süredir düz giden bir şey yoktu ki hayatında. Yanılmadığını da Başmakinist* olma sebebiyle, makine dairesine çağrıldığında anlamıştı. Çarkçıbaşı** yedek makinelerden birinde sorun olduğunu söylemiş ve Fatih ikinci makinistle birlikte yaptıkları incelemede çarkçıbaşının haklı olduğunu fark etmişti. O sıkıntıyla makine dairesinden çıktı.

Yemek salonuna doğru yürürken karşıdan gelen Enis'i gördüğünde gün daha ne kadar kötüye gidebilir diye düşünmeden edemedi. Hele de bu adam gevrek gevrek sırıtıp tam karşısında durduğunda o günün sınanacağı gün olduğuna emin oldu.

"Oooo Korsan kardeş. Gemiye kız saklamışsın? Barut Reis'e mi özendin?"

"Kızdan uzak dur."

Enis, Fatih'i bilerek kaşımıştı. Günün sonunda o sevilen bir adam değildi ve bir anda sorunları hallolmuş şirin bir çocuk olamazdı. Her zaman bildikleri Tiryaki'den farklı davransa dikkat çekerdi ve kızı babasına teslim etmeden bu riski göze alamazdı.

"Hayırdır? Geçen seferki kıza Reis el koymuştu bu seferkine de sen mi el koyuyorsun?"

---

* Kaptana karşı ana ve yardımcı tüm ana makinelerinden doğrudan sorumlu kişidir. Dümen sistemi, buzluklar ve yakıt defterinden sorumlu olan başmakinist bu makinelerin sadece kontrolünden değil bakım ve onarımından da kaptana karşı sorumlu tutulmaktadır.

** Gemide bulunan tüm jeneratör, ana makina, stim devreleri, elektrik sistemi, dümen ve tüm hidrolik ve pnömatik sistemler çalışmasından sorumlu olan kişidir.

"Diyelim ki el koydum?"

"Senin el koymanla olmuyor ama o işler. Bakalım kız senin ele razı mı? Belki benim eli tercih edecek?"

Bu söz Fatih'in şeytanlarına kalk borusu çaldırmaya yetti. Enis'in yakasına yapışıp demir merdivenlerin tırabzanına yapıştırdı ama sesi de yüzü de ölüm soğukluğundan başka bir şey yansıtmıyordu.

"Denesene? O elini kıza yaklaştırmayı denesene. Taşaklıysan yapsana."

Enis'in cevap vermesine fırsat vermeden onun boğazını bir kere daha uyarır gibi sıktı ve bıraktı. Dönüp yemek salonuna doğru yürürken arkasından bakan Enis'in kaşları çatıldı.

Fatih yemek salonuna girdiğinde gözü dostlarının olduğu tarafa kaydı. Murat'ın dirsek darbesiyle Aksak Tayfun'u susturduğunu gördü. Bu gemide değişmeyen belli şeyler vardı. Örneğin Aksak Tayfun'un amansız çenesi, Filinta Murat'ın zevzeklikleri... Ha bir de Barut Reis'in her an patlamaya hazır öfkesi.

Ona bakan gözlere aldırmadan masaya yaklaştı ve her zaman ona ayrılmış olan sandalyeye oturdu.

"Günaydın Korsancım. Ne güzel bir gün değil mi?"

Murat'a boş boş bakarken içeri giren Enis'i gördü. Adamın hafif aksayarak yürümesini izledikten sonra Mustafa'ya döndü.

"Reis, yedek makinelerden biri su kaynatacak gibi. Kontrol edilmesi lazım."

"Ana makineler?"

"Sıkıntı yok."

Mustafa onları güvenli mesafeden dinleyen Enis'i fark etmeden devam etti.

"Solmaz Kaptan'a haber et. Venedik Limanı'na bilgi verip, havuzda yer ayarlamak lazım."

Aksak Tayfun araya girdi.

"Ne zamana yer ayarlar bu'lar?"

"Sevkiyatta acelemiz olmadığı için biz ne dersek diyelim yakın zamana yer ayarlayacaklarını sanmam. Arıza da yedek makinede olunca... En azından bir hafta alarga* garanti görünüyor."

Fatih sıkıntıyla Barut Reis'e baktı.

"Fransa'da baktırsak?"

"Riske girmeye gerek yok Korsan. Zaten Venedik Limanı'nda yük aktarma için sıra bekleyeceğiz."

İşte bunu bildiği için canı sıkkındı ya Fatih'in. Bu demekti ki Fransa'ya umduğu kadar erken gidemeyeceklerdi ve gidene kadar da Asu başına kalacaktı.

"Peki."

O sırada Fatih, Leyla'nın yemek salonuna girdiğini tahmin etti çünkü Barut Reis'in ateş eden gözleri daha da parlamıştı. Arkadan da neşeli bir ses yükseldi.

"Babaaaa! Var ya bu gemide acayip güzel bir kız var."

Fatih gülsün mü kızsın mı bilemedi ama dışarıya karşı ifadesiz kalmayı başardı.

Masaya yerleşen sevimli ikiliden Leyla genişçe gülümseyip "Ay teşekkür ederim Alicim," dediğinde Ali'nin gözleri Leyla'ya döndü.

"Sana demedim ki Leyla. Tamam, sen de güzelsin ama ben Asu için demiştim. Off..."

Cümlesini tamamlamadan babasının dik bakışlarıyla sustu.

"Ula hergele, sen biraz erken başlamadun mi?"

"Niye ya, güzele güzel demek suç mu? Sen Leyla'ya güzelim diyosun ya?"

Bu itirafla masadakiler gülerken Leyla kızardı, Barut

---

* Geminin liman açıklarında sıra beklemesi.

Reis ise bir tek Leyla'nın anlayacağı şekilde ateş eden gözlerini karısına dikti. Bu bakış Leyla'nın daha fazla kızarmasına sebep olsa da Mustafa bakışlarını karısından çekmedi.

"Vay vay vay! Demek güzelim ha? Senin öküzlüğün bir tek bize mi Barut Reis?"

Leyla Murat'ın sözüyle kıkırdarken, Mustafa dişlerinin arasından hırladı.

"Sana da güzelim dememi ister misin Filinta? Mesela, *güzelim* hayde kreynin tepesine raspaya, cümlesi nasıl? Uyar mı *'güzelim'*?"

Murat sahte bir korkuyla ellerini havaya kaldırdı.

"Yok abi ya. Sen bana hıyar de, gereksiz de, zevzek de. Bizim ilişkimizin dinamiği böyle daha iyi."

Keyfi yerinde olsa Fatih de bir iki laf sokardı Murat'a ama onun aklı Leyla'nın yanında olmayan kıza takılıydı. Düz bir sesle sordu.

"O nerede?"

Leyla bu soruyla kaşlarını çattı.

"O dediğin kızın bir adı var Korsancım. Biz O'na kendi aramızda Asu diyoruz, biliyor musun?"

Fatih sıkıntıyla başını eğip parmağını göz bandında dolaştırdı ve sabırlı olmaya çalıştı. Çünkü Leyla'yı kardeşi gibi görmenin yanı sıra, Barut Reis'i karşısına almak istemiyordu. Sakince başını geri kaldırdı.

"Peki Leyla. Asu nerede?"

Leyla sanki az önce lafı sokan kendisi değilmiş gibi ışıl ışıl gülümsedi.

"Ay yoruldu tabii kız o ayağıyla koca gemiyi gezince..."

"Koca gemiyi? Niye gezdi ki koca gemiyi?"

"E ama yani, mürettebatla tanışmak için Mahmut Paşa çarşısını gezecek hali yoktu değil mi?"

"Tanıştı yani mürettebatla?"

"Hı. Hepsini de pek sevdi."

"Sevdi?"

Bu soruya Murat çapkın çapkın sırıtarak cevap verdi.

"Sevilmeyecek gibi miyiz ya? Maşallahımız var."

Fatih, Murat'ın rengini attırmakta gecikmedi.

"Seni sevmemi ister misin Filinta?"

"Eee, şimdi bir düşündüm de. Yok abi. Sevme sen beni, tipim değilsin. Bu nedir arkadaş ya. Reisi, makinisti bana yürüyor. Of ulan, yarın Trieste'deki manitayı ziyaret edeyim de gözüm gönlüm açılsın."

Diğerleri bu atışmayı keyifle izlerken Fatih yutkundu, nefes aldı, sabır diledi, Leyla'ya döndü.

"Şimdi nerede?"

"Duşta. Sonra dolaşmaya devam edeceğiz."

Fatih bunu duyduğu an kalktı. Tam masadan ayrılacaktı ki yine Murat zevzekliğini konuşturdu.

"Lan kızın yanına mı gidiyorsun? Hem de duşa?! Yuh!"

Fatih daha fazla dayanamadı ve Murat'a bakmadan uzandı, ensesinden tuttuğu gibi kafasını önündeki omlet dolu tabağa yapıştırdı. Sonra da tek kelime etmeden yemek salonunun kapısına yöneldi.

Mustafa da Fatih'in arkasından ayaklanırken "Leyla, kahvaltıyı yapıp salona geçin. Dolanmayın ayakaltında," diye emir verdi ve Leyla'nın göz devirmesini görmeden yemek salonundan çıktı.

"Fatih!"

Fatih arkasından seslenen Barut Reis'e dönerken kaşlarını çattı. Barut Reis eğer Korsan değil de Fatih diyorsa konu ciddi demekti. İfadesiz bir yüzle döndü ve Mustafa'nın konuşmasını bekledi.

"Kıza karşı pişman olacağın şeyler yapma."

"Ne gibi?"

"Ne bileyim oğlum. Benim ilk başlarda Leyla'ya yaptıklarımı yapma mesela. Kızı kilitleme, sürekli bir şeyler için bağırıp çağırma, korkutma..."

Fatih sağ elinin işaret parmağıyla sol gözünün üstündeki banda hafif hafif dokunurken yine sakindi. Ve aynı sakinlikte cevap verdi.

"Sen ve Leyla örneği bize pek uymuyor Barut Reis. O yüzden rahat ol."

"Lan oğlum. Kızla alakalı detaylı bir şey anlatmıyorsun ki? Onu önemsediğin belli ama..."

Devamını dinlemeyi Fatih'in sabrı kaldırmadı. Hafif bir tehditle Mustafa'nın sözünü kesti.

"Önemsemek? Bak Reis. Onu Fransa'ya götüreceğim sonrada ne hali varsa görecek. Tamam! O kadar. Bu işe karışmayın."

Fatih dönüp giderken Mustafa başını endişeyle sağa sola salladı. Leylası haklıydı. Bu adamın söylemediği şeyler çok can yakıcıydı ama kimin canını daha çok yakacak orasını bilmiyordu.

Diğer tarafta ise kahvaltısını yapan mürettebatın yanından ayrılan Enis kıç güverteye çıktı. Sağa sola baktıktan sonra telefonunu çıkardı ve malum şahsı aradı.

"Alo Ademcim nasılsın?"

Karşı tarafın korkutucu sesi neredeyse limandan bile duyulacaktı.

"Gevşek misin lan sen?!"

"Ama bak şimdi ayıp oluyor. Kızını sana getirecek adamla ne biçim konuşuyorsun öyle."

Adem Vahap'ın bu hatırlatmadan memnun olmadığı, aldığı sabırsız soluktan belli oluyordu.

"Sanki karşılıksız yapıyor it oğlu it."

Bu sözle de Enis'in memnuniyetsizliği ortaya çıktı.

"Karşılık kısmına hiç girmeyelim istersen şerefsiz herif."

"Tamam, ben kazandım, şerefsizlikte zirve benim. Şimdi neredesiniz onu söyle? Ne zaman geliyorsunuz Türkiye'ye?"

"Geminin lokasyonu hakkında bir bilgin yok yani öyle mi? Yeme beni Adem Vahap!"

"O zaman iki hafta sonra görüşürüz."

Karşı tarafın kendinden emin sesi Enis'in piç piç sırıtmasına neden oldu. Tam bu yanılmanın tadını çıkaracaktı ki arkasından gelen gürültüyle döndü. Birkaç gemici ellerinde sigaralarla güverteye çıkmıştı. Sesini alçak tutup diğer tarafa dönerken Adem'in sözüne karşılık verdi.

"Yok işte. O öyle olmayacak. Makinelerden biri arıza mı ne yapmış, Venedik'te onarım sırası beklenecekmiş. Varış süresi şimdilik askıya alındı."

Enis'in bu açıklamasıyla karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu. Sonra da Adem soğuk bir sesle, *"Tamam. Gelişme olursa haber ver,"* deyip telefonu kapattı.

Suratına kapanan telefona sinirle bakan Enis aynı sıkıntıyla telefonu cebine soktu ve yine aynı sıkıntıyla kollarını küpeşteye yasladı. Şu işi sorunsuz halletse bir daha gemi yüzü görmek istemiyordu.

Fatih kamarasının kapısını hızla açıp içeri girdi ve girdiği anda da dondu.

"Kapıyı çalmayı öğrenmek senin gibi tek hücreli bir canlı için gelişiminin kaçıncı evresi olacak?"

Fatih, uzandığı yatakta istifini bozmadan rahat rahat

ona laf sokan kıza çok kısa bir an şaşkın baktıktan sonra toparlandı. O duştayken birkaç parça eşyasını almak için gelmişti kamarasına ama o an bunun açıklamasını yapmaya ihtiyaç duymadı. O da en az kız kadar rahat bir şekilde dolabına yürüdü ve sanki kamarasında yalnızmış gibi kıyafetlerini karıştırmaya başladı.

Oysa rahatlık Asu'nun sadece dışındaydı. Çok dikkatli bakan biri gerilmiş ayak parmaklarını, gerginlikten kenetlenen çenesini fark edebilirdi. Gözlerindeki ışıltıyı da, çok rahat akmamak için direnen gözyaşlarına yorabilirdi.

Bu adam tarafından görünmez olmak yine canını yakmıştı işte. Elinde değildi ki. Keşke olsaydı.

Dolaptan aldığı pantolon ve kazakla kapıya yönelen adamın çıkacağını anlayan Asu hızla kalkıp önüne geçti.

"Fransa'ya ne zaman varırız?"

Fatih varlığına tahammül edemediği kızın şampuan kokusu karşısında yine ve yine kendini dizginlemeye çalıştı. Hâlâ ıslak olan kahverengi perçemleri alnına yapışmış duran bu kızın bakışları bile onu sınıra getirebiliyordu. Bu aralar kendini o güne kadar hissetmediği kadar yakıcı bir öfke içinde buluyordu. Bu hiç o değildi hiç...

"Sana bir soru sordum."

"Venedik'ten sonra."

Asu sinirle perçemlerini geri itti.

"Peki, bu ne kadar sürer? Ben ne kadar daha bu gemide tutsak kalacağım?"

Fatih burnundan soluyarak kıza doğru eğildi.

"Şikâyetin mi var?"

Bu adama karşı olan yakıcı hisleriyle baş etmesinin bir tek yolu vardı, o da aynı muameleyi ona yapmak. Umursanmıyorsa umursamayacaktı. Görmezden geliniyorsa,

görmezden gelecekti. O da bir adım bile geri atmadan aynı şekilde diklendi.

"Sence? Pek eğlenilesi bir yer değil sonuçta."

"O kadar küçümseme istersen. Bir gemi dolusu mürettebat da eğlendiremiyorsa..."

Daha cümlesi bitmeden suratına yediği tokatla başı sağ tarafa dönen Fatih kısa bir an öyle kaldı ve sonra yavaşça başını kıza çevirdi. Ona meydan okuyan çakmak çakmak gözler tüm sınırlarını zorlamıştı. Sıktığı çenesinin ağrısına aldırmadan dişlerinin arasından tısladı.

"Yine zorluyorsun Asuman."

Asu hâlâ attığı tokadın etkisinde, aynı öfke ve nefretle cevap verdi.

"Asu! Benim adım Asu! Asuman öldü!"

Fatih duyduğu cümleyle o kadar çaresiz hissetmişti ki ne çekip gidebiliyordu ne de yanıp yok olabiliyordu.

Asuman öldü demişti bu kız. Oysa ölmemişti işte. Kanlı canlı ve tüm kaybettiklerini yüzüne vurur gibi karşısında duruyordu. Gözü öylesine dönmüştü ki elindekileri yatağa fırlattığı gibi kızı yakaladı ve belini kırar gibi geriye büktü. Bütün heybetiyle kızı etkisi altına almıştı. Avuçlarının içindeki bedenin nasıl titrediğini fark edemiyordu.

"Keşke dediğin gibi olsaydı ama ölen tek kişi Beyza! Hatırlıyorsun değil mi?!"

Asu boğazına düğümlenen acıyla daha fazla dayanamadı ve karşısındaki adamın cüssesine aldırmadan onu büyük bir öfkeyle geri itti. Gözyaşları birer iğne gibi gözbebeklerine batarken gördüğü bulanık yüze doğru patladı.

"Acıların çocuğu Fatih ha?! Bir tek senin mi canın yandı be?! Bir tek sen mi her gün o saçma kadere isyan ettin?!

Bir tek sen mi zamanı geri almak için kendi canından vazgeçmeye razı geldin?!"

Fatih beklemediği bu tepki karşısında belki şaşırırdı, belki kızı anlamaya çalışırdı ama kilit vurmaya çalıştıkça, içinde dondurmaya çalıştıkça bu kız yüzünden öfkesi öylesine kaynama noktasına gelmişti ki o çok güvendiği mantığı tam da ihtiyacı olduğu an onu terk edip gitti.

"Zamanı geri alsaydık bir dakika düşünmeden seni sekiz sene önce o adama teslim ederdim!"

Bu söz Asu'nun kalbini paramparça etmişti ama bu bile komikti aslında. Hâlâ parçalanacak bir kalp kalmış mıydı ki sol yanında?

Taşmış acısıyla topallayarak bir hışım yürüdü, çantasını kaptığı gibi kamaranın kapısına ulaşmaya çalıştı ama kolundan tutulduğu için adımları yarıda kesildi.

"Nereye?!"

"Zamanı geri getirmeye. Bırak kolumu. Ben gidiyorum."

"Asuman delirtme beni, babanın adamları dışarıda..."

Fatih daha cümlesini tamamlayamadan Asu gelişine bir tekme salladı.

"Bıraksana! Beni babama vermediğin için pişman değil misin? Sana ne dışarıdaki adamlardan?!Bırak!"

Fatih savrulan tekmelere aldırmadan kızı tuttuğu gibi kapıya yasladı.

"Aramasaydın lan o zaman beni? MAdem bana ne, aramasaydın?!"

"Gel mi dedim? Gelmeseydin!"

"Aklımı siksinler!"

"Amin, hem de tüm mürettebat!"

Öfkeleri de acıları da o kadar çığırından çıkmıştı ki birbirlerini nereden kestiklerini artık umursamıyorlardı.

Fatih öfkeyle içine derin derin soluklar alırken, Asu da bir saniye bile kırpmadığı gözleriyle Fatih'in sağ gözünü kanatıyordu.

O an gerçekten ona telefon açtığına pişman oldu. Keşke aramasaydı. Keşke sevdiği adamın nefretini de o aklından çıkmayan kokusunu da bu kadar yakından solumasaydı. Uzakken hayal gibiydi her şey. Sanki dibine kadar yaşanmış ve yine sanki hiç yaşanmamış gibiydi içinde büyüyen aşk. Ama şimdi öylesine gerçekti ki hissettikleri, şüpheye yer bırakmayacak kadar derin kesikler açıyordu yüreğinde.

Seviyordu be bu adamı. Gözlerine böyle nefretle, öfkeyle bakan adamı seviyordu. Canını yoluna verecek kadar seviyordu. Salsaydı onu... Bıraksaydı da iki büklüm olup tüm acısını kusacak kadar ağlayabilseydi ama omuzlarını kıracak gibi sıkan parmaklar buna izin verecek gibi değildi.

O an duyduğu sözle daldığı cehenneme daha fazla gömüldü.

"Bakma bana öyle!"

"Nasıl?"

Gözlerinin içinde eriyip giden adamın vereceği cevaptan korktu.

"Âşık gibi."

Fatih'in sesi öylesine fısıldar gibi çıkmıştı ki... Sanki Azrail'e sesini duyurmak istemiyordu. Sanki yerini bilirse, sesini duyarsa öldüreceğine emindi. Dehşet dolu...

Asu'nun kanı dondu. Aldığı cevaptan değil, cevabın içinde saklanan korkudan... Sevdiği adam onun aşkından bir veba gibi bahsetmişti. Çekip gidememek, çöküp ağlayamamak da yanına eklenince... Ona hâlâ dehşet içinde bakan, geçmişin karanlığına gömülen adama karşı

katlanmış bir nefret hissetti. Tüm soğukluğuyla adamın gözlerine bakmaya devam etti ve çıldırtacak bir sakinlikle konuşmaya başladı.

"Korkma. Gözlerimde gördüğün aşk öldürmez seni, inan bana. Eğer öldürseydi ben çoktan girmiştim o toprağın altına. Biz onla birbirimizi öldürmeyi çok denedik ama işte sonucu gözlerimde gördün. Pes eden ben oldum ve o kazandı."

Fatih bu cevapla tokat yemiş gibi kızı bırakıp geriye doğru sendeledi.

O bakışları gördüğü an cehennemin kapıları açılmış gibi dehşete düşmüştü ve düştüğü dehşetle de sözler dudaklarından firar etmişti. Tamam, kabul ediyordu bunu. Ama yine de o gördüğü aşka dair bir inkâr beklemişti ulan. Yüzüne ikinci bir tokat beklemişti ama bu kadar soğukkanlı ve küfür eder gibi bir kabulleniş beklememişti.

Asu ise Fatih'in yüzündeki iğrenmiş ifadeyle daha fazla yanamaz dediği yerlerinin kanadığını hissetti ama mAdem gerçekler bu adamı kendinden uzak tutmak için tek yoldu, o da geri adım atmadı. Fatih'in geri gittiği mesafeyi birkaç adımda kapatarak meydan okumaya devam etti.

"Ve eğer bu aşkı görmek istemiyorsan gözünü gözlerimden çekersin Fatih. Çünkü gözlerimde gördüğün bu siktiğim aşk orada kalacak."

Fatih bir süre daha o gözlere takılıp kaldıktan sonra kendine geldi. O bu kızı tanımıyordu. O, Asu'yu tanımıyordu.

Soluksuz bırakan bir savaşın içinden çıkmış gibi silkindi ve dik durmaya çalışarak kapıya yöneldi. Buradan çıkması gerekiyordu. Hemen.

"Kamaradan çıkmak yok."

Asu kapanan kapının arkasından bakarken titremeye başladı. Titremesi öyle bir hal almıştı ki sonunda dizleri onu tutamadı ve yere çöktü. Bu normal değildi. Hissettiği aşk da aşkın yaşattığı acı da normal değildi. Bu adamla kaldığı her dakika deliliğin o cinnet evresine adım adım yaklaşıyordu. Kollarını karnına sarıp, bacaklarını da kollarına çekerken iyice çaresiz hissetti kendini. Bir yol bulmalıydı.

Öfkesi ve acısı bir nebze hafifledikten sonra daha mantıklı düşünmeye başladı. Bu limanda gemiden ayrılması aslında büyük bir aptallık olurdu ama Fransa'ya kadar da dayanacak gücü yoktu. Venedik Limanı'na kadar sabretmesi lazımdı. O zamana kadar da kamarasından çıkmayacak, o adamın yüzüne bakmayacaktı. Aslında içindeki şeytan, geç karşısına gözlerinde görünen aşkla yedi yirmi dört ona hayatı dar et, diyordu ama bu en çok kendi canını yakacağı için bundan da hemen vazgeçiyordu.

Birkaç gün daha dişini sıkması gerekiyordu. Sonra ikisi de birbirinden sonsuza kadar kurtulacaklardı.

Fatih ise hiçbir yere sığamayıp kendini gemiden dışarı attı. Acilen rahatlaması gerekiyordu ve uzun zamandır ihtiyaç duymadığı o mekânın kapısına gidene kadar durmadı. Bir zamanlar, Nihal teyzesine yaptığı her ziyaret sonrası atardı kendini buraya. Canına yandığının geçmişi, canını yaktığında...

Aynı o günlerdeki kararlılıkla kapıdan girdi ve içinde biriken öfkeyle üstündekileri bir hamlede çıkardı.

"Uzun zaman oldu Turk?"

Arkasında işittiği kırık Türkçeyle sesin geldiği yere

döndü ve burnu defalarca kırılmış olduğu belli olan adama baktı.

"Boşta kim varsa yolla."

"Zorlasın mı?"

"Ebemi bile sikebilir."

Fatih cümlesi bittiği an kendini boş ringe attı. Bazı zamanlarda delirmek o kadar kolay geliyordu ki ona. Delirmek... Dünyayı bir kibrit ateşleyip yakmak ya da bir kükremeyle dondurmak... Kafasındaki deli düşüncelerle de karşısına çıkan rakibine ilk yumruğu salladı. Suratına aldığı darbeleri de yumruğunun üstünde hissettiği diş izlerini de önemsemedi.

Etinden çok daha fazla acıyordu o an ruhu. Kaybettiği şeyler aklına geldikçe yumrukları hızlandı. Kâh altı yaşında gözlerinin önünde anne babası öldürülen çocuk oldu, kâh on yedi yaşındaki âşık ergen oldu. Kâh öldüresiye dövdüğü adamların yüzü geldi gözlerinin önüne, kâh annesinin zar zor hatırladığı yüzü. Kâh ailesinin katillerini öldürdü, kâh umutlarını... Hayatına giren tüm insanların adına kâh yumruk attı, kâh yumruk yedi ama işini bitiren son darbeyi burnunun üstüne yerken aklındaki görüntü ona aşkı nefrete karıştırarak bakan Asu'nun yüzüydü.

Yere sırt üstü devrilip gözünü kapadığında da Asu'nun yüzü gözünün önündeydi. Hissetmek istemediği öfke öylesine canını yakıyordu ki... Tam o sırada suratına atılan havluyla gözünü açtı ve o kırık Türkçeyle konuşan sesi duydu.

"Bu kadar çabuk devrildiğine göre bu sefer öfken kendine ha Turk?"

Evet kendineydi. Dişlerinin arasından hırladı.

"Adaletini sikerim böyle işin..."

1 Hafta Sonra

Asu, Leyla'nın ona verdiği saçma sapan aşk kitabının son cümlelerini de okuyup kitabı kapattı ve sırt üstü uzandı. Bir hafta. Tam bir hafta boyunca kamarasından çıkmamış, Leyla ve Ali'den başka kimseyle muhatap olmamıştı. Bir iki kere onu ziyaret etmek isteyen aşçı Tiryaki'yi de geri çevirmişti. Leyla'nın olmadığı zamanlarda yemeğini getiren, Süt Oğlan'la da iki cümleden fazla konuşmamıştı.

Sıkılmamış mıydı? Hem de çok sıkılmıştı ve eğer planı tıkır tıkır işlerse bugün bu işkenceden kurtulacaktı. Ondan kaçan adama ait olan her şeyden kurtulacaktı.

En son bir hafta önce yaptıkları kavgadan sonra Fatih'i görmemişti. Görmeyi de istediği söylenemezdi gerçi. Çünkü acı veriyordu. Ama Leyla hiç bıkmadan ondan bahsediyordu ya... Kaçtığı her yol çıkmaza giriyordu.

Mesela Fatih'in göz bandının altında ne olduğunu kimsenin bilmediğini söylemişti Leyla. Asu biliyordu. O tahta parçası sol gözünü delip geçtiğinde oradaydı. Doktor o sol gözü muayene ederken onun yanındaydı. O bandın altında ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Ya da Leyla'nın dediğine göre Fatih her gün batımında, iki eli kanda da olsa gün batımına dalar gider ve dünyayla ilişkisini kesermiş. Bunun sebebini de o güne kadar hiç kimseye söylememiş. Asu bunun da sebebini biliyordu.

Bir gün batımı vakti sevdiği kızı Ege'nin derin sularında kaybeden Fatih'in küllenmeyen acısını biliyordu. De-

mek hâlâ aynı harla, aynı acıyla yas tutuyordu Fatih. Kıskandı. Ölmüş ablasına duyulan o bitmeyen aşkı kıskandı. Kıskandıkça da kendine duyduğu nefret katbekat arttı.

Ablasının, göğsüne kurşunu yediği an korku dolu gözlerle önce göğsüne, sonra büyük bir kabullenişle gözlerine baktığı anı hatırladı. Ve ablasının ona fısıldadığı son cümleyi... "Ona iyi bak Asuman..."

Asu nefesi ciğerlerini yakıyormuş gibi derin bir soluk aldı. İsterse Fatih geberebilirdi, ona iyi bakmaya hiç niyeti yoktu. Çünkü bakamıyordu. Çünkü ona baktıkça kendisi kanıyordu.

"Bunları düşünmenin zamanı değil," diye fısıldadı. Ona bu hayat tek bir şey öğretmişti. Ölüm gelene kadar yaşamaya bak. Öldükten sonrası senin derdin değil. İşte bu yüzden vasiyetler de umurunda değildi.

Yan dönüp bacaklarını karnına çekti. Şimdi nereye gideceği ve hayatını nasıl devam ettireceği daha önemliydi onun için.

Fotoğrafçılık denilen meslek çevre olmadan paraya kolay dönüşmezdi. Sıkıntıyla bir soluk bırakıp sırt üstü döndü tekrar. Ne kadar düşünürse düşünsün bir haftadır bir cevap bulamadığına göre demek ki düşünmenin faydası yoktu. Annesinin dediği gibi önce ölüyü gömmeli, hastaya sonra dönmeliydi. O da ilk önce Leyla'nın gelip kendisini kurtarmasını beklemeliydi ki çalan kapı fazla beklemesi gerekmediğini gösterdi.

Leyla her zamanki gülen yüzüyle içeri girdi.

"Hazır mısın?"

Hazırdı, hem de bir haftadır hazırdı.

"Ben hazırım da sen Reis'i ikna edebildin mi?"

Leyla burnunu kırıştırarak gülümsedi.

"Sence?"

Asu genç kadının bu sevimli haline dayanamayıp gülümsedi. Zaten son günlerde yüzünü güldüren iki kişi vardı. Bir tanesi Leyla diğeri de ona âşık âşık bakan minik delikanlı Ali.

"E o zaman bekle bizi Venedik diyor muyuz?"

Leyla'nın gülen yüzü bir anda ciddiyete büründü.

"He diyoruz canım diyoruz da barutunu sevdiğim adamın kesin emirleri var. Onun yanından bir metre bile ayrılmayacakmışız. Sağa sola öyle bakmak yokmuş. Bir de..."

Yanından bir metre ayrılma kısmı elbette Asu'nun planına dâhil değildi ve bunun için de vicdan azabı duyuyordu. Leyla'yı kandırıyor olmaktan hoşlanmıyordu ama o "bir de" dediği kısımdan daha da fazla hoşlanmayacağını hissetti.

"Bir de?"

"Iıı," diye kıvranmaya başlayan Leyla, Korsan ve Asu arasındaki yüksek gerilimin farkındaydı. En iyisi kapıya yakın yerde açıklamayı yapmak, sonra da canını güvenceye almak için kamaradan bir an önce kaçmaktı.

"Barut dedi ki, sizinle baş edemem, canım sıkılır, en iyisi Korsan da bizle gelsin."

Konuşmanın devamını getirirken de Asu'nun seğiren gözünden az biraz tırstı. "Ama ben dedim, Asu istemez dedim. Korsan kim köpek zaten, ne diye gelsin dedim. Adam kızı attı kamaraya sonra dönüp yüzüne de bakmadı dedim ama... Aaa, sen biliyor musun aslında senin yüzüne bakacak o tek gözü de mor bir haftadır. Burnu da hafif şişmişti ama şimdi indi... Gemiden sağlam gitti, şaftı kaymış halde döndü. Gerçi ben bunu sana demiştim değil mi? Dedim dedim... Kız acaba sence ne olmuş olabilir Asu?"

Asu Leyla'nın konuşmasını takip etmekten vazgeçeli yaklaşık üç cümle olmuştu. Takıldığı tek nokta vardı.

"Fatih de mi bizimle gelecek?"

Leyla bu ses tonundan hoşlanmamıştı, açık ve net. Saçmalaması birden hız kesti.

"Evet," derken kapının kolunu indirmiş, "Ama sen beni neden dinlemiyorsun ki," demeye kalmadan da kapının dışına çıkmıştı. İçeriden gelen çığlıkla da açık olan kapıyı kapattı.

"Barut Reis, işime karışma. O kız bu gemiden çıkmayacak!"

"Başlarım ulan işine! Kızı kapadın kamaraya, güneş yüzü göstermedin! Çıksınlar, hava alsınlar işte. Leyla da benim ömrümü yemeyi bırakır."

"Sen Leyla'yı al çık."

"He ya, bu niye benim aklıma gelmedi ki. Lan hıyar herif, Leyla Asu olmadan gelmiyor, tamam gelmesin, kalsın gemide ama sıkıldım çıkacağım diye de tutturdu. Sen de gel işte, birlikte kızları bir iki saat dolaştırıp geri getiririz. Sana da iyi gelir."

Mustafa daha babacan bir tonla devam etti. "Oğlum, bir gittin gemiden, ağzını burnunu dağıtıp geri döndün. Bir haftadır gemide kan kusturmadığın adam kalmadı. Lan Solmaz Kaptan'a bile patladın. Sen böyle bir adam değilsin Korsan. Bir derdin var belli. Tamam anlatmıyorsun. Ama bunun çözümü bu değil."

Fatih gözünün üstüne düşen saçı hızlı bir hareketle geri çekerek Mustafa'ya döndü.

"Reis! Kızın peşinde adamlar var. Gemiden dışarı çıkaramam."

"O kadarını tahmin ettik zaten de kızın peşindeki adamlar Trieste'de kaldı oğlum. Trieste'de kaçan bir adam için en akıllıca yol Slovenya'ya geçmektir. Adam nereden bilecek Venedik'te olduğunu?"

Fatih laf anlatamadığı adama tam patlayacaktı ki güverteye çıkan kızla kalakaldı. Bir haftada zayıflamış mıydı bu kız?

Dikkatini çeken şey öfkesini tetiklerken Leyla ve Asu çoktan yanlarına gelmişti bile. Arkalarından da aşırı heyecanlı olan Ali...

"Korsan abi. Sen de geliyorsun di mi?"

Öfkeden ve çaresizlikten delirdi delirecek Asu'nun gözlerine bakarak dişlerinin arasından cevapladı.

"Geliyorum abicim, geliyorum."

Ali sevinçle havaya sıçrayıp geminin merdivenine doğru yürürken Leyla da korkuyla arkasından atıldı.

"Ya sen çocuksun çocuk. Az büyüklerini beklesene!..."

Leyla ve Ali'nin sesi gittikçe uzaklaşırken Mustafa da onların peşlerinden gitti. Asu ve Fatih baş başa kaldı. Fatih içinde kaynayan öfkeyle tısladı.

"Bir saat. Sonra dönüyoruz."

Asu karşısındaki adamın artık iyice yeşile dönen yanağındaki ve burnundaki çürüklerden gözlerini zorlukla çekti. İçindeki acıma duygusu anında o tanıdık nefret duygusuna dönüştü.

"Sen gelme."

"Şansına küs."

Fatih cümlesi biter bitmez kızın koluna yapıştı ve gemiden çıkarmak için hamle yaptı. Asu yine sinirle kolunu çekiştirdi.

"Beni çekiştirme!"

Fatih ne kızın direnmesinden etkilendi ne de çemkir-

mesinden. O hâlâ istemediği bir şeyi yapıyor olmanın sinir harbi içerisindeydi.

Giriş çıkışların denetlendiği kontrol alanından rahatça geçen Leyla kocasına bakıp, "Kaçak olmamak ne kadar da konforluymuş," dediğinde Mustafa da karısı gibi geçmişe gitmiş, İspanya'dan karaya çıktıkları zamanı hatırlamıştı. Hayat insanlara öyle şeyler yaşatıyordu ki en babayiğit adam bile yapmam dediği şeyi yaparken buluyordu kendini. Elini karısının beline yerleştirip, bir kolunu da omzundaki oğlunun bacağına dolayarak Asu'ya döndü.

"Ee, Asu Hanım, nereye gidiyoruz?"

Asu bu soruya ne cevap vereceğini düşünürken Fatih'le göz göze geldi. Bu adam tek gözüyle bile ona dünyasını şaşırtabiliyordu. Ama şu anda bunun ne yeri ne de zamanıydı. Bir an önce bu insanlardan kurtulup kendi yoluna gitmeliydi. Bunu da en iyi Venedik'in gondollarla süslenmiş sokaklarında yapabilirdi.

"Bence Leyla gondol gezisini sever."

Bunu duyan Leyla sevimli yüzünü buruşturdu.

"Ay sağ ol yani Asu. Denizden inip dereye mi bineceğim yani. Valla kalsın. Beni ayaklarımın yere sağlam bastığı sokaklarda gezdirin."

Fatih bu çatlak kızın haline gülümserken başını çevirdi. Sonuçta sırıtmasını kimsenin görmesine gerek yoktu ve minik grup nereye gideceklerini tartışırken Fatih gördüğü şeyle kaşlarını çattı.

Az ileride ciddi bir ifadeyle onlara doğru bakan, Enis denilen gereksiz adam değil miydi?

Büyük bir dikkatle Enis'i göz hapsinde tutmaya başladı. Adamın mimiklerinde ufak bir değişme oldu ve ciddiyeti yerini gergin bir ifadeye bıraktı. Fatih biraz daha

dikkatli baktığında Enis'in gözlerinin onları geçip gittiğini fark etti. Ve Tiryaki, Enis'in bakışlarını takip ederek adamın odaklandığı şeyi fark edince beyni büyük bir hızla çalışmaya başladı.

Tam arkalarında yirmi metre kadar uzaklıkta siyah bir Mercedes vardı. Arabanın kendisi sorun değildi de aralık camın üstünde, güneş ışığıyla bir parlayıp bir sönen metal görüntü biraz can sıkıcıydı. Eğer algısı onu yanıltmıyorsa bu bir namluydu. Üstelik içinde bulunduğu minik grubu hedef alıyordu. Daha doğrusu Asu'yu.

Hızla tekrar Enis'e baktı ve adamın hafifçe başını salladığını gördü. Bu bir uyarı mıydı, onaylama mı?

Hızlı plan yapan beyni hemen kendine bir güzergâh belirlerken gövdesini araba camından çıkan namluya siper etti.

"Barut. Sen Leyla ve Ali'yi alıp San Marco meydanına git."

"Saçmalama oğlum. Birlikte gidelim işte."

"Benim Asu'yla biraz işim var. Yarım saate katılırız size."

"Daha on dakika önce çıkmak istemiyordun, ne işi?"

Fatih, Mustafa'nın sorusuna cevap vermedi. Vakti gelince paşa paşa hesap verirdi Barut Reis'e ama şimdi fazla zamanı yoktu. Bu adamlar kalabalık sokakta bir bok yapamazlardı ama işi de garantiye almak zorundaydı. Bir an önce Reis'i ve ailesini hedef olmaktan çıkarmalı, sonra da Asu'yu alıp bir deliğe saklanmalıydı ki karşılaştıklarından beri ilk defa Asu bir işe yaradı.

"Kesinlikle, bizim bir işimiz var."

Asu bunu söylerken midesi kasılarak Leyla'ya imalı imalı göz kırptı. Leyla bu işin gönül meselesi olduğunu düşünecek kadar romantik biriydi ve Asu'nun da bir an

önce bu insanlardan kurtulup kaçması gerekiyordu. Tek adamı atlatmak da üç buçuk adamı atlatmaktan daha kolaydı.

Ve elbette "Heeeee!!! O iş!" diyen Leyla, Asu'nun oltasını yutmuş, bir yandan Fatih'e göz kırparken, diğer yandan da kocasını taksiye doğru çekiştirmeye başlamıştı.

"Ulan hatun napıyosun? Fatih, ne çeviriyon lan sen... Ya Leyla... Kızım... Dursana..."

Mustafa'nın son sözü taksinin kapanan kapısıyla kesildi ve camdan Leyla'nın onlara el sallamasıyla da taksi uzaklaşmaya başladı.

Asu da giden taksinin arkasından bakarken, acaba Fatih neden geride kalmak istedi, diye düşünüyordu ki onlara doğru hızla koşan Enis'i gördüğünde şaşırdı.

İşte zaman, o an ya donmuştu ya da fark edilmeyecek kadar yavaşlamıştı.

Fatih daha Enis koşmaya başlamadan açılıp kapanan araba kapısı seslerini duydu. Arkasına dönüp baktığında, kalabalığa çaktırmamak için ceket içlerinde sakladıkları silahlarla, onlara doğru yavaş adımlarla gelen dört adam gördü. Hiç düşünmeden Asu'yu kolundan tuttuğu gibi çekti ama inadına tükürdüğü kız şaşkınlığın verdiği refleksle Fatih'in midesine bir dirsek attı.

"Bırak beni!!!"

Zaten son dövüşte kaburgalarını inciten Fatih kısa bir an soluksuz kaldı. Bu durumdan faydalanan Asu, adamlardan habersiz ara sokaklardan birine doğru koşmaya başladı. O an tek derdi Fatih'ten sonsuza kadar kaçmaktı.

Fatih ise kendine gelir gelmez, tam Asu'nun peşinden sokağa dalacaktı ki Enis'in sesini kulağının dibinde duydu.

"Sen kızın peşinden git adamları ben durdururum."

Hızını kesmeden "Nereden biliyordun?!" diye hırladı.

"Namlu sizi hedef alırken ve gemide kaçak bir kız varken anlamamak aptallık. Kız sağ sokağa girdi, koş!"

Enis bunu der demez belinden çıkardığı silahla adamlardan birinin topuğuna sıktı ve çığlık atan insanlara aldırmadan hedef şaşırtmak için koşmaya başladı.

Fatih ise hiç bunu yadırgamadı, sorgulamadı, açıkçası umursamadı bile. Önceliği Asu'yu kurtarmaktı.

Asu'nun gözden kaybolduğu sokağa doğru deli gibi koştu. Labirent gibi olan sokakların her birinin ucu şehri sarmaşık gibi saran nehrin başka bir kenarına çıkıyordu. Asu'yu bulmalıydı. Canı pahasına bulmalıydı ama bu içine tükürdüğü sokaklarda... Derken o anda ıssız sokağı inleten bir kadın çığlığıyla delirecek gibi oldu.

"Siktir!"

Fatih son hız köşeyi döndü ve arabaya zorla sokulmak üzere olan Asu'yu gördü. Asu arabaya binmemek için direnirken sırtına yediği yumrukla iki büklüm oldu.

Fatih için bunu görmek yetti ve aradaki mesafeyi nasıl aştığını kendi de anlamadı. Göz açıp kapayıncaya kadar Asu'nun saçlarından kavrayan adamın kafasına, havadan sert bir tekme indirdi.

Adam sere serpe yere devrilirken direksiyonun başındaki adam indi. Elindeki silahı Fatih'e doğrulttu ve yerde yatan adamın yüzünü yumruklarıyla dağıtan Fatih'in kafasına doğru nişan aldı. Tam tetiği çekecekken Asu büyük bir hızla botundan çektiği bıçağı adamın baldırına sapladı ve aynı anda da bağırdı.

"Fatiiih!!!"

Bıçağın darbesiyle sendeleyen adamın mermisi hedef şaşırmıştı ama hızla dönen Fatih'in öfkesi hedef şaşıracak gibi değildi. Gelen geçen birkaç kişinin korkulu

bakışları arasında baldırındaki bıçağı çıkarmaya çalışan adamın ensesine yapıştı ve kafasını arabanın açık kapısının üstüne dayadı.

"Sahibine söyle!" dedikten sonra kapıyı hızla kapatıp açtı ve adamın inlemesinin arasında devam etti.

"Bu kızı benden alamayacak!"

Arabanın kapısını bir kere daha çarptı ve kafası kapı ile araba arasına sıkışan adam çığlık atarak yere devrildi. Fatih yerde yatan adamın kulağından Arnavut kaldırım taşlarının arasına sızan kanı kısa bir süre izledi, sonra da gözlerini dehşet içindeki Asu'ya çevirdi.

"İyi misin?"

Asu başını sallarken mırıldandı.

"Ben... Bir hafta içinde iki kişiyi bıçakladım. Önce mezardaki adam şimdi de..."

Fatih uzaktan gelen polis arabasının siren seslerini duyup soluğunu bırakırken kızın söylediklerini duymadı bile.

"Yürü! Polisler gelmeden gitmemiz lazım."

"Diğer adamlar?"

"Kalıp diğer adamlarla sohbet etmek mi istersin?"

Asu titredi. Sohbetleri de lazım değildi, varlıkları da ama Fatih de lazım değildi.

"Bak. En iyisi ben gideyim ve izimi..."

"Kaybettireceksin. Güzel plan. Peki, senin yanımda olduğunu anlayan babana da bir mesajın var mı? Belli ki adamları bir süre ziyaretçim olacak."

Fatih cümlesi bittikten sonra sıkıntıyla Asu'nun yerde duran çantasına uzandı.

"Tiryaki adamların hakkından gelmiştir. Ya da onlar Tiryaki'nin... İkisi de uyar bana. Hadi yürü."

"Nereye?"

"Seni saklayacak bir delik bulmaya Asu."

Asu Fatih'in sınıra gelen sesiyle daha fazla zorlamaması gerektiğini anlamıştı. Fatih'ten kurtulma işini biraz daha erteleyebilirdi. Yaklaşan siren sesleri de fazla vakitleri kalmadığını gösteriyordu zaten. Çaresiz şekilde adama baktı ve tam razı olup peşine düşecekti ki o an olan oldu.

Köşeden çıkan bir adam elindeki silahı Fatih'e doğrulttu ve hiç düşünmeden ateşledi.

Asu kendi çığlığını bile duyamadı. Gözlerinin önünde dizlerinin üstüne çöken Fatih'ten bakışlarını çekemiyordu. Çekemiyordu ki adama yardım etsin. Çekemiyordu ki koluna yapışan adamla savaşsın. Çekemiyordu ki artık yolun sonuna geldiğini anlasın.

Sadece ağır çekimde yere düşen Fatih'e bakıyordu. Ve taşların arasına sızan oluk oluk kana...

Dizlerinin yere değdiğini hissedebiliyordu Fatih. Sakallı yüzü soğuk taşa sürttüğünde ise yavaş yavaş bedeninin hafiflediğini fark etti. Bitmişti artık. Demek buraya kadardı ama bunu bilmek onu korkutmadı. Neden korkacaktı ki zaten? Bekleyeni mi vardı?

Yorgundu be... Hayatın kendine kızgındı. Onu bırakıp giden herkese küskündü. Bir tek de canını bu yakıyordu ya aslında. Bu hayattan küs ayrılacaktı ama... Ahtı vardı, gittiği yerde küs olduklarıyla barışacaktı. Belki anasının kucağında yatardı yine. Belki babasının o geniş omuzlarında kahkaha atardı. Belki yine Beyza ile bulutlardan heykeller yaparlardı. Belki geleceği yine en sevdikleri renklere boyarlardı...

Ama yine de bir his vardı içinde. Ölürken... Ölüp giderken arkasında bir yarım kalmışlık bırakıyor gibiydi.

Karanlık sağ gözünü de esir aldığında kulağına son bir ses çalındı.

"Fatiiiiih!!!"

Neden adı bu şekilde haykırılınca ağlamak istemişti ki? Umursamadı. Bir damla yaş sağ gözünden taşların arasındaki kana karıştı.

Asu bir çığlık daha attığının farkında bile değildi.

Kaybetmişti. Sevdiği adamı Venedik'in ıssız sokaklarından birinde kaybetmişti. Ölüm denilen şey, bir kere daha ona çelmesini takmıştı.

Ama kendi çığlığını bastıran kurşun sesiyle girdiği şoktan sıyrıldı. Yine de gözünü az ileride kanlar içinde yere devrilen Fatih'ten ayıramadı.

"Asuman, kendine gel. Şimdi sırası değil Asuman. Kalk hadi!!!"

Dehşet içindeki gözlerini bu sefer de yanında duran adama çevirdi. Saçı sakalı yeteri kadar uzun olan, Enis denilen adam elinde silahla ona sabırsız şekilde bakıyordu.

Asu sayıklar gibi fısıldadı.

"Fatih öldü."

Enis iyice yaklaşan polis otolarının sesiyle vakitsizliğin dibine vurduklarını anladı ve hâlâ şokta olan Asu'yu tuttuğu gibi orada duran arabanın içine attı. Aynı hızla yerde ölü gibi yatan Fatih'i çevirdi. Göğsünün altından sızan kana bakmamaya çalışarak adamı da Asu'nun yanına koydu. Sırtındaki montu çıkarıp kıza verdi.

"Yaranın üstüne bastır."

Asu otomatiğe bağlanmış gibi dediğini yapmıştı ama gözlerini ölmüş olan Fatih'in yüzünden ayıramıyordu.

Enis hızla uzandı, Fatih'in şah damarına üç parmağını koydu. Bekledi. Sonra sırıttı.

"Yaşıyor şerefsiz."

Asu bu sözle güneş altında kalmış buz gibi çözüldü.

Bir yandan ağlayıp bir yandan gülerken Fatih'in kafasını göğsüne sıkı sıkı bastırdı.

"İnatçı pislik."

Enis kapıyı kapattığı an sokağın başından görünen polis otosunu fark etti ve tekerleğe yaslanıp kalmış baygın adamı tekmeleyerek uzaklaştırdı. Tek kurşunla yere serdiği adama da son bir bakış atıp hızla arabaya bindi. Gaza basarken de içinden Adem Vahap Pusat'a küfürler saydırmaya başladı.

Şerefsiz herifin gün içinde üç kere arayıp, kızın ne yaptığını sormasından bu işte bir bit yeniği olduğunu anlamıştı. Adem Vahap gibi adamlara güven olmayacağını zaten biliyordu da, aklına bu kadarı gelmemişti. Aklı sıra Asuman'ı Venedik'ten kaldıracak, Enis'le olan anlaşmasını da bozacaktı orospu çocuğu.

"Yer miyim lan ben?..."

"Neyi?" diye soran Asu'yla, sesli düşündüğünü fark etti. Ama daha cevap vermeden dikiz aynasından arkasındaki polis otosunu gördü. Yarış başlasın, diye düşündü. Gazı köklerken hırladı.

"Sıkı tutun, Korsan'ın tamponunu da sıkı bastır. Eğlence başlıyor."

Asu dehşet içinde arkasına bakıp hızla Fatih'e döndü. Ölümün nereden geleceği hiç belli olmuyordu. Ve o ölüm şu anda Fatih'in göğsündeki yaradan içeri sızıyordu. O an annesinden öğrendiği tüm duaları okumaya başladı. Bir tek sevdiği adam kurtulsun diye...

"Allah'ım ne olur onu bana bağışla."

Hastanenin arka kapısının önüne kadar büyük bir korkuyla gelen Asu, arkasında etrafı kontrol ederek gelen Enis'e, bir de sedyede kolunda serumla yatan Fatih'e bakıp dudaklarını endişeyle ısırdı. Çok büyük hata yapıyor olabilirlerdi. Enis denilen adamın gerzek aklına uymasa mıydı acaba? Sonuçta Fatih hâlâ baygındı.

"Enis, acaba..."

Enis sinirini bastırmaya çalışarak sedyeyi itti ve kapıdan bir hamlede çıkardı.

"Asuman, şimdi hiç sırası değil. Önce çıkalım..."

"Ya ben de onu diyorum, kaçmanın sırası değil. Fatih narkozun etkisinden bile çıkamadı. Yoğun bakımdan hasta kaçırıyoruz. Ya kötü bir şey..."

Bu sefer de Enis Asu'nun sözünü kesti, üstelik büyük bir sinirle.

"Bilmem farkında mısın ama polise hesap vermemiz lazım. Yolda yaralı adam bulduk, kimliği de yok dedik diye yırtacağımızı düşünmüyorsun değil mi? Üstelik bir de ön kapıyı tutan adamlar var. Onlardan nasıl yırtmayı düşünüyorsun? Senin peşindeler Asuman!"

Asu tüm yaşadıklarının sinirini karşısındaki adamdan çıkarırcasına hırladı.

"Asu! Bana bir daha Asuman dersen yemin ederim kafanı yararım!"

Enis gözlerini ileride duran boş ambulansa dikerken cevap verdi.

"Her kimsen işte. Bu çocuk seni o adamlardan kurtarmak için vuruldu ve ben..." deyip sedyeyi ambulansa

doğru iterken devam etti. "...arkadaşımın kanının boşu boşuna akmasına izin vermem."

Ambulansın kapısını açarken kıza döndü.

"Her ne halt yediysen yedin ama seni o adamlara yem edemem."

Enis, Asu'nun şaşkın bakan suratına aldırmadan Fatih'i ambulansa koydu ve Asu'nun binmesi için bekledi.

"Sen de geç, hadi."

Asu öyle büyük bir ikilem içindeydi ki.

Evet Enis haklıydı, peşinde katil babasının adamları vardı, kaçmalıydı ama dünya bir yana Fatih'in canı bir yanaydı. Babası onu yakalamış, esir almış, hatta öldürmüş bile olsa umurunda olmazdı. Tek Fatih yaşasın, yeterdi.

Ama diğer yandan da Fatih her ne kadar ondan nefret etse bile, Adem Vahap Pusat'a bir can daha vermek onu mahvedecekti, vicdan azabından geberecekti. Asu bunun da farkındaydı. İşte bu yüzden bir alternatif plan gerekiyordu ve çok düşünmeden o planı buldu.

Son derece rahatlamış şekilde ambulansa atlarken, "Sana tarif edeceğim yere sür," diye emir verdi.

Enis kızın bu ani kararına şaşırsa da "Tamamdır," dedi ve ambulansın arka kapısını kapatıp ön tarafa geçti.

Asu tam yerleşeceği sırada hareket alan ambulansın hafif sarsıntısıyla öne doğru sendeledi. Fatih'in üstüne düşmemek için iki elini de hızla sedyeye dayadı ve kaldı. Sevdiği adamın yüzü bir nefes uzağındaydı. Ameliyathanenin kapısında, o yüzü bir kere daha görmek için nasıl dualar etmişti...

Gözünden akan bir damla yaş Fatih'in yanağındaki çürüğün üstüne düşene kadar ağladığının farkında bile olmadı. Asu parmağıyla yaşı silerken özlem duyduğu

yüzü de okşadı. Çok seviyordu be. Canı gidiyordu.

Biraz daha eğildi, saçların arasına yüzünü gömdü. Hastane kokusunun arasına saklanmış deniz kokusunu içine çektikten sonra geri çekildi ve sedyenin yanına oturdu. Sol gözkapağını tam orta yerden ikiye ayıran ize baktı uzun uzun. Dayanamadı, biraz daha eğildi. Dudaklarını çok çok hafif yaralı göze değdirdi ve bir damla daha akıttı. Bu seferki damla sevdiğinin alnını örten saçlarının arasında kayboldu.

Dağılmamalıydı. Kurşun başarılı geçen bir operasyonla çıkarılmış, iç organlara zarar vermemişti. Fazla kan kaybettiği için vücudu yorgundu o kadar. O sağ göz tekrar açılacak, onun gözlerine yeniden bakacaktı. Buna olan inancını kaybetmek istemiyordu.

Cebinde duran korsan bandını çıkardı ve bir damlayı daha sevdiğinin omzuna düşürürken incitmekten korkar gibi bandı ait olduğu yere yerleştirdi. O anda da aklına o gözün, o uğursuz teknede karardığı an geldi.

"Abla! Bence Fatih bunu bilmeli."

"Olmaz Asuman! Asla dedim duydun mu?! Asla!"

"Ama bencillik bu. Fatih senelerdir babasının annesinin katilini aradı, bunu en iyi sen biliyorsun. Adem Vahap Pusat denilen adama sırf vefa borcu yüzünden boyun eğdi. Onu çocukken kurtardığı için hayatını ona adadı. Sen şimdi diyorsun ki Fatih ailesinin katilinin Adem Vahap olduğunu bilmesin." Son cümleyi kurarken içinin nasıl dağlandığını dün gibi hatırlıyordu. *"Bunu sevdiğin adama yapma..." demek küçük yüreğine kaldıramayacağı kadar ağırdı. Ama öte yandan da Fatih'e karşı içinde o kadar büyük bir sevda ateşi yanıyordu ki kendi yangınına razıydı.*

Aradan geçen sekiz seneye rağmen ablasının söyledikleri de kelime kelime hafızasında kaynayan bir cerahatti.

"Bunu Fatih'e yapmayayım mı? Anlamıyor musun Fatih bunu öğrendiği an beni bırakıp gidecek. Ya babamı öldürüp hapse girecek ya da babamın adamları tarafından öldürülecek. Bunu yapamam. Ben onsuz yapamam..." demişti ablası. Sonra kısa bir an susup, birçok anlam yüklü cümlesini Asuman'ın gözünün içine bakarak söylemişti. "Sen de onsuz yapamazsın."

Asuman o an ablasının ne demek istediğini sorgulayamamıştı bile. Fatih'in acısına o kadar gömülmüştü ki seneler sonra fark etmişti ablasının onun sevdasından haberdar olduğunu... Asuman o an sadece sevdiği adamın acısıyla yoğruluyordu.

İsyan içinde bağırmıştı.

"Yapamam! Bunu Fatih'e itiraf etmeden yaşayamam. Onun yüzüne bakamam."

"Bana bak Asuman! Sana asla Fatih bunu bilmeyecek dedim! Beni seni de getirdiğime pişman etme!!! Seni içten içe yese de bitirse de asla itiraf etmeyeceksin bunu Fatih'e!!!"

Ablasının bu sözleriyle değil ama Fatih'in yanlarına gelmesiyle kendini yenilmiş gibi hissetmişti. Sorgular gibi onun gözlerine bakarken, şefkatle ablasını kucaklayan Fatih "Neler oluyor? Ne itiraf edecekmişsin bana?" diye sormuştu ancak sorusunun cevabını da asla alamamıştı.

O an ufak teknelerine yanaşan bir hücumbotun saldırısına uğramışlar. Beyza'nın göğsüne yediği kurşunla sarsılmış, annesinin feryat içinde yere yıkılmasıyla da dünyaları kararmıştı.

İşte o gün batımında dört kişinin hayatı bir daha asla geri dönüşü olmayacak o yıkımın içine girmiş, Asuman'dan bir Asu meydana getirmişti.

Alnını, sevdiği adamın omzuna yaslayarak gözlerini kapattı. Asuman sevdiğini kaybetmişti evet ama Asu nefret ettiği adamı kaybetmeyecekti.

Enis aracı, Asu'nun tarif ettiği kapalı otoparka sürerken kulağına dayadığı telefondan o nefret ettiği sesi duymak için bekliyordu ve bekleyişi dördüncü çalışın ardından sona erdi.

"Ne oldu?"

"Olan oldu Adem Vahap," diyen Enis sesini kısık tutarken, dikiz aynasından da arka bölmeyi ayıran pencerenin kapalı olduğuna emin oldu. Bakışlarını tekrar yola çevirdi.

"Planın suya düştü. Kızın hâlâ benim elimde ve bir hatanı daha görürsem kızı unut."

Enis karşı tarafın kısa süreli bir şok yaşadığını, almayı kestiği nefesinden anladı. Sonra o ses yine eski haline büründü.

"Unutulacak şeyler karşılıklı olacaksa eyvallah. Kızımın Fatih'in yanında ne işi vardı, sen onu de bakayım hele?"

Enis bu kendine güvenen ses tonundan nefret etti.

"Ben diyeceğimi dedim. Açıklayacağım bir şey de yok. Köpeklerin de onaylayacaktır, kız şu an bende. Kararlaştırdığımız zamana kadar bir hamle daha yaparsan sana yemin ederim kızı öldürürüm."

"Karşılığına hazır olamayacağın hiçbir tehdidi savurma delikanlı. Sen havlarsın ama ben ısırırım."

Enis'in diyecek çok sözü vardı ama şimdi sırası değildi. Kısık ve öfkeli sesle son sözünü söyledi.

"Türkiye'ye kadar kız bende Adem Vahap. Plana sadık kal."

Sinirle kapadığı telefonu aynı sinirle cebine koydu. Bu iş gittikçe boka sarıyordu ve arkadaki cadının sağlam bir planı olsa iyi olurdu.

İtalya – *Bologna* / Dağ Yolu

Asu bir yandan dikkatini karanlığın sardığı yola verirken, diğer yandan telefonda biriyle konuşuyordu.

"Tamam Daniel. Sanırım üç saat sonra orada olurum. Gelince her şeyi anlatacağım."

Telefonu kapatıp yan koltuğa attı ve arka tarafta hâlâ baygın yatan Fatih'e dikiz aynasından kısa bir bakış attı. Yaşamalıydı. O sağ gözü ona yine nefretle baksa da yaşamalıydı. Dünyanın herhangi bir yerinde olsa da bu adamın nefes aldığını bilmeye ihtiyacı vardı. Alnından akan teri sildikten sonra direksiyonu yeniden kavrarken gözlerini de gecenin karanlığında uzanan yola çevirdi.

⚓

Diğer yandan Enis, Mustafa'ya hesap vereceği kaptan köşküne doğru ağır adımlarla ilerliyordu. Çok zorlu bir gün ve geceydi ama sonunda kazanan taraf o olmuştu. Asu'nun dahiyane fikri ile hem kızın Adem Vahap'ın eline geçmesine engel olmuş, hem de onları avucunun içinde tutmanın yolunu zorlanmadan bulmuştu.

Kızla yaptığı anlaşma da güzeldi. Fatih kendine geldiğinde ona haber verecekti ve Enis de geminin kalkacağı gün kıza haber verecekti. O güne kadar yerlerini kimseye söylemeyecekti ki Adem Vahap Pusat'ın olası "ajanları" yerlerini öğrenip kötü bir sürpriz yapmasınlar.

Kafasındaki düşünceleri dağıtıp kaptan köşkünden içeri girdi.

"Sen kükremeden söyleyeyim, Fatih emin ellerde."

Mustafa sinirle Enis'in üstüne yürüdü ve Solmaz Kaptan müdahale edemeden yakasına yapıştı.

"Lan it. Neden her bokun altından sen çıkıyorsun?"

"Üstüme sıçmayı adet haline getirdiyseniz demek ki?"

Mustafa bu adamı bir kaşık suda boğardı, açık ve net. Ama boğmayacaktı. Koskoca deniz dururken, bir kaşık su bu adam uğruna murdar edilmezdi sonuçta.

"Mustafa, bırak oğlum adamı. Boğazını sıkarsan konuşamaz."

Mustafa, Solmaz Kaptan'ın sözünü dinledi.

Boğazını sıkan eller çekildiğinde Enis hiç istifini bozmadan yakasını düzeltti ve gayet rahat konuşmaya başladı. Hem neden rahat olmasındı ki? Sonuçta o günün kahramanıydı.

"Kızın peşindeki adamlar, artık her kimlerse, izini bulmuşlar. Sizin arkanızdan Korsan ve kız tam uzaklaşacaktı ki adamlar önlerine çıktı. Korsan kızı kurtardı ama kendi kurşunu yedi."

"O arada sen ne bok yiyordun?" diyen Murat'ın sesiyle herkes kapıya döndü.

Enis sıkıntıyla iç çekti. Bunlardan gerçekten sıtkı sıyrılmıştı arkadaş.

"Ben o sırada dördüncü adamın topuğuna sıkmakla meşguldüm Filinta. Oldu mu?"

Daha Murat'ın varlığına yeni alışmıştı ki, Aksak telaşla kaptan köşküne daldı.

"Ula haneyadu benum Korsanum? Nereye du o ufak kız?"

Enis'e gerçekten geliyorlardı ama... Son bir gayret anlatıp, uyumak istiyordu artık.

"Korsan'ı hastaneye götürdük, acil ameliyata aldılar. Sorunsuz çıktı ameliyattan ama adamlar hastanenin önünü tutmuşlardı ve her an Asu'yu kaçırıp, Korsan'ın yarım kalan işini bitirebilirlerdi. Biz de onu kaçırdık. Asu Korsan'ı güvenilir bir yere sakladı ama neresi olduğunu

bana bile söylemedi. Kimseye güvenmiyormuş. Arada bir bana telefon açıp hem Korsan'la alakalı rapor verecek, hem de geminin kalkış zamanını öğrenecek. Sefere çıkacağımız zaman da gelecekler. Oldu mu?"

Mustafa gerçekten çökmüştü. Dostuna yardım edememenin ağırlığını yaşarken, bu konuşan adama da güvenip güvenemeyeceğine emin olamıyordu. Her ne kadar herifi sevmese de belli ki Fatih'in hayatını kurtarmıştı ve eğer o orada olmasaydı Korsan belki de...

Sinirle yüzünü sıvazladı.

"İyi mi? Gerçekten iyi mi?"

Enis, Mustafa'nın omzunu sıvazladı.

"İyi Reis. Emin ol iyi olmasa o hastaneden çıkmasına izin vermezdim."

"İyi olduğuna sen mi karar verdin?"

Enis patlamamak için kendini zor tutarken Murat'a döndü.

"Evet Filinta. Korsan için o kızın hayatı belli ki kendi hayatından önemli. Eğer kendinde olsaydı onun yapacağı şeyi yaptım ve kızın hayatını garantiye aldım. Başka sorunuz yoksa artık uyumak istiyorum. Asu ararsa size haber veririm."

Murat kaptan köşkünden çıkan Enis'in arkasından öldürecek gibi baktı ve sandalyeye çöktü. Sır küpü olan Fatih için kızın değeri ne bilmiyordu ama eğer dostu biri için hayatını riske atmışsa, onun için kıymetli demekti. Endişeyle kafasını duvara yaslarken dostu için dua etti.

Mustafa ise kendi vicdanıyla boğuşuyordu.

Fatih kızı gemiden çıkarmak istememişti ama o ne yapmıştı? Yine burnunun dikine gitmiş, kendi bildiğini okumuştu ve dostu onun yüzünden ölümle burun buruna gelmişti. O anda Asu denilen kıza güvenmekten başka

bir çaresi yoktu. Ama hâlâ bu hikâyede bir şeyler eksikti. Fazla eksik...

Ve içinde çok kötü bir his vardı.

Asu arabayı taş evin önündeki düzlüğe çekti ve farların aydınlattığı tahta kapıya baktı. İster istemez gülümsedi. Kollarını göğsünde bağlamış ona bakan genç adamın bakışları canına okuyacağını çok net ortaya seriyordu ama o bakışların altında yatan şefkati de iyi bildiği için içi rahattı.

Arka koltukta hâlâ baygın olan sevdiğine baktı ve arabadan indi.

"Hiç öyle bakma Daniel, beni özledin. İtiraf et."

Kırık Türkçesiyle huysuz şirin gibi homurdandı genç adam.

"Etmiyorum. Açıklama bekliyorum."

Asu içini çekti ve yanına gelen adama sarıldı.

"Açıklayacağım dedim ya be. Ama önce," dedikten sonra geri çekildi ve arabaya doğru baktı. Daniel'in de gözü arabaya kaydı. Arabanın kapısını açıp Fatih'e doğru eğildi.

"Hiç kendine geldi mi?"

"Yok. Sana en son ne anlattıysam o. Durumu aynı."

"Bu o değil mi?"

Asu'nun gözleri sevdiğine kaydı. Öyle savunmasız yatıyordu ki... Hıçkırığını yutmakta zorlanırken sadece başını sallayabilmişti.

Daniel bir nefes verdi ve Fatih'e uzandı.

"Ben de soruyorum. Bu devirde korsan bandı takan kaç adam var ki zaten..."

Daha Daniel cümlesini tamamlamamıştı ki Asu hızla ileri atıldı.

"Ya altı üstü beş sene Türkiye'de kalmışsın, kinayeli laf sokmak da ne demek oluyor? Ayrıca yavaş olsana ya... Canını yakacaksın."

"Yansa da hissetmez. Ve laf sokmak konusunda senden ders aldım ben, hatırlatırım."

Asu sinirle soluğunu verip Daniel'in Fatih'i taşımasına yardım etti.

Salona girdiklerinde Daniel yanan şöminenin yanındaki yatağa doğru ilerledi.

Asu etrafa göz gezdirirken hafifçe gülümsedi. Bu her derde deva adam yine yapacağını yapmış ve Fatih'in ihtiyacı olabilecek her şeyi kısa sürede temin etmişti. Sıradan bir köy evi ile hastane odası karışımı bir hal almıştı. Serum askılığı, oksijen tüpü, portatif pansuman ünitesi, ufak çaplı ecza dolabı...

"Teşekkür ederim Daniel. Sen olmasan..."

Daniel, Fatih'i yatırdıktan sonra gelip Asu'ya sıkıca sarıldı.

"Teşekkür kısmını boş verelim. Özledim seni."

"İtiraf saati geldi desene," deyip gülümseyen Asu da kollarını Daniel'e doladı. "Ben de özledim..."

Çok kısa bir süre sarıldıktan sonra Daniel geri çekildi.

"Şimdi doktor olarak bu adamın durumuna bakmalıyım. Sonra da dostun olarak sana hesap sormalıyım. Eksiksiz."

Asu gözleri dolarken dudağına da bir gülümseme yerleşti.

"Aman sor sen o hesabı."

Sonra Daniel'in usta hareketlerle Fatih'i muayene etmesini izledi. Açılan sargının altındaki yarayı inceleyen

Daniel'in kafasını olumlu anlamda sallaması içine su serpti. Sağ gözünü ışıkla muayene ederken aldığı refleksten memnun kalışını izledi. Sol gözünü açıp... sonra da yüzü kasılarak geri kapatması Asu'nun içini burktu.

Daniel, son olarak Fatih'in damar yoluna taktığı serumun akışını ayarlarken Asu da sevdiğinin diğer elini tuttu.

"İyi, değil mi?"

"İyi. Sabaha kendine gelir. Dikişlerinde sıkıntı yok. Nabzı ve ışığa duyarlılığı gayet iyi."

Asu gözünden akan yaşa aldırmadan eğildi, sevdiğinin boynuna yüzünü gömdü.

"Çok şükür," derken kokusunu derin derin içine çekti. Sonra da dostuna döndü.

"Kahven de vardır senin."

Daniel gülümsedi.

"Olmaz mı? Gel hadi, mutfağa geçelim."

Asu, Daniel'in muayene ederken çıkardığı korsan bandını Fatih'in gözüne şefkatle taktıktan sonra kalkıp odadan çıktı. Sevdiği o bandın arkasına saklanarak acılarını perdeliyordu. Eğer uyanırsa o acılarla yüz yüze kalmasını istemedi. Onların ne kadar yıkıcı olduğunu en iyi kendi anlayabilirdi.

Annesinin çığlığı öylesine can yakıcıydı ki Fatih titredi. Kulaklarını kapatmak istiyordu ama kollarını bile kaldıramıyordu. Babası annesinin acılarını dindirebilirdi ama o da kımıldamıyordu ki... Acaba babasının da mı kolları kalkmıyordu kendi kolları gibi? Babası da mı çok korkmuştu?

Annesi bir kere daha bağırdı. Fatih bir kere daha titredi. Sonra başka biri çığlık attı.

"Fatih! Fatih Asuman'ı kurtar!"

Kurtaramıyordu ki? Ne annesini, ne babasını ne de...

"Beyzaaaa!!!"

Fatih güneşin kırmızılığından rahatsız oldu. Belki gece olsaydı... Belki güneş batmış olsaydı... Belki karanlık onları saklayabilseydi...

"Ablamı da al Fatih, ablamı da kurtar!!!"

Fatih başak sarısı saçların, güneşin kırmızıya boyadığı karanlık sular arasında kayboluşunu izledi. Sonra dünyası kararardı.

Çığlıklar sustu. Sevdiği gitti. Deniz sakinleşti. Annesi öldü. Ailesinin katili kahkaha attı. Gözünden bir damla kan damladı.

"Baban ablanı öldürmek istedi, seni değil. Neden seni bulmasından korkuyorsun?"

Asu fincanın içindeki kahveye görmeyen gözlerle bakarken yutkundu. Bu soru öylesine canını yakıyordu ki...

"Günahsız bir kızı, karısını öldürmek isteyen bir adam benim babam olamaz. On iki yaşındaki bir çocuğun annesini, babasını acımasızca öldürüp, sonra sanki kahramanıymış gibi o çocuğa sahip çıkıp dünyasını kirleten adam benim babam olamaz. Ben o canavarın kızı olmayı reddediyorum."

"Çünkü Fatih seni o canavarın kızı olarak gördü? Bu yüzden değil mi? Eğer o adamı baba olarak kabul edersen..."

Asu gözündeki yaşı hırsla silerken Daniel'in sözünü tamamladı.

"Canavar olmayı kabul etmiş olurum. Bunu ne anneme, ne ablama ne de ona yapabilirim. Üstelik Fatih'le olan tek bağımı da koparmış olurum."

"Tek bağın?"

Asu, Daniel'e baktı.

"Biz onunla aynı insanı sevdik. Ben abla olarak, o..."

Aklına gelen görüntüyle içi titrerken, sesi de yüreğinin titremesine eşlik etti.

"Sonra ikimiz de onu kaybettik. Şimdi onunla aynı adamdan nefret ediyoruz. Eğer... Eğer babam beni bulursa... Eğer babam beni yanına alırsa ondan kurtulamam ve Fatih'in gözünde canavarın kızı olmaya devam ederim. Benden zaten nefret ediyor ama nefrette bir duygu değil mi? Eğer onun gözünde o canavarın kızı olursam... Beni içinde öldürür. Buna dayanamam."

"Ailesini öldürenin baban olduğunu ona söyleyecek misin?"

Asu bu soruyla gözyaşlarını iyice zapt edemez hale geldi.

"Söylemeyi çok istiyorum ama... Ama nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Asuman olsaydı şimdiye kadar söylemişti ama Asu o kadar... O kadar yaralı ki. Kendi kanamasını durdurmadan sevdiğine nasıl merhem olunacak bilmiyor."

Asu'nun hıçkırıkları zapt edilemez hale gelince Daniel dayanamadı ve kalkıp kıza sarıldı.

Asu'nun bedeni bu sarılmayla daha fazla sarsıldı. Onu anlayan bir dosta ne kadar ihtiyacı olduğunu da o zaman anladı. Annesine bile içini dökememişti. Denemişti denemesine ama...

Uzun zamandır ilk defa özgürce, yargılanacağını düşünmeden Asuman'ı kısa süreli de olsa hayata döndürdü.

Asu'nun bir köşede, korkudan ve acıdan titremesine seyirci kalarak...

Çok fazla sıcaktı. Sanki cehennemin kapıları açılmış, kendi de o kapının eşiğinde yatıyormuş gibiydi. Tenini yalayıp geçemeyen ateşler derisinin altına işliyor gibi hissetti. Şu anda denizin dibine gömülmek için neler vermezdi.

Denizin dibi aklına gelince gülümsemek istedi. Barut Reis bu görevi seve seve yapabilirdi aslında... Sonra da işten kaytardığı için sıkı bir azar...

Derken algısını saran belirsizlik yavaş yavaş silinmeye başladı. Bir şeylerin ters gittiğini hatırladı. Gördüğü rüyaları... Aslında kâbusları.

Babası... Annesi... Ailesinin katili... Beyza... Asuman...

Asu diye düzeltti bilinçaltı. Asuman ölmüştü. Tıpkı Beyza gibi... O an zihni bir başka gerçeğin daha kilidini açtı. Kendi de ölmüştü. Göğsüne giren kurşunu hatırladı. Yere serilişini. Ölümün açtığı kucağı...

Kalp atışı hızlandı. Bir şeyler tersti. Kalbi atıyorsa ölmemişti ama yattığı yerin bu kadar durgun olması mantıksızdı. Bir de...

O kurşunu yediği zamanı hatırladı ve ondan sonra tüm gerçekler ardı ardına beynine saldırdı. Onu arayan Asuman. Kaçmaya çalışan Asuman. Onun arkasından haykıran Asuman.

Asuman'ı bulması lazımdı. Onu kurtarmalı ve bir kere daha Adem Vahap Pusat'ın kazanmasına izin vermemeliydi. Gözünü açmak için kendini zorladı. Bu çok can yakıcıydı çünkü sağ gözünden içeri giren güneş içini

kavuran ateşin dozunu artırıyordu. Kulaklarına dolan inleme sesi kendine ait olabilir miydi?

Umursamadı. Açtığı gözünü ilk defa gördüğü odada gezdirdi.

Sol tarafında kırmızı tuğlalardan örülmüş bir şömine gördü. Taş örmeli duvarların dokusuna bakılırsa eski bir binadaydı. Gözünü güneşin girdiği pencereye zorla çevirdiğinde verniği eskimiş tahta çerçeveyi fark etti. Dışta kalan iki tahta kapaklardan biri rüzgârın etkisiyle sallanıp duruyordu.

Sahi neredeydi? Kolunda serumla ne işi vardı?

O sırada pencereden görüş alanına bir adam girdi. Fatih'in kaşları iyice çatıldı. Adem Vahap'ın adamı olabilir mi diye düşünürken bunun mantığına doğru gelmediğini hissetti. Eğer bu adam o şerefsizin köpeği olsaydı şu anda kolunda serumla değil, kafasına sıkılmış bir kurşunla yatıyor olurdu.

Tam doğrulmak için hamle yapacaktı ki adamın yanına gelen kızla durdu. Rüzgârdan uçuşan koyu kumral saçlarına aldırmadan adama gülümseyen kıza baktı.

Asu...

Karşısındaki adam uçuşan saçlarını kulağının arkasına iterken gülümsemesini esirgemeyen Asu. Adama tepki vermek şöyle dursun üstüne bir de sıkı sıkı sarılmıştı. Yetmemiş adam saçını okşarken yüzünü adamın göğsüne gömmüştü.

Fatih sıkıntıyla gözünü kapattı.

Kimdi bu adam? Nesiydi? Sevgili? Dost?

Zorla kaldırdığı elini alışkanlığı gereği korsan bandının üstüne getirdiğinde durdu. Bandının hâlâ gözünde olduğunu fark etmesiyle rahatladı.

"Fatih?"

Duyduğu sesle elini yavaşça indirip kapadığı gözünü geri açtı. Önce odadan içeri giren Asu'ya, sonra arkasında duran adama baktı ve gözünü tekrar Asu'ya çevirdi. Hiçbir duygusunu ortaya sermeyen soğuk sesiyle sordu.

"Neredeyiz?"

Asu sevdiğinin buz gibi bakan gözüne içerleyebilirdi ya da aynı soğuklukla karşılık verebilirdi ama o an onun kendine gelmiş olması o kadar iyi hissettirmişti ki bunu umursamadı. Hızla yanına gelip elini onun alnına, yüzüne, omzuna... dokunabildiği her yere dokundurdu.

"Kendine geldin. İyisin. İyi misin? Bir şeyin..."

"Neredeyiz dedim!"

Asu bu sert sesle yaşadığı sevincin kursağında kaldığını hissetti. Ama yine de kursağındaki sevinç bile ona kendini mutlu hissettirmişti. Ya ölseydi... ya... bakamasaydı böyle deli deli.

"Bologna'nın bir köyünde ve güvendeyiz," dedi düz bir sesle.

Sonra da ilk anın heyecanını derinlere iterek doğruldu. Asuman olmanın ne yeriydi ne de zamanı. Ölüler ölü olarak kalmalıydı.

Asu olarak Daniel'e döndü.

"Bu Daniel. Önce seni muayene etsin, sonra sana her şeyi anlatırım."

Fatih hiç vakit kaybetmeden oradan kaçmak, uzaklaşmak istedi.

"Daniel beni muayene edemez. Gitmemiz lazım."

Tam doğrulacaktı ki Asu sinirle koluna yapıştı.

"Yaralısın. Huysuzluk yapma da bırak Daniel sana baksın."

"Lan o kim de bana bakacak!" diye kükreyen Fatih, göğsüne giren sancıyla yatağa devrildi. Dişlerinin arasından, "Gidiyoruz Asu," diye hırladı.

"Daniel doktor. Sen de yaralısın. Bak ne kadar tamamlayıcı bir ikili oldunuz. Şimdi mızmız çocuklar gibi bir lafı on kere söyletme bana da uslu ol," dedikten sonra Daniel'e döndü. "Daniel?"

Daniel Asu'dan aldığı emirle adım atmıştı ki, Fatih gevşek gevşek ona doğru yürüyen adama öldürecek gibi bakıp, hırladı.

"Bana dokunursa onu öldürürüm."

Daniel denilen adamın kaşlarını çatıp bir adım geri gitmesi Fatih'i memnun etmişti etmesine ama onu hiç dinlemeyen, hatta takmayan kızın o rahat tavırları memnuniyetini yarım bıraktı.

"Korkma Daniel. Bir şey yapamaz," diyen Asu meydan okur gibi Fatih'e baktı ve onu doğrultmak için eğildi. Fatih ise huysuzluğundan ve sinirinden taviz vermedi.

"Ooo, Türkçe de biliyoruz. İyiymiş..." derken onu doğrultan kızla canı çok fena yandı. "Yavaş!"

Asu dalga geçer gibi kaşlarını havaya kaldırdı, Fatih'e döndü.

"Ne oldu? Az önce gidiyorduk?" dedi ve bir anda çok çok yakınında ona ateş eder gibi bakan mavi göze kilitlendi. O kadar yakındı ki... O gözlerden kendini çekmek istedi. Bakışlarını aşağıya indirdi ve bu sefer de adamın boynuna takıldı gözleri. Uzamış sakallarının altında kendini belli eden Adem elmasının hareketlendiğini gördü. Adamın yutkunması, dudaklarının kurumasına sebep oldu. Burnuna gelen koku ile gözünü kapattı ve bakışlarını tekrar o mavi göze kaldırdı. Hâlâ bakıyordu adam. Hem de öyle bakıyordu ki... Öyle derin bakıyordu ki... Yahut Asu onun o kadar öyle bakmasını istiyordu ki... Bilmiyordu.

Bunun üstünde fazla düşünmeden kendine geldi, cidileşti, bakışlarını çekti.

"İnat etmeyi bırak. Daha dün göğsüne kurşun yedin ve ameliyat oldun. Çok kan kaybettin."

"Neden hastanede değiliz o zaman?"

Bir yandan sarılıp öpmek istediği bu adamı, diğer yandan da gerçekten boğup öldürmek istedi. Bunu da tahammül edemediği Fatih'i yastıklara geri iterek gösterdi. Şimdilik elinden sadece bu gelmişti.

"Anlatacağım ama önce Allah aşkına bırak da doktor işini yapsın be adam?!"

"Sesini alçalt!"

Asu çok kısa bir an o kurban olduğu göze oyacak gibi baktı ve sonra sinirle arkasını döndü. Odadan çıkarken de intikamını aldı.

"Daniel! Sakın ağrı kesici yapma."

Fatih ise anladı ki kızın arkasından öldürecek gibi bakmanın kimseye faydası yok, sıkıntıyla gözünü kapadı. Şu muayene zımbırtısı bittiğinde önce Asu'dan neler olduğunu öğrenmeli, sonra da Barut Reis'i aramalıydı.

Mustafa elinde telefon dört dönüyordu. Fatih'in telefonuna sabahtan beri ulaşamamak onu iyice delirtmişti. Bu zamana kadar Fatih onu aramadıysa ya kendine gelememişti ya da...

Aklına gelen korkunç ihtimal üstüne hızla yönünü mutfağa çevirdi.

Enis'i büyük ocağın başında buldu.

"Şu kız, Asu. Aradı mı seni?"

Enis gayet rahat dudağının arasında duran sigarayı parmaklarının arasına alarak başını salladı.

"Aramadı."

"Numarasını ver bana."

"Vereyim de telefonu kapalı. Sabah ulaşamadım."

"Ver sen."

Mustafa, Enis'in telefonunu çıkarmasını beklerken sıkıntıyla başını yukarı kaldırıp derin bir soluk çekti. İşler hiç iyi değildi. İçinde çok kötü bir his vardı ve Fatih'le konuşmadan rahat edemeyecekti, orası kesindi.

"Sonra da işte buraya getirdim seni. Hem sağlık kontrollerinin aksamaması lazımdı hem de güvende olmalıydık. İşte bu kadar..."

Fatih kızın anlattıklarını kafasında tarttı biçti, mantıklı hamleydi.

"Gemidekilere haber vermemiz lazım. Telefonumu ver."

"Telefonun üstünden çıkmadı ama merak etme. Gemidekilere Enis haber verecek."

Fatih dişlerinin arasından hırladı.

"O herife güvenmiyorum."

"Güven ya da güvenme. Bizi o cehennemden kurtaran kişi o."

Telefonunu ne ara düşürmüş olduğunu düşünmeye çalışan Fatih, bir noktadan sonrasını hatırlamadığını fark edince sıkıntıyla gözünü kapattı. Burada sıkışıp kalmaktan nefret ediyordu. Bu kızdan kurtulamaması canını sıkıyordu. Denizden uzak kalmak ruhunu daraltıyordu.

Asu da Fatih'in aklından geçenleri okumuş gibi mırıldandı.

"Sıkışıp kaldığını, benden kurtulmak istediğini biliyorum. Ama üzgünüm, sabretmek zorundasın."

"Sabır..." diyen Fatih gözünü açtı, kafasını Asu'ya çevirerek devam etti. "Sekiz senedir bende olan tek şey."

Asu bir an ne diyeceğini bilemedi. O tek mavi göze dalıp gitti. Hadi o dalıp gitmişti de bu adam ne diye çekmiyordu ki gözünü? Ne diye zorluyordu ki? İçindeki Asuman'ın hayat bulmak için çırpınışını görmezden gelerek bakışlarını çekmeye çalıştı ama yapamadı. Bunu onun yerine Fatih yapmıştı çünkü.

Bakışını pencerenin önünde duran adama dikip, soğuk sesle mırıldandı.

"Burası onun evi mi?"

Bir an Fatih'in neyden bahsettiğini anlamayan Asu, bakışlarını çevirip kapının önünde telefonla konuşan Daniel'i görünce ister istemez gülümsedi. Geri Fatih'e döndüğünde çatık kaşlarla kendini izlediğini fark etti. Neden böyle bakıyordu ki yine?

"Evet, ama o burada kalmıyor."

"Neden?"

Onu fazlasıyla zorlayan duyguları yüzünden sabrı iyice taşan Asu'nun isyanı ve saklı kalan çaresizliği sesine yansıdı. Sabırsız bir hareketle alnına düşen saçlarını kulağının arkasına iterken dişlerinin arasından cevapladı.

"Bilmiyorum Fatih. Adamın başka evi varmış, orada kalmak istiyormuş, belki de oranın manzarası daha güzeldir. Ben nereden bileyim?"

Fatih'in sesi fazlasıyla imalıydı.

"Yakın arkadaşın değil mi? Bilmediğin adamın yanına mı geldik şimdi?"

Asu zaten küllerinden doğmaya çalışan umudunun kıskacında bunalmışken, bu ima sabrının zincirini kırdı ve sinirle ayağa fırladı. Ne demişti? Yandıkça yakacaktı.

"Ne olsun istiyorsun ya? Ne olsun istiyorsun? Bak

seni orada bırakıp kaçabilirdim anladın mı? Ama bırakmadım. Bir şeyleri yoluna sokmaya çalışıyorum Fatih. Normal hayata geçebilmek için savaş veriyorum. Allah'ını seversen beni zorlama. İyileş ve ondan sonra çek git. Gemine mi gidersin, denizin dibine mi gidersin?!..." derken sustu.

Söylediği sözün nereye gittiğini fark ettiğinde boğazında kocaman bir düğüm oluştu; özellikle de o mavi gözde gördüğü ateş öylesine haklı ve yakıcıyken...

O göz, denizin dibine gidebilse, bunu sekiz sene önce yapmış olacağını söylüyordu ona. O göz denizin dibini kendine kutsal, kendinden başka herkese haram kıldığını söylüyordu. O göz denizin dibini düşünmediği tek bir gün bile olmadığını söylüyordu.

"Çık."

"Fatih!... Özür dilerim ben..."

"Çık Asu! Yorgunum."

Gerçekten sesi öylesine yorgun çıkmıştı ki... Asu bir kere daha ablasının yerine ölmüş olanın kendisi olması gerektiğini düşündü. Boğazındaki hıçkırığı bastırarak çıktı.

Kendini yangından kaçar gibi kapıya attığında Daniel ile göz göze geldi. Adamın bakışlarındaki anlayış ve şefkatle elini ağzına kapattı. Hayır! Şimdi avaz avaz haykırıp bu ıssız köyde ağlamamalıydı. Başını sağa sola sallayarak koşmaya başladı.

Koştu, koştu, koştu... Taş kilisenin kapısına gelene kadar koştu. Kendini kiliseden içeri attı ve yere yığıldı. Şimdi ağlayabilirdi.

Kâbuslarla dolu uykusundan ayılamıyordu bir türlü. Yerde kanlar içinde yatan anne ve babasının görüntüsü, dalgaların arasında kaybolan başak sarısı saçların görüntüsüne karışıyordu. Deniz kırmızıya boyanıyor, anne ve babasının cesedi sular altında kalıyordu ve o ufacık çocuk Fatih üçünü de kurtaramıyordu. Yetim kalıyordu... Öksüz kalıyordu... Sevdasız kalıyordu... Kısacası kimsesiz kalıyordu o çocuk Fatih.

Boğazını yırtarcasına attığı çığlıkla uzattığı eli boşta kaldı.

Hayal arkadaşını, ilk aşkını öldüren adamı biliyordu. Kâbuslarında defalarca Beyza'nın katilinden intikamını alıyordu ama babasının katilinden... Annesinin katilinden intikam alamıyordu.

Yüzlerce kez o katili öldürüyor ama her defasında yüzünü bilmediği o katil yeniden doğuyordu. Belki de bu yüzden her kâbusundan annesinin o kırılgan gülüşü ve babasının o güçlü sesiyle uyanıyordu ya... Kanları yerde kalmıştı. Alamadığı intikamın ateşi, sıkışıp kaldığı çaresizliğin ardında gittikçe büyüyordu. Tıpkı cerahatlenen amansız bir yara gibi.

"Sakın bu sandıktan çıkma oğlum! Ne görürsen gör, ne duyarsan duy çıkma! Anladın mı beni Fatih?"

Anlamıştı anlamasına ama belki birinci kez o sandığa hiç girmemiş olmayı diledi. O katillerin yüzünü görmüş olmayı... Kâbuslarındaki o maskeleri parçalayarak çıkarmış olmayı...

Fatih bir kere daha ter içinde uyandı.

Gözünü açtığında yine çok kısa bir an nerede olduğunu düşündü ama bir öncekine nazaran hafızası daha erken yerine geldi. Gördüğü kâbuslar tanıdıktı. Uyandığı oda tanıdıktı. Ama bu yatan adam tanıdık değildi.

Onun gibi bir adam yatağa bağımlı kalamazdı ve serumdan damarlarına her ne zerk ediliyorsa onu iyice sersem hale getiriyordu. Aslında her şeyi unutup, kâbuslardan kurtulup sızıp kalmak iyiydi de... Ulan bir de şu güneş batmasaydı, diye düşündü.

Gözü pencereden, kırmızıya çalan gökyüzüne takıldığında bir soluk bıraktı ve usulca serumunu çıkardı. Ayaklarını yere bastı, dönen başını umursamadı ve bir kere daha akşam güneşiyle günü deviren acılı zamanı kucaklamak için hareketlendi.

Kilisenin ağır, ahşap kapısı açıldığında Asu zaman algısını kaybettiğinin farkındaydı. Ne kadar zamandır bu taş zeminde yatıyordu? Ne kadar zamandır hıçkırıkları boş kilisenin duvarlarında yankı buluyordu bilemedi ama omzuna dokunan dost ele minnetle sarıldı. Kendini kaldırmasına izin verdi. Kilisenin içine doğru ilerleyip, ahşap sıraya otururken de dönüp bakmadı.

"Trieste'de karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Asu'nun acıyla kasılmış dudakları, Daniel'in bu sorusuyla hafifçe kıvrıldı ama cevap vermedi. Daniel hatırladığını adı gibi biliyor olmalıydı ki; konuşmasına devam edince yanılmadığını anladı.

"O zaman da bir şeylerden kaçmış, kiliseye sığınmıştın."

"Kapısı açık tek yer orasıydı."

Daniel'in gülümsediğini ses tonundan anladı.

"Evet! Seninle konuşmaya çalışınca da beni bir güzel azarlamıştın."

"Bana asıldığını zannetmiştim."

Daniel bu sefer sesli şekilde kahkaha atınca Asu çatık kaşlarının altından parlayan gözlerle ona döndü.

"Gülme. Rahip olduğunu nasıl bilebilirdim, pardon? Katalog mankeni gibi dolaşıyorsun ortalıkta."

"Gururumu okşuyorsun küçük hanım."

Asu yüzünü buruşturdu.

"Sana kaç kere bana küçük hanım deme dedim ama."

Daniel bir süre daha kızın yüzüne gülümseyerek baktıktan sonra ciddileşti.

"Sana o zaman dediklerimi de hatırlıyor musun?"

Asu usulca başını sallarken mırıldandı.

"Kaçmak kolaylıktır." Sonra derin bir soluk alıp yan dönerek Daniel'in yüzüne baktı. "Ama sana o zaman da söylemiştim. Kaçmak asla kolay değil. Kaçmak zor. Kaçmak... Daniel. Kaçmaktan başka ne yapabilirim, söylesene?"

"Asu! Sen sadece babanın adamlarından ya da babandan kaçmıyorsun ki. Sen kendinden kaçıyorsun. Sen Asuman'dan kaçıyorsun. Çünkü Asuman demek acı çekmek demek. Şimdi söylesene. Kaçmak mı zor, kabullenmek mi?"

Asu bunu kaldıramazdı işte. Bu haksız suçlamayı kaldıramazdı. Sinirle Daniel'e çıkıştı.

"Asuman'ı yok etmek kolay mı sanıyorsun sen?! Ruhum çekiliyor Daniel. Sol kolum göğüs kafesimden koparılıp atılmış gibi uyanıyorum ben her sabaha!" Derin bir soluk alıp, elini sol göğsünün üstüne koyarken sanki tüm gücü çekilip alınmıştı. Sesi fısıltıya dönüştü. "Yanarak yaşamak zoru seçmek değil Daniel, ölmeyi seçmek. Asuman demek, şu anda senin evinde yatan adamın aşkından gebermek demek."

"Yani Asu o adama âşık değil?"

Asu gözyaşlarına rağmen dudaklarından sabırsız ve isyankâr bir gülüş kaçırdı. Anlamıyordu bu adam. Ya da... Öyle iyi anlıyordu ki... Yalan söylemeye yüzü olmadı. İçinde harlanan o isyanla pes etti.

"Âşık. Hem de öyle pis âşık ki. Ama aynı zamanda Asu o adamdan uzak. Onunla alakalı hayaller kurmuyor. Hayatını ona göre yaşamıyor. Peki Asuman? Asuman tam dört sene o adamı bekledi. Dört sene... Belki gözüne bakar diye bekledi. Ama dört sene sonunda suratını görmemek için kaçan adamla karşılaştı. Anneme söylediklerini unutamıyorum."

Asu hıçkırarak ellerini yüzüne kapattı. Annesi Fatih'e, Asuman'a neden kızgın olduğunu, bu kızgınlığın daha ne kadar süreceğini sorduğunda, o sırf ondan nefret eden sevdiğinin yüzünü bir kere görmek için aralık tuttuğu kapıdan içeri dolan sözlerle yıkılmıştı.

"Bizim kaçtığımızı babasına söyleyerek Beyza'nın ölümüne sebep oldu. Bu dünya döndükçe Asuman'ın benim hayatımda yeri yok Nihal teyze."

Oysa olaylar nasıl da başkaydı. Babasını ilk arayanın ablası olduğunu söylese ölmüş sevgilisinden de Asuman'dan ettiği kadar nefret eder miydi?

Ya da Fatih, Adem Vahap'ın emriyle bulduğu Suat Savcı'nın Beyza'nın gerçek babası olduğunu bilse, böylece sevdiği kızın ölüm fermanını imzalayanın kendisi olduğunu anlasa bu hayata tutunabilir miydi?

Daniel'in sesiyle gerçeğe döndü.

"Sen de o gün onun karşısına çıkıp gerçekleri anlatacağına kaçtın, kendini kiliseye kapattın?"

Verecek cevabı yoktu. Yılgınlıkla başını arkaya yatırdı ama Daniel vazgeçecek gibi görünmüyordu. Kızdan cevap gelmeyeceğini anlamış olacak ki aynı katı ses tonuyla devam etti.

"Fatih seni suçladıkça kaçıyorsun çünkü bu kolay olan. Çünkü onun karşısına çıkıp gerçekleri anlatmak, onu tamamıyla kaybetmek demek. Sana olan nefreti de giderse, onun içinde sana ait hiçbir duygu kalmayacak. Bu da sana zor geliyor."

"Evet! Bunu inkâr etmiyorum. Ama tek sebep o değil Daniel. Fatih ve ben zaten imkânsızız. Anladın mı? Bırak tüm suçu bende bilsin. Başkasından nefret etmek kolay... Ama hesap soramayacağın ölmüş sevgiliden nefret etmek zordur. Daha da zoru ne biliyor musun? Kendinden nefret etmek... Kendinden nefret ettiğin zaman yaşaman için sebebin kalmayabilir. Hele de Fatih gibi biriysen... Bunu ona yapamam."

Daniel derin bir soluk alıp arkasına yaslandı.

"Yani susmaya devam edeceksin? Geçmişin tüm yükünü yükleneceksin?"

"Sanırım... Zaten birkaç güne istesem de anlatacak kimse kalmayacak. O yoluna, ben yoluma."

Asu cümlesi bittikten sonra kalktı ve yavaş adımlarla çıkışa doğru yürüdü.

Güneşin batışıyla kırmızıya boyanan gökyüzünü Asuman'ın feryadı yırtmıştı. Acısı buram buram Ege Denizi'ni fırtınaya boğmuştu; Fatih'in yüreğini de...

"Yapamam abla! Bunu Fatih'e itiraf etmeden yaşayamam. Onun yüzüne bakamam."

"Bana bak Asuman! Sana asla Fatih bunu bilmeyecek dedim! Beni seni de getirdiğime pişman etme!!! Seni içten içe yese de bitirse de asla itiraf etmeyeceksin bunu Fatih'e!!!"

Sevdiği, kıyamadığı kardeşini deli gibi sarsıyordu. Sevdiği,

arkada bırakamadığı kardeşine öfkeyle bakıyordu. Onun gözleri asla öfkeyle bakmazdı. Onun sözleri asla can yakmazdı ama itiraf edilecek şey eğer kabul edilemez bir şeyse...

Fatih dayanamayıp çıkmıştı saklandığı yerden ve kollarına çekmişti titreyen sevdiğini.

"Neler oluyor? Ne itiraf edecekmişsin bana?"

O andan sonra ne Beyza sorduğu soruya cevap verebilmişti, ne de Fatih bir daha koklayabilmişti o başak sarısı saçları. Ne taraftan geldiğini bilmediği kurşunların saldırısı yıkıp geçmişti bir beşik gibi sallanan ufacık tekneyi. Ve o kurşunlar bir babanın emriyle, bir annenin feryadını gökyüzüne salmıştı.

İşte o gün öğrenmişti Fatih. Asuman'ın ona âşık olduğunu... İşte o gün, o girdiği şokla hissetmişti gözünden akan bir damla kanın sıcaklığını... İşte o gün, öleceğini düşünen ufak Asuman'ın son duasına mesken olmuştu dudakları. Hele bir de hastanede kendine geldikten sonra telefonla konuştuğu Adem Vahap'ın dedikleri...

"Asuman benim kızım Fatih. Benim kanımdan, canımdan. Kaçtığınızdan nasıl haberim oldu sanıyorsun. Asuman aradı beni. Anası olacak kahpeyle kalmak isteseydi beni aramazdı. Şimdi, getir benim kızımı bana."

Ve o an anladı ki Fatih, nasıl biri olduğunuzun hiç önemi yoktu. Önemli olan çaresiz anlarda nasıl insanlara dönüştüğünüzdü.

İşte o günden sonra tek gözü bantlı bir Korsan'a dönüştü. Duyguları bir karanlık perde altında saklanan, vicdanı batan her güneşle kızıla boyanan bir Korsan.

Anne ve babasının ardından bir de çocukluk sevdasının tabutu bindi, dik tutması günden güne zorlaşan omuzlarına.

Fatih'in sağ gözü artık iyice karanlığı kucaklayan kulede kapanmaya başladı. Her Allah'ın günü, her gün batımında tekrar tekrar geçmişi yaşamak ruhunu öylesine

yaşlandırmıştı ki artık bir adım bile atacak gücü kalmamıştı.

Beyninin sağlıklı tarafı buna bir son vermesi gerektiğini söylüyordu. Ölüleri de rahat bırakmanın vakti gelmiş de geçiyordu bile ama yine de bir yanı o geçmişten bir türlü kurtulamıyordu. Sanki bir şeyler eksikti. Yanlıştı.

Üstelik bu his Asuman, Asu olarak karşısına çıktığı günden beri onu daha fazla rahatsız eder olmuştu.

Önceleri bunu hortlayan maziye yorsa da artık buna nasıl bir isim koyacağını bilemiyordu. Bu bilinmezlik artan bir öfkeye, dinmeyen bir isyana dönüşüyordu. Belki de bu sebeple yandıkça yakmaya çalışıyordu ya.

Ablasına hiç benzemeyen genç kadın, o saf âşık Asuman'a da benzemiyordu. Bu kadın daha önce hiç bilmediği bir taraftan boğuyordu Fatih'i. Sanki bütün ezberlerine karşı çok büyük bir tehdit gibiydi. Bildiği düşmanla savaşması kolaydı. Bu dünyada iki düşmanla savaşmak zordu.

Biri bilmediğiniz, ikincisi kendiniz.

Alnını soğuk taşa dayadı ve Asu'yla savaşmak için güç bulmaya çalıştı. Yoksa o an dağılıp gidecekti.

Nasılsa kendisiyle savaşacak daha çok zamanı vardı.

Asu derin bir soluk aldı ve batan güneşin kızıllığını arkasında bırakarak eve girdi. Fatih'in kaldığı odaya girmeden mutfağa geçti. Akşam yemeğini yiyip ilaçlarını içmesi gereken adama bir şeyler hazırlarken kendi kendine gülümsedi. Bir de Daniel'e ağrı kesici yapma demişti. Kıyamazdı ki...

Hazırladığı çorbayı bir dilim köy ekmeğiyle tepsiye

koydu ve musluktan aldığı buz gibi bir bardak suyu da yerleştirerek mutfaktan çıktı. Odanın kapısına gelip derin bir soluk aldı ve bir cesaretle ahşap kapıyı ayağıyla itti. İçeri girdi... Boş yatağı gördüğü an kaşları çatıldı. Nerede olabilirdi ki?

Aceleyle tepsiyi yatağın ucuna bırakarak banyoya geçti. Birkaç kere kapıyı çaldı. Cevap alamayınca kapıyı dinledi. İçeride yaşam belirtisi yoktu. "Fatih?" diye seslense de karşılık alamadı. Hiç düşünmeden kapıyı açtı ve boş banyo ile karşılaştı. Telaşı artmaya başlamıştı. Bu adam o inatla evin yolunu bile tutmuş olabilirdi.

Hızla kendini dışarı attı. Güneş batmış, akşam olmuş ve ortalık kararmaya yüz tutmuştu. Nereye gidebilirdi? "Fatih!!!" diye akşamın içine doğru seslendi ama yine ses gelmedi.

Korku ve endişeyle başını gökyüzüne kaldırdı. Ne yapmalıydı? Nereye bakmalıydı... Derken karşıdaki dağın tepesine gözü ilişti. Güneşin battığını ve akşamın geldiğini müjdeleyen morumsu ışık son demlerindeydi. Hızla başını eski taş evin kulesine çevirdi. Kulenin batı yakasındaki küçük gözlü pencereye odaklandı. Tekrar güneşin battığı yere baktı. Ve koşarak taş binanın içine girdi.

Asu eline aldığı fenerle kulenin dar merdivenlerini koşarak çıkmaya başladı. Her adımda içindeki korku daha fazla büyüyordu.

"Ne olur orada ol..."

Nefes nefese kapıya kadar gelen Asu hızla içeri girince derin bir rahatlamayla oraya yığılabilirdi. Adam alnını taş duvara yaslamış, hiç kımıldamadan karanlığın ortasında güç heykeli gibi dikiliyordu.

"Fatih! İnanmıyorum ya, ödüm koptu gittin diye."

Hiç kımıldamayan adama doğru birkaç adım daha atarken, "Yaralı halinle buraya kadar nasıl çıktın sen ya?! Ya bir şey olsaydı..." diye söyleniyordu ki Fatih'in boğuk ve soğuk sesiyle olduğu yerde kaldı.

"Git Asu."

Ayakları yere çakılırken yutkundu. Derin bir nefes alarak sırtı hâlâ ona dönük olan adama baktı.

"Fatih, güneş de battı. Hadi aşağıya inelim."

"Sana git dedim!"

"Bak... Ne hissettiğini biliyorum. O yüzden..."

Cümlesi ona nefretle bakan adamla kesildi.

"Gerçekten ne hissettiğimi biliyor musun Asu?! Gerçekten mi?"

Gecenin karanlığını yaran fener ona bakan mavi gözün öfkesini ve yangınını göstermeye öylesine yetiyordu ki. Asu'nun dünyasını altüst etmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu sanki. Sanki ona kan kusturmaya yemin etmiş gibiydi ve Asu da o yemini boşa çıkarmadı. Ama kan kusarken kusturmayı da ihmal etmedi.

"Evet, biliyorum!" derken ellerini iki yana açıp alayla gülümsedi. "Sürpriz Fatih Bey!"

Ellerini açtığı hızla geri indirirken alaycılığı acıya ve öfkeye dönüşmekte gecikmedi. "Her gün batımında en az senin kadar benim de canım yanıyor. En az senin benden nefret ettiğin kadar ben de senden nefret ediyorum!"

"Sen mi benden nefret ediyorsun?" diyen Fatih, daha büyük öfkeyle kızın üstüne yürüdü. "Sen bana âşıksın kızım! Ne nefretinden bahsediyorsun?!"

Bu suçlama soluğunu bir anlık kesse de öfkesinde dirhem duraklama yaşamadı.

"Evet! Sana aşığım! Ne büyük marifet değil mi? Bravo bana!"

Asu eğer bir anlık Asuman olabilseydi, yüzüne küfür edermişçesine vurulan bu gerçekle orada yığılıp kalabilirdi ama o kanayan yere neşter vurur gibi adamın üstüne gitmeye devam etti.

"Ama sana bilmediğin bir şey söyleyeyim mi Fatih?! Sana olan aşkım ne kadar büyüyorsa, sana olan nefretim de o kadar büyüyor!"

Fatih'in de ondan aşağı kalır tarafı yoktu. Bir kere kanatmaya başlayınca, son cerahat akana kadar deşmeye devam etti. İşte savaşacağı düşman karşısındaydı. En fazla kime kızdığından habersiz o da açtığı kesiklere bir yenisini ekledi.

"Lan sana gel bana aşık ol mu dedim?!"

Acısı alayla karışan Asu meydan okur gibi kaşlarını kaldırdı.

"Yok sevgilim! Sen demedin. O benim halt yemem." Fatih'in renginin bir anda bembeyaz olduğunu o loş ortamda bile görebiliyordu ama durmadı. "Ben geri zekâlıyım ya, gittim benden nefret eden, bana canavarın kızı gözüyle bakan bir manyağa âşık oldum! Neden? Çünkü rahat battı ya bana!" derken daha fazla yükseldi.

Bir adım daha attı.

"Sana âşık olmak suç mu? Sana âşık olmamalı mıyım? Umurumda değil."

Fatih ise nefes almasına bile izin vermeyen bu kızın saldırılarından nereye kaçacağını bilemedi. Lan eğer cehennem varsa şu anda tam ortasında yanıyordu be!

Karşısındaki kız ona bağırdıkça büyüyor, Fatih olduğu yere çökmek istiyordu. Savaşmak bile umurunda değildi o an. Ama işin en kan donduran tarafı ise bu kız bağırdıkça Asu oluyor, Asu ise onun dünyasını tam merkezinden dağıtıyordu. O an o kadar muhtaçtı ki karşısında Asuman'ı görmeye.

Çünkü Asuman'ı yok saymak kolaydı ama bu kızı sekiz sene sonra o odada üstünde havlu, bakışlarında adını koyamadığı yoğun bir duyguyla gördüğü andan beri o tiksindiği Asuman'ın varlığını kaybeder olmuştu. Sanki her şey Asu'ya dönüşüyordu. Bu çok yanlıştı. Çok fazla yanlış... Ama yine de kızı susturmaya, bu yanlışı kökten kesmeye gücü yetmiyordu.

Asu ise Asuman'dan kalan son parçaları da acımadan yakmaya devam etti.

"Ablamın sevgilisine âşık oldum diye şerefsiz miyim? Öyleyim! Ne yapacaksın işte, senin de kaderinde, şerefsizin tekinin sana âşık olması varmış! Yazık sana, bak acıdım şimdi!"

Sonunda dayanamayan Fatih, savaşamadığı Asu'yu kükreyerek susturmaya çalıştı.

"Asu! Sus!"

"Neden? Gözünde daha mı fazla küçülüyorum?! Daha mı çok nefret ediyorsun benden? Tamam. Dur o zaman daha da kolaylaştırayım işini."

Asu'nun attığı her adımda Fatih bir adım geri gitti.

"Aşığım sana Fatih. Altı yaşımdan beri aşığım. Seni aklımdan çıkarmaya çalıştıkça, tüm dünyamı senle boyayacak kadar aşığım."

Sırtı duvara dayanan Fatih son bir gayretle "Sus..." diye fısıldadı. Ama Asu susmadı.

"Susamayacak kadar aşığım..."

Kurtulmak istedikçe kızın kırmızı öfkesine kapıldı.

"Asu git..." dedi ama Asu gitmedi. O da artık tükenmişti.

Gözünden usulca süzülen bir damla yaş dudağının kenarını ıslatıyordu. Dilinin ucuyla gözyaşının tadına baktı. Fatih'in alev alev bakışı dudağına kayarken göz

lerini yumdu. Alnını sevdiğinin göğsüne yasladı ve fısıldadı.

"Senden gidebilirken, sensiz gidemeyecek kadar aşığım sana..."

İşte o an Fatih için bütün gerçeklik yerle bir oldu. Öfkesi ve korkusu o kadar büyüdü ki kendini yakabilmenin yollarını aradı. O yolu da karşısında, burnunun dibine kadar giren ve son sözlerini söylerken gözlerini kapatıp alnını göğsüne yaslayan kızın ensesini tutup kafasını yukarı kaldırarak buldu.

Asu daha ne olduğunu anlayamadan dudakları Fatih'in dudakları ile örtülmüş ve kalbi yaslandığı göğüs kafesini delip geçecekmiş gibi atmaya başlamıştı.

O an gerçeklikten o kadar yoksundu ki... Karanlık hani her ayıbı örterdi ya... Hani her korkuya meskendi ya... İşte Asu'nun elinden düşüp kırılan fenerin müjdelediği karanlık da onlar için öyleydi.

Hiçbir şey gerçek değil, her şey var olamayacak kadar siyah...

Asu'nun kolları firar edermişçesine Fatih'in boynuna dolandı. Birbirinden nefret eden iki kişinin güç savaşına dönen öpüşmeleri ne tarafı daha çok yakacağını bilemedi.

Fatih yıllar yılı içinde tuttuğu nefreti dudaklarının arasındaki dudaklardan çıkarırken, Asu da yıllar yılı içinde büyüttüğü sevdayı, özlemi dudaklarını esir alan dudaklardan içti.

Fatih içinde gittikçe büyüyen yangınla dünyasının daha fazla yerle bir olduğunu hissetti ve bu korkuyla dudaklarını kızdan hızla çekip, burnunun dibindeki kıza yalvarırcasına bağırdı.

"Âşık olma lan bana!"

Asu soluk soluğa kalmış, darmadağın hissederken kendine olan nefreti de büyüdü. Bir yangının ortasında kalmıştı. Canı yanıyordu. Bunun tek suçlusu da kendisiydi işte. Ve bu suçu da seve seve üstlenecekti.

İşe, yaşanan öpüşmeyi yok sayarak başladı ve arkasından da bu dünyada inkâr edemeyeceği tek gerçeği Fatih'in yüzüne bir kere daha haykırdı.

"Miden bulansa da bu gerçek değişmeyecek! Sekiz sene önce o batan teknede de itiraf ettiğim gibi... Ben sana aşığım Fatih Baturhan!"

Fatih ihanet etmişti. Sevdiği kızın anısına öyle büyük bir bıçak saplanmıştı ki acısını göğsünde hissetti. Çocukluğu, gençliği, Beyza'sı ölmeden az evvel bu kızın ağzından bu sözleri duymuştu değil mi? Bu kız tıpkı şu anda olduğu gibi ablasına da arsızca aşkını itiraf etmişti değil mi? Beyza'nın ısrarla saklamasını istediği gerçek buydu değil mi? Tüm gerçeklik algısı yerle bir olurken karşısındaki kadına tiksinerek baktı.

"O gün teknede ablana da bunları söyledin! Ona, bana âşık olduğunu söyledin!"

Asu bu sözle donup kaldı. Yaşadığı duygu yoğunluğu ve nefret o kadar fazlaydı ki tüm sağduyusunu bir hırçın dalganın altına verip denizin dibine göndermiş gibiydi. Sadece baktı. Ama Fatih aldığı onca darbeden sonra sağlam kalamayacak kadar dağılmıştı.

Giderek artan nefretle, "O yüzden mi kavga ediyordunuz? Beyza Fatih bunu bilmemeli derken bundan mı bahsediyordu?" diye haykırdı.

Asu bu korkunç yanlış anlamayla panik oldu.

"Saçmalama."

"Ne saçmalaması be?! Bas bas bağırdın ablana. Fatih bunu bilmeli dedin. Ablan sana yemin verdirmeseydi ne

olacaktı ha? Bana gelip sana aşığım mı diyecektin? Beyza'nın benim bilmemi istemediği şey bu muydu? İtiraf etmeni istemediği şey bu muydu? Bana olan aşkın mıydı?"

Duyduklarıyla, daha fazla kanamaz dediği yaraları kanıyordu Asu'nun. Gözleri dolu dolu dehşet içinde haykırdı.

"Hayır!!!"

Ama Fatih delirmiş gibi kızı omuzlarından tutup sarstı.

"Ablan ölüme giderken son darbeyi de sevdiği adama duyduğun aşkı ona söyleyerek mi vurdun Asuman?!"

Asu panikle kafasını sağa sola sallarken Fatih devam etti.

"Bu yüzden babanı aradın!!! Ablanın ölmesini mi bekliyordun Asuman?!!!"

Asu artık başına yıkılan dünyanın altında ezilmekten öyle yorulmuştu ki omzunu tutan ellere aldırmadan Fatih'in yüzüne tokat attı.

"Hayır dedim hayır!!!"

Fatih'in başı sağ tarafına doğru yatarken Asu hiç duraklamadan devam etti.

"Senin ailenin katilini saklamamı istedi benden! İtiraf etmemi istemediği şey benim babamın senin aileni öldürdüğüydü!"

Asu itiraf ettiği sırrın şokuyla nefes nefese kalırken, Fatih duyup algılamak istemediği gerçekle şok oldu. Yavaşça başını Asu'ya doğru çevirirken fısıldadı.

"Ne?"

Asu yaptığı itirafın şokuyla nefes nefeseydi. Pencereden sızan ay ışığı Fatih'in yüzünün yarısını ancak aydınlatıyordu. Diğer yarısı karanlığın içindeydi ve ne hissettiğini yüzünden anlamak imkânsızdı. Ama Asuman'ın o yüzü görmesine gerek yoktu.

Karşısındaki adam duyduğu gerçeğin altında eziliyordu. Savaşacak gücü olmayan insanlar gibi o da inkâra gidecekti. İçine çektiği derin soluk bunu gösteriyordu. Duyduğu soruyla da yanılmadığını anladı.

"Buna inanmamı beklemiyorsun değil mi?"

Bunu bekliyor olsa da Fatih'in sesi öylesine soğuktu ki Asu yüzüne tokat atılsa ancak bu kadar irkilebilirdi. Ve ancak bu kadar sert bir şekilde kendine gelebilirdi. Ne yapmıştı gerçekten? Aklında ne vardı, o sırrı ortaya dökerken?

Aklında bir şey yoktu. Aklı bile o an başında değildi ki. Ablasının ölümünü istemekle suçlanmıştı. Her şey tamam ama bu...

Bir anlık öfke, bir anlık isyan ona sekiz yıldır içinde tuttuğu ağır yükü dışarı vurma cesareti vermişti ama Allah'tan ki Fatih ona çok sağlam bir kaçış kapısı göstermişti. Elbette ona inanmasını beklemiyordu. İnanmayacağını bildiği çok şeyi işte bu yüzden saklıyordu ya.

Ablasının kurşun yedikten sonra Fatih'i ona emanet ettiğini... *"Ona iyi bak Asuman..."*

Asu'nun aşkından haberdar olduğunu... *"Sen de onsuz yapamazsın."*

Ablası onun aşkından haberdardı. Bu da senelerdir

yüreğini ikiye bölmemiş miydi? Haberdardı ve kardeşinin ne kadar acı çektiğini görmezden gelmişti. Haberdardı ama buna rağmen kardeşinin ne yüzüne vurmuş, ne de onu kendinden uzaklaştırmıştı. Annesi bile ona sen bencilsin diye bağırmamış mıydı? *"Bencilsin ve ölmüş ablanın arkasından, onun sevdiği adama duyduğun aşk yüzünden ablanı suçluyorsun."* İşte bu yüzden anlatamamıştı ya annesine çektiklerini. Annesi bile böyle demişken... En iyisi buydu belki de. Fatih'in ona inanmaması.

Ağır adımlarla geri geri giderken "İnanma da zaten..." diye mırıldandı ve daha Fatih ağzını açıp tek kelime etmeden kendini dar ve karanlık merdivenin boşluğuna bıraktı. Tökezleyen adımlarla düşe kalka karanlık merdivenleri indiğinde kalbi ürkek bir kuşun kalbinden bile daha hızlı atıyordu.

Fatih'in kalbi ise bir o kadar yavaş... Dünya o karanlık kulenin pencerelerinden sızan ay ışığı kadar sessizdi. Zaman durmak için amansız bir yarışa girmişti. Hayat... Hayat bir kadının iki dudağının arasında iyice anlamsızlaşmıştı artık.

Beyza... Çocukluk aşkı... Hayal arkadaşı... En büyük acılarının ortağı... Gerçekten bunu yapmış olamazdı. Yıllardır içinde kanayan yaranın sahibini bilip, buna sessiz kalamazdı. Ona söz vermişti. Birlikte bulacağız ailenin katilini demişti. O bu kadar bencil olamazdı.

"Yalancı!"

Kendini kurtarmak için yalan söylemişti işte Asu. Asıl bencil oydu. Ablasının arkasından sevdiği adama olan aşkını haykıracak kadar ikiyüzlüydü. Ablasının hatırasına iftira atacak kadar saygısızdı. Fatih'i bu bilinmezlikle bırakacak kadar zalimdi.

Peki ya kendisi? Bu kızı öpecek kadar şerefsiz miydi?

"Evet!" diye gürledi Fatih ve sancıyan yarasına aldırmadan merdivenlere yöneldi. Bunun hesabını verecekti. Asuman denilen kız, kararttığı iki hayatın da hesabını verecekti.

İçinde kaynayan öfkeyle salona indi. Boş salonla karşılaşmak nedense onu şaşırtmamıştı. Mutfağa ve kapısı açık banyoya baktı, kız yoktu. Son olarak Asu'nun kaldığı odaya yöneldi. Hiç düşünmeden elini kapının koluna attı. Kilitliydi ama bu Fatih'i durdurmadı. Zaten eski olan tahta kapıyı bir tekmeyle menteşelerinden ayırdı. Göğsündeki yarayı hissedemeyecek kadar çaresizdi.

Pencerenin önünde duran kız kırılan kapıyla yerinden sıçradı ve üstüne yürüyen delirmiş adamın onu o an, orada öldüreceğine emin oldu.

"Bana yalan söyledim de!"

Asu hiç tereddüt etmeden cevapladı.

"Yalan söyledim."

Ama bu o kadar duraklamadan verilmiş bir cevaptı ki Fatih tüm kanının çekildiğini hissetti.

Azıcık olan mantığı bile kızın asıl yalanı şimdi söylediğini fısıldıyordu ona. Eğer doğru söylediği konusunda ısrar etseydi canı yanmazdı. Geçmişi bir yalanla sıvanmazdı. Ancak tereddüt edilmeden verilen bu cevap...

Delirmiş halde kendi etrafında döndü. Orada kalırsa çok kötü şeyler olacaktı, çok. Ona meydan okur gibi bakan gözlere tahammül edemedi. Sığındığı geçmişinin domino taşları gibi bir anda yerle bir olacağını anlamıştı. Sanki yıllardır bu yüzden kapatamamıştı o sayfayı. Sanki bir yanı bunu bekliyordu.

Bunu kaldıramazdı. Yüreğinin hâlâ çocuk kalan yanındaki o sarı saçlı ufak kızın yüzünü ihanetle boyayamazdı. Buna cesareti yoktu.

Kendini yenilmiş gibi hissetti odadan çıkarken. Arkasından seslenildiğini duymadı bile. On iki yaşında yıkılan hayatının sonrasındaki yirmi dört yılın yükünü omuzlarında hissederek açtı kapıyı.

Kırsal coğrafyanın kuru ayazı terlemiş yüzüne, yarasından sızan kanın ıslattığı göğsüne vurdu. Yolunu bulması için görmeye ihtiyacı yoktu. Ay ışığının aydınlattığı, ağaç dallarının gölgelediği yolda yürüdü. Ayağı takıldı, durmadı. Baykuş sesi gecenin karanlığını yırttı, durmadı. Arkasında çıtırdayan dalları umursamadı. Koluna değen el miydi? Dal mıydı? Fark etmezdi. Fatih durmadı. Koşmak istedi, koştu. Düştü, durmadı kalktı. Beline dolanan kollar mıydı, sarmaşıklar mıydı? Anlamı yoktu. Durmadı.

Ta ki babasının huzura ermiş yüzünü görene kadar. Dudaklarındaki, "Artık biliyorsun oğlum," sözünü duymasa da hissedene kadar. O an kendini on iki yaşındaki çocuğun hıçkırığıyla babasının kollarına bıraktı. Yere yığılırken bir kadının attığı feryadı da duymadı.

"Affet beni."

Asu yerde yüzükoyun yatan adamı kaldırmaya gücünün yetmeyeceğini anlayınca çaresizce gözyaşlarını sildi. Kıyamam dediği adama resmen ölümcül darbeyi o vurmuştu işte. Hiç düşünmeden kucağına aldığı başı okşadı. Parmaklarını korsan bandının üstünde dolaştırdı. Gözyaşlarının aktığı yanakları okşadı. İnce bir çizgi haline gelmiş dudakları okşadı. Kanı mı çekilmişti yoksa ay ışığı mı vuruyordu bilmiyordu ama bembeyaz görünen yüzün her yerini öptü. Canı yanıyordu. Çok fazla yanıyordu.

"Seni sevdiğim için özür dilerim..."

Fısıltısı geceye karıştı.

Asu izlenildiği hissiyle huzursuzca yerinden kımıldadı. Gözlerini aynı huzursuzlukla açtığında bir tane mavi gözün duygu kırıntısı olmadan onu izlediğini fark etti. Yanılmamıştı işte.

Oturur vaziyette uyuyakaldığı koltuktan doğrulurken tüm kemiklerinin isyan içinde haykırdığını hissetti. Ama üstünde hissettiği bakışlar daha fazla etki bırakıyordu onda.

"İyi misin?"

Sesinin hırıltı şeklinde çıktığını fark edince boğazını temizleyerek sesini geri kazanmaya çalıştı. "Bir şey ister misin?" diye sorduğunda sesi daha normal çıkıyordu en azından.

"Anlat."

Bu tek kelime dün akşamı tekrar yaşamasına sebep olunca yüzünü buruşturma isteğini son anda durdurdu.

"Bak! Dün akşam seni zorla eve taşıdık. Daniel dinlenmen gerektiğini söyledi ki buna ruhsal dinlenme de dâhil. O yüzden..."

"Sürekli duymak istemediklerimi söylemekten vazgeç!" diyen Fatih Asu'nun sözünü kesti ve onu başladıkları noktaya geri dönmeye zorladı.

"Dün başlattığın şeyi bitir. Anlat."

Asu derin bir soluk aldı, verdi ve koltuğun ucuna gelecek şekilde diklendi.

"Özür dilerim. Dün sana o şekilde..."

Fatih'in sabırsız şekilde gözünü kapattığını görünce cümlesinin kalanını yutmak zorunda kaldı. Anlatmasını istiyordu ama Asu olayların ne kadarını anlatmalı, ne

kadarını anlatmamalı bir türlü kestiremiyordu. Bir yanı aradan geçen onca senede bu kadar sır yeter diyordu, diğer yanı ise sevdiği adama kıyamıyordu. Bir diğer yanı ise ya inanmazsa, ya yine kalbini kırarsa diye onu uyarıyordu.

Fatih de aynı şeyi düşünmüş olacak ki gözünü tekrar açıp Asu'ya baktı.

"Anlatmayacağın hiçbir şey öleni geri getirmez. Tıpkı anlatacağın herhangi bir şeyin beni öldürmeyeceği gibi..."

Sözlerinin etkisini izledikten sonra devam etti.

"O yüzden yorma beni Asu. Beyza, Adem Vahap'ın ailemi öldürdüğünü ne zamandır biliyordu?"

Asu bu soruyla şaşırdı. Fatih'in bunu kabullenmiş, kendine inanmış olması onu rahatlatmalıydı belki ama beklediği rahatlamayı bulamadı. Bu sefer başka bir endişe sardı içini.

Şimdi o mavi göz suçlayarak bakacak bir Beyza bile bulamayacak, yüreği bir ölüye duyduğu aşkı nefrete dönüştürecekti. İyice taş olan yüreği sanki mümkünmüş gibi daha da taşlaşacaktı. Asu buna dayanabilir miydi?

"Fatih! Bak, hiçbir şeyin önemi yok. Tek önemli olan ablamın seni gerçekten çok sevdiği. Bu yüzden sakladı her şeyi. Eğer bilseydin ya katil olacaktın, ya öldürülecektin. Ablamın bana dediği buydu. Seni kaybetmeye dayanamazdı o. Üstelik sen Adem Vahap'ı baba yerine koydun büyürken. Eğer bilseydin... Yıkılırdın ve ablam senin üzülmene dayanamazdı, biliyorsun."

"Bu yüzden de babamın katiline sevgi beslememe göz yumdu öyle mi?"

"Kıyamadı sana."

Fatih o deli bakan mavi gözünü Asu'dan çekmedi. Sesi

de bakışı da acıyla, nefreti iç içe geçirdiğini haykırıyordu.

"Bana kıyamayan o mu, sen misin?... Dün akşama kadar bu sorunun cevabından emindim. Ama şimdi koca bir kara delik."

Asu bir an Fatih'in bu itirafıyla dondu. Korktuğu oluyordu işte. Fatih, Beyza'nın yerini nefret ve kuşkuyla dolduruyordu ve bu en çok sevdiği adamın canını yakacaktı. Sıkıntıyla alnını ovaladı. Mantıklı yanını, endişeli yanına baskın kılarak sevdiği adama baktı.

"Birilerini suçlayarak doğruyu bulamayız Fatih. Ne yapacaksın? Bir zamanlar ablamı kurtaramadığın için kendini suçluyordun, şimdi de onu mu suçlayacaksın?"

"Ben onu kurtarabilirdim ve o bana gerçekleri söyleyebilirdi."

"Ben de sana âşık olmayabilirdim ve mutlu mesut yaşardık. Bu mu yani?"

Fatih bu soruya cevap vermedi. Gözünü amansız bir düşmanıymış gibi pencereden içeri sızan gün ışığına çevirmiş, öylece karşısındaki kızın bu soğukkanlı konuşmasını dinliyordu. Bir de onun için soğuk adam derlerdi. Peki ya bu kızın bu kadar cesur ve soğuk bir şekilde gerçekleri acımasızca haykırmasına ne diyeceklerdi? Asu Fatih'i yanıltmayarak devam etti.

"Kendini suçlamak ya da birilerini suçlamak kolaya kaçmaktır Fatih. Dünya herkesi kırar. Savaşamayacak kadar korkakları, kendine karşı koyacak kadar güçlüleri, sevebilecek kadar cesurları... Ablam senin sevgini kaybetmeyi göze alamayacak kadar korkaktı. Ben kendimden kaçacak kadar cesurdum. Sen aşkına bu kadar yıl sadık kalacak kadar güçlüydün. Şimdi duyduğun telafisi olmayacak bir gerçek yüzünden korkaklığı mı seçeceksin? Âşık olduğun kızı yok mu sayacaksın?"

Fatih gerçekten nefes alacak durumda değildi. Bakışını pencereden çekip, karşısındaki kızın gözlerine bakamıyordu. Ulan bu kız bunca şeye rağmen hâlâ ona olan sevgisinden bahsedecek kadar cesur muydu gerçekten? Peki ya Beyza? Onu kaybetmemek için susacak kadar bencil miydi?

Düşüncelerinde boğulurken Asu'nun sözleriyle irkildi.

"Beyza'yı bilmem ama Asuman'ın sevdiği adam bu kadar güçsüz değildi."

İçindeki ucube adam bu kıza başka şekilde bakmaya çalıştıkça gözünü kapattı. Bu kızın gücü karşısında kendi güçsüzlüğü Fatih'in öfkesini biledi. Dağı, taşı önüne katıp patlamak istedi o an ama hâlâ cevap alması gereken soruları vardı. Asu'nun son söylediği itirafı duymazdan gelmeyi tercih etti. Korkaklıksa, kabul ediyordu bunu.

"Felsefe yapmayı bırak. Beyza, Adem Vahap'ın babamın katili olduğunu ne zamandır biliyordu?"

Asu bundan sonraki görevinin bu adamı toparlamak olduğunun bilincinde, ondan cevap bekleyen adama baktı. Artık o da bir şeyleri saklamaktan, taşıyamayacağı yükün altında ezilmekten yorulmuştu.

O an karar verdi. Sadece tek bir şeyi saklayacaktı Fatih'ten. Fatih'in bulup, Adem Vahap'a getirdiği Suat Savcı'nın, Beyza'nın babası olduğu gerçeğini. Çünkü sevdiği adamın kendinden nefret etmesine dayanamazdı.

"Bilmiyorum. Ben o gün teknede bunu söyleyene kadar onun bildiğinden habersizdim."

"Sen nasıl öğrendin?"

Asu bir an durdu. Asıl şimdi yıkılacaktı Fatih.

Fatih ise bu duraklamayı tamamen yanlış anladı.

"Asu kurban olayım beni delirtme! Artık saklanacak

bir şey kalmadı diyorum sana! Ne gidip hesap soracağım biri var, ne zamanı geri alabilecek gücüm! Ulan sana bile hesap soramıyorum ben be!"

Asu bu çaresiz isyan karşısında sevdiği adama sımsıkı sarılmak istedi ama ilacının bu olmadığını biliyordu. Bir kere cerahat açığa çıktıysa neşteri tereddüt etmeden vurmalıydı. Yoksa sevdiğinin canı çok daha fazla acıyacaktı.

Tereddüt etmeden, duraklamadan cevabı verdi.

"Kaçtığımız gün, gemiye girmeden önce ablam Adem Vahap'ı aradı."

Bu itirafa Fatih tepki bile verememişti. Soluğu ciğerinde asılı kaldı. Tüm sesler silindi. Beyza o şerefsiz adamı aramış olamazdı değil mi? Yalandı değil mi? O bunu yapamazdı... Ama kendini kandırdığını biliyordu artık. Karşısında oturan kızın doğru söylediğini biliyordu. Nasıl bu kadar emindi bilmiyordu ama bu kızda kaybedecek bir şeyi olmayan insanlara has o dürüstlük vardı.

Kanının tekrar normale döndüğünü hissederken uzaklaşan sesler yavaş yavaş geri gelmeye başladı ve boğulur gibi tuttuğu nefesi saldı. Karşısındaki kızı farklı görmeyi reddederek başını salladı.

"Devam et."

Fatih'in duyduklarını hazmetmesini sakin bir şekilde bekleyen Asu, en kötüsünü atlattığını düşünerek devam etti.

"Beyza son kez babama beni hiç sevmedin mi diye sormak istemiş. Hâlâ onun sevgisine muhtaçtı. Kabullenemiyordu. Adem Vahap onu kızı olarak görmüyordu ama o hâlâ baba olarak bildiği adamın sevgisini istiyordu. Ablama ne dedi tam olarak bilmiyorum ama ben onun yanına gittiğimde ablam ağlayarak feryat ediyordu. *'Beni öldürmenin zevkini yaşayamayacaksın Adem Vahap'*, dedi.

'Beni öldürmesi için gönderdiğin adamla kaçıyorum ben,' diye bağırdı. O sırada telefonu kaptım elinden yerimizi söylemesin diye..."

Asu'nun sözü şok olan Fatih'in kısık sesiyle kesildi.

"Kaçtığımızı Beyza mı söylemiş? Lan ben yıllardır seni suçladım, senden bu yüzden nefret ettim. Neden sustun?"

Asu elini şöyle bir havada sallarken acısını alaycı gülüşünün arkasına sakladı.

"Benden nefret etmen umurumda olsaydı o zaman söylerdim sana. Şimdi de umurumda değil ama mAdem gerçekleri istiyorsun..." Ondan nefret etmesi umurunda değildi öyle mi? Yalancı, diye fısıldadı içinden. Sevgisi yoksa nefreti var, diye avunan bir kadın için, âşık olduğu adamın nefreti nasıl umurunda olmazdı? Nasıl can yakmaz, hem dert hem deva olmazdı.

Acizliğine gülümserken, ona bakan o mavi gözle karşılaştı. Araştıran, sorgulayan baskısından kurtulmak için bakışlarını kaçırıp devam etti.

"Neyse, ben telefonu alınca babam olacak adam bana nerede olduğumuzu sordu. Ben söylemeyince de o çok güvendiğin Fatih, babasını ve annesini benim öldürttüğümü duyunca sizi korumaya devam eder mi sanıyorsun, dedi. O sinirle daha fazla onu konuşturmadım, telefonu kapattım. Tam ablama bunu söyleyecektim ki sen geldin, tekne hazır gidiyoruz dedin. Teknede ilk fırsatta bunu ablama söyledim, o da bunu zaten bildiğini ve susmam gerektiğini söyledi. Sonrasını zaten biliyorsun."

Asu susunca korkutucu bir sessizlik oluştu. Fatih'in yumruk yaptığı elleri bedeninin iki yanında sıkılı dururken Asu adamın acı mı, öfke mi, hayal kırıklığı mı yaşadığını anlayamıyordu ama en çok acı çekiyor olma

ihtimali canını yakıyordu. İşte bu yüzden gözünde zorla geri ittiği yaşları bir kere daha yutkunarak yok saydı ve oturduğu yerden kalkarak Fatih'in yumruk olan elinin yanına, yatağa oturdu. Kısa bir an tereddüt ederek elini adamın elinin üstüne koydu. Şimdi sevdiği adamın yaralarını sarma zamanıydı.

Bu adamın canı acıdıkça, onun ruhu kanıyordu.

"Fatih! Hayata dönmen lazım... Dönmemiz lazım. Ölenle ölünmeyeceğini bu sekiz yılda öğrendik artık. Sence birbirimize destek olmamız gerekmez mi? Bana duyduğun nefreti, şimdi de başka bir yere yönlendirmek yerine, yok sayamaz mısın?"

Fatih'in gittikçe parlayan gözlerine son bir cesaretle bakıp elini daha fazla sıktı ve titreyen sesiyle devam etti.

"İkimiz de kaybettik Fatih. Acılarımızı birlikte saramaz mıyız?"

Kız konuşurken dudaklarına kilitlenip kalan Fatih, yumruğunun üstündeki elin tenini yaktığını hissedince panikledi. O dudaklar daha çok şey söyledi belki ama Fatih o an hiçbirini duyamadı. Bir gün için yeterince yıkım yaşarken, nedensiz şekilde aklına dün gece dudaklarının arasında hırpalanan o dudaklar geldikçe ve o dudaklar gözünün önünde hareket ettikçe Fatih kendinden de, karşısındaki kızdan da, onun söylediği her cümleden de nefret etti. Nefreti canını yaktı. Canı yandıkça en iyi bildiği şeyi yaptı.

Yaktı!

"Acılarımızı birlikte sarmak mı?! Birlikte? Yani sen ve ben?"

Kızın anbean değişen bakışlarından amacına ulaştığını hissediyordu. Ama bir şeyler yanlıştı. Kızın bakışlarına yerleşen o kırgınlık onu mutlu etmeliydi değil mi?

O halde neden canını yakmıştı şimdi o bakışlar? Neden bir kere daha kendine çekmek istedi kızı? Neden şu anda Beyza'nın bencilliğine öfkelenmek varken, bu kızın fedakârlığına öfkeleniyordu?

Cevabını bilemediği her soru canını yakıyordu ve o canı yandıkça... Yakardı.

"Sen ve ben?"

Yaktı!

"Yanmış kafamın içinde ne bok geziyordu bilmiyorum ama dün akşam seni öptüm diye umutlanmazsın değil mi Asu? Sen gerçekçi bir kızsın değil mi?"

Asu o an yüreğinin de, adamın yumruğunu saran avucunun da ateş aldığını hissetti ama elini usulca geri çekmeyi başardı. Gözlerine ağır ağır indirdiği o soğuk perdenin arkasına Asuman'ı saklayıp ayağa kalktı. Üstündeki hayali kırışıklıkları düzeltirken sesinin nasıl o kadar soğuk çıktığını bilemedi.

"Evet! Gerçekçiyim. 'Sen ve ben' derken, 'biz' demek istememiştim zaten. Beni öptün diye pembe kanatlar takıp masalsı aşk hayalleri kurmam, telaşın buysa rahat ol."

Sonra o da yandığı kadar yakmanın verdiği acımasızlıkla bakışlarını adamın buz gibi bakan mavi gözüne kaldırdı. Dudaklarına yerleşen tebessüm hiç öyle iç ısıtan cinsten değildi.

"Ama sakın sen de bu kızı niye öptüm diye düşünme olur mu? Kendine vereceğin cevap hiç hoşuna gitmeyebilir. Ben kendimi kandırmayı sevmem ama sen gerçekleri kaldıramayacak kadar korkaksın."

Sözünü bitirip çıkan kızın arkasından bakarken donup kalmıştı. Canı yandıkça dilinden dökülen zehir zemberek sözlerin bir karşılık bulacağını biliyordu. O eskiden

tanıdığı Asuman değildi. Nefretine karşılık sessizliğe bürünen o kız yoktu karşısında, bunu biliyordu. Bir kere daha Asu varlığını tüm gerçekliğiyle gözüne sokmuştu.

Sahi, o Asu'yu neden öptüğünün cevabını kendine verebilecek miydi? Sekiz senedir kendini bir göz bandının arkasına saklayan bir adam, birden tüm gerçeklerle karşı karşıya kaldığında ne yapardı? Düşünmedi. O kızı neden öptüğünü düşünmek istemedi. Şu anda çok daha büyük bir girdabın içinde yönünü bulması gerekiyordu.

Bunca yıldır geçmişi arkasında bırakamamasının sebebi şimdi gün yüzüne çıkmıştı işte. Hep bir şeyler eksik diyordu. Ne zaman eskiyi gömmeye karar verse, ya babası ya annesi ya da Beyza hortlayıveriyordu. Kâbusları, en büyük yoldaşı oluyordu.

Peki, şimdi öğrendiği gerçekle ne yapacaktı? Ondan babasının katilini saklayan Beyza ile ne yapacaktı? Bunca yıldır nefret ettiği Asuman'a karşı hissettiği o karmaşık tutkuyla ne yapacaktı?

İtirafı onu dehşete düşürdü. Asu demek ateş demekti, bunu ilk günden kabul etmişti. Peki ya bundan sonra Beyza demek ne demekti?

Fatih o an tutunacağı bir geçmişinin bile olmamasının verdiği boşlukla sağ gözünü kapattı. Sol gözü ise sekiz yıldır akıttığı yaşları yine ciğerinin en çok yanan yerine gönderdi.

Ancak tüm bunlara rağmen, çok derinlerde bir yerlerde, gerçeğe ulaşmış olmanın o rahatlığını hissetmekten geri duramadı.

Asu o sözleri nasıl söylediğini hâlâ bilemiyordu kapıya çıktığında. Soluğu ciğerlerinde sıkışıp kalmış, aldığı nefes bir yol bulup dışarı çıkamıyordu sanki. Üstelik iki büklüm olup ağlama isteği nefes alma isteğinden daha baskındı. Bu yüzden koştu. Bir eli boğazında, bir eli midesinde, gözlerindeki yaşların görüşünü engellemesine aldırmadan koştu. Boğuluyordu. Peşinde katil varken dahi böylesine bir dehşet yaşamamıştı.

Asu ölenin öldüğü yerde kaldığını kabul etmiş, edemediği yerde de ölen kendisi olmadığı için isyan etmişti ama o hiçbir zaman yaşadıklarını bir çöp gibi görmeyi kabul etmemişti. Kimseyi suçlamamıştı. İnkâr etmemişti. Ama sevdiği adam... İlk defa dudakları yabancı bir dudakla karşılaşmıştı ve o adam bunu kirletmeyi başarmıştı.

Ciğerlerinde hissettiği acıyla uzun süredir soluğunu tuttuğunu anladı. Büyük bir gayretle vermeyi başardığı soluğu, girdiği öksürük kriziyle yarım kaldı. Dizlerinin üstüne çöktü ve kendine bir kez daha ağlama izni verdi.

Son kez olmasını umarak...

Ellerini karnında birleştirdi ve iki büklüm kıvrıldı. Bir yandan öksürüyor, bir yandan kusuyor, Asuman'dan içinde kalan son parçaları da nemli toprağa bırakıyordu.

Omzuna dokunan eli hissedene kadar da durmadı.

"Asu?"

Daniel'in sesindeki panik onu gerçeğe döndürdü. Belki sadece bu adama gösterebilirdi acısını. Bu dünyada ona değer veren tek insana.

"Onu öptüm."

"Kusturacak kadar kötü müydü?"

Bu sözle Asu'nun ağlama krizi, gülme krizine döndü. Kendini Daniel'in kollarında bulduğunda da kahkahasını azaltmadı.

"Şu iğrenç şeyden uzaklaşalım önce..."

İğrenç dediği şey onun son vaveylasıydı aslında. Ama dostunun nereden haberi olacaktı ki? Dün akşam da ağzını açıp tek kelime etmemişti ona.

Daniel onu taş evin tam karşısındaki ağacın altına oturturken "Burada bekle. Nefesin iğrenç kokuyor," deyip yüzünü buruşturdu.

"Açık sözlülüğüne hayranım."

Daniel sırıtarak arkasını döndü ama arkasını döner dönmez yüzündeki sırıtma yerini endişeli bakışlara bıraktı. O sırada gözü pencereden onları izleyen adama takıldı. Asu'nun canını yakan bu adamın ruhu için dua etti. Girdiği karanlıktan kurtulamadığı sürece en çok yine bu adamın canı yanacaktı, emindi. Eve doğru yürüdü.

Fatih ise eve giren adamı görmüyordu bile. Onun içi yanarken, kahkahasını duyduğu kıza karşı öfkeyle ayaklanmıştı yerinden ama daha kızı görmeden kızgınlığı geçmişti.

Neden kızacaktı ki? Kız asla ona olan aşkını inkâr etmemişti. Onu ayartacak bir hamlede bulunmamıştı. Sonra da içinden yükselen, "İzin vermeyebilirdi," diyen sesi de susturdu. Onu öpen kendisiydi. Önce öfkeyle, yakmak için, kendi yangınında boğulmak için öpmüştü ama sonrasında... Sinirle başını salladı.

Gözünü ağacın dibinde dalgın dalgın oturan kıza dikmiş bakarken arkasından odaya birinin girdiğini hissetti. Daniel denilen gereksiz...

"Ağrın var mı?"

Son derece sakin bir şekilde adama döndü. Cevap vermeden o soğuk gözünü adama dikti. Adam da gözünü kırpmadan, meydan okur gibi ona bakıyordu. Fatih gülümsedi ya da gülümsediğini düşündü, emin değildi. Tek kelime etmeden tekrar pencereye döndü ve kısa bir süre sonra adamın ayak seslerini işitti. Sonra da kapanan bir kapı...

Asu elinde bir bardak su ile sakin adımlarla ona yaklaşan Daniel'i izlerken bir insanın nasıl bu kadar huzur verici olabildiğini düşündü. Boşu boşuna din adamı olmamıştı. O yaratılan her canlıyı, Yaradan'ına duyduğu aşk yüzünden kabullenen bir adamdı. O, insan ne olursa olsun, onlara hizmet etmek için kendini Tanrı'nın elçisi olarak görüyordu. İyi ki de öyle görüyordu yoksa Asu bu dünyada yapayalnız kalırdı.

"Anlat bakalım şimdi."

Uzatılan suyu alıp önce birkaç yudum içti, sonra kafasını geniş gövdeli ağaca yaslayarak dizlerine kollarını sardı.

"Ne anlatayım. Bildiğimiz hikâye. Kız aptaldır ve bir kere daha canının yanmasına göz yummuştur."

"İçerideki adamın içi de pek rahat değil."

Asu yandan Daniel'e baktı.

"İnan bana bu sözü az önce söyleseydin karalar bağlardım ama şimdi oh olsun demekten başka bir şey gelmiyor içimden."

Daniel kaşını alayla kaldırırken, "Benim de şimdi sana inanmam mı lazım?" diye fısıldadı ve sonra evrenin tüm sırlarını bilen adam edasıyla devam etti. "Aslında olay, sen ona gerçekleri anlattın ve o da hazır elinde sen varsın diye senin üstüne yürüdü. Doğru muyum? Sen de şu anda onu parçalamak istiyorsun ama elbette mecazi anlamda."

Asu derin bir soluk aldı ki bu pes ettiğinin göstergesiydi. Bu adama karşı en fazla birkaç cümle hava atabiliyordu. Zeki insanlardan nefret etti.

"Aslında hayır, parçalamak gibi bir niyetim yok. Ona kızmama kararı aldım. Son birkaç günlük yakınlık dört artı dört senedir oluşturduğum kabuğumu çatlattı. Kendime acılarımı kanatacak zemini kendim verdim. Bu yüzden... yine eski tas eski hamam."

"Hamam? Tamam, kustun ve kokuyorsun ama hamam nereden çıktı?"

Asu bu saf ifadeye dayanamadı, gülmeye başladı.

"Oh be. Sonunda bilemediğin bir Türk sözü buldum. Atasözü o canım. Yani demek istiyorum ki yine eskisi gibi olacağım. Aynı kabuk, aynı Asu."

"Hı, anladım. Yine içten içe yanacağım diyorsun."

Asu sinirle adama baktı.

"Çomak sokmazsan artık... Ve sakın çomak ne deme."

"Demem, biliyorum ne olduğunu."

"Aferin sana," diyen Asu bir yandan da Daniel'in saçlarını çocuk gibi karıştırdı.

Daniel de kızın aklını biraz da olsa dağıtmanın verdiği rahatlıkla kıza gülümsedi ama rahatlamasının çok uzun sürmeyeceğini kızın yavaş yavaş silinen gülümsemesinden anladı.

Asu yine ağaca kafasını dayamış ağaçların arasından gördüğü gökyüzüne dalmıştı. Bir süre birlikte sessizliği paylaştılar, sonra Asu kendi kendine konuşur gibi anlatmaya başladı.

"Annem bile beni suçladı biliyor musun? Ablamın sevdiği adama âşık olduğumu anlayınca... Fatih biliyor, bu yüzden seni görmek istemiyor değil mi demişti. Babamı benim aradığıma da inanıyordu."

"Sen aksini söyledin mi annene?"

Asu başını çevirip buruk bir şekilde gülümsedi.

"Söyledim ve beni bencillikle suçladı. Beyza neden onu öldürecek adamı arasın dedi. Haklıydı. Ben de olsam inanmazdım," dedikten sonra buruk şekilde gülümseyerek devam etti. "Ama Fatih bana inandı..."

Daniel, Asu'nun sözlerinin bitmediğini hissettiği için cevap vermeden bekledi.

"Ablam ellerimden kayıp denize gideceği sırada bana fısıldadığı o cümle var ya. 'Ona iyi bak Asuman'... O cümle son zamanlarda içimi neden yakıyor dersin?"

"Çünkü senin için umut doğuyor."

Asu bu cevapla sarsılsa da belli etmedi. Başını taş eve çevirdi. İçine kısacık bir nefes çekti. Oradaydı. Pencereden ona bakıyor ve o kadar mesafeden bile bakışlarıyla onu suçluyordu sevdiği. Dudaklarındaki gülümsemeyi silmeden doya doya izledi onu.

Ama Fatih'in o an suçladığı kişi başkasıydı. Asu'nun korktuğu olmuş ve Fatih ulaşamayacağı birine kızmaya başlamıştı; Beyza'ya. Bir süre sonra bu nefrete dönüşecekti ve Fatih'i en fazla korkutan da buydu. Belki de bu yüzden Asuman'dan nefret etmek daha kolaydı onun için. Ne de olsa onunla kavga edebiliyordu. Ama babasının katilini ondan saklayan Beyza ile artık hesaplaşamayacaktı. En acısı da kafasında Beyza'yı aklayacak bir mazeretinin olmamasıydı.

Asuman için bile bir mazeret bulabilirdi. Kız ona olan aşkını teknedeki o son ana kadar dile getirmemişti. Ne demişti? Altı yaşımdan beri seni seviyorum, demişti ama Fatih bunu asla hissetmemişti. Bugüne kadar nefret ettiği kişiyi bile aklarken, sevdiği kızı aklayamaması çok yakıcıydı.

Asuman da ondan saklamıştı babasının katilini ama Asuman kimdi ki zaten? Saklayabilirdi. Boşuna demezler miydi, gönül umduğuna küserdi işte. Fatih, Beyza'ya küsmekten korktu. Geçmişini var eden aşkın kirlenmesinden korktu. O kendi hayatını sevdiğinin hayatının uğruna seve seve harcamaya razıyken, sevdiğinin bencilliğinden korktu.

İşte bu yüzden... Fatih o akşam, ne yapması gerektiğine karar verdi.

Ya her gün batımında tekrar tekrar sevdiği kıza cenaze düzenleyecek ve bir gün gelecek sevdiği kızın yerini kirlenmiş bir sevda alacak ya da içinde yaşattığı o masum kıza veda edecekti. Onu azat edecekti. Kirlenmeden. Hâlâ anılarındaki o temiz ve masum kız olarak. Hâlâ bu dünyada tanıdığı en az bencillik barındıran kız olarak. Çocukluk aşkını geçmişe gömünce de o aşkın yeni bir düşmana dönüşmesine engel olacaktı. Artık bir bilinmezlik içinde değildi.

Bundan sonraki tek amacı Adem Vahap Pusat'ı yok etmek olacaktı. Artık karanlıklara saklanan, yaşamak için amacı olmayan bir adam değildi. Miskinliği yeterdi. Aldığı kararla sancıyan yarasına aldırmadan odadan çıktı.

Asu pencereden ayrılan adamın karanlık yüzünün ardında neler sakladığından habersiz tutulup kaldığı gözün hayaliyle yerinden doğruldu.

"Muayene edecek misin onu?"

"Ağrın var mı dedim, gülümsedi. Akşam bakarım."

Bu sözle Asu da gülümsedi.

"Ağrıma derman olamazsın demek istemiş sana."

Daniel oturduğu yerden kalkarken homurdandı.

"Ben doktorum. Nasıl derman olamam?"

Asu dostunun koluna girdi.

"Yani canım, demek istedi ki benim ağrım kalbimde. Manevi ağrı yani, dermanı da..." Cümlesini tamamlayamadı Asu. Dermanı sekiz sene önce ölmüş gitmişti. Bu düşüncesiyle bir kere daha ağlama isteği ile boğuşurken soğuk bir ses araya girdi.

"Cilveleşmen bittiyse telefonu ver."

Asu inanamaz gözlerle baktı karşısındaki adama. Man kafaydı bu adam; açık ve net.

"Bitti," derken cebinden çıkardığı telefonu uzattı.

Fatih telefonu aldı ve yanındaki ikiliden erkek olana sinirli bir bakış atıp kapının önündeki sandalyeye yürüdü. Bu adama neden sinir olduğunu bilmiyordu ama düşünse bir sebep bulacağına emindi.

Aramak istediği numarayı yazdı ve bekledi. Karşı taraf ikinci çalışında açtı.

"Efendim?"

"Rüya, Fatih ben."

Asu bir kadının aranmış olmasına ne tepki vereceğini bilemedi. Rüya kimdi ki? *"Fatih?!"* diye cırlayan kızın sesi iki metreden kulağına gelmişti. "Ben yiyecek bir şeyler alacağım," diyen Daniel'in gidişini bile fark etmedi. Yaslandığı duvardan pürdikkat Fatih'i dinlemeye devam etti.

"Sen neredesin? Arıyorum dünden beri telefonun kapalı. Ödüm koptu!"

"Rüya, biraz daha az cırlarsan çok sevineceğim. Önce şunu söyle. Sen neredesin? Etrafın müsait, cırlamandan anladım ama sağın solun sakin mi?"

"Sakin sakin. Bir adet bacağından vurulmuş herifle uğraşıyorum."

Fatih bu duyduğuyla kaşlarını çattı.

"Adem Vahap'ın adamı mı?"

Asu bu cümleyle dikkat kesildi. Bu kız... babasının yanındaki kızdı. Rüya o kızdı. On yaşını kutladıkları do-

ğum gününde onların evine getirilen, bir hafta sonra da ortadan kaybolan Rüya. Fatih o kızla hâlâ irtibatta mıydı? Asu, Fatih'in kasılan çenesine bakarak konuşmayı daha dikkatli takip etmeye başladı.

"Yok canım, bu sefer kurbanı. Adam sırf bu yüzden beni doktor yaptı işte. Haftada bir kurban bayramı ona..."

Bir zamanlar o kurbanlara kurşun sıkan biri olarak az çok neler olduğunu tahmin edebiliyordu Fatih. Ya teklif edilen rüşveti kabul etmemiş dürüst bir devlet adamıydı orada yatan ya da Adem Vahap'ın tekerine çomak sokan başka bir çakal. Her şekilde Adem Vahap'ın tezgâhını bozanların karşılaşacakları muamele buydu.

"Anladım. Şimdi..." diyen Fatih devamını nasıl getireceğini bilemedi, kısa bir an sonra devam etti. "Sana bir soru soracağım."

"Sor."

"Adem Vahap'ın ailemi öldürdüğünü biliyor muydun?"

Karşıdan gelen kısa bir hıçkırık, sonra ardından gelen beş on saniyelik sessizlik Rüya'nın bundan habersiz olduğunu gösteriyordu. Nitekim haberi gerçekten yoktu. Titreyen sesi de bunun üçüncü kanıtıydı.

"Aileni mi? Yani... Onları öldürüp seni yanına mı almış?"

"Görünen öyle."

Bir sessizlik daha ve ardından gelen bir hıçkırık daha... Rüya'nın sesi alacağı cevaptan korkar gibiydi.

"Fatih?... Sence... benim ailemi de o öldürmüş olabilir mi?"

Bu ihtimalle Fatih'in kanı daha bir çağlamaya başladı. Olabilirdi. Çok mümkündü ama artık bir önemi yoktu. İster bir aile katletsin, ister yüz aile katletsin Adem Vahap'ın ölüm fermanı imzalanmıştı. İpi de Fatih'in elindeydi.

"Bilmiyorum Rüya ama artık yolun sonu göründü. Kendine dikkat et. Arayacağım tekrar."

"Tamam..." diyen Rüya'nın ağladığı belliydi. *"Sen de dikkat et. Ve... her ne planlıyorsan bil ki yanındayım."*

"Biliyorum."

Fatih telefonu kapayıp alnını eliyle ovaladı. Yanındaki kızın tüm konuşmaları dinlediğinin farkındaydı ama umursamadı. Bir numara daha çevirdi.

"Asu ile bir işim var deyip, sonra da sırra kAdem basmaları ne kadar mantıklı? Ve siz nasıl oluyor da bu kadar sakinsiniz?"

Mustafa bir sabır çekti, sonra Leyla'nın karşısında dizilmiş emir erlerine baktı. Filinta, Aksak Tayfun, Süt Oğlan ve hatta Solmaz Kaptan.

Kapı eşiğinden izlediği karısının bu hali onu gülümsetti. Kızıl saçlı ateş parçası, gerçekten o an ateş ediyordu. Solmaz Kaptan'ın bile çaresiz şekilde oturduğuna bakılırsa bu işkenceye bir süredir maruz kalıyorlardı.

"Leylam ne oluyor?"

"Haaa. Bakın kimler gelmiş. Barut Reis'imiz. Mustafa benden bir şey saklıyorsunuz. Kime Korsan'ı ve Asu'yu sorsam kaçıyor."

"Kuymak vaadine kanmasaydım hâlâ kaçıyor olacaktım," diyen Murat'ın vahlanması Leyla'yı daha da delirtti.

"Bak hâlâ kaçmak diyor. Solmaz Kaptan amcacım bari sen şunlara uyma. Nerede bunlar?"

Mustafa karısının çok üzüleceğini düşündüğü için durumu ondan saklamıştı ama gelin görün ki artık kaçacak delikleri kalmamıştı. Tam ağzını açıp karısının kurbanlarını bir kahraman edasıyla kurtaracaktı ki telefonu çaldı. Bu bir işaret olmalıydı.

"Leylam. Belli ki işleri henüz bitmemiş."

"Hah işte," diyen Murat araya girdi. "Ben de aynını dedim."

"Hadi be oradan! Senin ima ettiğin Korsan'ın uçkur düşkünlüğü ama Asu öyle bir kız değil."

Mustafa arayan numarayı görünce hızla Murat'a baktı. Arkası ona dönük olan karısının duymayacağı şekilde, "Asu," dedi. Murat da kısa bir göz kırpmasıyla anladığını belli etti. Artık Leyla'yı bir süre daha oyalayacaklardı. Ya da bir süre daha Leyla'ya maruz kalacaklardı; emin olamadı.

Mustafa salondan çıktığı an telefonunu açtı.

"Asu?"

"Korsan versem?"

Mustafa duyduğu sesle öyle rahatlamıştı ki seyrek sergilediği kahkahasını dar koridorun demir sacdan yapılmış duvarlarına yolladı.

"Ulan hıyar herif... Ulan hıyar herif..."

Mustafa hızla kamarasına girip kapıyı kapattı.

"Nasılsın koçum?"

Fatih dostunun sesindeki rahatlamayla hafifçe gülümsedi.

"Göğsümde kurşun yarası var. Geçmişimin sikildiğini az önce öğrendim. Geleceğim meçhul."

"Ama espri yeteneğini geliştirmişsin. Her işe bir hayır koyar işte kurban olduğum Allah."

Fatih buna cevap vermedi ama gülümsemesi hâlâ yerindeydi. Ne değişmişti ki? Şu anda kahrından ölmesi gerekirken ne onu bu hale getirmişti?

Sorusunun cevabını yanındaki kıza gözü takılınca verdi.

Çok şey değişmişti. İçindeki buzlar, arsız bir öfkeyle çözülmüştü. Bu kız onun içinde intikam ateşi yakmıştı.

On iki yaşından beri gördüğü kâbusların artık sonu geleceğini müjdelemişti. Bu kız ona ailesinin katilini vermişti. Bir nefret, başka bir nefretin kapısını açmıştı ve Fatih sekiz senedir ilk defa yaşadığını hissetmişti.

Bir de o akşam için yapmayı planladığı şey vardı.

"Barut, beni iyi dinle. Leyla ve Ali'nin gemiden uzaklaşması lazım..."

"O niye o?"

Fatih kısa bir an durdu, sonra yaradan bandı çeker gibi bir hızla cevap verdi.

"Asu'nun peşindeki adam Adem Vahap."

Karşı taraf kısa bir şokun ardından şaşkın şekilde sordu.

"Hangi Adem Vahap? Şu Leyla'yı bulmam için beni gönderdiğin gangster mi?"

"Evet o."

"Ne işi var lan onun kızla?"

"Abi. Detayları gemiye geldiğimde anlatırım ama şimdi dediğimi yap. Seni Adem Vahap denilen herifin ayağına ben gönderdim. Adam senden de, Leyla'dan da, sizin bendeki yerinizden de haberdar. Asu'yu bizim limanda bulduysa, size ulaşması an meselesi."

"Tiryaki biliyor mu?"

"Yok! Kimse bir şey bilmiyor."

"Eğer bu Adem Vahap denilen adam bizi kullanacaksa bir adamı da beni gözlüyordur."

Elbette Fatih de bunun farkındaydı.

"Aynen öyle. O yüzden Leyla ve Ali'yi Filinta götürecek."

Yine kısa bir sessizlik oldu. Fatih bu sırada Mustafa'nın çoktan plan yaptığını anlamıştı. Mustafa'nın kafası en iyi fırtına anında çalışır, gemiyi dev gibi dalgaların arasından tereyağından kıl çeker gibi kurtarırdı.

"Gemi hareket ederken beni bu numaradan ara."

"Tamamdır koçum. Sen dikkat et kendine."

Mustafa telefonu kapatırken bir an geçmişe gitti. Leyla'nın kaçırılmasından sonra ona yardım etmesi için Fatih, Adem Vahap'ın adresini vermişti ve Adem Vahap ona "Bir gün senden bir iyilik isterim ödeşiriz," demişti. Gerçi Mustafa'nın ona bir iyilik borcu yoktu, "Ya şimdi iste ya da bunu unut," demişti ama o adama güvenmek, koynundaki yılana güvenmek gibiydi, bunu hissetmişti.

Geçmişin anılarından sıyrılıp hemen kamaradan çıktı. Leyla'yı gitmesi için ikna etmek zor olacaktı ama başaracaktı. Kendine güveniyordu; yani kısmen...

"Bazı acılar kapılarını gece açar... Ki geceler keşkeler mezarlığıdır. Ölen ölene..."

Dudaklarından dökülen mısralar, güneşin kızıllığına eşlik etti. Sanki son kez güneş batıyormuş gibi bir hüzün sardı kulenin duvarlarını.

"Meğer o kadar yokmuşsun ki ben varlığına bağlanıp kalmışım be Beyza..."

Beyninde susması gerektiğini söyleyen o sese aldırmadı Fatih. Veda ediyordu be veda. İçindeki cinneti bastırmak için, o sessizlikte boğulmamak için sözler firar etmeliydi. O ki sekiz senedir her doğan güneşi sessiz çığlıklarla batırmıştı. MAdem bu bir veda idi tüm sözler söylenmeliydi artık. Gözündeki bandı usul usul çıkarırken firari cümlelerini özgür bıraktı.

"Seni benden uzağa atmayı ölüm başaramadı ama şimdi... Acı bir geçmiş belki, belki benim korkaklığım, belki artık korkmayı bıraktığım için... Bilmiyorum ama bildiğim tek şey... Bundan sonra acısı geçmeyecek o geç-

mişin ama ben o ihanetin, o yokluğun tadına alışacağım. Bundan sonrası zor, bundan sonrası göz bandının arkasına saklanmış bir korkağa göre değil belki ama gerekli Beyza. Anlıyorsun değil mi?... Neden veda ettiğimi, neden artık sana sığınamayacağımı anlıyorsun. Ailem için, senin için... Yapmam gereken şeyler var. Ve senden nefret edersem bunların hiçbirini yapamam."

Fatih'in eli önce alışkanlık gereği sol gözünün üstüne gitti. Sonra oradaki boşluğu fark edip elindeki bandı sımsıkı avuçladı. "İntikamımı alacağım günü bekle Beyza. O gün geldiğinde seni de kendimi de affedeceğim. Şimdilik... özgürsün küçük kız."

Sonra bandı yavaşça gözünün üstüne getirdi. Canından can gider gibi, eti kemiğinden sıyrılır gibi büyük bir acıyla yerine takarken haykırdı ve sol gözündeki yaşları serbest bıraktı.

Asu kulenin duvarlarını sarsan haykırışla uzandığı yerden sıçradı. Bir gün batımı bir adamın canını daha fazla ne kadar yakabilirdi ki?

"Bu akşam da ablamı kurtarmanın yolunu bulamadın ha Fatih?" diye mırıldanıp gözyaşlarını görmezden gelerek yan döndü. Bacaklarını karnına çekerek iki büklüm halde kendini kâbus dolu geceye bıraktı.

Oysa Fatih bu sefer Beyza'yı kurtarmanın yolunu bulmuştu. Nefret edeceğine... Nefretle anacağına başak sarısı saçları özgür bırakmıştı.

Çöktüğü yerde sabahın ilk ışıklarına kadar yattı...

"Durumu nasıl?"

Asu gözünü kırsal araziden çekmeden düşündü. Durumu nasıldı? İyi miydi? Dün akşama dair en son bildiği sevdiği adamın, taş duvarları sarsan acı dolu feryadı ve onun sonrasında gelen sağır edici bir sessizlik...

Çaydanlıktaki suyun kaynama sesiyle sırtını pencereye dönüp ocağa yaklaştı. Bir yandan da telefondaki adama baştan savma bir cevap verdi.

"Durumu iyi Enis. Gemi ne zaman kalkacak, sen ondan haber ver."

"Büyük ihtimalle dört beş gün daha buradayız. Bir ihtiyacınız var mı?"

"Yok. Olsa da ben hallederim. Sen yeter ki gemi kalkmadan bir gün önce haber ver de arkadaşını tam vaktinde sana getireyim."

"Sen ne yapacaksın sonra?"

Asu demliği tezgâha koyarken kısa bir an durdu. O ne mi yapacaktı?

"Afrika'ya gideyim diyorum Enis, sen ne diyorsun?"

"Ha! Olur canım, bence de en mantıklısı. O beyaz teninle Afrikalıların arasında sittin sene bulunamazsın zaten."

Asu ister istemez Enis'in bu alaycı cevabına gülümsedi.

"Afrika'ya kadar elleri uzanıyorsa zaten bulsunlar, hak ettiler."

Enis'in o alaycı sesi yerini ciddiyete bıraktı.

"Onu bunu bilmem Asu. Peşindeki adamın ya da adamla-

rın eli uzun mu, kısa mı, nasırlı mı? Ama bildiğim tek şey var, dikkat etmelisin. Güveneceğin insanların yanında kalman, tek başına Afrika dolaylarında sefa yapmandan daha mantıklı."

Asu bu ciddi cevapla dişlerini sıktı. İhtimali yüksek olan bu gerçeklik keyfini fena halde kaçırmıştı ama önerilen çözüm de tam bir fiyaskoydu. Güveneceği insanların yanında kalmak mı? Kimdi ki onlar sahi? Nereye saklanmışlardı?

Yine o sert kabuğunu endişelerinin üstüne çekerek cevap verdi.

"Tamam Enis. Eğer benim akıl biter de bir yerlerden takviye etmem gerekirse sendekini ödünç alırım. Kapat hadi şimdi, arkadaşını da merak etme."

Suratına kapanan telefonla deliye dönen Enis alnını duvara yasladı. Bu kızı elinden kaçırırsa her şey biterdi. Bir yolunu bulmalıydı ve o kız bu gemiye Fatih'le binmeliydi ama o yolu nasıl bulacaktı?... Derken aklına gelen fikirle hızla kamarasından çıktı.

Asu ise bir sinirle tezgâhın üstüne bıraktığı telefona bakıyordu. Tüm bu keşmekeş bir an önce bitmeli ve o hayatına bir şekilde yeniden başlamalıydı. Bu seferki başlangıç çok daha ağrılı olacaktı belki. Çünkü bu sefer Fatih Asu'nun dünyasında da kalıcı bir iz bırakmıştı. Asuman'ı Asu korumuştu da, Asu'yu kim koruyacaktı?

Saçlarını sinirle kulaklarının arkasına itip pencereye döndüğünde, olduğu yerde kalakaldı. Bu adam ne zaman uyanmış da dışarı çıkmıştı ki?

Enis, Mustafa'yı baş altındaki ambarların kontrolünü yaparken yakaladı. Selama sabaha girmeden direkt mevzuya daldı.

"Barut, sen Korsan'la konuştun mu?"

Bu adamın olur olmadık yerde karşısına çıkması yetmezmiş gibi bir de hesap sorar gibi konuşması Mustafa'nın sinirlerini hoplattı. Kısa bir an yaptığı işten başını kaldırdı, tekrar işine dönerken terslendi.

"Sana ne?"

Mustafa'nın ters cevabı da Enis'in sinirlerini hoplatmıştı. Ama eli mahkûmdu. Mustafa'nın bu olaya el atmasına ihtiyacı vardı. Başladığı işi bitirmek için hamlesini yaptı.

"Aslında hakikaten bana ne? Deli mi sikti beni de sizinle uğraşıyorum. Ne haliniz varsa görün."

Tam dönüp geri gidecekti ki Mustafa'nın sözüyle kaldı.

"Dur lan dur! Ne celallendin, derdin ne?"

Geri dönerken de dudağındaki işgüzar gülümsemeyi sildi.

"Yok, bir derdim çok şükür de... Asu'nun bu gemiye gelmeme, Fatih'i bıraktıktan sonra sırra kAdem basma ihtimali belki Korsan'a dert olur diye düşünmüştüm. Uyarayım demiştim ama dediğim gibi benim derdim değil..."

"Lan amma rivriv ettun be! Hatun gibi döne döne anlatıp laf sokacağına direkt konuya gir birader."

"Peki. Asu ile konuştum. Fatih'i gemiye bıraktıktan sonra Afrika'ya gidecekmiş."

Mustafa duyduğunu algılamakta zorlandı.

"Nereye gidecekmiş?"

"Afrika'ya."

"Ha! Afrika. Ne yapacakmış orada?"

"Ne bileyim abi ben! Bir iyilik yapayım dedim burnumdan getirdin zaten! Ara sor ne yapacakmış Afrika'da.

Ya da Korsan'a söyle, senin hatun Afrika'ya kaçacakmış de, bak bakalım adam ne diyor. Ohoooo! İyi geldiniz ha!"

Enis postasını koyduktan sonra hızla döndü ve mutfağa doğru yol aldı ama arkasından duyduğu, "Alo, Asu. Korsan'ı ver kızım," sözü dudaklarının kıvrılmasına sebep oldu. İşte bu iş bu kadardı. Ver fitili, Barut alev alsın.

Kısacık süren yürüyüşün onu bu kadar yormasına sinirlenen Fatih, yarasını tutarak ağacın dibine çöktü. Sonbaharın son haftaları olmasına rağmen güneş kendini bulutların arkasına saklamamıştı ama soğuk kendini bir hayli hissettiriyordu. Hele de zayıf düşmüş yorgun bedeni harcadığı zahmet karşısında terleyince, o soğuk bıçak gibi işlemişti vücuduna. Muhtemelen hızla atan kalbi de kansız kalmasının bir sonucuydu.

Parmağını gözündeki banda getirip hafif hafif okşamaya başladı.

Dünden beri içinde kaynayan ateşin de sebebini biliyordu aslında. Adem Vahap Pusat'tan alacağı intikam. Tek tek intikamının sebeplerini sıraladı.

Anne ve babasının kanı yerde kalmayacaktı. Harcanmış ve bir yalan üstüne kurulmuş çocukluğunun, gençliğinin intikamı alınacaktı. Bir zamanlar o canavarı babasının yerine koyduğunu düşündükçe içindeki ateş daha bir harlanıyordu.

Beyza'nın da intikamını alacaktı. Tek suçu babası bildiği bir adamı sevmek olan bir kızın canını acımadan alan bir canavarın yaşamaya hakkı olamazdı. Çocukluk aşkı, oyun arkadaşı denizin kollarında huzur içinde uyumalıydı artık. Çünkü başka türlüsünü Fatih yapamazdı.

Beyza'nın ruhunu huzura kavuşturmazsa Fatih yalan bir geçmişi yaşamış olurdu.

Ve Asu. Asu bir daha Adem Vahap Pusat'a yakalanmaktan korkmayacaktı. Fatih sağ oldukça Adem Vahap, Asu'nun saçının teline bile dokunamayacaktı. Ona elini bile süremeyecekti; korkularının sebebi olamayacaktı. Fatih, Adem Vahap'tan yok ettiği tüm hayatların intikamını alacaktı.

Bunun için de bir an önce iyileşmesi gerekiyordu. Önce ona geldiğini gösterecek, sonra da onu saklandığı yerde gebertecekti. En nihayetinde Adem'in atacağı adımları ondan daha iyi kimse bilemezdi.

Tam planını detaylandırıyordu ki Asu'nun ona doğru yaklaştığını gördü.

Gerçeklerin gün yüzüne çıkmasından sonra ilk defa karşı karşıya geleceklerdi. Dün geceyi o soğuk kulede geçirmiş, yanardağ gibi patlayan acısının lavlarıyla sabaha kadar kül olmuştu. Fırtına sonrası dinginlik yaşadığını düşünmüştü sabah uyanınca ama yine de bu kızın karşısına çıkmaya cesaret edememişti.

Bunun ne kadar doğru bir karar olduğunu o an bir kere daha anladı.

Evet, Beyza'yı affetmek kolaydı. Çünkü Beyza'yı affetmek baş edemeyeceği bir nefretten kaçmanın en kolay yoluydu. Ama Asu... Onunla karşı karşıya kalmak ve o gözlerde yine o soruyu görmek kolay değildi. O soruyla baş etmek kolay değildi. *"Sakın kendine bu kızı neden öptüm diye sorma..."* Fatih kızın yanından geçip gitmesi için dua ederek başını önün eğdi ve toprağa bakmaya başladı.

Ama Asu gitmedi. Baktığı yerde kızın siyah botlarının ucunu gördü.

"Mustafa abi seni istiyor."

Fatih hızla başını kaldırdı ve telefonu kaptı. Bir kötü habere daha tahammülü yoktu.

"Hayırdır Reis?"

"Hayır koçum hayır. Nasılsın?"

"İyidir? Sorun var mı? Leyla ve Ali..."

"Lan sen eskiden buz gibi adamdın, ne oldu sana. Bir sakin ol da! İyiler hepsi. Leyla'yı Murat'la Türkiye'ye dönmesi için ikna ettim."

Fatih hissettiği rahatlamayla başını ağaca yaslamıştı ki, Mustafa'nın konuşmaya devam etmesiyle istemsiz şekilde sırıttı önce...

"Ama gel bir de bana sor nasıl ikna ettim. Hatunun kırmızı damarı var arkadaş. Anamdan emdiğim sütü burnumdan getirdi."

"Yapar benim kardeşim. Helal."

"He yapar senin kardeşin. Zaten o da öyle dedi. MAdem sonunda Korsan abimin mutluluğu var, mürüvveti var, ben hemen bir koşu gideyim de memlekette işleri yoluna sokayım dedi. Nasıl hevesli bir görsen..."

Fatih'in sırıtması buraya kadardı işte. Mustafa'nın keyif aldığı fazlasıyla belli olan sesi pek hayra alamet değildi. Kuşkuyla tepesinde dikilen kıza bakarken sordu.

"Reis! Sen Leyla'ya ne dedin de memlekete dönmek için bu kadar heveslendi?"

Mustafa cevap vermek için biraz bekleyince Fatih'in endişesi iyice arttı. Bu sessizlik harbiden hiç hayra alamet değildi birader. Hissediyordu yani.

Ve yanılmadığını da aldığı cevapla anladı.

"Dedim ki bak Leylam, bu Korsan almış Asu'yu memlekete kaçıracakmış. Peşindeki adamlar bulamadan da basacakmış kıza nikâhı. Sen git köye de bir elti olarak onlar gelmeden hazırlıklara başla dedim. İyi demiş miyim?"

İşte tam da bu noktada tabiri yerindeyse at kaçmış, torba düşmüştü.

Fatih, Asu'yu bile geri sıçratacak bir hızla ayağa fırlamış, fırladığı an göğsüne giren sancıyla kasılmış ama yine de dağı taşı titretmekten geri kalmamıştı.

"Sen Leyla'ya benim Asu'yla evleneceğimi mi söyledin Reis?"

Bu soruyu sorarken gözleri hâlâ Asu'daydı ve o anda kızın dehşet içinde bakıyor olması içini hiç de ferahlatmadı.

"Başka nasıl yollayacaktım lan hatunu?! Şimdi bırak poz kesmeyi de kızın, sen nikâhı basmadan Afrika'ya kaçmasına engel ol."

İyice kafası karışan Fatih, alnını ovalarken sıkkın bir şekilde soluğunu verdi.

"Reis! Sen Leyla'yla kala kala iyice ona mı benzedin? Abi ben kimseyle evlenmiyorum, kendi söylediğin yalana kendin inanma! Üstelik Afrika da nereden çıktı?"

Cümlesi bittiği anda gözü bir suçlu gibi dudaklarını ısıran Asu'ya takıldı.

"Ben ne bileyim oğlum. Senin kız Enis'e demiş bu sabah?"

Mustafa'nın cevabıyla da gözü dudaklardan, Asu'nun gözlerine kilitlendi ama bu sefer bakışlarında öfke vardı. Bu kız Enis hıyarıyla hâlâ konuşuyor muydu?

Üstüne basa basa, "Benim kız," dedikten sonra devam etti. "Enis'le mi konuşmuş?"

"Evet! Seni gemiye bıraktıktan sonra kendisi Afrika'ya gidecekmiş," diyen Mustafa'nın sesi ciddileşti. *"Oğlum, Adem Vahap ortada köpeklerini dolaştırırken o kızın yakalanması işten bile değil. Sakın gözünün önünden ayırma ve ayık ol. Hadi ben kapattım. Şimdi gidip Murat'ı ikna etmem lazım benimkileri memlekete götürsün diye..."*

Fatih, Mustafa'ya hoşça kal bile demeden kendine hâlâ şaşkın şaşkın bakan Asu'nun üstüne doğru yürüdü.

"Sen Afrika'ya mı gidiyorsun?"

Asu bu soruyla anında gardını alıp, silkindi ve başını dikleştirerek cevap verdi.

"Bu konu tartışmaya..."

Daha doğrusu cevap vermeye çalıştı. Fatih dişlerinin arasından hırlayarak Asu'nun cümlesini kendi tamamladı.

"...Bayağı açık bir konu! Bir daha sormayacağım Asu! Sen beni gemiye attıktan sonra Afrika yollarına mı düşmeyi hayal ediyorsun?"

"Aynen öyle yapıyorum, buna da biz hayal değil, plan diyoruz."

Fatih kızı kolundan tuttuğu gibi ağaca yasladı. Bunu yaparken bir an başı dönmüş, canı çok fazla yanmıştı ama o an içindeki öfke acıyı hissetmesini engelleyecek kadar büyüktü.

"Bir! Dizini kırıp oturuyorsun. Ben nereye sen oraya. En azından şu Adem belasından kurtulana kadar. Ve iki..."

Kıza tepeden bakarak üstüne doğru eğildi.

"...Bir daha Enis denilen herifi aramayacaksın."

O an bakışları ve birbirlerine fazlasıyla yakın duran bedenleri arasında parlayan şey her neyse Asu'yu fena sarsmıştı. Ne zaman bu kadar yakın olsalar aldığı tüm kararları unutup kendini bu adamın kollarına atmak istiyordu. İstiyordu ama sonrasında ne geleceğini de adı gibi biliyordu. Yine canı yanacaktı, yine kalbini parçalara ayıran sözlerin hedefi olacaktı, yine filizlenmeye başlayan umudu bu korkak herifin nefretine yenik düşecekti.

O halde tüm bunlar başlamadan bu adama karşı durması gerekiyordu.

O da öyle yaptı.

Üstüne eğilmiş, tek gözünü dudaklarına dikmiş olan adamı yaralı yerine dokunmadan itip kendinden uzaklaştırdı.

"Üçüncü de benden gelsin o zaman. Sakın bir daha bana yaklaşma!"

Fatih kızın bu hamlesiyle kendine geldi. Sahi ne halt ettiğini sanıyordu? Dengesi, mantığı, duyarsızlığı nereye kaybolmuştu?

Hemen kendini cevapladı.

Son günlerde yaşadıkları onda ne denge, ne mantık, ne de vurdumduymazlık bırakmıştı. Tüm bunlar fazla ağırdı.

Ellerini iki yana açtı, tek kaşını havaya kaldırdı.

"Pardon. Ben öfkelenince..."

Bu geri adım Asu'yu rahatlatmalıydı değil mi? Kendini rahatladığına inandırarak başını salladı. Sonra da az önce dönen saçma muhabbetin sebebini sordu.

" Şu benimle evlenme saçmalığı nedir?"

Hâlâ kafasını toplamaya çalışan Fatih yuvarlama bir cevapla bu işten sıyrılmaya çalıştı.

"Dedin ya işte, saçmalık."

Asu'nun gözler iyice kısıldı. Bu kadar basit bir cevabı yoktu bunun ve o mavi göz ondan bir şeyler saklarmış gibi başka yerlere odaklanmıştı.

"Bana anlatmadığın bir şey var."

Dudakları alayla kıvrıldı, gözünü kızın kısılmış gözlerine çevirdi.

"Eee, boşa dememişler bugün bana yarın sana. Senelerce anlatmadığın gerçeklere say."

Sonra da arkasını döndü ve yürümekte zorlandığını çaktırmadan birkaç adım attı. Ama çok fazla ilerleyeme-

den kolundan hırsla tutulup geri döndürüldü.

Asu çileden çıkmasına ramak kalmış gibi hiddetle saymaya başlamıştı bile...

"Bu mu yani? Lafı soktun da boyun mu uzadı? Büyüdün mü, ne oldun? Ergenliğin kaçıncı boyutta senin ya?"

"Asu. Ayarsız ayarsız konuşma!"

"Sen de beni delirtme! Bir şey için on kere senden özür dileyecek değilim. Sen de öküz olmasaydın da o sekiz sene boyunca karşıma çıksaydın. Arkamdan anneme şikâyet edeceğine karşıma çıkıp bana hesap sorsaydın! Allah Allah ya, hem kaç hem de neden bana anlatmadın diye takıntı yap."

Fatih bu patlamaya hazırlıksız yakalanmıştı. Yine ve yine bu kız direkt on ikiden vurmuştu. Sözlerinin ayarı da yoktu, mahcupluğu da...

"Şimdi söyle. Mustafa abi neyden bahsediyor? Ne bu evlilik saçmalığı?"

Daha yediği lafları sindiremeden Asu yine asıl mevzuya dönmüştü ve açıkçası bu da Fatih'in işine gelmişti. Çünkü o sekiz seneyle, o seneler boyunca hissettikleriyle, düşündükleriyle, inandıklarıyla tekrar tekrar yüzleşmeye hali yoktu. O hesabın bir kısmını çoktan dün gece kapatmıştı.

Usulca kolunu kızın elinden kurtarırken cevap verdi.

"Barut'tan, Leyla ve Ali'yi memlekete göndermesini istedim."

"Neden?"

"Babanın adamları gemiyi basıp Leyla ve Ali'ye zarar verebilir."

Asu'nun aklı iyice karıştı.

"Leyla ve Ali'yi nereden bilecek ki babam?"

Fatih sıkıntıyla bir nefes çekmeye çalıştı ama göğsüne

giren sancıyla nefesi yarım kaldı. Karşısındaki kız sancı çektiğini anlamasın diye başını eğdi, parmağını göz bandına götürerek onunla oynamaya başladı. Bir yandan da mümkün olduğu kadar az cümle kurmaya çalıştı.

Konuşmaya bile hali yoktu aslında.

"Adem Vahap, Barut'la tanıştı."

Duyduğu şeyle Asu'nun içine bir korku yerleşti.

"Ne? Ne zaman?"

Fatih bir soluk bırakıp alnını sıkıntıyla ovalarken cevap verdi.

"Benim sayemde. Leyla'nın kaçırılma olayında Barut'a yardım edecek tek adam Adem Vahap'tı, ben de Barut'u ona yolladım."

"O da yardım mı etti?"

"Evet."

"İyi de o ne zaman karşılıksız yardım etmiş ki-" diyen Asu daha cümlesini tamamlamadan farkına vardığı gerçekle gözleri kocaman açıldı. "Bir dakika... O yüzden Leyla ve Ali'nin gitmesini istedin. Onları kaçırıp... Kahretsin. Ya Leyla inat ederse? Ya gitmezse?"

Kızın gerçekten panik yaptığını görünce onu sakinleştirmek istedi.

"Tamam, sakin ol. Leyla'yı ikna etmiş Barut."

Asu rahatlamıştı rahatlamasına ama emin olmak istedi.

"Emin misin? Benim bildiğim Leyla öyle kolay kolay ikna olacak bir kız değil."

"Kolay kolay olmamış zaten. İşte bu evlilik olayı da tam bu kısımda devreye girmiş." Fatih limon yemiş gibi yüzünü ekşiterek devam etti. "Senin ve çok sevgili manevi ağabeyinin-yani benim- evlilik hazırlığı yaptığımıza düşünerek ikna olmuş."

Asu aslında dehşete düşmeli, bu ihtimalin göğüs kafesini neden böyle hızlandırdığını oturup düşünmeliydi. Ama o an Fatih'in ifadesi o kadar sevimli gelmişti ki ona, felekten bir gün çalmak isteyen ölüm döşeğindeki hastalar gibi, o da bu amansız zamandan bir an çalmak istedi; çaldı da. Kendini, karşısındaki manzaranın onda yarattığı duyguya bıraktı.

Fatih ise hâlâ sıkıntıyla yüzündeki ifadeyi toparlamaya çalışırken karşısındaki dudaklara baktı. Sağa ve sola doğru açılmamak için dişlerin arasında ezilen dudaklara. Ezilmelerine rağmen hâlâ titreyen ve hapsettiği kahkahayı salmak isteyen dudaklara...

Kan en çok neresine hücum etti bilemedi ve tek kaşını kaldırıp sordu.

"Gülüyor musun sen?"

"Evet, ama saklamaya çalışıyorum. Beceremiyor muyum?"

"Komik mi?"

"Duyduklarım mı? Hayır! Senin yüz ifaden mi?" Kısa bir an durdu ve "Kesinlikle evet," dedikten sonra daha fazla kendini tutamadı ve kahkahayı patlattı.

Fatih'in gözü, bir an kaygısız şekilde kahkaha atan kıza daldı gitti. Yanağında iyice belirginleşen gamzeye baktı. O kahkahaların hoşuna gittiği zamanlar aklına geldi. Bahçede onu güldürmek için kahkaha atıp etrafında pervane gibi dönen kızı hatırladı...

O anda kendi dudakları da gülecekmiş gibi kıvrılmaya başladı ama birden kendine geldi.

Ne yapıyordu o burada? Bu kızla? İçinde saçma sapan hareket eden duygularla? Adem Vahap'tan alması gereken intikamın planlarını kurmak varken? Ne yapıyordu o burada?

Başı döndü. Alnındaki ter yavaş yavaş kaşlarına süzülürken gözlerini açık tutmaya çalıştı. Başının dönmesine neyin sebep olduğunu bilemiyordu ama ayakta kalmak gittikçe zor geliyordu.

Asu da adamın yüz ifadesindeki anlık değişimleri fark edince kahkahası dudaklarında yavaş yavaş soldu. Fatih'in gittikçe kasılan yüzünü bambaşka şeylere yordu; adamın içindeki nefretin gün yüzüne çıkmasına...

Kendini bir anlık manzaraya kaptırmak buraya kadardı işte. Bir an önce gerçeğe dönmeli ve bu saçma konuşmayı sonlandırmalıydı.

"Gerçekten de yüzümüzü aptal bir ifadeye bürüyecek kadar saçma bir konuymuş. Buna da inansa inansa Leyla inanır. Onun içinde uslanmaz derecede iyimser olan bir aşk kuşu yaşıyor."

"En azından içi dışı bir o kuşun. Bu yüzden de herkesi kendi gibi görüp inanıyor."

Asu yediği lafla bir an soluk alamadığını hissetti ama bu sefer Fatih'e kızmadı. Hak etmişti. Hak etmeyen bir adama, hak etmediği sıcaklığı sunduğu için bunu hak etmişti. Ama ısıttığı kadar, soğutmayı da bilirdi.

Yüzündeki gülümseme donup kalsa bile bu ifadesini hâlâ korumaya gayret ederek kaşlarını kaldırdı. Bu sefer sesi sıcaklıktan uzak, alaycı ve acımasızdı.

"Hazır içi dışı bir demişken... Nasıl gidiyor iç dünyanla hesaplaşman Fatih Baturhan? Siz ikiniz iyi misiniz içeride?"

Cümlesi bittikten sonra Fatih'in sıkılmış çenesine bakıp arkasını döndü. Eve doğru yürürken seslendi.

"Kahvaltı yapmak istiyorsan eve gel. İlaç saatin geçecek."

Fatih gittikçe kararan gözlerini açık tutmaya çalıştı.

Şimdi gidip o kıza dediği lafları yedirmek nasıl da güzel olurdu ama... Boşalan bacaklarıyla dizlerinin üstüne çöktü. Bir elini yere koyup başını öne eğdi. Derin soluklarla kendine gelmeye çalıştı ama aldığı her nefeste karanlığa biraz daha yaklaştı.

Asu duyduğu inlemeyle arkasını döndüğünde Fatih'i yerde yüzükoyun yatarken gördü.

1 Hafta Sonra

Fatih yaklaşan ayak seslerini duyduğunda güneşi daha yeni batırmıştı. Bir günü daha devirmişti ama son bir haftadır bu gün batımları ona acı vermekten öte, intikamını ayakta tutması için güç verir olmuştu. Artık her gün batımında bir ölümün yasını değil, ruhunu huzura erdireceği insanların anılarını yaşar olmuştu. Gün yüzüne çıkan gerçekler ona bir an yıkım yaşatsa da sonrasında ruhunu da geçmişinden gelen hayaletleri de özgür bırakmıştı.

"Yarana bakmamız lazım. İçeri gel."

Bir de bu gereksiz herif vardı. Bir haftadır bu adamla aynı evi paylaşır olmuştu. İşin kötüsü herifi kendi evinden de kovamıyordu ki. Bir haftadır bıkmadan söylediği cümleyi dile getirdi.

"Asu'yu çağır."

Karşısındaki adam da bir haftadır değişmeyen karşılığı verdi.

"Kendi isterse gelir."

Bok gelirdi. Bahçede bayıldığı günden sonra Asu'nun yüzünü sayılı kere görmüştü. Kız bu Daniel denilen gereksiz herifle onu baş başa bırakmış, kendisi Daniel'in evine yerleşmişti.

Fatih sinirle Daniel'e döndü.

"Onun senin evinde olduğuna emin misin?"

"Eminim," diyen Daniel, Fatih'in sandalyeden kalkışını izlerken devam etti. "Sen beni uyardın. Gitmesin dikkat et dedin, ben de ediyorum."

Fatih adama baktı. Bu adamla dost olmak asla ihtimal dâhilinde değildi ama adamın dürüstlüğü de gözlerinden taşıyordu. Bir soluk bıraktı.

"Seninle ev arkadaşı olmayı sevmiyorum birader."

"Bu zamana kadar yaptığın şeylerin kaçını sevdin?"

Fatih sinirle adama baktı.

"İtiraf et lan! Bana laf sokman için sana rüşvet verdi değil mi o?"

"Rüşvete gerek yok."

"Ha yani diyorsun ki istemsiz şekilde gerçekleşiyor."

"Anlamadım?"

"Boş ver," diyen Fatih eve doğru yürüdü. "Gel şu zımbırtıları göğsümden sök de bitsin bu iş."

Fatih her şeyi sırayla halletmeyi hedeflemişti. Önceliği Leyla ve Ali'yi güvenceye almaktı ki dün gece Murat ile birlikte Türkiye'ye giriş yaptıklarını öğrenmişti.

Şimdi de sırada Asu denilen baş belasını bu eve getirmek vardı.

Adem Vahap Pusat elindeki fotoğrafa bir süre daha baktı, sonra da çakmağını çıkarıp ucunu ateşe verdi. Gittikçe yanan, yandıkça küle dönen fotoğrafı büyük cam küllüğün içine bıraktı ve bir kere daha uğradığı ihanetin yıldönümünü kutladı.

Sekiz senedir her yıla bir fotoğraf ayırıyordu. Bir zamanlar sevdiği kadının onda kalan anılarını her yıl bir kere daha yakıyordu. Yakıyordu ki uğradığı ihaneti unutmasın.

Önce karısıyla yatan, onu hamile bırakan Suat Savcı'yı öldürmüştü, hem de kendi elleriyle. Sonra ihanetin delili

olan Beyza'yı ortadan kaldırarak ikinci intikamını almıştı. Karısı olacak kadını öldürmek ona nasip olmamıştı gerçi. Azrail ondan bağımsız işini görmüştü ama sonuç tatmin ediciydi. Şimdi sırada onu en çok hayal kırıklığına uğratan kişi kalmıştı; kanından, canından olan evladı: Asuman.

Dudakları acımasız bir alayla kıvrıldı. Asuman'ın ihaneti daha fazla yakmıştı canını. Ama son intikamını alma vakti de yaklaşmıştı. Önce Fatih denilen o haini ortadan kaldıracak, sonra da Asuman'a en büyük cezayı verecekti. Nefret ettiği babasının yanında yaşamak... ve yaşadığı her gün de babasının nefretiyle nefes almak...

Keşke içinde babalığa dair o ufak duygu olmasaydı. O zaman bir kurşun da onu terk eden kızının kafasına sıkar ve uğradığı ihanetlerin intikamını almış olurdu ama yapamıyordu. Bu yüzden bu iş bu kadar uzamıştı ya zaten. Yoksa öyle kolaydı ki kafasına sıkın bir köşeye bırakın, demek.

Çalan kapıyla gözlerini küle dönen düğün fotoğrafından ayırdı. Gelinlikler içindeki hüzünlü yüzü ile Nihal ve yanında çatık kaşla poz veren kendisi...

"Patron, istediğin kişilerin izini bulduk."

Dudakları şeytanı bile korkutacak şekilde kıvrıldı.

"Güzel. Kaldırın!"

Gerçekten güzeldi.

"Bitti. Geçmiş olsun."

Fatih gözünü göğsündeki yara izine çevirdi. Gerçekten bitmişti. Zamanla silik bir lekeye dönüşecek bir iz bırakıp, geçip gitmişti kurşun. Kurşun izi kolay geçerdi zaten değil mi?

Elindeki eldivenleri çıkaran Daniel'e bakmadan kalktı, kazağını üstüne geçirdi.

"Sağ olasın. Şimdi son bir şey yap ve şu evin nerede, onu söyle."

Daniel eldivenleri çöpe atarken durdu.

"Ne yapacaksın?"

"Sence?"

"Asu'yu göreceksen..."

Fatih dilini bir tur iç yanağında döndürdü, sakin kalmak için direndi ve adama baktı.

"Görmek için istemiyorum, onu alıp buraya getirmek için istiyorum."

"Gelmez."

"Sorarsam gelmez. Nerede evin?"

Daniel ciddileşerek adamın karşısına dikildi.

"Bak aziz dostum. Bu kız zaten senelerdir senin yüzünden yeterince acı çekti. Onu rahat bırak."

Fatih hafifçe gülümsedi ama bu gülümseme pek de öyle sıcak bir gülümseme değildi. Daha çok alaycı ve acımasızdı.

"Bu süre içinde de seninle dertleşti öyle mi? Teselli ettin yani kızı."

Daniel yapılan imayı anlayacak kadar hâkim değildi Türkçeye. Başını salladı.

"Birinin bunu yapması gerekiyordu."

Fatih bu cevaptan pek de memnun kalmadı. Dişlerinin arasından hırladı.

"Ya sabır, gevşek misin birader?! Kapı kapı dolaşmak zorunda bırakma beni, söyle şu evinin yerini."

"Kilisenin arkasındaki ev."

"Ha şöyle ya. Ne uğraştırıyorsun insanı."

Fatih kapıyı çarpıp çıktı yoksa bu adamı iki yumrukla yere serecekti.

Asu o günden sonra Fatih'le aynı evde kalamamıştı. Aptal değildi. Kendini hiçbir zaman kandırmamıştı ve aralarındaki çekimin fazlasıyla farkındaydı. Her an bir fırtına kopup, ortalığı yakabilirdi. Hele de Fatih, gerçekleri öğrenip zincirlerini kırmışken.

Bu yangının kendine de, getireceklerine de hazırdı ama Fatih hazır değildi. Asu bir kere daha sevdiği adamı düşünürken bulmuştu kendisini. Bir öpüşmenin bile altından kalkamayan Fatih, fazlasının altında ezilirdi. Yok olurdu. Yok ederdi. İşte bu yüzden gitmişti Asu. Ne yok olmaya, ne yok etmeye rızası vardı. Hele bir geminin kalkma haberi gelsin, Fatih'e veda edecekti. Fatih ne kadar itiraz ederse etsin, bu gerçek değişmeyecekti. Onunla ortak bir yaşamı ya da ortak bir coğrafyayı paylaşması imkânsızdı.

"Asu!!!"

Daldığı düşüncelerden korkuyla sıyrıldı. Yaslandığı çitin bile bu sesle titrediğini hissetmişti. Bakışlarını bahçe kapısına çevirdiğinde, kırmızı rengi görmüş Fatih'in öfkeyle ona doğru yürüdüğünü gördü. Bıkkınlıkla soluğunu verdi. Al işte. Yine başlıyorlardı.

"Efendim Fatih?"

"Bu oyun sıktı artık. Sen eve geçiyorsun, o herif de kendi evine geri dönüyor."

"Sebep?"

Fatih sakinleşmek için göz bandını üç kere okşadı ve soğuk bir gülümsemeyle Asu'ya baktı.

"Çok sevgili arkadaşının kırılmadık kemiğini bırakmam, desem? Yeterli mi?"

Asu vurdumduymaz havayla kaşlarını kaldırdı.

"Sebep?"

"Adama tahammül edemiyorum?!"

"Sebep?"

Fatih'in balatalar son direncini gösterirken hırladı.

"Hay sokacam sebebine ya! Kızım bak delirtme beni. Kaçmayı planlıyorsun, biliyorum. Ama kaçtığın yere peşinden gelirim, sen bunu bilmiyorsun. O yüzden gel ne beni yor, ne de Daniel'in beden sağlığını riske at."

"Nasıl kaçayım canım benim? Daniel'e her ne söylediysen adam gardiyan gibi tepemde."

Fatih alayla sırıttı ama içinden dünyayı yakmak geliyordu o ayrı.

"Ha yani denedin kaçmayı?"

Asu bıkkın şekilde başını sağa sola salladı.

"Fatih bak... Senin tamamen iyi olduğunu görmeden, geminin kalkma zamanı gelmeden bir yere gitmeye niyetim yok. Anladın? O yüzden..."

"O zaman neden bir haftadır o herifin evinde kaldığını açıkla. Ve neden bir haftadır karşı koltuğumda o herif uyuyor?!" diyen Fatih sinirle Asu'nun sözünü kesti.

Asu ise sözünün kesilmesine aldırmadan sabırlı olmaya çalıştı.

"Böyle olması gerekiyor, zorlama."

"Zorlamayayım öyle mi?" diyen Fatih başını hızla birkaç kere salladı. "Zorlamayayım," dedi ve sırıttı. "Peki," derken de kızın koluna yapıştı. "Zorlamam ben de."

Asu, Fatih'in elinde sürüklenirken feryat figan bağırmaya başladı. Bir yandan da kendini kurtarmaya çalışıyordu.

"Ya zorlama lafından ne anladın sen be adam?!"

"Kendimi zorlamamam gerektiğini anladım. O yüzden benimle eve geliyorsun!"

"Sanki geri çıkamam o evden."

Fatih bunu duyunca sinirle geri döndü.

"Derdin ne ya senin?!"

Döndüğü gibi de Asu ile göğüs göğse geldi ama bunu umursamadı. Kızı omuzlarından tutmuş, bırakmaya da hiç niyeti yoktu. Devam etti.

"Zorun ne? Düşünmemiz gereken başka şeyler varken çocuk gibi benden kaçmak neyin nesi?"

"Benden kaçtığın zamanlara say. Bırak beni."

"Senden kaçtığım zamanları hiç karıştırma Asu. Sen demedin mi hayata devam edelim diye? Tamam! Edelim işte."

Asu bu adamın kafasını o an yarsa içi soğur muydu acaba?

"Et! Hayatına devam et ama benden uzakta devam et. Bıraksana be!!!"

"Babanı ortadan kaldırayım, sonra birbirimizden uzakta devam ederiz hayata. Ama o zamana kadar," dedi ve iyice kızın yüzüne doğru eğildi. "Yanımdan ayrılmayacaksın!"

Bunu söylemesi için bu kadar yaklaşması gerekiyor muydu? Elbette hayır ama Fatih bunu umursamadı bile. Hangi güç onu kıza doğru çekiyordu, düşünmek istemedi. Düşünmedi. Tek bildiği bu kızın özgürlüğü tehlikedeydi ve o, bu kızın hayatını garantiye alana kadar onu yanından ayırmayacaktı.

Ama Asu Fatih'in bilmediklerini, inkâr ettiklerini, anlamamak için direndiklerini çok iyi biliyordu. Burnuna dolan kokunun onda yarattığı etkiyi çok iyi biliyordu. Adamın bakışlarındaki ateşin adını koyabiliyordu; tutkuydu. Hem de en tehlikelisinden. İnkâr edilen, fark edilmeyen, yok sayılan. Bu sebeple de ne zaman patlayacağı belli olmayan...

"Birbirimizden uzak durmamız lazım Fatih, bırak beni."

"Neden?"

Fatih'in dişlerinin arasındaki tıslamayı zar zor duymuştu. Başını adamın göğsüne yaslamamak için direndi.

Asu fısıldadı.

"Anlamıyor musun, inkâr mı ediyorsun bilmiyorum?"

"Neyi lan neyi? Geçmişin intikamını mı alıyorsun? Bunu mu anlamıyorum?"

"Hayır, geri zekâlı! Şu aramızdaki şeyi!!!"

Fatih'in kaşlar hızla çatıldı. Aramızdaki şey derken? Ama Asu Fatih'in düşünmesine bile fırsat vermeden devam etti.

"Ama ben senin gibi değilim Fatih. Aramızdaki bu gerilimin adını koyabiliyorum. Ta o gün, Trieste'de odamda karşıma çıktığın andan beri hissettiğim şeyin ne olduğunu biliyorum. Bunun adı tutku. İlkel, acımasız, gereksiz, yakıcı..."

Fatih duyduğuyla yutkundu.

"Saçmalıyorsun..."

Asu ona tüm inkârı ile bakan adama daha fazla tahammül edemedi. İnceldiği yerden kopsun dedi ve Fatih'in ellerinden kurtuldu. Ama uzaklaşmak yerine adama iyice yaklaştı.

Fatih bunu beklemediği için hazırlıksız yakalandı. Bu yüzden geri kaçamadım, diye düşündü ama çok geçti. Asu'nun nefesi boynuna çok yakın yere temas etmişti bile.

"Uzaklaş hadi benden."

Fatih uzaklaşamadı. Asu biraz daha sokuldu.

"İtsene beni."

Fatih itemedi. Asu'nun avuç içleri kazağın üstünden göğsünü yaktı.

"Sözle inkâr ettiğini, bedeninle göster bana Fatih."

Fatih gösteremedi. Ne yaptığından habersiz başı ağır çekimde gibi kıza doğru eğildi.

"İşte bu yüzden uzak duruyorum senden..." diye fısıldayan kızın nefesi dudaklarını okşadı. "Çünkü ben kabul ediyorum. Sana olan aşkımı da, tutkumu da, arzumu da..." Dudakları çok hafif Fatih'in dudaklarına dokundu. Titredi. Titretti. "Korkuyorum bundan..."

Fatih düşünme yetisini kaybedeli çok olmuştu. Sözleriyle inkâr ettiğini, bedeniyle kabul etti, kollarını kızın beline doladı. Kızın hafif dokunuşlarla başlattığını devam ettirmek istedi.

Ama tam o anda hırsla geri itildi.

"Ama kabul etmem; korkacağım, onlara teslim olacağım anlamına gelmedi hiçbir zaman!"

Artık Asu öfkeyle bağırmaya başlamıştı.

"Sen bir öpüşmenin bile üstesinden gelemiyorsun. Bak bana!"

Fatih'in yanaklarını avuçlarının içine alarak gözlerine baktı. Ve bir kere daha tüm gerçekleri, korkusuzca adamın yüzüne haykırdı.

"Benden asla bir Asuman çıkamayacak. O kadar saf ve katıksız, karşılık beklemeden seven bir Asuman çıkamayacak. Asu var artık. Görüyor musun? Asu alamıyorsa, yıkar, yakar..."

Fatih içinde gittikçe kaynayan ateşe karşı durmaya çalıştı. Asu'nun ağzından dökülen her cümle kafasına, ruhuna balyoz gibi iniyor, içindeki korkuyu biliyordu.

Asu ise gözlerindeki yaşları umursamadan devam etti.

"Asuman olsa ablasının sevdiği adamın koynuna girmeyi asla düşünmezdi ama Asu diyor ki... Yeter lan, ağ-

zıma sıçan bir hayatın ortasındayım, hiç kimseye hesap vermek zorunda değilim. Kimsenin koynundan sevdiğini çekip almadım, kimsenin aşkına benzin döküp yakmadım. Benim ablam öldü, acısı içimde ama benim sevdiğim adam hâlâ hayatta. Tek gerçeğim bu işte benim, diyor. Ben bunu kabul ediyorum. Ben seni sevdiğimi de, seninle deli gibi sevişmek istediğimi de kabul ediyorum! Ama sen bunu kabul edemezsin! Eğer bir arada kalırsak da en nihayetinde olacak olan şey bu anladın mı?!!!"

Soluk soluğa kalmış şekilde geri çekildi. Az önce içinde kopan fırtına öylesine sarsıcıydı ki karşısındaki adamın ne düşündüğünü bile umursamadı. Başına giren ağrıyla parmaklarını şakaklarına götürdü. Son mantıklı cümlelerini kurmaya çalıştı.

"Şimdi bırak aramızda mantıklı düşünen taraf ben olayım ve seni kendinden nefret edeceğin o durumdan koruyayım!"

İyice aptala dönen Fatih baktı, baktı, baktı. Sonra da sanki Asu hiçbir şey anlatmamış gibi koluna yapıştı.

"İyi. Koru. Ama bunu da bir zahmet yakından yap."

Fatih kızı sürüklerken tek bir şey biliyordu. Bu kızı Adem Vahap Pusat'a kurban etmeyecekti! Nokta!!!

Asu ne kadar direnirse direnşin adamın peşinden sürüklenmeye karşı koyamamıştı. Evin önüne vardıklarında kapının önünde onları bekleyen bir adet şaşkın Daniel gördü ve sinirle çemkirdi.

"Seninle de hesaplaşacağız Daniel Efendi! Sen bu herife neden evini tarif ediyorsun ya?!"

Fatih, Daniel'i bir köşeye itip Asu'yu evin içine tıkarken terslendi.

"Carlama adama da eve geç!"

"Ohaa!"

Fatih yine ve yine Asu'nun direncini iplemedi. Kızı içeri tıktıktan sonra Daniel'e döndü.

"Yardımın için eyvallah ama biz gidene kadar gözümün önünden uzak durursan memnun olurum."

"O biraz zor. Kahvaltıya buradayım."

Bu cevap üstüne Daniel'e şaşkın şaşkın bakan Fatih iyice zıvanadan çıkmadan kendini içeri attı ve kapıyı sinirle adamın yüzüne kapattı. Döndüğü anda da elleri belinde sinirden kudurmuş bir Asu gördü.

"Ya ben az önce sana o kadar şey söyledim. Sen neden beni hiç dinlemiyorsun acaba? Uzak dur benden diyorum sana!"

"Asıl sen beni nerenle dinliyorsun? Baban peşinde ulan peşinde. Seni beladan ve istemediğin bir hayattan korumaya çalışıyorum ben!"

Asu, bu kadar sinir harbine alışkın değildi. Ya kendine ya da karşısında duran, laftan anlamayan öküze zarar vermesi an meselesiydi. Öfkeyle saçlarını geri iterken Fatih'in sinirine yakışır netlikte karşılık verdi.

"Babamı takan kim be?! Bu zamana kadar ondan kaçmayı başardım, bu zamandan sonra da kaçarım! Benim asıl derdim sensin, sen!!! Eğer beni korumak istiyorsan sen benden uzak dur! Bana kimse senin verdiğin zararı veremez! Anladın mı?!"

"Laflara bak laflara!" diyen Fatih daha sakin olmaya çalışarak devam etti ama dişlerinin arasında ezilen kelimeler tam aksini söylüyordu.

"Bana bak kızım! Sana yakın olmak derdinde değilim. Adem Vahap Pusat'tan ailemin intikamını alıp, senin hayatını garantiye aldıktan sonra nereye istersen oraya gidersin!"

Arkasında sinirden kuduran bir kız bırakıp tam banyoya girecekti ki geri döndü. Asla itiraz kabul etmeye-

ceğini belli eden bir ifadeyle Asu'nun alev alev yanan gözlerine baktı.

"Ve Asu! Bu konu tartışmaya açık değil!"

"Tartışmak için önce sözden anlayan adam lazım!"

"O zaman şansına küseceksin. Ben burada sözden anlayan bir adam göremiyorum."

Tam o sırada Daniel evin kapısından başını uzattı.

"Kahvaltı hazır mı?"

Asu pes etmiş şekilde sandalyeye çökerken Fatih de yüzünü ekşitti.

"Al işte. Sözden anlayan adam göremiyorum derken haklıydım! Lan sana gözümden uzak dur demedim mi?!"

"Rahat bırak çocuğu!"

"Küçülüp cebime de girmek ister mi? Çocukmuş!"

Asu, bitmemiş savaşı yeniden alevlendirecekti ki Fatih kendini banyoya atmış, kapısını da çoktan kapatmıştı. Cezaydı bu adam. Ciddi anlamda cezaydı.

"Bu adamı ben neden öldürüp bu evin arka bahçesine gömmüyorum ki?"

"Onu bilmem. Belki adam öldürmek günah olduğu için olabilir. Ama bir konuda haklı; mAdem baban söylediğin kadar tehlikeli ve senin peşinde, Fatih'in korumasına ihtiyacın olabilir."

İşte şimdi Asu bütün hırsını çıkaracak birini bulmuştu. Deli bir sakinlikle sandalyeden kalkıp Daniel'in karşısına dikildi.

"Benim! Kimsenin! Korumasına! İhtiyacım yok! Ben kendimi korurum! Hele de benim hayatımı önceleri istemeden ama şimdi, bile isteye zorlaştıran, yakan, yok eden bir adamın yardımına hiç ihtiyacım yok! Benim onsuz olmaya ihtiyacım var!"

Fatih, Asu'nun son sözlerinden sonra yavaşça başını

sağa sola salladı ve kapıdan uzaklaşarak üstünü çıkarmaya başladı. Onun hayatını gerçekten zorlaştırıyor muydu? Sahi bu kız onun hayatının zorluğundan haberdar mıydı?

Aynanın karşısına geçip gözündeki bandı yavaşça çıkardı. Birkaç adım geri giderek çıplak vücuduyla karşı karşıya kaldı.

Sol gözünde yara izi. Sol göğsünde yara izi. Aklında birçok plan, ihtimal, korku. Bir de üstüne ona âşık, onu isteyen, bunu inkâr etmeyen ve daha da kötüsü onun tutkusundan da haberdar olan bir kız.

Usulca soluğunu dışarı verirken başını öne eğdi. Avuçlarını yasladığı lavabonun soğukluğu yüreğine dolsun diye bekledi ama olmadı. Yine yanıyordu içi. Bir an önce bir şeyleri netliğe kavuşturup, Adem Vahap'ı ortadan kaldırmalıydı. Sonra da herkes kendi yoluna...

Kim bilir... Belki bir daha gemiyle açılmaz, dedesinden kalma, anne ve babasının anılarıyla dolu o küçük köy evinde hayatının kalanını geçirirdi.

Bu mevsimde nasıl da güzel olurdu Ayrılanlar Boğazı. Nasıl da coşardı Karadeniz'in dalgaları. Nasıl da salınırdı güneş Ünye ile Fatsa arasında...

Mustafa'nın telefonu çaldığında kaptan köşkünden kamarasına doğru gidiyordu. Ekrana baktığında dudakları Leyla'sına özel bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Hatun... Gemime bile kokun sinmiş be."

Karşı taraftan ruhunu arındıracak bir kıkırdama geldi. O bu sese kurban olurdu.

"Ben de seni özledim Mustafam."

"Kızım bak benden uzakta Mustafa deyip durma. Öpemiyorum seni, çok pis koyuyor."

Karısının hasretle iç çekişi içindeki kora bir nebze olsun su serpmişti. Özlenmek güzeldi arkadaş.

"Ali'm nasıl?"

"Her zamanki gibi; sırayla ev halkını delirtiyor. Hele şimdi bir suç arkadaşı da var."

Mustafa sırıttı.

"Senden başka? İnanmam."

"Bir kere ben onun suç arkadaşı değilim..." diyen Leyla'nın sesi kısa bir süre kesilip sonra pes etmiş gibi devam etti. *"Tamam, azıcık olabilirim. Ama inan bana kocam, Filinta benim pabucumu dama attırdı. Üstelik o Naz'ı ve Hatice annemi de delirtiyor."*

Mustafa o fırlamanın bunu yapacağına emindi. Hiç şaşırmadı.

"Lan onları nasıl delirtiyor?"

"Saat başı Naz'a sen bu huysuz kafayla gidersen koca falan bulamazsın diyor, sonra da Hatice anneme hayırlı olsun kızın evde kalacak diyor."

İşte bu ihtimal bile Mustafa'yı delirtmişti. Bırakmıyorlardı ki sakin sakin gün devirsin.

"Ulan ona ne benim kardeşimin kocasından?! Hem ne kocası be?! Sıçarım adamın ağzına!"

Olmayan enişteye duyduğu öfkesi daha bitmemişken gözleri Enis'e takıldı. Adam kamarasının kapısına yaslanmış, tek kaşı havada alaycı bir bakışla sırıtıyordu. *Bir dağıtsa mıydı bu adamın suratını?*

"Neyse Leylam, sen Naz'a söyle, koca falan yok, edebiyle otursun. Evden mahkemeye, mahkemeden eve gitsin gelsin. Bunca okulu avukat olmak için okudu o, kocaya gitmek için değil. Sen de dikkat et. Evden çıkmayın. Anama da oğlumuza da iyi bak."

"Aklın bizde kalmasın. Ben bir sesini duyayım diye aramıştım."

"İyi ettin kurban olduğum. Ben seni akşam ararım."

Mustafa telefonu kapatıp onu bekleyen adama yaklaştı.

"Ne sırıtıyorsun oğlum sen?"

Enis bu soruya cevap vermek yerine sırıtmasını daha da genişletti.

"Kardeşine mi acıyayım, müstakbel enişte adayına mı bilemedim şimdi?"

"Kendine acı da boşa gitmesin Tiryaki. Ne istiyorsun?"

Enis son derece tembel hareketlerle yaslandığı duvardan uzaklaştı.

"Leyla ve Ali iyi mi, sıkıntı var mı diye soracaktım ama cevabımı aldım."

Mustafa bu adama her ne kadar sinir olsa da son zamanlarda yaptıklarından dolayı fazla da üstüne gidemiyordu.

Leyla ve Ali'yi, olası Adem Vahap adamlarının dikkatini çekmeden gemiden çıkarmak için yine Tiryaki'nin yardımını almışlardı. Adam zil zurna sarhoş şekilde tüm limanı birbirine katıp ortalığı ayağa kaldırarak dikkatleri kendi üstüne çekmiş, onlar da rahat hareket edebilmişlerdi. Ama herif yine de sinir bozucu olduğunu ortaya koymuş, "İkidir Leyla'yı kurtarıyorum, borcun artıyor Barut," diye gevşek gevşek sırıtmıştı gereksiz. Ödeyecekti o borcu da işte, Allah korkusu vardı.

Eliyle yüzünü ovalarken sakince cevap verdi.

"Duyduğun gibi. Tek sıkıntıları bir adet gereksiz Filinta'ymış."

Tam kamarasına girecekken durdu ve Enis'e döndü.

"Bu arada..." derken resmen cümleler ağzından zorla çıkıyor gibiydi. "Eyvallah."

Enis sadece başını sallayıp arkasını döndü. Sonuçta o iyiliği sadece Leyla ve Ali için yapmıştı. Mustafa'ya ve diğerlerine ne kadar gıcık olursa olsun, Leyla ve Ali'yi seviyordu. Onlara zarar gelmesini istemiyordu.

Tembel adımlarını mutfağa doğru sürükledi.

Tencerede pişen etleri son bir kez çevirip altını kıstı. Dalgın hareketlerle dolaptan iki tabak alıp masaya bırakırken daha fazla hiçbir şey yokmuş gibi davranamayacağını anlayan Fatih ellerini sinirle masaya vurup başını öne eğdi. Olmuyordu. Aklını bir şeylerle oyalamak için uğraşsa da Asu'nun söyledikleri beynini patlatacak gibi dönüp duruyordu kafasında.

"Sen bir öpüşmenin bile üstesinden gelemiyorsun."

Masadaki elleri yumruk halini alırken gözünü sımsı-

kı kapattı. Gelebilirdi. O bunca senedir bir cehennemin üstesinden gelmişti, bir öpüşmenin altında ezilemezdi. Ama kafasının içindeki ses onu yalanlarcasına yankılandı.

"Aramızdaki bu tutkuya yenileceğiz."

Asla, diye susturmaya çalıştı o sesi, yine başaramadı.

"Şimdi bırak aramızda mantıklı düşünen taraf ben olayım ve seni kendinden nefret edeceğin o durumdan koruyayım!"

Beyninin içinde çınlayan Asu'nun sesi bu cümleyle son noktayı koymuştu.

Fatih boğulmaktan son anda kurtulur gibi derin bir solukla başını kaldırdı. O mantıklı taraf bu kız olmayacaktı. Asu'yu yanında tutma sebebi belliydi ve bunu o kızın kafasına gerekirse kazıyarak sokacaktı. Onlar ateş ve barut değildi. Onlar vakti gelene kadar bir arada yaşamak zorunda olan iki insandı sadece. Ya da öyle olmak zorundaydılar! Başlardı tutkusuna da, otuna da, tüyüne de! Tutkuymuş, arzuymuş o anda hissettiği intikam duygusunun yanında sıfırdı ve Fatih bunun bilinciyle hızla mutfaktan çıktı.

Asu çalınmadan açılan kapıya döndü.

"Kapı çalmaya ne oldu?"

"Yemeğe gel."

Asu duygu barındırmayan tek düze sese mi sinir olsun, komutan edasıyla suratına bakan o mavi göze mi sinir olsun bilemedi.

"Aç değilim," derken pencereden geceyi izlemeye geri döndü.

Ama Fatih'in bunu cevap olarak kabul etmeye niyeti yoktu.

"Asu! Yemeğe gel dedim."

Sinirle adama çevirdi bakışlarını.

"Ben de sana aç değilim dedim. Kıt mısın be adam?! Uzak dur benden, çık odamdan."

Kısa bir sessizliği paylaşarak bakıştılar ama Fatih'in hafifçe kısılan gözü, Asu'ya hoşlanmayacağı bir şey duyacağını haber verir gibiydi. Nitekim öyle de oldu.

"Söylesene. Kendine hiç mi güvenmiyorsun?"

"Ne diyorsun sen be?"

"Hani dedin ya bugün. Bana âşıksın, beni istiyorsun, birbirimizden uzak durmamız daha iyi falan filan. Kendine mi güvenin yok? O yüzden mi odaya kilitledin kendini?"

Asu'nun sinirden kısılan sesi resmen genzini yaktı.

"Sen kendini ne zannediyorsun ya? Kendini ne kadar da önemsiyorsun? Hislerini korkmadan ortaya dökmekle, onlara yenik düşmek arasında fark var. Ama tabii," deyip alaylı bir gülümsemeyle devam etti. "Kör bir adama neyi göstermeye çalışıyorsam."

Laf ağzından çıktığı gibi de kendine küfür etti. Nasıl olur da adama kör derdi. Yüreğini sıkan acıyla yutkundu ve endişesini saklayarak karşısındaki adamın tepkisini bekledi.

Fatih'in ise her gün duyduğu sıradan bir şeydi sanki bu. Dudakları hafifçe kıvrıldı. Gören gözünün üstündeki kaşını hafifçe kaldırarak cevap verdi.

"Benim tek gözüm kör Asu. Ve diğer gözüm kendine güvenmediği için kaçan bir kadın görüyor."

Bu ukala cevapla Asu'nun içindeki endişe yerini yine amansız bir öfkeye bıraktı. Zaten bu adam sağ olsun, haftalardır denge denilen o şeyden mahrum yaşıyordu.

İsyan içinde ellerini iki yana açtı.

"Ben seni korumaya çalışıyorum Fatih çünkü sana güvenmiyorum, anladın mı?! Sana! Güvenmiyorum!"

"Bana mı güvenmiyorsun?" diyen Fatih gülümsemek için bir hayli zorlansa da bunu başardı. Hatta cümlesinin devamını da aynı rahatlıkla getirdi. "Asu! Bana gönül rahatlığıyla güvenebilirsin. Üstüme atlasan da bir sonuç vermez. O yüzden ya gelir mutfağa o yemeği yersin ya da kendine güvenmediğini ispatlamış olursun."

Asu bu adamın rahatlığı karşısında sinirden titrediğini saklayamadı. Dişleri birbirine çarparak karşılık verdi.

"İradelerimizi mi deniyoruz Fatih. Emin miyiz? Bugün ben geri çekilmeseydim neler olacaktı, ikimiz de biliyoruz ama bilmiyor gibi mi davranacağız? Tamam. Ama unutma. Ben senelerdir o duygularla yaşıyorum. Onlarla baş etmeyi öğrendim."

"Güzel. Sorun yok o zaman. Şimdi kalk ve yemek ye. Adem'den kurtaralım derken açlıktan öleceksin."

Fatih sanki sıradan bir sohbet içindeymiş gibi son cümlesini söyleyip kapıdan çıkmıştı ama Asu hiç rahat değildi. Gerçekten ya kalıp adamın kazanmasına izin verecekti ya da gidip meydan okumasına karşılık verecekti. "Ya da," diye kısık sesle konuştu. "Haklı olduğumu ispatlayacağım."

Sonuçta haklıydı. O, sekiz senedir kor gibi yakan bir aşkın üstesinden geliyordu. Onu ateşe salan tutkuyla da baş edebilirdi.

Asu mantığını kör eden öfkesinin aldırdığı kararla odasından çıktı ve mutfak kapısından içeri girmeden derin bir soluk aldı.

Fatih ise içeri giren kızın varlığından mı, bakışlarındaki adını koyamadığı bir şeyden mi bilinmez ufak bir tedirginlik yaşadı. Ama bu tedirginlik geldiği hızla kayboldu yahut Fatih onu keskin bir darbeyle yok etti.

"Vejetaryen değilsin değil mi?"

"Değilim."

"İyi. Otur sen..." derken tabağı eline alan Fatih, beklemediği bir atakla durduruldu. Tabağı tutan elini, Asu'nun eli usulca sıyırıp tabağı almıştı bile.

"Zahmet etme. Pişirmesi senden, servisi benden..."

Elindeki karıncalanmayı yok saymaya çalışan Fatih yutkunup sandalyeye oturdu.

"Öyle olsun. Sen böyle evcil davrandığın sürece..."

Asu ağzından kötü bir laf çıkmaması için dilini ısırmak zorunda kaldı ve et sote ile doldurduğu tabakla Fatih'e döndü.

"Evcil? Ne hoş espri..."

Fatih kızın iğnelemesini hiç takmadan önüne koyulan tabağa doğru eğildi ama tam o sırada karşısındaki tabağı almak için uzanan Asu'nun kol içi yanağını okşadı. Burnuna gelen kokuyla da gözünü yumdu. Asla, demişti değil mi? Gözü, sırtı ona dönük tabağına yemek koyan kıza takıldı.

Asla!

Ama gözünü çekemeden kızın bakışlarına yakalandı. Bir şeyler oluyordu ve Fatih o olan şeyden hiç hoşlanmadı. Hızla bakışını tabağına çevirdi ve yemek bitene kadar da kaldırmamaya yemin etti.

Asu o tek mavi gözün nasıl koyulaştığına sonra da göz kapağı ile nasıl örtüldüğüne saniye saniye şahit oldu. Şimdi masaya geçse ve ağzına aldığı lokmanın lezzetiyle hafif bir memnuniyet sesi çıkarsa o göz tekrar ona dönecekti, biliyordu. Ortamı kaplayan gergin sessizliğin nasıl bir savaşa dönüşebileceğini tahmin edebiliyordu. İki kişilik masanın ve fazla ufak sayılmayan mutfağın ikisine dar geldiğinin de farkındaydı.

Acaba yanlış bir karar mı almıştı az önce?

Gergin bir şekilde bacak bacak üstüne atmak istedi ve ayağının değdiği bacakla elektrik çarpmışa döndü. Bakışlarını kaldırdığı anda da ağzına götürdüğü çatalı yarı yolda kalmış ve ona korkutacak şekilde keskin bakan Fatih'le göz göze geldi. O mavi göz dipsiz bir okyanusa dönüşmüştü. Bu sefer sert bir şekilde yutkunan Asu oldu.

Hızla bacağını indirirken bakışlarını da çekti. Evet! Kesinlikle yanlış bir karar almıştı. Ne yapıyordu sahi? Neyi ispat ediyordu? Bilmediği bir şeyi mi? Peki o kazansa ne olacaktı?

Kendinden utandı. Kaderine bir kere daha isyan etti. Çatalını yavaşça tabağına bıraktı. Bir lokma bile yiyecek hali kalmamıştı. Hâlâ üzerinde hissettiği bakış tüm enerjisini çekmiş gibiydi.

Nefes alamadı. Elini usulca boynuna götürüp hafif hafif ovmaya başladı.

O böyle bir kız değildi ki. O asla oyun oynamazdı. Onun dalavere ile işi olmazdı. Onun aşkı masumdu. Saftı. Kendisi bile o aşkı kirletemezdi. O değil miydi çocuk kalbinin anılarına hâlâ sımsıkı sarılan? Canı yandıkça, unutmak isteyip bunu başaramadıkça da çareyi, o el değmemiş aşkına sığınmakta bulan? Kime neyi ispat edecekti ki? Fatih'in kazanması, kendini haklı görmesi, aralarında onları yakan bir ateş olduğunu inkâr etmesi daha çok işine gelmez miydi? Gelirdi. Fatih'in bu inkârı yüreğinin en derin köşesini sızlatsa da...

Ve tam o anda öfkeyle masaya fırlatılan çatal sesiyle yerinden sıçradı.

"O elini boynundan çek!!!"

Fatih burun kanatlarını genişletse de aldığı nefese doyamadı. Önce burnunda hissettiği koku, sonra bacağında hissettiği sıcaklık...

Bu kızı bilmese bilerek onu tahrik etmeye çalıştığını düşünürdü ama kızı tanıyordu. Bu yüzden de o boyunda dolaşan, tüm dikkatini beyaz gerdana çeken parmaklar sabrını taşıran son damla olmuştu ya işte. Sinirleri o kadar gerilmişti ki zifiri gecenin sessizliğinde duyulan çıtırtı gibi, kızın yaptığı her hareketi algılar olmuştu. O hareketler öylesine yapılmış olsa da...

Ufacık mutfakta kızla daha fazla baş başa kalamayan Fatih, öfkeyle masadan kalktı ve salona girerken arkasında ne olduğunu anlamayan bir Asu bıraktı.

Öfkeyle yatağına uzanan Fatih derin derin soluk alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Hissettiği şey bir erkeğin bir kadına karşı hissettiği basit, ilkel bir duyguydu o kadar. Bunu kabul etmişti. Üstelik istediği kadın Asu'ydu. Asuman olsaydı sorun yoktu. Bir şekilde üstesinden gelirdi ama Asu fazlasıyla tehlikeliydi. Zaten bunu da o gün ispat etmemiş miydi?

Tutkudan, arzudan bahsetmeseydi Fatih bunları dile getirmeyecekti bile. Belki de bu hislerini öfkeye, kıza olan duyarlılığını da tahammülsüzlüğe yoracaktı ama hanımefendi eşeğin aklına karpuz kabuğu sokmuştu resmen. Uyumak bile haram olmuştu ya ona, nasıl sabah edecekti kim bilir.

İçinde gittikçe kabaran sinirle göz bandını çıkarıp attı ve kolunu gözlerinin üstüne kapatarak uyumaya çalıştı. Ama sadece çalıştı.

Duyduğu sesle de gelemeyen uykusu sırra kAdem bastı.

"Demek benden ve hissettiklerinden kaçmayı tercih ediyorsun?"

Fatih gözlerini açmadı ve dişlerinin arasından karşılık verdi.

"Asu, çık!"

"Beni istemiyorsun yani?"

"Asu dedim..."

Fatih yanağında hissettiği sıcaklıkla irkildi.

"İnkâr etmesene artık? Yormasana ikimizi de?"

Fatih öyle hızlı hareket etti ki göz açıp kapayana kadar kızın bilekleri avuçlarındaydı.

"Ne istiyorsun benden lan?! Ne?!"

Gözlerini ona diken kızın yüzü yavaş yavaş üstüne doğru eğildi. Dudaklarına ufacık bir dokunuşla temas eden dudakları mırıldandı.

"Kaçma benden."

Fatih'in öfkesi tutkusuyla karıştı. Kızın geri çekilmesine izin vermeden bir elini bırakıp kolunu beline doladı.

"Asu! İkimizi de dağıtacaksın."

"Korkaksın."

Kızın nefesi âdemelmasını okşarken hırladı.

"Zorlama be kızım."

O dudaklar önce sakallarının bittiği yere, sonra da kulak memesine dokundu. Nefesi ateş gibi yakarken kulağına fısıldadı.

"Seni istiyorum."

Fatih kalbinin bir kere attıktan sonra durduğuna yemin edebilirdi. Direnci de iradesi de buraya kadardı. Tek hamlede kızın bedenini üstüne çekti.

"Sabah köpek gibi pişman olacağımı biliyorsun."

"Ben sana âşık geçen onca senenin pişmanlığı ile yaşıyorum. Sen de bir gecenin pişmanlığına alışırsın."

Alışır mıydı? O an bilemedi. O an hiçbir şey bilmediğini fark etti. Ne dün kaldı aklında ne de yarının getirecekleri.

Kızın ensesinden kavradı ve dudaklarını ağzının içine

hapsetti. Onu baştan çıkaran kızın dudaklarından kopan inlemeyi kavradı. Dudaklarını ayırmadan Asu'yu sırtüstü yatağa yatırdı ve bu sefer bedeniyle kıza yorgan olan kendisi oldu. İtaatkâr bir kabullenişle açılan bacakların arasındaki yerini aldı. Emin olmak için gözlerine bakarken Asu'nun dudaklarında ufacık bir gülümseme belirdi.

"Düşünme..."

Düşünmedi. Zaten karanlığa mahkûm olan sol gözünün üstünde kızın dudaklarını hissettiği an istese de düşünemeyecek hale geldi. "Sana aşığım Korsan..." Ve Fatih o an tüm dünya ile bağlantısını kopardı.

Ne ara çırılçıplak kaldıklarını anlamamıştı ama dudaklarını kızın göğüs arasında dolaştırdığının farkındaydı. Teni ateş gibiydi. Hem yakıyor, hem yanıyordu Asu. Beline dolanmış bacakların baskısı aklını yitirmesine sebep oldu. Dudaklarını kızın omuz başında dolaştırıp kulağına getirirken fısıldadı.

"Sakın aşkından vazgeçme, sakın vazgeçme."

Kendini kızın derinlerine gömmeden önce söylediği son cümle buydu. Bedeni, altında yatan kızın bedeniyle bir bütün olurken kalbinden geçen son cümle de buydu. Onu sıcacık saran kolların verdiği huzurla sarsıldı.

Bedenleri, terleri, ateşleri gittikçe birbirine karıştı. O an yaşadığının sıradan bir birleşme olmadığını fark eden kalbine öfkeyle saldırdı. Kalbinden geçenlerle savaşırken tüm hırsını altında yatan bedenden çıkardı. Vücudunu saran gerilimin son raddeye geldiğini hissederken hızını artırdı. Tam bedeni rahatlayacakken dudaklarından yalvarış gibi dökülen "Asu..." adıyla dünyası kararadı.

Seviştiği kadının kim olduğu şimşek gibi beyninde çaktı. Dehşete düştü. Ve amansız bir soluk alarak yatağından fırladı. Ne yapmıştı böyle?!

Deli gibi yatağa baktı. Boştu.

Soluk soluğa odanın köşelerinde gözünü dolaştırdı. Kimse yoktu. Alnından gözüne sızan teri silerken tekrar boş yatağa baktı. Eli göz bandına gittiğinde nefes alamadığını hissetti. Gördüğü kâbus hâlâ tüm canlılığıyla, her saniyesiyle aklındaydı, daha da kötüsü kasıklarındaydı ve bu ona öyle büyük bir acı veriyordu ki acısını odanın köşesinde duran sehpadan çıkardı.

Asu geceyi sallayan gürültüyle uyandı.

Yine neler oluyordu? Akşam yemeğinden öfkeyle kalkan adamın arkasından kendi de büyük bir kızgınlıkla odasına kapanmıştı. Gözyaşları içinde ne ara uyuduğunu bilmiyordu ama demek ki içerideki adam o huzursuz uykuyu bile becerememişti.

Fatih yine geçmişin kâbuslarıyla mı boğuşuyordu?

Asu'nun yüreği sızladı ve yatağından kalkarken kendine kızdı. Ne vardı bu kadar üstüne gidecek? Ne vardı adamın eksikliğini yüzüne vuracak? Haklı olmak neden o an için o kadar önemli gelmişti ki ona?

Kalbi çok derinlerde cevabı biliyordu aslında. Sevdiği kadar sevilmemek, istediği kadar istenilmemek Asu'nun canını acıtıyordu. Ve o acıdıkça acıtmak istiyordu.

Tam Fatih'in kaldığı salona doğru gidiyordu ki dış kapının sesiyle irkildi. Gitmişti. Asu duvara yaslandı. En azından biri serin Bologna gecesinde rahat nefes alacaktı.

Gün doğarken adımlarını eve doğru çeviren Fatih'in gücü kalmamıştı. Kaç kilometre yürüdüğünü bilmiyordu bile. Nasıl bir çıkmazın içine girmişti böyle? Zaten zor bir hayatı olmamış gibi kaderi ona yine nasıl bir oyun oynuyordu? Gördüğü rüyayı neye yorması gerekiyordu şimdi?

İnkâr ettiği şeyin sapına kadar gerçek olduğuna mı? Asu'nun ağzından duydukça öfkelendiği o aşkın aslında bitmesini istememesine mi? Rüyalar gerçeklerin tersi miydi? Geleceğin habercisi miydi? Yine amansız başka bir savaşın içine girmek üzere olduğunu mu anlatmaya çalışıyordu rüyası?

Girdiği girdap gittikçe büyüyerek onu yutup yok edecekti biliyordu. Yahut bataklıkta çırpındıkça yok olan bir kurbana dönüşecekti. Ama her ne olacaksa canı öncekilerden daha fazla yanacaktı.

Bir kere daha uyursa ve bir kere daha o rüyayı görürse...

Korkuyla titredi ve korktukça karşısında duran evdeki kıza olan nefreti körüklendi. Tüm yaşadıklarının tek sorumlusu vardı ve Allah belasını versin ki kız dibine kadar haklıydı!!!

Asu yavaşça açılan kapının sesini duyduğunda duştan çıkıyordu. Eli banyo kapısının üstünde bekledi, içeriyi dinledi. Kapı öylesine yavaş, öylesine yorgun ve acılı bir sesle inliyormuş gibi açılmıştı ki gelenin Fatih olduğuna emin oldu. Bir yanı adamın sağ salim eve dönmesiyle sevinirken, diğer yanı yorgun bir şekilde yığılıp kalmak istedi.

Buraya kadardı.

Artık Fatih'in neye inandığı, ondan nefret etmesi, hepsi önemini yitirdi. MAdem sevdiği adamla geçireceği birkaç günü vardı, o da bunu sakin bir şekilde geçirmek için elinden geleni yapacaktı.

Beyaz bayrağı sallayan taraf olmak ilk defa savaşçı ruhuna ihanet gibi gelmedi.

Bornozunun bağcığını sıkılaştırıp banyodan çıktı. Salondan içeri giren Fatih'in sırtına kısa bir bakış attıktan sonra odasına geçip aceleyle giyindi. Mutfağa geçerken de salona bir göz attı ve koltuğa yığılmış gibi uzanan Fatih'i gördü. Bitmiş tükenmiş gibi görünen adama karşı içinde büyüyen şefkati göz ardı etti.

"Kalk mutfağa gel. Akşam da yemek yemedin."

Bu ses rüyasında ona *"Düşünme... "* diye fısıldamıştı. Düşünme!

"Uykum var."

Asu bu huysuz sese aldırmadı. O beyaz bayrak gerekirse bu adamın gözüne sokulacaktı.

"Tamam! Kahvaltı hazırlayayım sana, yedikten sonra uyursun tekrar."

Fatih bu sefer patlamaya hazır bomba gibi döndü Asu'ya.

"Senden bir şey istemiyorum!"

"Fatih çocuk olma. Tamam... Dün için özür dilerim ama..."

"Özür mü?!" diyen Fatih kendini zapt edemeyip soluğu kızın yanında aldı. Asu bu hamleyi beklemediği için korkuyla geri sıçradı ama Fatih'in bu korkuyu görecek hali yoktu.

"Özür mü?!" diye tekrar etti. "Lan ağzıma sıçtın! Kâbusum oldun! Zaten sikilmiş hayatımı delik deşik ettin! Özür mü diliyorsun gerçekten Asu!!!"

"Sen de bana güllük gülistanlık günler geçirtmedin! Ama pes ettim işte. Sen ve benim aramda artık haklı, haksız; aşık, düşman birbirine karıştı, ayrılmayacak kadar iç içeler. Zaten bir önemi de yok artık. Ateşkes ilan ediyorum."

Fatih'in burun kanatları öfkeyle açılıp kapanırken kızın üstüne yürüdü ve kızı kapıyla kendi arasında sıkıştırana kadar da durmadı. Hafızasından silmeye çalıştığı rüyanın etkisiyle onu öfkeyle süzdü.

"Bana uzak dur demiyor muydun Asu? Ha? Mantıklı taraf sen değil miydin? Pes etme işte, uzak dur!"

"Fatih bak..." Asu hissettiği duyguların büyüklüğüyle boğulur gibi yutkunduktan sonra daha sakin bir şekilde devam etmeye çalıştı. "Birkaç gün sonra sonsuza kadar ayrılacağız. O yüzden gel bu birkaç günü birbirimize düşman olarak geçirmeyelim. Ne dediysem unut. Yalanmış de geç."

Ama Fatih'in ödünü koparan o hisler öylesine yoğundu ki mantığı tamamen iflas etmişti.

"Yalan mı? Lan ben gerçeğimi şaşırdım be sikmişim yalanı!"

Ellerini iki yana açarak geri adım attı.

"Kabul ediyorum Asu!!!"

Fatih'in bu yaralı vahşi hayvanı andıran çaresizliği Asu'nun nefesini kesti, gözlerini doldurdu, kalbini hızla çarptırdı...

"Neyi?..."

Fatih ellerini saçlarına dolayıp dehşet içinde kızın gözlerine baktı. Bakışları bir yandan onu suçlarken diğer yandan yardım dilenir gibi savunmasızdı.

"Şerefsizin teki olduğumu..."

"Sen şerefsiz değilsin."

"Öyle mi?" diyen Fatih'in dudakları en çok kendini acıtacak şekilde kıvrıldı. "Seni deli gibi istiyor olmak beni nasıl bir adam yapar?"

Asu önce duyduğu sözün anlamını kavrayamadı. Sonra içinin bir yerinde bayram şenlikleri koparken diğer yerde yaralı bir kuş kanat çırpmayı bıraktı.

"Kazandın işte," diye pes etti adam.

O ne yapmıştı böyle? Bir adamın, onu istediği için kendini şerefsiz olarak görmesi... Yüzüne çaresiz ve acı içinde bakan o tek mavi gözün içten içe yandığını görmek, bunun sebebi olmak... Asu kendinden nefret etmekten korktu.

"Duyduğun hoşuna gitti mi?" diye mırıldandı sevdiği.

Bu soruyla korkan bakışlarını karşısındaki adama çevirdi. Cevap verse, sözleri anlamını çoktan yitirmişti. Arkasını dönüp gitse, biliyordu ki bunca senedir olduğu gibi nereye giderse gitsin, yanında götürdüğü tek şey o mavi göz olacaktı.

Asu bir kere daha içinde çırpınan Asuman'ı susturdu. Hafifçe gülümseyerek elini Fatih'in yanağına koydu. Adamın geri çekilmeye bile halinin olmaması içini öylesine acıttı ki... Bir de sevdiği adamı teselli etmek için kurduğu cümleler.

"Bu seni şerefsiz değil, bir erkek yapar. Sonuçta ben herhangi bir kadın olabilirdim. Ya da sen beni isteyen herhangi bir erkek..."

Duyduğu sözlerin içini neden daha fazla acıttığını düşünemeyen Fatih çaresiz bir öfkeyle yanağındaki eli tuttu ama yanağından çekmeye gücü yetmedi. Gözü yardım için yalvarırken, sesi kan kusuyordu.

"Lan yapma şunu yapma! Durumu toparlamaya mı

çalışıyorsun Asu? Yapma! Her şey daha beter oluyor ve sen konuştukça ben seni..."

Fatih cümlesinin devamını getiremedi.

"Sikerler lan böyle işi," dedi ve büyük bir öfkeyle Asu'nun elini fırlatıp kendini salondan dışarı attı.

Asu ise sanki yüzüne çarpılmış gibi hissettiği kapının sesiyle titrek bir nefes alıp, duvarın dibine çöktü.

İstediği bu değildi ki... Az önce söylediği sözler asıl onun canını yakmıştı işte. Kendini, sevdiği erkeğin gözünde sıradan bir kadın yerine koymak... Aşkı için canını vereceği bir adamın sadece tutkusu olduğunu kabul etmek... İstediği bu değildi. O sevdiği kadar sevilmek istiyordu ve bunu sadece kendini evden dışarı atan adamdan istiyordu ama o ne zaman istediğine kavuşmuştu ki?

Fatih yemyeşil vadiyi ayağının altına seren uçurumun kenarına gelene kadar durmadı. Düşünemiyordu. Eğer evden çıkmasaydı o delilik haliyle çok pişman olacağı o şeyi yapardı. Gözünün döndüğü zamanlarda dilinin ucuna gelen kekremsi tadı hatırlıyordu. O çizgiyi aştıktan sonra hedefine ulaşana kadar duramadığını biliyordu. O anki hedefi ise...

Kendini daha fazla tutamayıp boşluğa doğru haykırdı.

İki yana açtığı kollarını sıyırıp geçen Bologna rüzgârına, gökyüzüne kaldırdığı yüzünü ıslatan kurşun gibi yağmurlara aldırmadan avaz avaz haykırdı. Bu sefer susmadı. Yağmurun ıslattığı topraktan kopan parça ayaklarının ucundan sonsuzluğa düşerken de susmadı.

Rüya ona verilen adresi bir kere daha gözden geçirdikten sonra direksiyonu toprak yola doğru çevirdi. Yine kimi tedaviye gittiğini bilmiyordu. Adem Vahap'ın yaralanmış bir adamı mı, yoksa yaraladığı bir düşmanı mı? Bir tek şeyden emin olarak ahşap kulübenin önünde arabadan indi. İçeride olan kişi her kimse ortaya çıkmaması gereken biriydi.

Arka koltuktan hekim çantasını aldı ve kapıda bekleyen ızbandut gibi adama doğru yürüdü.

"Durumu nasıl?"

"Kanamayı durdurdum ama aşırı kan kaybetti."

"O kanı nasıl kaybettiğini sorayım mı, yoksa ben sormadan söyleyecek misin?"

"Kaçarken vuruldu."

Rüya sıkıntıyla bir soluk verip adamın açtığı kapıdan girdi. Pencereleri, perdeleri kapalı iki göz kulübenin içi havasız ve kan kokusuyla doluydu. Rüya bu kokuya alışkın olsa da her defasında midesinin bulanmasına engel olamıyordu. İlk iş olarak pencereleri açtı, içerinin hava almasını sağladı ve arkasında duyduğu inleme sesi ile döndü.

Evet! Şimdi kurban ile karşı karşıyaydı ve yatakta ölüden biraz hallice yatan uzun boylu adamın durumu iyi görünmüyordu.

"Selam yakışıklı. Eğlenceye hazır mısın?" diye mırıldandı.

Yatağa doğru yaklaşırken o güne kadar görmediğine emin olduğu adamın kanla keçeleşmiş saçlarına, sakallarına, kemikleri sayılacak kadar zayıf olan vücuduna baktı. Bu sefer işi biraz zor görünüyordu.

Fatih batan güneşin gözünü kamaştırmasına daha fazla dayanamayarak gözünü kapatmak zorunda kaldı. Sekiz senedir güneşin bu şekilde rahatsızlık verdiğini fark etmemişti.

Asu'ya rağmen...

Asu'yu istediğini kabul etmişti artık. Bunun sağlıklı bir erkek tepkisi olduğunun da farkındaydı. Ama buna rağmen bu sözleri Asu'dan duymak onu delirtmişti. Zaafını bu kadar açık şekilde ortaya koyduğu için mi, bunun gerçekliği canını yaktığı için mi bilmiyordu ama bu sözleri o kızın ağzına geri tıkmak istemişti.

Savaştığı bunca duygudan dolayı kendini öyle yorgun hissediyordu ki...

Asu da kendini en az onun kadar yorgun hissediyordu...

Fatih gideli ne kadar oldu bilmiyordu ama pencereden sızan günün son ışıkları onu sanki büyülemiş gibiydi. Kalktı. Bir kere de gün batımına bakan kişi kendisi olsun istedi. Acaba ablası onunla konuşur muydu?

Yavaş adımlarla evden çıktı. Gökyüzüne baka baka karşıda duran büyük gövdeli, yılların yükünü dallarında taşıyan sedir ağacına doğru yürüdü. Tam batıya dönecekti ki onu gördü. Sırtını ağaca yaslamış, gözünü sıkı sıkı kapatmış, yüzüne o soğuk maskeyi takmış adamı.

Fatih sevdiği kızdan af diliyor muydu?

"Kardeşini istediğim için beni affet. Ona inanıp sana kızdığım için beni affet. Seninle ölemediğim için beni affet... Senin yerine onu kurtardığım için beni affet."

Bunlar mıydı Fatih'in aklından geçenler?

Leyla'nın, gün batımını izleyen Fatih'in dünyadan koptuğunu ve kıyamet kopsa bunu fark edemeyeceğini söylediğini hatırladı. Aklı bir an önce oradan çekip gitmesini söylüyordu. Bunu yapacaktı da...

"Arkamda dikilmeye mi geldin?"

Asu bir an bocaladı. Ağzından çıkana kadar içindeki yaranın farkına varamadı.

"Ablamla arana girmek istemedim."

Fatih ayağa kalkarken son derece doğal bir şekilde cevap verdi.

"Ablanla arama giremezsin."

"Biliyorum," diyen Asu yara almamış gibi soğukkanlı davranmaya çalıştı ama kaçırdığı gözleri kendini ele veriyordu. Sadece Asu bunu bilmiyordu.

Fatih ise bütün günü bu karşılaşmadan kaçarak geçirmişti. Şimdi karşısında duran bu kız... Sözüne kaldığı yerden devam etti ama bu sefer sesindeki doğallık yerini can acıtacak alaycılığa bıraktı.

"Nedenini bilmek istiyor musun?"

"Umurumda olduğunu mu sanıyorsun?"

"Değil mi?"

"Git ve büyü Fatih. Bu ergenlik sana bile fazla."

Asu birkaç adım atmıştı ki kolundan tutulduğu gibi çekildi.

"Yooo. Yok öyle lafı soktum, sonra kaçtım olayları. Kendini kandırma diyen sendin bana." Kıza biraz daha sokuldu. "Ben de bunu yapıyorum. Gün batımına eskisi gibi bakmıyorum artık. Bakamıyorum. İşte bu yüzden ablanla arama giremiyorsun."

Asu alayla gülümsese de içi kan ağlıyordu. Neden bu adama karşı tepkisiz kalamıyordu? Neden siktir git lan, deyip arkasını dönüp gidemiyordu?!

Kolunu silkeleyip kurtarırken, "Ne yani! Gerçekleri öğrendin, sonra da hiç arzulamaman gereken kişiyi, sevdiğin kızın kardeşini istedin diye mi bakamıyorsun o gün batımına? Artık sevdiğin kıza bakmaya yüzün yok

mu? Sana sabah da söyledim. Beni istemen normal. Tıpkı sağlıklı çoğu erkeğin bir kadını istemesi gibi..."

Çenesinin sıkılmasıyla cümlesini tamamlayamadı. Artık gözlerine bakan o tek mavi göz, iç yangınını dışarı kadar taşırmıştı.

"Ben Beyza'dan nefret etmemek için bakmıyorum o gün batımına. Bunun sana olan arzumla da, sana olan nefretimle de alakası yok!"

Asu o halde bile asla geri adım atmadı. Buna önce kendi gururu engel oluyordu, sonra da karşısında gördüğü ayan beyan ortada olan gerçek. O tek mavi göz büyük bir açlıkla dudaklarına bakıyor olmasa, göğsüne yaslanan kalbin o hızlı atışını bu kadar net hissetmese belki gururunu göz ardı edip geri adım atabilirdi ama şimdi...

Çenesindeki eli parmaklarıyla söküp uzaklaştırsa da Fatih'in elini bırakmadı.

"Yani ondan nefret etmek istemiyorsun?"

Fatih'in çatılan kaşlarına hafifçe gülümsedi ama sesi dalga geçer gibiydi.

"Ondan nefret edersen bu duyguyla baş edemeyeceğini düşünüyorsun? Ama sana bir şey diyeyim mi Fatih? Nefret tıpkı aşk gibidir. Ismarlamayla gelmez, ya da gitmez."

Fatih çatık kaşlarını daha fazla aşağıya indirirken dişlerinin arasından tısladı.

"Yine bir şeyler zırvalayacaksan çek git, asabımı bozuyorsun."

Asu'nun gülümsemesi daha da genişledi.

"Peki, gideyim ama sana iki soru soracağım. Gönül umduğuna küser, nefret ise tutkuyla beslenir demişler. Bir sorsana kendine," dedikten sonra gülümsemesi silindi. Şimdi tüm ciddiyetiyle Fatih'e bakıyordu.

"Neden hayatını, onun uğruna feda edecek kadar sevdiğin bir kızdan nefret etmiyorsun?"

"Asu sus!"

Susmadı.

"Bir de şunu sor kendine."

Fatih'e daha fazla yaklaştı.

"Neden hâlâ benden nefret ediyorsun?"

Sinirden kilitlenip kalan Fatih'i orada bırakıp hızlı adımlarla eve doğru yürüdü. İçindekileri sayıp döküp rahatlamıştı. Evet, bu adamın iradesini belki kendisi zorlamıştı ama olmayan bir şeyi icat etmemişti ki. Bu aptal herif onu istiyordu ve acısını da yine ondan çıkarıyordu. Aslında, asıl aptal kendisiydi. Resmen uyuyan yılanı uyandırmıştı.

"Aptaaaaal!" diye haykırdı eve girerken. "Aptal Asu..."

Fatih de bu haykırışla donup kaldığı yerden çıktı.

Resmen serseme dönmüştü. Ne zaman kendi acısını bastırmak için kızın üstüne gitse bir Osmanlı tokadı yiyip geri oturuyordu ve o anda da durum aynen öyleydi.

Asu'nun sorduğu son soru daha yeni çarpıyordu suratına. Öfkeyle yumruklarını sıktı.

"Senden nefret edeni sikiyim!!!"

Çalan telefonun sesiyle kaşığını tabağına bırakıp yatağın diğer tarafına uzandı. Türkiye'den arandığını görünce içine bir korku girdi. *Kim arardı ki onu Türkiye'den? Hem de bu saatte?*

Telefonu açıp açmamakta tereddüt ederken aklına Fatih'in bu telefonla Rüya ile konuştuğu geldi.

"Alo?"

Çok kısa bir sessizlikten sonra hoş bir kadın sesi adını söyledi.

"Asuman?"

"Asu."

Kadının gülümsediğini sesinden anladı.

"Peki, memnun oldum o zaman Asu. Sanırım biraz geç oldu ama ben Rüya, Fatih'le konuşacaktım."

"Biz seninle tanışmıştık değil mi?"

"Evet," diyen Rüya'nın sesi normalden daha kısık çıkmıştı. *"Ailemi kaybedip sizin yanınıza geldiğimde."*

Babamın mahvettiği bir hayat daha, diye düşünen Asu'nun iştahı kaçmıştı. Soğukkanlı olmaya çalışarak sordu.

"İyi misin?"

"İyiyim. Baban bana en az kendi kızlarına baktığı gibi baktı."

Asu kadının sesindeki alaycılığı fark etti. Bu kadına ne diyebilirdi ki? Yine babasının yerine utandı. Kahroldu.

"Telefonu Fatih'e götüreyim. Ama uyuduysa uyandırmam, üstüme sıçramasını istemiyorum."

Kapıyı açarken Rüya'nın kıkırdadığını duydu.

"Maşallah, çok iyi anlaşıyorsunuz galiba."

"Ya sorma," derken ister istemez kendi dudaklarının da kıvrıldığını fark etti. "O hıyarlık ediyor ben üstüne yoğurt atıyorum."

Bu sefer kıkırdama şen bir kahkahaya dönüştü. Asu da daha geniş gülümseyecekti ki; salonun kapısından ona huysuz bir öfkeyle bakan adam sayesinde yüzünü ekşitmenin daha karşı konulmaz olduğunu fark etti.

Birkaç adımda yanına gidip telefonu uzattı.

"Bakma öyle bön bön. Rüya telefonda."

Önce eline tutuşturulan telefona, sonra da yerleri döven adımlarla odasına giden kıza baktı. Kesinlikle birbirlerine iyi gelmiyorlardı. Asu her an dikenlerini ortaya çıkaran kirpi gibiydi, kendisi de her an patlamaya hazır volkan.

"Sıkıntılı durum," diye mırıldanıp telefonu kulağına götürdü. "Rüya? İyi misin?"

"Ben iyiyim de asıl sen nasılsın? Sıkıntılı dediğin durum ne? İyileşebildin mi?"

Fatih yatağına uzanırken cevap verdi.

"Hayırdır, doktorculuk oynayasın mı geldi? Yoksa meraklı kardeş olmaya mı karar verdin?"

Rüya'nın şok olduğu sesinden belliydi.

"Yok, iyi değilsin. Oğlum valla iyi değilsin, espri mi yaptın sen az önce?"

"Oradan öyle mi anlaşıldı?"

Rüya'nın sesi ciddileşti.

"Fatih! Bu rahatlığından şüphelenmeli miyim? Sen... bir şeyler mi planlıyorsun?"

Fatih kısa bir an tereddüt etti. Şu yan odadaki *"sıkıntılı durum"* olmasa bir plan yapacaktı elbette ama kendini toparlayamıyordu ki? Bu sebeple Rüya'nın sorusuna, soruyla karşılık verdi.

"Sence?"

"Evet! Planlıyorsun ve içimden bir ses bundan hoşlanmayacağımı söylüyor."

Fatih'in yüzünü soğuk bir gülümseme kaplarken, ağzından çıkan cümlenin ne kadar huzur verici olduğunu düşündü. Planı henüz yoktu belki ama sonucu belliydi.

"Adem Vahap'ın ölüm haberinden herkes hoşlanır, sallama."

Kısa bir sessizlikten sonra Rüya'nın kararlı sesi duyuldu.

"Bensiz bir halt yapma. Suçu ben üstlenirim."

"Ben de buna izin veririm."

Rüya bu sefer kısık ama öfkeli sesle cevap verdi.

"Aptallık yapma. Adem'in eski adamlarından birisin. Suçu hafifletecek hiçbir sebebi kabul etmez hâkim."

Evet, Rüya haklıydı ama bu Fatih'in umurunda değildi. Soğukkanlı bir alaycılıkla sordu.

"Senin hangi sebebini kabul edecek peki?"

"Taciz."

Duyduğu şeyle Fatih yattığı yerden fırladı.

"O şerefsiz," derken sesi bile zor çıktı. Ama Rüya'nın aynı kısık ve öfkeli sesi sözünü kesti.

"Saçmalama. Elbette bana dokunmadı. O bir canavar olabilir ama elinde büyüyen kıza dokunacak kadar değil. Sadece hâkime öyle diyeceğim..."

İçi rahatlayan Fatih'in fark ettiği şeyle kaşları çatıldı.

"Sen neden bu kadar sessiz carlıyorsun?"

Rüya sıkıntılı bir soluk verdikten sonra cevap verdi.

"Bir, carlamıyorum öküzcüm, sadece mantıklı mantıklı konuşuyorum. İkincisi de... Ağva'daki kulübedeyim. Adem yaralı bir adama bakmam için beni buraya yolladı."

"Anladım. Yine arkasındaki leşleri temizliyorsun."

"Öyle sanırım. Her zamanki gibi soru yok. Bana verilen görevi yapıyorum."

"Ne zaman bitecek oradaki işin?"

"Bilmiyorum. Aslında yaralının tedavisini yaptıktan sonra dönecektim ama Adem yeni gelecek 'misafirlerini' buraya yollayacağını ve onları iyi ağırlamam gerektiğini söyledi."

"Tabii şerefsiz herifin misafirden ne anladığını çok iyi biliyoruz," diyen Fatih parmaklarını sıkıntıyla saçlarından geçirdi. "Ben Adem Vahap'ı ortadan kaldırmadan başını derde sokmamaya bak."

"Denerim. Sen de kendi hayatını kurmaya bak. Eğer yakayı ele vereceksen de Adem Vahap'ı öldürme işini bana..."

"Alooo! Sesin gelmiyor aloooo!..." diyen Fatih telefonu kaparken Rüya'nın *"Bu sefer yemem kapamaaa..."* diye cırlamasını da duymuştu. Yarım ağız sırıttı.

"Sorsan, hiç carlamaz."

Telefonu kapadığı an bir aydınlanma yaşadı. Rüya'nın söylediği o şey... Adem'in eski adamlarından biri olması, suçu hafifletecek sebebinin olmaması... Sırıttı.

"Lan kızım, oradan bile zehirsin zehir."

Gemiden haber geldiği an gidecek, Asu'yu tayfaya emanet edecek, kendisi de geçmişten hatıra kalan sahte pasaportlarından biriyle Türkiye'ye geçecekti. Adem Vahap onu Fatih Baturhan olarak İtalya'da kovalarken, o belki de Mümtaz olarak onun karşısına dikilecekti. Ya da Ahmet, Mehmet, Hüsamettin. Fark etmezdi ama tereyağından kıl çeker gibi Adem'i öldürecek, sonra da dönüp Asu'dan ilelebet kurtulacaktı. Belki katil olacaktı ama bunu umursamadığını düşündü.

Sonuçta masumlar katledilirdi. Caniler ise imha edilirdi. Katil olmak için de katletmek gerekirdi öyle değil mi?

Böylece geçmişe dair hiçbir çengeli kalmayacaktı. Gerekirse Lodos'tan bile ayrılırdı. Belki de Macaristan'dan bir ev alır, Macar vatandaşı olur, çiftçiliğe başlardı. Olmaz mıydı? Kim bilir. Ama önce sakin olması lazımdı. Her şeyi adım adım çözecekti. Adım adım.

Fatih yüzüne vuran güneş ışığından rahatsız şekilde doğruldu ve ayaklarını yatağından aşağıya salladı.

Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar rahat uyanmıştı. Bunun dün akşam aldığı karar yüzünden olduğunu biliyordu. Kolay değildi. Sekiz sene. Tam sekiz sene bir günü, diğerinden farklı geçmemişti. Sekiz sene boyunca her güne o gün ne yapacağını bilemeyerek uyanmıştı geçmişin acısıyla. Ama şimdi öyle değildi işte.

Derin bir soluk alıp pencereye doğru döndü ve dönmesiyle de dışarıda duran kız ile karşı karşıya geldi.

Kollarını gövdesine dolamış, rüzgârın savurduğu perçemlerini bile fark edemeyecek kadar dalmış olan kızı izledi.

Cesur kızdı ama yanlıştı.

Bu dünyada istemesi gereken en son kişiyi istiyor olmaktan nefret etti. O boyunda dolaşan parmaklardan da, hafif hafif inip kalkan göğüs kafesinden de, rüzgârın uçuşturduğu perçemlerden de nefret etti. Hele o perçem burnunun ucunu her defasında okşadıkça... deliriyordu açık ve net.

O sırada tek mavi gözü, bir çift kahverengi gözle buluştu. Yasak olan duyguların, kaçak zamanların kuytularında buluşması gibi... Asu gözlerini çekene kadar Fatih dalıp gittiğini fark etmedi. Kızın yavaşça dönüp, kendinden emin adımlarla uzaklaşmasını izledi.

Az kaldı, diye düşündü Fatih. Çok yakında herkes huzura kavuşacaktı.

"Ona acı verdiğini biliyorsun."

Duyduğu sesle irkilmedi bile. Sadece söylenilen sözün gerçekliğini tarttı. Ona acı verdiğini biliyor muydu? Evet, biliyordu. Ama bir şey daha biliyordu.

Bu adamın Asu düşkünlüğünden nefret ediyordu!

Sesini öfkeden arındırmaya çalışarak alayla mırıldandı.

"Yakında geçer. Ben gittikten sonra teselli edersin nasılsa."

Daniel bu adamı evire çevire dövmesini engelleyen Tanrı korkusuna kısacık bir an da olsa isyan ederek salon kapısında dikilmeye devam etti.

"Elbette teselli ederim. Bu zamana kadar olduğu gibi onun yanında da olurum."

"Eminim," diyen Fatih'in sesi daha da alaycıydı ama Daniel o mavi gözde parlayan deliliği görebiliyordu. O görebiliyordu da bu adam içindeki savaşın asıl sebebini göremiyordu. Gülümsedi.

"Benim mesleğimi biliyor musun gemici?"

Fatih bu soruyla şaşırdı.

"Sorunun durumla alakası?"

"Alakayı sen bulacaksın. Şu az aşağıda olan kilisenin rahibiyim ben."

Fatih kırk yıl düşünse bu adamın mesleğini tahmin edemeyeceğini anladı ama hâlâ sorunun konuyla alakasını anlayamadı.

"Yani?"

"Yani sevgili dostum, Asu'yu elbette teselli ederim ama senin ima ettiğin anlamda değil. Kısacası kıskanmanı gerektiren bir durum yok."

Fatih bu sözle şok olmuştu. Kıskanmak mı?

"Gerçekten mi?" dedikten sonra kahkaha attı. Çok çok uzun zaman üstüne ilk defa hem de. "Gerçekten sen az önce Asu'yu kıskandığımı mı ima ettin?"

"İma mı? Yok, ima etmedim. Ben açıkça söyledim."

Fatih bu söz üstüne kahkahasını artırarak ayağa kalktı. Sakince bu hallerinin geçmesini bekleyen adamın yüzüne savurduğu kahkahalar gittikçe azalmaya başladı. Kaşları çatıldı. Yumrukları sıkıldı. Nedense?

Kıskanmak mı?

"Sakın peder, sakın haddin olmayan işlere karışma."

"Karışmayayım mı? Sen onu her yaraladığında, senin açtığın yaralara ben pansuman yaptım. Ama yarasından onu kurtaramadım. O yüzden... ya kendinle savaşırken Asu'yu o cepheden uzak tut ya da bırak Asu gitsin."

Fatih'in, Daniel'in demek istediğini anlamaya hiç niyeti yoktu.

"Bırakmıyorum lan! Senin teselline ihtiyaç duymayana kadar da bırakmaya niyetim yok!"

Daniel sadece gülümsedi. Salondan çıkarken, "Masaya bıraktığım ilaçları al," dedi ve arkasında bıraktığı adamın daha kat edecek çok yolu olduğunu anladı.

Fatih ise aklı karışmış, sinirleri zıplamış halde salonun ortasında dikilmeye devam etti. Dün Asu'nun söylediği nefret etmek ile alakalı saçmalıklar, bu gün psikopat herifin kıskanma saçmalıkları... Bir tek kendisinin delirmediğine sevindi.

"Sen o ilaçları al da..." diye homurdanarak salondan çıktı. Banyoya girerken de homurdanmaya devam etti.

"Kıskansam da senden mi kıskanacağım sanki soytarı!"

Fatih duştan çıkarken mutfaktan gelen sesleri duydu. Dün akşam onun hazırladığı yemekleri aşıran fare yine iş başındaydı demek ki. Beline sardığı havluyla banyodan çıktı. Salona girecekti ki elinde tepsi ile mutfaktan çıkan kızla burun buruna geldi.

Asu karşısında gördüğü adamın gözüne bakmamaya daha dün gece yemin etmişti. Çünkü onun gözüne bak-

tıkça o gözde yanan ateşi görüyordu. Bu ateş onu hem kışkırtıyor, hem de derinden yaralıyor, ayrıca çok da kızdırıyordu. Çünkü adam aptaldı! İşte bu yüzden ayrılma saatleri gelene kadar ondan uzak duracak ve gözüne bakmayacaktı...

"Ya sen niye çıplak dolaşıyorsun?! Üşütüp hasta olursan bakmam, geberip gidersin..."

Hay gözüne bakmama kararı alan aklıma, diye düşündü Asu ister istemez. Göze bakmamak, Allah'ın özene bezene yarattığı göğüs kafesine bakmak olmamalıydı.

Fatih'in yanından geçmek için bir hamle yapacakken Fatih'in de aynı yöne hamle yapması, o göğüsle tekrar burun buruna gelmesine sebep oldu ve bu sefer bakmama kararı aldığı o mavi göze çevirdi bakışlarını.

"Fatih çekilsene!"

"Müsaade edersen çekileceğim zaten."

"Buyur," diyen Asu bir adım geri gitti ve bu sefer de manzara genişledi. Hayır!

Allah bir tek göğüs kafesini değil, bu adamın öküz yanları hariç, kalan her şeyini özene bezene yaratmıştı.

Fatih sıkkın bir soluk bırakıp açılan yoldan salona doğru ilerledi ama tam salona girmeden döndü. Asu'nun hâlâ bıraktığı yerden onu izlediğini gördüğünde kaşları çatılsa da dudakları kıvrılmamak için direndi.

Saçmalık, diye düşündü. Bunda gülünecek bir şey yoktu.

"O tepsiyi al mutfağa götür, üstümü giydikten sonra birlikte kahvaltı yapacağız. Bana büyü derken kendin çocuklaşıyorsun."

Asu bu duyduğuna inanamadı. Ah keşke elinde tepsi olmasaydı.

"Sen şaka mısın ya? Benden nefret ettiğini iddia edi-

yorsun, kendimi kötü hissetmem için elinden ve dilinden gelen her şeyi yapıyorsun. Sonra yine kendin, sanki sorun çıkaran benmişim gibi davranıyorsun. Sen deli misin? Beni mi delirtmeye çalışıyorsun?"

"Bir," diyen Fatih başparmağını havaya kaldırdı. "Senden nefret ettiğimi iddia etmiyorum, senden nefret ettiğime eminim. Sadece bunu abartmaya gerek yok. Sen de abartma." Asu bu samimi ve çocukça itirafa resmen gülecekti. Ama Fatih işaret parmağını da kaldırıp, konuşmaya devam ederek buna engel oldu.

"İki, dün akşam tüm sorunları çözecek bir karar aldım, ancak tahmin edersin ki bunu sana anlatmıyorum. Sadece şunu bil yeter, artık bilinmez bir şeyin içinde debelenmiyoruz, ben direkt hedefe yürüyorum. Bu da beni yıllar sonra huzura erdirdi."

"Az biraz bana da huzur..." diye mırıldanan şaşkın kızı iplemeden orta parmağını da diğerlerinin yanına ekledi.

"Ve üç. O Daniel denilen adamın rahip olduğunu neden söylemedin? Bunun hesabını da kahvaltı yaparken vereceksin."

Asu her cümlede daha fazla şaşıramam derken, son sorusuyla iyice afalladı. Aklı hiç olmayacak kadar karışık bir halde tıpış tıpış mutfağa girdi. Elindeki tepsiyi tezgâha bırakıp, dalgın hareketlerle iki kişilik kahvaltı masası hazırlamaya başladı. Hâlâ anlamıyordu.

Bir anda her şeyi silen Fatih'i... Ona kahvaltı hazırlayan kendini... Derken elindeki peynir tabağını düşürdü.

Fatih vazgeçmişti. Beyza haklıydı. Ona bu gerçeği anlatmama sebebi bencilce olsa da haklıydı.

Öfke ve sevdiği adamı kaybetme korkusuyla salona daldı.

Pantolonunu bacaklarından yukarı çeken adamın şaşkınlığına aldırmadan üstüne yürüdü. Yumruklarını gelişigüzel onu engellemeye çalışan adama indirirken haykırıyordu ama sesi o kadar uzaktan geliyordu ki...

"Nasıl vazgeçersin?! Nasıl yaşamaktan, özgürlüğünden, vicdanından vazgeçersin?!"

"Asu dur!..."

"Öldüreceksin onu değil mi?! Bu yüzden rahatsın değil mi?! Beyza'nın, annemin, annenin, babanın intikamını alacaksın değil mi?!"

Fatih sonunda krize giren kızı omuzlarından tutup zapt etmeye çalıştı.

"Ve senin intikamını alacağım!"

Asu kurtulmak için deli gibi çırpınmaya başladı.

"İstemiyorum! Bırak beni. Ben gidiyorum. İstediği benim işte. Giderim ve senin peşini bırakır!"

"Lan bu mu çözüm?! Sen o adamın elindeyken ben rahat rahat denize yelken açayım, öyle mi?!"

Asu nefes nefese kaldı. Alnını usulca Fatih'in çıplak göğsüne yasladı. Gözyaşları esir tutuldukları yerden firar ettiler.

"Onu öldürürsen seni hapse atarlar..."

Fatih'in yüzü ifadesizleşirken, elleri usulca iki yanına düştü. Kısık sesle cevap verdi.

"Belki..."

Asu başını kaldırıp sevdiği adamın gözüne, korsan bandının ardındaki acısına baktı. Bakışları, sesi, sözleri yalvarıyordu artık.

"Belkisi yok Fatih! Dirisi beş para etmeyenin ölüsüne paha biçiliyor, bilmiyor musun?"

Adamın taştan oyulmuş gibi ifadesiz bakan yüzünü ellerinin arasına alarak devam etti yalvarmaya.

"Kurban olayım yapma... Fatih sen hapse girersen... Sen..." Asu çaresizce yutkunup hızla geri çekildi. Bu adamı ikna etmesi gerekiyordu. Sevdiği adamın her şeyden vazgeçip katil olmayı, hapse girmeyi göze almasına dayanamazdı.

"Tamam! Tamam, ben gitmeyeyim ona. İzimi kaybettirebilirim. Sana söz veriyorum ne babam beni bulacak, ne bir daha sen benim yüzümü görmek zorunda kalacaksın ama n'olursun Fatih yapma. Aileni de geri getiremezsin. Sen katil olarak yaşayamazsın. Benim sevdiğim adama bunu yapma n'olur."

Fatih kızın yüzüne baktıkça tek kelime edemez hale geliyordu. Bir kadın bu kadar çaresizce âşık olabilir miydi?

Babasını öldürmesine değil, sevdiği adamın katil olma ihtimaline ağlıyordu...

"Asu! Yıllar sonra ilk defa güne ne yapacağımı bilerek uyandım. O yüzden... Şimdi saçma şeylere takılmayı bırak. Sadece Adem Vahap belasından sonsuza kadar kurtulacağına odaklan. Tamam mı?"

Asu sinirle adamın suratına baktı.

"Tamam falan değil!!!"

Asu'nun bu isyanına arka cebinde çalan telefonun sesi karıştı. Asu'nun bunu duyacak hali bile yokken, Fatih sinir krizi geçiren kızın gözlerine baka baka elini Asu'nun arkasına doğru attı ve pantolonunun arka cebinde çalan telefonu çıkardı. Tüm bu süreçte Asu hissettiği korkudan başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Sevdiği adam katil olacaktı. Katil! Fatih'in büyümemiş çocuk vicdanı bunu kaldıramazdı ki. Onun sevdiği...

"Buyur Barut?"

Fatih'in sesiyle yavaş yavaş sis perdesinden kurtuldu

ve ömrünü vereceği adama baktı. Mustafa Reis arıyorsa gemi kalkıyor demekti. Bu da demekti ki artık ayrılık vakti yaklaşıyordu. Ama nasıl bırakacaktı bu adamı?... Ya katil olursa?...

"Aağğhhhh!!!"

Fatih'in acı dolu feryadı ile Asu dondu kaldı.

Kötü bir şey olmuştu... Çok kötü bir şey olmuştu... Dağ gibi adamı yıkacak kadar kötü bir şey olmuştu.

Asu artık yolun sonuna geldiğini biliyordu. Tüm bunlar onun suçuydu; en başından beri.

Fatih'i ilk gördüğü anda hissettiği aşkla büyük felaketin ilk adımını atmıştı. Eğer aşık olmasaydı, o çocuk kalbine ve tüm hayallerine bu adamı yerleştirmeseydi her şey farklı olabilir miydi, diye düşündü. Belki babasından kaçmazdı o zaman. Sevdiği adamdan ayrılmamak uğruna o kanlı yolculuğa çıkmazdı. Babası onu almak için peşlerine takılmazdı. Sevdiği adamın ailesini katleden babasının, kendi damarlarında dolaşan kanını kabul edebilirdi. Ablası ve annesi şu anda sağ olabilirdi.

Ya da şu anda onu bulmak için babası o masum insanları kaçırmazdı.

Titredi. Olacaklardan, belki de olmuş olan olaylardan korktu. Adem Vahap Pusat bir katildi ve şu anda iki masum insanı elinde tutuyordu. Ne için? Öz kızına kavuşmak için.

"Bereni tak."

Asu yanında oturan adamın sesiyle kâbuslarından sıyrıldı ve ona baktı. Haberi aldığı andan beri kan dondurucu sessizliğe gömülen adama... İlk feryadının ardından pencereye bir yumruk geçirmiş, ardından uzun süre çöktüğü yerde sessiz kalmıştı. Sonra da o yığıldığı yerden eski Fatih olarak kalkmıştı.

Öldürücü, acımasız ve bir katil.

Artık Fatih'i hiçbir şey durduramazdı. Adem Vahap Pusat o andan itibaren ölü bir adamdı ve bunu belki de bir tek kendi engelleyebilirdi. Acaba sevdiği adamdan çaldıkları hayatı, ona geri verebilir miydi?

Kucağına fırlatılan bereyi aceleyle kafasına taktı ve onu bir hamlede arabadan çekip çıkaran adama karşı gelmedi. Limanın telaşlı kalabalığından uzak, yük konteynırlarının arka kısmından, saklanarak açığa demirlenmiş olan Lodos'a onları götürecek hücumbota doğru ilerlediler. Kısa süren yolculuk boyunca Asu gözlerini Fatih'ten, Fatih ufuk çizgisinden çekmedi. Asu'nun pes eden yüreği de sevdiği adamın çaresizliğiyle tekrar ve tekrar ezildi.

Gemiye yaklaşan hücumbotu izleyen Enis bir şeyler döndüğüne emindi ama ne olduğunu kestiremiyordu. Barut Reis tarafında olağan dışı bir hareketsizlik, gemiye yaklaşan adamın gözünde haddinden fazla bir soğukluk vardı. Üstelik üç gündür onu aramayan Adem Vahap da kuşku uyandıracak kadar sessizdi. İki ile ikiyi topladığında dördü bulmak zor olmadı.

O adi şerefsiz yine Enis'i geçip, kendi işini kendi görmüş olabilir miydi?

"Neden aramamı beklemediniz? Gemi üç gün daha burada."

Gemiye sıçrayarak çıkan Fatih, tek hamlede Asu'yu kollarından tutup yukarı çekerken Enis'e dönüp bakmadı. Bakmak bir yana, cevap bile vermedi. Ama Asu ona iyilik yapan bu adama karşı tepkisiz kalamadı. Evet, bir şeyler anlatacak hali yoktu ama en azından...

"Şey, biz..." demeye kalmamıştı ki Fatih onu kolundan tuttuğu gibi sürükledi. Geriye dönüp baktığında arkasında kafası karışmış halde onları izleyen bir Enis gördü. Sıkıntıyla soluğunu bırakıp arkasından sürüklendiği adama çıkıştı.

"Çekiştirme ya. Gemideyiz artık, tamam."

Fatih yine cevap vermedi.

Yaşam mahalline adım attıkları an Aksak Tayfun onları karşıladı. Asu bu adamı ilk defa böyle sert, böyle çatık kaşlı ve böyle endişeli görüyordu. Gözleri de kan çanağı gibiydi ki; titreyen sesi gözlerini doğruladı.

"Korsan. Bi şe et Korsan. İçum yanayi..."

"Nerede?"

"Kamarasinda..."

Fatih soru sorarken de, cevap alırken de durmamıştı. Asu'nun kolunu bırakmadan Mustafa'nın kamarasına yürüdü. "Sen kapıyı kolla Tayfun, kimse girmesin," dedikten sonra kapıyı çalmaya bile gerek görmeden hızla açtı.

Bu kamara büyük bir fırtına atlatmış gibi darmadağındı. Yerinden sökülmüş demir masa, yerle bir edilmiş ranza, sağa sola yayılmış tahta parçaları, ayna kırıkları... Mustafa'nın kan revan içindeki elleri, kolları, kazağı...

O andan sonra kamarayı Barut'un alev alev yakan öfkesi, Korsan'ın inim inim inleten buz gibi nefreti doldurdu.

Mustafa öfkeyle acının harmanlandığı gözlerini hızla kapıdan giren adama çevirdi. Elindeki telefonu yerde ters dönmüş duran şiltenin üstüne fırlattı.

"O orospu çocuğunu öldüreceğim!"

Yatağın üstündeki telefona uzanan Fatih, o buz gibi sesiyle, "Sıranı bekle Barut," dedi ve telefonun ekranına baktığı anda korktu. Kafayı yemekten, cinnet getirmekten, dünyayı kasıp kavurmaktan...

Leyla ve Naz'ın ağızları bantlı, elleri ve ayakları domuz bağıyla bağlanmış, baygın halde tahta bir zemin üstünde yatan görüntüsüydü bu. Ve bir de mesaj.

Bana olan borcunu hatırlatmam gerektiği için üzgünüm Barut kardeş. Kızımı bana getir, karımı ve kardeşini al.

İsimsiz atılan bu mesajın kimden geldiğini anlamamak aptallık olurdu elbette. Adem Vahap Pusat.

Fatih'in vicdanı ikiye bölündü. Eğer geçmişte Leyla'yı bulması için Mustafa'yı Adem Vahap'a göndermeseydi, bu şerefsizin Leyla ve Naz'dan haberi olmazdı. Ama eğer bunu yapmasaydı da Mustafa Leyla'sına kavuşamazdı.

Fatih içinde büyüyen çaresizlikle kısa bir an gözünü kapattı. Şimdi keşkelerin zamanı değildi. Nasılsa o keşkelerle boğuşmak için bolca vakti olacaktı. Hapishanede.

Telefonu göstererek "Ne zaman geldi bu mesaj?" diye sordu ama ne mimiklerinde ne de sesinde herhangi bir duygu kırıntısı yoktu.

"Az önce attı. Önce karın ve kız kardeşin elimde diye aramıştı. Sonra da..." Mustafa öfkeyle duvarı yumruklarken devam etti. "Yetmemiş şerefsize! Yetmemiş ki bu fotoğrafı göndermiş. Karımın tenine, kardeşimin bileğine değen o urganla onu boğmazsam Allah da benim..."

"Sakın!" diyen Fatih tek eliyle Mustafa'yı duvara sıkıştırıp susturdu. Gözünü bir kere bile kırpmadan Mustafa'ya bakarak devam etti. "Sakın tutamayacağın andı içme Barut çünkü buna izin vermeye niyetim yok. O adamın ölümü benim elimden olacak. Benden aldıklarının üstüne şimdi iki kız kardeş daha eklendi. Bu benim davam!"

Mustafa öfkeden titrerken ellerini Fatih'in, yakasına yapışmış elinin üstüne koydu.

"Götümü yayıp senin intikam almanı bekleyeceğimi sanıyorsan sende sike sürülecek akıl yok demektir!"

Fatih aynı soğuklukla geri çekildi.

"Akıllı olduğumu hiç iddia etmedim."

Geri çekilirken gözü, elindeki telefona bakan Asu'ya takıldı. Kızın yüzünde kana dair ne varsa çekilmiş, bembeyaz dudaklarıyla titrer halde ayakta durmaya çalışıyordu.

"Benim yüzümden..."

Fatih yol boyunca bu nakaratı dinlemişti zaten. Hiç tepki vermeden telefonu, ekranını kapatarak şiltenin üstüne fırlattı ve Mustafa'ya döndü.

"Filinta'yla konuştun mu?"

Mustafa öyle çaresizdi ki.

"Konuştum ve çocuk orada kafayı yemek üzere. Ali'yi berbere götürüp, çıktığında kızları arabada bulamamış, delirmiş. Beni telaşlandırmamak için önce kendi çabasıyla aramış ama... Adem şerefsizi ondan önce davranıp haber verince..."

Mustafa cümlesinin devamını getiremedi. Acısı boğazını öyle bir kavurmuştu ki kelimeler cam parçası gibi gırtlağını parçalıyordu.

"Ara Filinta'yı, Ali'yi ve Hatice teyzeyi yalnız bırakmasın."

Mustafa kalbini sıkıştıran çaresizlikle dişlerini sıktı.

"Söyledim."

Asu bu acıya daha fazla şahitlik edemeyeceğini düşündüğü için bir kere daha ama bu sefer daha güçlü feryat etti.

"Her şey benim yüzümden! Ben gidiyorum!!!"

İşte şimdi bu iki adamın dikkatini çekmişti.

İkisi de aynı anda ona dönünce Asu önce Mustafa'nın şaşkın, sonra da Fatih'in içten içe yanan bakışlarıyla karşılaştı. Fatih buna ölse izin vermezdi ama ateş düştüğü yeri yaktığı için Mustafa kabul edebilirdi. Direkt ona doğru yürüyüp dev gibi adamın yüzüne baktı.

"Mustafa abi... Bu işi halletmemizin tek yolu bu. Leyla'yı ve kardeşini kurtarmamızın tek yolu bu."

Fatih'in "Asu!" diye uyaran sesine aldırmadan devam etti. "Adem Vahap'ın istediği benim ve beni ona vermeniz lazım. Nasılsa beni öldürmek gibi bir planı yok ama eğer ben gitmezsem... Leyla ve kız kardeşinin kurtulması için başka yol yok abi. Anlıyorsun beni değil mi?"

Mustafa ortalığı yakan öfkesini kontrol etme gereği duymadan kıza baktı.

"Anlamıyorum! Karımla kız kardeşimi kurtarmak için seni o şerefsizin piçine vereceğim, sonra da adamım diye ortada dolanacağım he mi Asu? Küfür et daha iyi be kızum..."

Asu sinirle ayağını yere vurdu. Allah aşkına, bu kadar basit bir şeyi bunlar nasıl anlamıyordu ki?

"Ya siz ne kadar kalın kafalısınız? Eşkıya olup Adem Vahap'ın mekânlarını mı basacaksınız? Neredeler bilmiyoruz bile! Ama ben gidersem, beni yem olarak kullanırsanız..." diyordu ki kolundan hızla çekildi. Sonra da kulağının dibinde için için kaynayan öfkeli sesi duydu.

"Müsaadenle Barut. Önce halletmem gereken *ufffaaaak* bi sorunum var!"

Bu *"ufffaaaak"* sorun kendisiydi.

Açılan kamara kapısının ardından Tayfun "Ula birak kızi," diye bağırsa da Fatih kendi kamarasına varana kadar o ufak sorunu bırakmadı. Kızı içeriye fırlatıp, kapıyı kapattığı gibi üstüne yürüdü.

"Hadi bir daha söyle bakalım! O dâhiyane fikrini bir kere daha duyayım!"

"Fatih. Bak sinirlisin biliyorum ama mantıklı düşününce..."

Fatih öfkenin onu ele geçirmesine izin vermek istemi-

yordu. Onun soğukkanlı öfkesine ihtiyacı vardı ama bu kız karşısında böyle saçmalarken bu pek mümkün olmuyordu ne yazık ki. Önce ufak ufak, sonra giderek artan bir öfkeyle Asu'nun üstüne gitmeye devam etti.

"Sen mi mantıklı düşünüyorsun Asu?! Gerçekten mi güzelim?! Adem Vahap seni alınca olay çözülecek öyle mi? Beni öldürmekten vazgeçecek öyle mi?! Yediği bokları bilen Mustafa'yı, Leyla'yı, Naz'ı selametle uğurlayacak öyle mi?! Sevgi dolu bir baba gibi tek derdi kızına kavuşmak öyle mi?!!!"

Asu da bu öfkeli çıkışın altında kalmadı.

"Başka çare yok! Milyonda bir ihtimal bile olsa bundan daha iyi bir planımız yok! Anla be adam! Yok!"

Daha cümlesi bitmemişti ki sırtının ve yüzünün hemen yanından geçen yumruğun duvara çarptığını hissetti. Ve bunlara eşlik eden çaresiz ve isyan dolu bir kükreme...

"Bir ihtimal üstüne senden vazgeçmemi bekleyen aklını sikeyim lan senin!!!"

Bu haykırış sonrasında kamara kısa bir süre sessizliğe gömüldü. Tek duyulan ikisinin nefes sesleriydi.

Fatih soluk soluğa alnını kızın omzunun üstünden duvara yasladı. Şimdi o iri beden ile duvar arasında sıkışan Asu için dünya durmuştu. Duyduğu sözle gözlerine hücum eden yaşları engellemeye çalıştı. Kalbine doğan umudu görmemeye çalıştı.

Bu adam az önce nasıl bir itirafta bulunduğunu biliyor muydu?

Kalbi çok hızlı atarken bu çıkmazdan nasıl kurtulacaklarını düşündü. Kurtarılması gereken iki can vardı. Fatih'in almaya yemin ettiği intikam vardı. Ve bir de... Asu'nun, öldürmeye çalıştıkça ufacık bir ışıkla bile eski-

sinden daha güçlü doğan aşkı vardı.

Düşünceleri Fatih'in savunmasız sesiyle kesildi.

"Adem Vahap'a bir can daha vermeyeceğime yemin ettim ben."

Asu daha fazla dayanamadı. İtilmeyi göze alarak usulca kollarını sevdiği adama sardı. Elleri sırtında hafifçe dolaşırken adamın ona daha da sokulduğunu fark etmek içindeki en kuytu yeri sızlattı. O anda bu adamın bir parça huzuru olmak için her şeyi yapardı ve yaptı da. Kollarını daha sıkı doladı sevdiği bedene. Sımsıkı. Hiç bırakmak istemez gibi...

Fatih ise ağzından çıkan sözün ne anlama geldiğini bilmiyordu. Açıkçası o an bunu bilmek de istemiyordu. Tek bildiği ağzından ne çıktıysa, sonuna kadar böyle hissettiğiydi. Sebebi ne olursa olsun ona sarılan bu kadını kaybetmek istemiyordu. Hislerine de bir isim koymasının gereği yoktu. Çünkü çok kısa bir süre sonra ya hapse tıkılacak, ya kaçak olarak dünyayı turlayacak, ya da cehennemin dibine gidebilmek için toprağın altını boylayacaktı. Başka bir yol görünmüyordu ona. İşte tam da bu yüzden; *detaylara takılanın da, hislerine isim koymaya çalışanın da, ağzından çıkanın ne anlama geldiğini bilenin de ta gelmişini geçmişini!...*

Bir süre daha sevdiği adamın sıcağına sığındıktan sonra kulağına doğru fısıldadı.

"Tamam. Beni ikna ettin ama umarım daha iyi bir planın vardır Korsan bozuntusu?"

Az önceki boş vermişliğin rahatlığıyla Fatih genizden gelen kısık bir sesle güldü.

"Var. Gidip o herifi öldüreceğim. Nasıl plan?"

Asu bu söz üstüne sinirle Fatih'i itti.

"Bok gibi!"

Fatih kızgınlıktan çok şaşkınlıkla kaşlarını hafifçe çattı.

"Sen küfür mü ettin?"

"Zoruna mı gitti?" dedikten sonra asla normal bir çift olamayacaklarını düşündü. Hatta normal insan bile olamıyorlardı ki, ne çifti?

Daha önce günlerini geçirdiği kamarada volta atmaya başlayarak devam etti Asu.

"Pekâlâ. MAdem beni göndermiyorsun, senin de dâhiyane bir planın yok, o zaman kafa kafaya verip bir çare, bir yol bulmamız lazım. Bir planımız olmalı... Bir planımız olmalı... Bir planımız..."

Fatih çok çok kısa da olsa o karanlık bulutları dağıtmış olduğuna sevindi. Şimdi aklı daha netleşmiş, duyuları daha keskinleşmişti. Bir takım eksik taşların yerleri daha net bir şekilde kendini gösteriyordu. Harcanacak bir saniyeleri bile yoktu ve o eksik taşları bir an önce bulup yerine yerleştirmesi gerekiyordu. Çünkü her planın bir açığı, her zekânın da bir kurt kapanı vardı. Kısacası Adem Vahap planının, Korsan zekâsının kurt kapanına yakalanması şarttı.

Kızın kolunu tuttu.

"Yürü."

Asu düşünmeye, düşünürken de volta atmaya öyle kaptırmıştı ki kendini sendeledi. "Ya, yavaş..." demeye kalmadan kapıdan fırlayan adamın arkasından sürüklendi. Üstelik bir de ayaklarının altında dolanıp, "Ula şindi nere sürükleyisun kızi? Oldi elunde maskara yavri!..." diye isyan eden Tayfun'a çarpmamak vardı.

"Ya sen iyi alıştın beni çekiştirmeye ha!... Yavaş dedim be, öküz müsün?! Tayfun abi, tut şunu!." Bu sefer de Mustafa'nın kamarasına bir hışım geri sokuldu. İki

kamara arası tamı tamına on adımdı ve neredeyse beşini sekerek geçmişti.

Ha bir de o kapı muhtemelen Tayfun'un burnunu fazlasıyla acıtmıştı. Kötü çarpmıştı be!...

"En başından anlat."

"En başı derken? Annem ölene kadar başımıza gelen her şeyi zaten sana anlatıyordu," diyen Asu aklı karışarak Fatih'e baktı. Tek aklı karışan o değildi çünkü Mustafa da sabırsız bir şekilde ikisine bakıyordu.

Fatih açıkladı.

"Ben senden duymak istiyorum Asu. Babanın peşine taktığı adamları ilk ne zaman gördün? Adamların tipleri? Onlardan nasıl kurtulduğun? Saçma gelen detayları bile anlat. Ben seni bulduğum ana kadar olan her bir detayı. Hadi başla!"

Asu nereden başlayacağını düşünürken Mustafa'nın kuşkulu sesiyle ona döndü.

"Korsan? Planın ne?"

"Plan yok Barut. Kurt kapanı var."

Mustafa Fatih'in nereye varacağını anlamamıştı ama öfkesine rağmen sessiz kalmaya devam etti. Oysa bir yandan vakit sevdiği kadın ve canının parçası olan kız kardeşi için acımasızca ilerliyordu. Fatih'in elbet bir bildiği vardı.

"Anlat Asu."

Asu da anlattı.

İlk olarak üniversitenin son günü karşısına çıkan dazlak adamdan başladı. O zamana kadar korkmaktan vazgeçmiş, Korsan'ın onları çok iyi sakladığını, babasının artık onları unuttuğunu düşünmüştü ama o gün...

"Peşimdeki adamdan kurtulmak için kendimi bir aş evinin içine attım. Eski bir kiliseden bozmaydı. Kocaman

ahşap kapısı vardı... Hâlâ hatırlıyorum ve o kapıyı kaparken gördüğüm son görüntü..." Geçmişi hatırlamasıyla dolan gözlerini Fatih'e çevirdi. "O adam bir çöp kamyonunun altında kalmıştı. Üstünden tekerlek geçip ağzından kan boşalırken gözlerini öyle bir dikmişti ki gözüme... Sanki beni suçlar gibi..."

Fatih, daha fazla devamını getiremeyen Asu'ya baktı. Kızı çekip kendine, sarılmak istedi. Bir kız çocuğunu bu yaşama mahkûm eden baba bozuntusuna karşı içinde büyüyen nefret artık akıl almaz boyuta gelmişti. "Yaşadığın hiçbir şeyin suçlusu değilsin. Bunu o kafana sok," dedikten sonra boğazını temizledi. Herkese kendini toplaması için birkaç saniye verdikten sonra tekrar Asu'ya döndü. "Devam et."

Asu da Fatih'in sesinden güç alarak devam etti.

"Sonra sen bizi Trieste'ye yerleştirdin. Uzun bir süre rahattık. Annem de artık daha az korkar olmuştu. Ama geçen sene tekrar birileri ortaya çıktı. Bu sefer peşimde olan her kimse yerimi bilmiyordu ama annemin yattığı kliniğe birkaç kere bir adamın geldiğini ve beni sorduğunu öğrendim. Ben de geceleri, kılık değiştirerek falan hastaneye girip çıkmaya başladım. Annem ölmek üzereydi ve... Ve yerini değiştirmemize dayanamayacak kadar kötü haldeydi."

"Ve beni arayıp, bu durumu anlatmak aklına gelmedi?!"

Asu hafif sitem ve alaycı bir tınıyla cevapladı Fatih'in sorusunu.

"Yo, aklıma geldi gelmesine de sonra hemen vazgeçtim. Sen benim aramamı, seninle irtibata geçmemi istemiyordun. Hatırladın mı? E, annem de seni arayacak durumda değildi."

"Laf sokma!" diyen Fatih kızın haklı olmasına, kendi aptallığına bir kere daha sinir oldu ama o anda bunun yeri ve zamanı değildi. "Devam et."

Fatih'in sesindeki sinirle hafifçe irkilen Asu tekrar anlatmaya döndü.

"Kayıtlı olduğum her yerden kaydımı sildirdim. Okulu bıraktım. İşi bıraktım. Annemi iki ay içinde üç kere ziyaret ettim. Zaten çoğu zaman ağrı çekmesin diye uyutuluyordu, yokluğumun bile farkında değildi. En son onu ziyaret ettikten bir hafta sonra da öldü zaten."

O anları tekrar hatırlamak iyi gelmemişti Asu'ya. Burnunda tüten annesinin kokusu gözlerinin dolmasına sebep oldu ama şimdi sırası değildi. Hele de içi haber alamadığı sevdikleri için yanan Barut Reis'in ve vicdanı darağacında sallanan sevdiğinin karşısında...

Soğukkanlı olmaya çalışarak bakışlarını o tek mavi göze çevirdi.

"Son olayı zaten biliyorsun. Annemin mezarına gittim. Şehri terk etmem gerekiyordu ve annemle vedalaşmalıydım..." Bir yumru boğazına oturduğu için kısa bir süre sustu ama sonra güçlü olmaya çabalayarak yutkundu ve devam etti. "Neyse işte. Yağmur yağıyordu o gün ama ben yine de onu hissettim. Arkamdaydı. Bana yaklaşıyordu. Hastaneye gelip gittiğini öğrendiğim günden beri yanımda bıçak taşıyordum ve o tam arkamdan yaklaştığı sırada bıçağı çıkarıp ona sapladım."

"Neresine?" diye soran Fatih'e bakarken kaşlarını çattı, hatırlamaya çalıştı.

"Bilmiyorum ama ben yerdeydim ve o ayaktaydı. Belki baldırına... Ama öldürücü olmadığına eminim ki peşimden eve kadar geldi. Sen de gördün."

Fatih'in hiçbir duygusu yüzünden anlaşılmıyordu. Az önceki adam o değildi sanki.

"Hastaneye ne sıklıkla gelip soru sorduğunu biliyor musun? Hemşireler buna dair bir şey söyledi mi?"

"Bilmiyorum," diyen Asu kaşlarını çattı, düşündü. "Bana iki üç gün üst üste gelip sorduğunu, sonra bir daha uğramadığını söylediler ama ben vazgeçtiğini hiç düşünmedim. Bir yerde saklanıp benim hastaneye girmemi gözlüyordu kesin. "

Fatih, durdu durdu. Düşündü düşündü. Sonra aniden ayağa fırladı.

"Asu'yu benden haber alana kadar salma."

Kamaradakiler şok olmuş halde Fatih'e baktı. Mustafa artık zapt etmekte zorlandığı öfkesiyle Fatih'in karşısına dikildi.

"Nereye lan!"

"Leyla ve Naz'ı kurtarmaya."

Fatih tam bir adım atmıştı ki bu sefer Asu karşısına dikildi.

"Ve babamı öldürmeye! Hayır dedim sana. Hani başka plan yapacaktık!"

"Yapacağımız plan senin babana teslim olmamanla alakalıydı ve o kısmı çözdüm. Çeneni kapatıp burada bekliyorsun!"

"Beklemiyorum!"

Fatih kızı tuttuğu gibi kendine çekti.

"Asu! Şansını zorlama güzelim!"

Asu, güzelim diyen o ağza kurban olmak için her şeyi yapardı. Denedi. Fatih'in omzunun üstünden Mustafa'ya baktı.

"Mustafa abi, bu gidip Adem Vahap'ı öldürecek. Her şeyden vazgeçti..."

Mustafa öfkeyle yerinden fırlayıp Asu'nun sözünü kesti.

"O herifi biri öldürecekse o kişi benim! Bi'şey yapılacaksa bu kişi..."

Fatih bu karmaşaya daha fazla dayanamadı.

"Lan yeter! Bilmiyorsun abi, bilmiyorsun!!! O orospu çocuğu benim annemi babamı öldürdü. Senelerce ona minnet duymama göz yumdu. Çocukluğumu, çocukluğumun o masum şahidini gözlerimin önünde denize gömdü! Söylesene Barut! Kimin hakkı o kurşun?!"

Mustafa duyduklarıyla kanı çekilirken, bu adamın yıllardır içinde sakladığı kan revan ruhla ilk defa yüzleşti. Bir şeyler vardı, bir yerlerde büyük bir acı vardı diye tahmin ediyordu ama hep bunu kapanmayan aşk acısına yormuştu. Oysa şimdi... Adem Vahap'a olan öfkesi iki katına çıktı Mustafa'nın. Alacağı intikama, Korsan'ın intikamı karıştı.

Fatih ise Mustafa'nın yüzünden geçen duyguları anbean takip etti. Dişlerinin arasından önce Mustafa'ya doğru hırladı. "Şimdi aklı olan karşıma çıkmasın!!!" Sonra da alev alev gözlerle Asu'ya döndü. "Benim o adama verecek başka canım kalmadı! Şimdi onun canını alma sırası!"

Asu delirmiş gibi bakan gözden korkarak bir adım geri gitmişti ama Mustafa'nın geri çekilmeye hiç niyeti yoktu.

"Nerde bulucan lan o adamı? Sen onu öldürürsen Leyla'yla Naz'a ne olacak?!"

"Nerede olduklarını biliyorum!"

Fatih'in ortaya attığı bu söz önce büyük bir sessizlikle karşılandı.

Asu, "Nasıl biliyorsun?" diye mırıldanırken Mustafa yakasına yapıştı. "Nerede?!"

Ama Fatih'in zamanı yoktu. Önce bir şeyleri teyit etmesi gerekiyordu.

"Barut çekil! Sana söz Leyla ve Naz'ı sağ salim kurtaracağım."

"Vay aslanım be!!! Sen gidip karımı kardeşimi kurtarırken burada oturup bekleyeceğim ha? Sen bunu yapar mıydın?!"

Fatih soğukkanlı bir şekilde Asu'ya baktı. Sonra bakışını Mustafa'ya çevirdi.

"Yapmazdım."

"O zaman ben sence nasıl bir göt oğlanıyım da burada oturup bekleyeceğim?!"

Adam haklıydı. Fatih çaresizce saçlarını karıştırırken tısladı.

"Lan Asu'yu kime emanet edeceğiz o zaman?!"

"Ben de geliyorum."

Buyur buradan yak, diye düşünen Fatih "Hayır," diye tısladı. Ama Asu'nun bunu cevap olarak görmeye hiç niyeti yoktu. Fatih'e yaklaştı.

"O adam benim hayatımı mahvetti. Tamam. Belki içinizden biri onu öldürecek ama bunu görmekten beni mahrum bırakamazsınız. Üstelik..." dedikten sonra Fatih'in bam teline dokundu. "Senin yanından başka hiçbir yerde güvende değilim ben."

Fatih'in bakışından kazandığını anlayan Asu, yalan söylediği için Allah'tan af diledi. Orada öylece durup, o şerefsizin ölmesini izlemeye gitmiyordu. Sevdiği adam ve onu abi gibi koruyan diğer adam katil olmasın diye gidiyordu. Ya Adem Vahap'ı kendisi öldürecekti ya da ona teslim olup bu davayı bitirecekti. Sevdaysa, zaten yıllardır tek başına yaşamıştı, yine yaşardı. Yeter ki sevdiğinin sağ ve güvende olduğunu bilsin.

Fatih'in pes eden sesi de içini rahatlattı.

"Ben gelene kadar hazır olun."

Kapıdan çıkarken Mustafa tarafından bir kere daha durduruldu.

"Nereye?"

Dönmeden cevap verdi.

"Aramam gereken biri var. Leyla'nın ve Naz'ın yerinden emin olmam lazım."

Fatih tam kamaradan çıkacaktı ki duyduğu gürültü ile hızla geri döndü ve gördüğü manzarayla göz pınarları acıdı. Mustafa belli ki bu ana kadar kendini ayakta zor tutmuştu.

Dağ gibi adam yığılır gibi bir köşeye çöküp kalmıştı. Öfkesi, acısı, çaresizliği öylesine can yakıyordu ki Fatih bir an nefes alamadığını hissetti. Mustafa'nın dudaklarından dökülen sözler kurşun olsa bir insanı yüreğinin ortasından vururdu.

"Üşür oğlum o kız," diye ağladı. "Korkar," dedi. "Korktukça saçmalar lan o," diye devam etti. "Kardeşim lan kardeşim, babamın emaneti o bana," derken hıçkırdı. Ve daha Fatih'in anlamadığı onca söz...

Fatih hızla geri dönerken kamaranın kapısını öfkeyle çarptı ve dostunun karşısında diz çöktü. Eğik başını ensesinden tutup kaldırdı. Tam gözlerinin içine bakıyordu artık. Tek gözünden akan yaşın farkında bile olmadan, kısık sesle dostunun yarasına merhem olmaya çalıştı.

"Leyla o lan! Leyla. Adama hayatı zehreder. Öyle bir saçmalar ki herifler gelin alın bu deliyi diye bizi ararlar oğlum."

Mustafa'nın yüzünde hasret ve öfkeyle harmanlanmış bir gülümseme belirse de Fatih susmadı. Dostunun ensesini biraz daha sıkıp alınlarını tokuşturdu.

"Oğlum, Naz desen senin gibi bir Barut'un yanında yetişti. Kolay mı lan o kızları alt etmek?"

"Değil di mi lan?"

"Değil tabi lan. Biz asıl o adamları bizim kızlardan kurtarmaya gidiyoruz."

Mustafa bir yandan gülüp diğer yandan içinin yangınını dışarı salacak kadar derin bir of çekip Fatih'in ensesine yapıştı.

"Ulan..."

Fatih'in fazlasını duymaya ihtiyacı yoktu. Dostu ona teşekkür ediyordu. O belayı kimin başlarına açtığının önemi yoktu işte. Dertleri bir, dermanları birdi.

Güç verir gibi hafifçe gülümsedi ve hızla ayağa kalktı. Kapının dibinde ağlayarak onları izleyen Asu'nun gözüne bakmadan dışarıya attı kendini. Çünkü eğer bakarsa dağılması işten bile olmayacaktı.

Dışarı çıkar çıkmaz da kısa bir süre duvara yaslandı. Öfkesini şimdi salamazdı. Gözünün kör olmasına izin veremezdi. Şimdi değildi. Şu anda değildi.

Cebinde olan Asu'nun telefonunu çıkardı ve ezbere bildiği numarayı arama kayıtlarından buldu.

"Asu?"

"Adem'in misafirleri geldi mi?"

"Korsan? Evet geldi?"

Fatih Rüya'nın sesindeki kuşkuyu sezse de şu anda onu aydınlatmayla vakit harcayamadı. Neredeyse cevabından emin olduğu soruyu sordu.

"İki kadın mı?"

"Nereden biliyorsun?"

Fatih dişlerini sıktı. Artık geriye yapılacak tek şey kalıyordu.

"Oraya geliyorum. Bana adresi ver."

Rüya'nın şaşkınlığı sesinden belliydi.

"Türkiye'de misin?"

"Değilim. Adres!"

"Fatih, neler oluyor oğlum?"

Fatih sonunda dayanamadı ve gürledi.

"Soru sorma Rüya!!! Ver adresi!!!"

"Tamam, şampiyon sakin. Adresle olmaz, Türkiye'ye gelince yaz bana konum atayım."

"Sen ne kadar daha oradasın ki?"

"Uzun sürebilir. Buradaki yaralının durumu ağır," dedikten sonra Rüya'nın sesi sanki telefondan uzaklaşmış gibi derinden geldi. *"Fatih, bu kadınları tanıyor musun?"*

Fatih'in vereceği cevap yüreğini yaktı.

"Evet. Yanındalar mı?"

"Yanımdalar ama... Kafam çok karıştı Fatih. Oturmayan bir şeyler var."

Fatih dişlerinin arasından tıslayarak cevap verdi.

"O oturmayan şeyleri oturtmaya geliyorum zaten oraya. Sen sadece onlara ve kendine iyi bak Rüya."

"Tamam. Merak etme ama..."

"Ama?"

Rüya'nın sesindeki kuşku daha da arttı.

"Fatih. Adem Vahap'a yaralı adamı buradan götürelim dedim, o bana lazım dedi. Bunların üçü bir arada olmalıymış. Kadınları tanıyorsan belki de bu adamı da tanıyorsundur?"

Fatih'in aklına hiçbir ihtimal gelmiyordu.

"Adı ne adamın?"

"Yusuf."

Fatih hızla hafızasını yokladı. Hayır. Yusuf adında birini hatırlamıyordu.

"Hatırlamadım ama sonuçta bir zamanlar benim de kırk ismim vardı. Sen fotoğrafını çekip at adamın."

Rüya'nın *"Tamam,"* diyen sesini duyduktan sonra tam telefonu kapatacaktı ki endişeli sesiyle durdu.

"Biz ne zaman huzura ereceğiz Fatih?"

Derin bir soluk aldı.

"Az kaldı bücür. Sabret."

Telefonu kapattı. Hemen ardından gelen fotoğrafa baktı.

Emindi. Bu adamı tanımıyordu.

Asu havaalanına girerken yanındaki adama baktı. Bu adamın zekâsına bir kere daha hayran oldu. Rüya'nın bahsettiği misafirlerin Leyla ve Naz olduğunu o çıldırmış korkularının içindeyken anlamak her yiğidin harcı değildi sonuçta.

Sonra da yanında gergin şekilde yürüyen Mustafa'ya döndü.

"Yetişeceğiz Mustafa abi."

"Başka şansımız yok zaten."

Fatih birkaç adım arkasında gerçekleşen konuşmalara kulak misafiri olurken özgürlüğünün de son demlerini yaşadığını düşündü. Eğer tek başına gidiyor olsaydı, sahte kimliklerinden birini kullanacak ve Adem Vahap'ı ortadan kaldırdıktan sonra bir aksilik olmazsa sessiz sedasız izini kaybettirecekti. Hiç kimse Fatih Baturoğlu'nun Türkiye'ye girdiğini ispatlayamayacaktı. Ama şimdi Adem Vahap, Mustafa ve Asu'nun ülkeye giriş yaptığını çok kolay öğrenebilirdi. Onları yalnız göndermeyeceğini de bilirdi. Böylece de Fatih'in geçmişte kalan kimliklerini araştırabilirdi. Bunu Mustafa'ya açıklaması da dostunu bir seçim yapmak zorunda bırakırdı. Mustafa, Fatih'i riske atmak ile karısı ve kardeşini kurtarmak arasında sıkışıp kalırdı ve onun bildiği Barut Reis bunu kaldıramazdı.

"Yani kısacası güle güle özgürlük, hoş geldin mahpushane günleri," diye mırıldandı. El mecbur Fatih Baturhan olarak çekecekti o tetiği.

Arkasında yürüyen Mustafa'nın "Ne dedin koçum?"

sorusunu da elini sallayarak geçiştirdi. "Uçak kalkmadan yetişmek istiyorsanız o pergellerinizi biraz açın dedim Barut."

"Lan seni gönyeyle ölçer, falçatayla biçerim. Biz n'apıyoruz? Yaydık da oturuyor muyuz? Benim gibi sakin adamı bile delirtiyorsun ya, pes!"...

Fatih bu adamı özleyecekti. Bir de sol yanına usulca sokulan bu kızı.

"Kendine zarar vermeden bu işten kurtulmaya çalışacağına bana söz ver desem, verir miydin?"

Fatih sanki bu kızı özleyeceğini idrak ettiğinde sarsılmamış gibi, bir de sıcaklığı sol tarafını uyuşturunca yutkundu.

"Çelik çomak oynamaya gitmiyoruz Asu. Sen bir manyaklık yapma yeter."

Asu tam da böyle bir cevap beklemişti işte. Ama ne Fatih ona bir söz vermişti, ne de o Fatih'e beklediği sözü verecekti. Adamdan ayrılıp pasaport kontrol bandında sıraya girdi.

Hızlı olan kazanacaktı. Ya da kaybedecekti.

Onlar kontrolden geçip uçağa doğru yürürlerken havaalanının kapısına bir taksi yanaştı. İçinden inen uzun sakallı, uzun saçlı, ayyaş görünümlü adam ilk kontrol yerini sorunsuz olarak geçti. Diğerini de geçeceğine emindi.

Sevgili *"dostlarının"* gemiden ayrılışını izledikten sonra kimseye belli etmeden arkalarından inmişti. Daha önceden hazır bulundurduğu taksiye atlayıp, önünde giden Fatih, Mustafa ve Asu'yu, onlara yeterince mesafe tanıyarak takip etti. Pasaport kontrolüne geldiğinde onları göremedi ama bu sorun değildi. Çünkü aynı uçağın arka tarafında, aynı hedefe doğru yol alacaklardı.

Sıkıntıyla sakalını sıvazlayıp uçağın arka kapısından içeri girdi. Yerine oturmadan önce son gördüğü manzara, Fatih'in uzun ve dalgalı saçlarını orta yerden kesen korsan bandının arka ipleriydi.

Bir yandan arka cebindeki telefonun titremesini bekleyen Rüya, bir yandan da yaralı adamın sargısını yeniliyordu. Şu günü atlatırlarsa başka da bir şey istemeyecekti ama bir taraftan da bu yaralı adama ne olacağını merak etmeden duramıyordu.

Belli ki çok zor günler, hatta belki de haftalar geçirmişti bu adam. Birkaç saat arayla kendine her geldiğinde ağzından tek kelime çıkmıyor, sadece güçsüz bedenine inat kurtulmak ister gibi çırpınıyordu. Bitik görüntüsüne rağmen inanılmaz bir yaşama azmi vardı. Bu da Rüya'ya tek bir şey anlatıyordu.

Ölürse gözü arkada gidecekti.

Koluna yediği şiddetli darbeyle de o anlardan birinin geldiğini anladı.

"Hey..." diye kopardığı şaşkınlık nidasının ardından kulübenin kapısı hızla açıldı ve ızbandut gibi olan bekçi köpeği içeri daldı.

"N'oluyo yine?"

"Bir şey yok. Yine kendine geldi."

"Ver şuna iğneyi, sussun."

Rüya öfkeyle herife baktı.

"Emredersin!"

Kapıdaki adamın göz ucuyla yerde yatan baygın kızları izlediğini görünce de hiddetle onun karşısına dikildi.

"Uzak dur kızlardan."

"Merak etme, dokunmam. Patron bu üçünü de canlı istiyor."

Sonra köpek dişlerini göstererek sırıttı.

"En azından onlarla işi bitene kadar."

Rüya tam ağzını açacaktı ki yerde yatan kızıl saçlı kadının homurdandığını duydu. Onun baygın olmadığı ve adamakıllı saydırdığı muhakkaktı ama işte bir de açabilseydi kızların ağzını.

Kızıl saçlı kadına göz kırptı.

"Kesinlikle her ne söylüyorsan seninle hemfikirim tatlım."

Ama bu sefer de o öfkeli ela gözler ona dönüp saydırmaya başlayınca, "İşte bu söylediklerini pek üstüme alınmak istemiyorum," diyerek yaralı adama döndü. Zayıf ve sakallı yüzün terlerini silmeye başlamıştı ki arka cebindeki telefon titredi.

Kapıdaki adamın hâlâ pürdikkat ona baktığının farkındaydı. O gidene kadar işine odaklandı. Adam çıkar çıkmaz da hızla telefonunu açtı.

Konum?

Rüya sırıttı. Fatih'ten selam sabah beklemek saçma olurdu.

Hızla konumu yolladı.

Kapıda üç adam var. Orman içine de adamlar yerleştirdiğinden şüpheliyim. Dikkat et.

Attığı mesaja sadece iki mavi tik gelmişti. İnsan bir *Allah razı olsun bacım,* derdi. *Eyvallah kanka,* derdi. Ya da *kızım senin hakkın ödenmez,* derdi ama bunu insan olan derdi. Öküzgillerin Fatih'ten bunu beklemek büyük bir lüks olurdu.

Havanın kararmasıyla yollar iyice görülmez olunca Fatih'in içini bir gerginlik kapladı. Çok uzun bir gece onları bekliyordu ve tek dileği, arkada uyuyan kız uyanmadan bu işten kurtulmaktı. Ya da babasını öldürürken Asu'nun bunu görmemesi...

"Bu doktor kadına güvenebileceğimize eminsin değil mi? Bu yerler hiç tekin değil."

Gözünü yoldan ayırmadan sağ tarafında oturan Mustafa'ya cevap verdi.

"Tekin olsa Adem'in buralarla işi ne? Ayrıca kız sağlamdır, merak etme."

Mustafa'nın homurtusundan kendine hak verdiğini anladı. Ve uzaktan gördüğü kulübenin ışığıyla da yolun sonuna geldiklerini.

Hızla arabayı durdurup, farlarını söndürdü. Bu ani hareketle uyanan Asu hızla doğruldu.

"Geldik mi?"

Fatih'in gözü kulübede başını salladı ve torpidoya uzanıp, Beyoğlu'ndaki eski dostundan aldığı iki silahı çıkardı.

Silahlardan birini Mustafa'nın kucağına koyup kapıyı açtı. Tam çıkacaktı ki durdu ve Asu'ya baktı.

"Kapıları kilitle. Ne duyarsan duy sakın arabadan çıkma. Eğer bizim haricimizde biri arabaya yaklaşırsa da gaza basıp uzaklaş."

Asu sadece baktı. Elbette o dediğini yapmayacaktı ama Fatih'in bunu bilmesine gerek yoktu.

Arkada kalan Mustafa da kapıyı açmadan önce arkasına baktı.

"Asu. Bu işin şakası yok. Korsan ne diyorsa o."

"Tamam işte Mustafa abi, uzatmayın. Siz kendinize dikkat edin yeter."

Mustafa da arabadan inince araçta yalnız kalan Asu gözünü karanlığın ortasında etrafı gözleyen adama dikti. Evet, arabada kalmayacak, sevdiği için canını ortaya koyacaktı ama ya o zamana kadar bir şey olursa. Ya sevdiğini bir daha göremezse. Dokunamazsa...

Hızla arabadan çıktı.

Asu'nun çıktığını duyan Fatih sinirle geri döndü. Öfkeyle attığı birkaç adım sonunda kızın dibine kadar girdi ve onu tuttuğu gibi arabaya soktu.

"Yahu daha uzaklaşmadım bile lan, uzaklaşmadım bile. Ne bok yemeye çıkıyorsun şu arabadan?! Bak Asu beni delirtme yoksa..." derken Fatih dudaklarında hissettiği baskıyla kaldı.

Kısa bir an ne yapacağını bilemedi. Ellerini iki yana açtı ama bir arabanın ön koltuk tarafına yarı bedeniyle girince, insanın dengede durması çok zordu ve boynuna dolanmış kollar geri çekilmesini engelliyordu. O da çaresizlikten...

Kimi kandırıyordu ki.

Günlerdir bastırdığı açlıkla kızın dudaklarında kendi hâkimiyetini kurdu. Boşta kalan kollarından birini kızın beline sararken diğeriyle ensesini kavradı. Dizini şoför koltuğunun kenarına dayadı. O an için tüm dünya yok oldu. Zaten yakında kendisi de yok olmayacak mıydı? Hapiste çekeceği pişmanlıklarına, keşkelerine, vicdan azaplarına, hasretlerine bir yenisini daha eklemekten ne zarar gelirdi ki? Kızın ağzından kendi ciğerine dolan nefesi büyük bir istekle kabul etti. Bu kadının aşkını hak etmediğini bilse de o an için alabileceği her şeyi almak istedi. Bencillikse bunu kabul etti.

Dudaklarından ayrılan dudaklar fazla uzaklaşamadan kız fısıldadı.

"Beyza'nın intikamını almaya giderken bunu yaptığım için beni affet ama seni bir daha görememe ihtimalini yok sayamazdım."

Fatih kızı o karanlıkta süzerken bir insanın hem bu kadar zeki, hem bu kadar aptal olmasını bilimin açıklaması gerektiğini düşündü. Fısıldadı.

"Aptallardan nefret edemiyorum Asu. O yüzden senden nefret etmemi zorlaştırma."

Kızın şaşkınlığını umursamadan geri çıktı ve kapıyı kapatırken, "Kilitle," deyip silahını soktuğu belinden çıkardı. Artık ateşe yürümenin vakti gelmişti.

Sessizce kulübeye yaklaşmaya başlayan Fatih çıkan her sese kulak kesildi. Baykuşların külhanbeyi naralarına, sincapların çıtırdattığı çalılara, kuşların dalgalandırdığı havaya...

Göz ucuyla diğer taraftan dolaşan Mustafa'ya baktı. Onun da hareketlerine tedirginlik ve sinir bozucu derecede huzursuzluk hakimdi. Kendi solukları bile kulak tırmalayacak kadar dikkat dağıtıyordu. İki adam kulübenin etrafını dolaşıp kapısının önünde buluştuklarında birbirlerine baktılar.

Bu kadar kolay olmamalıydı. Bir terslik vardı bu işte ve Fatih'in artık daha fazla tahammülü kalmadı.

Bu adamı karısına ve kız kardeşine kavuşturmak farz olmuştu. Adem Vahap'ı mezara göndermek de Allah'ın emriydi artık.

Fatih ya öyle ya böyle deyip elini hızla kulübenin kapısına uzattı.

Dizlerinin üstüne çökmüş, elleri arkadan bağlı olan

Rüya, soğuk orman havasına inat terlediğini fark etti. Sırtına değen namluyu hissetse de gözünü taze açılmış dört mezardan çekemedi. Ve o mezarın üç tanesinin içinde yatanlardan...

Kızıl saçlı kadın korkudan bayılmış, mezara sokulduğunu anlamamıştı bile. Yusuf da kendinde değildi, o da rahattı ama diğer sarışın olan kız... O büyük bir cesaretle mezara kendi atlamıştı ve şu anda yattığı yerden nefretle Adem Vahap'a bakıyordu.

Adem Vahap ise pürdikkat kendine.

"Benim sevgili kızım. Neden seni büyüten adama ihanet ediyorsun? Neden sen de Fatih gibi nankör çıktın? Ben nerede hata yaptım acaba?"

Rüya soğuk soğuk gülümsedi.

"Hata mı? Şu anlattığın tablodan çıkan sonuca bakılırsa sen kendin gibi yetiştirmişsin işte bizi Adem amca; kaypak, güvenilmez, şerefsiz birer orospu çocuğu."

O karanlıkta bile Adem'in gözünden anlık bir nefret geçtiğini gören Rüya sırıtmasını saklamadı. Neden saklayacaktı ki ayrıca?

"Haklısın. Sekiz sene Fatih'ten nefret eden eski sevgili rolünü oynarken aynı bana benziyordun. Ne de olsa ben de senelerce size ana babalarınızın katili değilmişim gibi rol yaptım."

Adem Vahap kahkaha atarken yüzünü tiksintiyle çeviren Rüya bu öğrendiği gerçeğe hiç şaşırmadı. Fatih'in anne ve babasını bu adamın öldürdüğünü öğrendiği günden beri kendi ailesinin akıbetini tahmin eder olmuştu. Sadece kafasını tek bir şey kurcalıyordu?

"Neden? Neden ailelerimizi öldürüp, bizi sağ bıraktın? Neden bize baktın?"

Adem Vahap acımasız şekilde gülümsedi.

"Neden? Çünkü ben çocuk öldüremem kızım. Bana ihanet etmeyenleri de öldürmem. Siz bana ihanet etmeseydiniz gül gibi geçinip gidecektik. Beni hayal kırıklığına uğrattınız."

Rüya nasılsa buradan sağ çıkmalarının zora yakın, imkânsızdan hallice olduğunu düşündüğü için Adem Vahap'ı kaşımaya devam etti.

Alayla sırıttı.

"Sana karın bile ihanet etti, o bile hayal kırıklığına uğrattı seni. Neden oturup bir düşünmüyorsun Adem amca? Neden hayatındaki herkesin ihanetinden bir parça da olsa kendini sorumlu tutmuyorsun?"

Bu Rüya'nın son sözüydü. Adem bu karşılıkla delirmiş gibi kızın üstüne saldırdı ve suratına geçirdiği tabancanın kabzasıyla Rüya'nın ağzının kanla dolmasına sebep oldu.

Tam o anda da kulübenin olduğu yerden büyük bir patlama sesi duyuldu.

Ağzındaki kanı tüküremeden kulübeye dönen Rüya gökyüzünü yarıp geçen alevlerle hıçkırdı. Dostunu, aile bildiği tek insanı farkında olmasa da tuzağa kendi elleriyle çekmişti. Adem'i karşısında gördüğü andan sonra tek umudu Fatih'in bu şerefsiz adamı çok iyi tanıyor oluşuydu ama kapının koluna bağlanan bomba düzeneğinin patlaması bu umudunun boşa gittiğini gösteriyordu. Diğer mezarda yatan sarışın kızın kapalı ağzından kopan feryadı, başına yediği darbeyle artık duyamaz oldu.

Rüya hızla düştüğü boş mezarın zeminini hissedemeden bayılmıştı. Gözünden akan bir damla yaşın toprağa süzüldüğünden habersiz.

Ve gecenin sessizliğini, çatır çatır yanan kulübenin ateş seslerine eşlik eden Asu'nun feryadı böldü.

"Fatiiiiiih!!!"

Asu alev alev yanan ahşap kulübeye bakarken olduğu yere yığıldı. İnanamıyordu. Biri çıkıp bunun bir şaka olduğunu söylemeliydi. Ya da kâbus. Ya da oyun. Ya da...

Ya da yoktu. Fatih o kulübenin içindeydi ve kendi burada onun o ahşap kulübeyle küle dönmesini izliyordu. Yüzüne vuran sıcaklık kadar gerçekti bu. Üstüne sıçrayan kıvılcımlar kadar gerçekti. İçine kaçan sesi kadar, genzini yakan duman kadar...

"Hayır..." diye fısıldayan Asu tüm gerçekleri inkâr ederek ayağa kalktı. Dizlerinin titremesini umursamadan yanan kulübeye doğru adım attı. Üç insan boyuna ulaşan alevlerin arasından sağ çıkmak nasıl mümkün değilse, Fatih'in nefes almadığı bir dünyada yaşamak da o kadar mümkün değildi. Adımları hızlandı. Ölüme değil, sevdiği adama koşuyor gibi telaşlıydı. Koştu, koştu, koştu...

Tam alevlerin içine girmeye son adımı kalmıştı ki saçlarından tutulup geri çekildi.

"Bırak!!!" diye canhıraş bir çığlık kopardı."Bıraaaak!!!"

Arkasındaki kısık sesi kulağının dibinde hissettiğinde midesi bulandı.

"Baban seni bekliyor küçük hanım."

Fatih, Asu'nun acı dolu feryadını, ağaçların arkasına pusu kurmuş adamlardan üçüncüsünün boğazını sıkarken duymuştu. O an hissettiği panik midesini bulandırdı.

"Sana arabada kal dedim lan, arabada kal dedim!!!" diye haykırırken elindeki adamı diğerlerinin yanına fır-

lattı. Dehşet içinde etrafına bakarken Mustafa'nın dördüncü adamı hakladığını gördü. Mustafa'nın da hareketleri paniğini ve korkusunu ortaya seriyordu.

"Sen acele et, ben arkandayım."

Fatih çoktan koşmaya başlamıştı bile. Korkunun onu ele geçirmesine izin vermeyecekti. Veremezdi. Asu'nun ona ihtiyacı vardı. Asu'yu ele geçiren Adem Vahap'ın rehinelere de ihtiyacı kalmazdı. Delirdi.

Eğer Asu'ya bir şey yaparsa... Eğer Leyla'ya, Naz'a, Rüya'ya bir şey yaparsa Adem Vahap'ı öldürmekle yetinmeyeceğini biliyordu. O şerefsizin önce canlı canlı tırnaklarını sökecek, sonra da kendi kanında boğulmasını sağlayacaktı.

Ses bir kere daha yankılandı.

"Bırak beni dedim!!!Fatiiiiih!!!"

Adem Vahap yaslandığı ağaçtan keyifle alevleri izlerken mırıldandı.

"İşte böyle Fatih. İhanet edenlerin er geç tadacağı azap, cehennem ateşidir..."

O sırada mezarların birinden çıkan boğuk inlemeyle kafasını çevirdi. Mustafa'nın kız kardeşi o karanlıkta bile nefret dolu gözlerle ona bakıyordu. Kıza gülümsedi.

"Hiç öyle bakma güzel kız. Her zaman kuru tahtanın yanında yaş tahta da yanarmış ve burada Mustafa abin o yaş tahta oluyor."

"Bırak beni dedim! Fatih'e gitmem lazım, bıraaaak!!!"

Duyduğu sesle Adem gözlerini Naz'dan çekti ve çırpınarak gelen kızına baktı. O asla kurbanlarının ayağına gitmezdi. Kurbanları tek tek ona gelirdi. Kimi alevler

içinde yanardı, kimi de kızının yaptığı gibi gözlerine nefretle bakardı.

İçi çok kısa bir an sızladı. Kızı annesine duyduğu sevginin onda birini kendine karşı duysa tüm bunlara hiç gerek kalmayabilirdi. Bir, karısının onu en yakın arkadaşıyla aldattığını öğrendiğinde bu kadar yıkılmıştı, bir de oğlu yerine koyduğu Fatih'in ona ihanet ederek kaçtığını öğrendiğinde... Bir de şimdi hissediyordu o büyük ihanete uğramışlık hissini.

Öz kızı ona ihanet eden adam için ağlıyordu.

Duygularını saklayarak gülümsedi.

"Görmeyeli ne kadar büyümüşsün kızım."

Asu onu tutmaya çalışan adamdan kurtulmak için çırpınırken büyük bir öfkeyle haykırdı.

"Bana! Kızım! Deme! Sen ablamı öldürdün! Sen annemi öldürdün! Sen sevdiğim adamı öldürdün!!!"

Artık Asu için bu hayatın sonu gelmişti. Tek duası öte dünyaya giderken, yanında bu canavarı da götürebilmekti.

O sırada gözü, açık halde duran dört mezara takıldı. Hissettiği dehşet o anda ona öyle büyük bir güç vermişti ki arkasından kıskıvrak yakalayan adamdan tek hamlede kurtulup mezarların başına koştu. Ellerinde silahla bekleyen dört adam da aynı anda hamle yapmıştı ama Asu çoktan göreceğini görmüştü.

Dört mezarda yatan dört ölü insan. Ya da diri... Asu'nun o an bu ikinci ihtimali değerlendirebilecek algısı yoktu. İçlerinden bir tek Leyla'yı tanıdı. Toprağın üstüne yayılan kırmızı saçlar... Ve ay ışığında bile belli olan toprağı ıslatan kan.

"Leylaaaaaa!!!"

Mustafa duyduğu sesle yerin ayağının altından kayıp gittiğini hissetti. Leyla, diye haykırmıştı Asu. Leyla!

"Hayır!" diye gürledi. İmkânsızdı. Adı acı ile haykırılan Leyla, karısı olamazdı. Olamazdı.

Büyük bir güçle koşmaya başladığı sırada da kafasına yediği darbeyle sendeledi. Ulan bu heriflerin topunun anasını avradını!!!...

Geriye döndüğü gibi arkasındaki adamın suratına yumruğunu salladı.

Fatih ise aklına gelen kötü senaryolardan kurtulmaya çalışarak dik yamacı çıkmaya çalışıyordu. Eğer bir an bile soğukkanlılığını kaybederse, her şeyi kaybedeceğini biliyordu.

Rüya'yı... Leyla'yı... Naz'ı... Asuman'ı.

O an Beyza'nın sesi kulaklarında çınladı.

"Asuman'ı kurtar Fatih!!!"

Kurtaracaktı. Asuman'ı bir kere daha kurtaracaktı ama bu sefer bunu kendisi için yapacaktı. O kızla ortak bir hayatı olamazdı ama o kızın bir hayatı olmak zorundaydı.

Tepeye attığı son adımla da olduğu yerde kaldı.

Üstü açık dört mezar. Mezarlardan birinin içine girmeye çalışan bir Asu ve Asu'yu saçlarından tutup çekmeye çalışan iki adam.

"Laaaan!!!"

Fatih kendi sesini, ormanın içindeki yankılardan duydu. Önüne çıkan iki adamı elindeki silahla yere serdi. Geceyi yırtan silah sesi, Asu'nun çığlığının yanında kulaklarına bile gelmedi.

"Asuu!!!"

Asu ise duyduğu sesle rüya gördüğünü zannetti. Sevdiği onu çağırıyordu. Leyla sevdiğinin yanına gitmişti. Mustafa Leyla'sız ne yapacaktı peki? Belki o da gelirdi onların yanına?

Hıçkırarak yere kapandı.

"Seni seviyorum Korsaaan!!!"

Fatih delirmiş gibi onu tutan adamlardan kurtulmaya çalıştı. Gözü ne yaşanılan dehşeti kin dolu bakışlarla izleyen Adem'i görüyordu, ne de silahlarını ona çeviren adamları.

Tek gördüğü Asu'yu kıskıvrak yakalayan adam ve kurtulmak için hiçbir çaba göstermeyen Asu'ydu.

"Bırak ulan, bırak!!!"

İleri atıldığı an sırtına yediği darbeyle yere devrildi.

Düştüğü yerde bir saniye bile kalmadan Asu'ya gitmeye çalıştı. Ama yanağına basılan ayakla kafası toprağa gömüldü.

"Eski patronuna selam vermek yok mu Fatih?!"

Fatih kurşun olmuş, hedefine saplanan mavi gözünü başında dikilen adama çevirdi.

"Seni öldürmeden can vermek haram olsun bana Adem Vahap."

Adem güldü.

"Sen her zaman tutacağın sözler verirsin değil mi aslanım?"

Fatih cevap vermedi. Az ilerisinden gelen hıçkırık sesiyle başını yanağındaki ayağa rağmen çevirdi.

Asu inanamayan gözlerle ona bakıyordu.

"Ölmedin?"

Fatih zor da olsa gülümsedi.

"Sana özgürlüğünü vermeden ölmek mi? Kızım sen beni tanıdığına emin misin?"

Asu bu sözle gülerken gözyaşlarını özgür bıraktı. Ölmemişti. Sevdiği adam ölmemişti. Ona gelmişti. Belki de gelmemişti? Belki de onu hayatta tutan alacağı intikamdı ama bunun bir önemi var mıydı ki? Yoktu. Sevdiği nefes aldığı sürece hiçbir şeyin önemi yoktu.

Tam o sırada mezarlardan birinden inleme sesi geldi ve Asu hızla aşağıya baktı.

Leyla kımıldıyordu.

"Leyla?..." derken hem ağlıyor, hem gülüyordu. Sevinçle tekrarladı. "Leylaaaa?!"

Tam bu sırada Mustafa'nın kükremesi ortalığı salladı.

"Siktim ulan belanızı!!! Leylaaaaaa!!!"

Mustafa'nın sesi ile patlayan silahın sesi birbirine karıştı.

"Reis!"

Fatih bu sefer de yere serilen Mustafa'ya döndü.

Delirmek üzereydi. Bir tarafta akıbeti belli olmayan mezardakiler, bir tarafta iki adamın kolları arasında çırpınan Asu, diğer tarafta yere devrilen Barut Reis.

O dehşetin verdiği güçle ve Adem'in bir anlık gafletinden faydalanarak yanağındaki ayağı bileğinden tuttuğu gibi çevirdi ve Adem Vahap'ı yere devirdi. Silahı alıp adamın ağzına soktuğu anda da Asu'yu tutan adamın elindeki silahtan, devre dışı bırakılan emniyet kilidinin o kötü sesi geldi.

"Ya patronu bırak ya kıza veda et."

Fatih dehşetle o tarafa döndü. İki arada bir derede kalmıştı. Bir tarafı yılların intikamını almaya bu kadar yakınken pes etmemesini söylüyordu, diğer tarafı ise namlunun ucundan ona büyük bir cesaretle bakan kızdan vazgeçmemesini...

Kısacık bir an ne yapacağını bilmeden durakladı ve sonra Adem'in ağzından silahı çekti ama namluyu yüzüne doğrultmaya devam etti.

"Kızı bırak, patronunu bırakayım."

Şimdi bir tarafta Adem'in adamları, diğer tarafta Adem'in suratına silah dayamış Fatih.

Asu da bu gördüğü manzara karşısında ne düşüneceğini şaşırmıştı. Bu adam intikamını almaya bu kadar yakınken kendisi için mi vazgeçiyordu?... Derken kollarının serbest kaldığını hissetti.

Fatih kazanmıştı.

Asu için intikamından vazgeçmiş olan Fatih, içinde büyük bir rahatlamayla kıza kısa bir bakış attıktan sonra da Adem'i ayağa kaldırdı.

"Mezarda yatanları çıkarın!"

Adem usulca başını sallayınca adamlardan biri bu görevi üstlendi. Önce Leyla'nın yattığı mezara atladı ve bir dakika geçmeden yukarıda bekleyen adama yarı baygın kadını uzattı. Fatih önce rahatlasa da sonra gördüğü manzarayla dehşete düştü.

Leyla'nın belden aşağısı kan içindeydi.

"Leylaaaa!!!"

Mustafa da sislerin içinde bu haykırışı duydu. Bir şeyler oluyordu ama o karnında hissettiği acıdan doğrulup ne olduğuna bakamıyordu. Haykırışı bir kere daha duyunca can havliyle gözlerini açtı ve karısıyla göz göze geldi.

O ela gözler ona büyük bir sevgiyle baktı. Mustafa için dünya durdu.

Karısının kanla kaplı bacakları son gördüğü şey oldu. O bilmiyordu ama karısı ile karanlığa bile aynı anda gömüldüler.

Saatler sürmüş gibi gelen ama aslında beş on saniyeden fazla sürmeyen bu korkutucu olay Fatih'in donup kalmasına sebep olmuştu.

O sırada Adem Vahap'tan sıkıldığını belli eden bir ses geldi.

"Artık bu kadar oyun yeter. Seni öldürmeyeceğim Fa-

tih. Bırak beni, Asuman'ı alıp gideyim ve sen de ölmek üzere olan iki dostunu kurtar."

Fatih sinirle adama baktı.

"Senin Allah bir dediğinden başka tek kelamına inanmam Adem Vahap! O da Allah'ın bir olduğunu bildiğimden. Şimdi. Önce şu itlerine diğerlerini de çıkarmalarını söyle."

Adem'in baş sallaması üstüne adamlar mezarlara indiler. İlk önce çıkarılan Rüya öfkeden ve korkudan delirmiş gözlerle etrafına baktı. Ağzındaki bant yüzünden konuşamıyordu ama hani onu bir salsalar dünyayı yakacaktı. O kadar delirmişti.

Sonra mezardan Naz çıkarıldı. Naz'da da aynı öfke vardı ama onun öfkesinin yanında büyük bir acı da vardı. Gözlerinden yaşlar akarak bir ağabeyine, bir de Leyla'ya bakıyordu.

Tam o sırada Leyla kımıldandı, gözleri aralandı ve yerde hareketsiz yatan Mustafa'yı buldu. Sevdiği adamı. Ve aşk nasıl büyük bir güçse, Mustafa'nın da eli tam Leyla bakarken hareket etti.

Naz gözyaşlarına ve bağlı ağzına rağmen gülümsedi.

"Dördüncü kalsın!"

Fatih bu söz üstüne Adem'in kafasına silahı iyice bastırdı.

"Çıkacak!"

"Onun seninle alakası yok. O sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunan bir bahtsız bedevi."

"Sen de kutup ayısı mısın?! Çıkar dedim!"

Adem bu söz üstüne önce kısa bir an durdu sonra da gözü Fatih'in arkasında bir yere takıldı. Hafifçe gülümsedi.

"Bazen rüzgâr tersten eser ve sen harcadığın boş zamanlara hayıflanırsın evlat."

Fatih "Boş konuşma ulan..." diyecekti ki Adem'in gülümsemesi daha da genişledi.

"Geç kaldın Enis? Biz alışverişi çoktan tamamladık."

Enis, son derece rahat Fatih'e doğru tuttuğu silahla onlara bakıyordu. Gözleri atmaca gibi mezarlarda, Leyla da, Mustafa da ve ona öfkeyle bakan sarışın kız da gezinirken omzunu silkti.

"Bana ihtiyacın yokmuş baksana. Sana geldiklerini söylemek için aradığımda sen çoktan kazmışsın mezarları."

Adem, Rüya'ya bakarak sırıttı.

"Rüya kızım sağ olsun. Onun bana ihanet ettiğini öğrendiğimde fazlasıyla yıkıldım ama sonuçta kriz anlarını kâra dönüştürmezsem yuh olsun bana değil mi?"

Fatih ona doğru silah tutan Enis'e aldırmadan dişlerinin arasından tısladı.

"O yüzden Rüya'yı burada tuttun. Bana haber vereceğini biliyordun," diyen Fatih aynı anda Rüya'nın da homurdandığını işitti.

"Ben bunca yıl şans eseri mi yaşadım zannediyordun? Ha bu arada şans demişken," diyen Adem, yanan kulübeye doğru bir bakış attı. Sonra da Fatih'in kafasına nişan alan Enis'ten güç alarak devam etti. "Sen ölmediğine göre o kulübe nasıl patladı? İçeri giren kimdi?"

Bu soruya yerde yatan Mustafa, acı çeken sesiyle cevap verdi.

"Fatih'i iyi yetiştirmişsin şerefsiz herif... Seni senden iyi tanıyor..."

Mustafa zorla konuşmuştu ama gözlerini ona dikmiş bakan Leyla'dan güç aldığı ortadaydı. Buradan sağ çıkacaklardı. Başka yolu yoktu.

Mustafa'nın düşüncelerini Enis'in o rahat sesi bozdu.

"Çekirgenin hikâyesini bilen var mı? Hani şu üçüncü sıçrayışında kazığa oturan çekirgenin?"

Enis'in bu sözü üstüne Fatih dişlerinin arasından tıslad ı.

"Az daha oyalan, seni o kazığa ben oturtacağım!..."

Enis sırıtarak silahını şöyle bir salladı ve Asu'yu tutan adama doğru çevirdi.

"Üstün kirlenmeden yetişemediğim için bu kadar gerginsin biliyorum ama malum İstanbul trafiği."

1 Gün Önce - Sabah Saatleri

LODOS-Barut Reis kamara

Fatih'in hiçbir duygusu, yüzünden anlaşılmıyordu. Ama hafızasını yoklarken birçok şeyi yerine oturtmaya başladı.

Nihal teyzesini çok iyi sakladığı kliniğe, Adem Vahap'ın ulaşması bir tesadüf olamazdı. Hastaneye gelen adamın üç dört gün üst üste uğraması sonra bir daha görünmemesi İtalya'da kalış süresinin sınırlı olmasından olabilir miydi? Her yerden kaydı silinen ve hastaneye artık gelmeyen Asuman'ın izine de sadece Lodos gemisindeki Korsan'dan ulaşabileceğini sanıyor olabilir miydi?

Bir de o bacağından bıçaklanan adam...

Fatih, Asu'nun banyo penceresinden gördüğü maskeli yüzü hatırladı. Arkalarından gelmemiş, göz göze geldikleri anda adam geri çekilmişti. Neden?

Nedeni basitti. Adam peşinde olduğu kızın gemiye geleceğinden emindi.

Hafızasını yoklarken bir görüntü daha belirdi. Asu'yu gemiye getirdiği günün ertesi topallayarak mutfağa giren bir Tiryaki. O an ne konuştuklarını düşündü. Ne duymuş olabilirdi?

"Sevkiyatta acelemiz olmadığı için biz ne dersek diyelim yakın zamana yer ayarlayacaklarını sanmam. Arıza da yedek makinede olunca... En azından bir hafta alarga garanti görünüyor."

"Fransa'da baktırsak?"

"Riske girmeye gerek yok Korsan. Zaten Venedik Limanı'nda yük aktarma için sıra bekleyeceğiz."

Adem Vahap'ın Venedik'te yaptığı baskının sebebi ortadaydı işte. Enis bu gemiye bir tesadüf sonucu gelmemişti.

Dışarı çıkar çıkmaz da kısa bir süre duvara yaslandı. Öfkesini şimdi salamazdı. Gözünün kör olmasına izin veremezdi. Şimdi değildi. Şu anda değildi.

Cebinde olan Asu'nun telefonunu çıkardı ve ezbere bildiği numarayı arama kayıtlarından buldu.

"Asu?"

"Adem'in misafirleri geldi mi?"

"Korsan? Evet geldi?"

Fatih Rüya'nın sesindeki kuşkuyu sezse de şu anda onu aydınlatmayla vakit harcayamadı. Neredeyse cevabından emin olduğu soruyu sordu.

"İki kadın mı?"

"Nereden biliyorsun?"

Fatih dişlerini sıktı. Artık geriye yapılacak tek şey kalıyordu.

"Oraya geliyorum. Bana adresi ver."

Rüya'nın şaşkınlığı sesinden belliydi.

"Türkiye'de misin?"

"Değilim. Adres!"

"Fatih, neler oluyor oğlum?"

Fatih sonunda dayanamadı ve gürledi.

"Soru sorma Rüya!!! Ver adresi!!!"

"Tamam, şampiyon sakin. Adresle olmaz, Türkiye'ye gelince yaz bana konum atayım."

"Sen ne kadar daha oradasın ki?"

"Uzun sürebilir. Buradaki yaralının durumu ağır," dedikten sonra Rüya'nın sesi sanki telefondan uzaklaşmış gibi derinden geldi. "Fatih, bu kadınları tanıyor musun?"

Fatih'in vereceği cevap yüreğini yaktı.

"Evet. Yanındalar mı?"

"Yanımdalar ama... Kafam çok karıştı Fatih. Oturmayan bir şeyler var."

Fatih dişlerinin arasından tıslayarak cevap verdi.

"O oturmayan şeyleri oturtmaya geliyorum zaten oraya. Sen sadece onlara ve kendine iyi bak Rüya."

"Tamam. Merak etme ama..."

"Ama?"

Rüya'nın sesindeki kuşku daha da arttı.

"Fatih. Adem Vahap'a yaralı adamı buradan götürelim dedim, o bana lazım dedi. Bunların üçü bir arada olmalıymış. Kadınları tanıyorsan belki de bu adamı da tanıyorsundur?"

Fatih'in aklına hiçbir ihtimal gelmiyordu.

"Adı ne adamın?"

"Yusuf."

Fatih hızla hafızasını yokladı. Hayır. Yusuf adında birini hatırlamıyordu.

"Hatırlamadım ama sonuçta bir zamanlar benim de kırk ismim vardı. Sen fotoğrafını çekip at adamın."

Rüya'nın "Tamam," diyen sesini duyduktan sonra tam telefonu kapatacaktı ki endişeli sesiyle durdu.

"Biz ne zaman huzura ereceğiz Fatih?"

Derin bir soluk aldı.

"Az kaldı bücür. Sabret."

Telefonu kapattı. Hemen ardından gelen fotoğrafa baktı.

Emindi. Bu adamı tanımıyordu.

Fatih telefonu cebine koyarken mutfağa girdi. Aradığını bulamayınca aşçı yamağına seslendi.

"Tiryaki nerede?"

"Erzak ambarında, Korsan abi."

Fatih hızla ambarın yolunu tuttu. Hiç tereddüt etmeden sessizce ambarın kapısını açıp içeri girdiğinde Enis telefonda konuştuğu kişiye öfkeyle bağırıyordu.

"Senin ecdadını sikerim Adem Vahap! Kardeşimi öldürdüğün an Azrail'in olurum! O kadınlara dokunduğun an Azrail'in olurum! Yemin olsun babamın yarım bıraktığı işi tamamlarım!"

Fatih duyduğu şeylerle şekillenen gerçekler karşısında şok oldu. Enis de sanki Fatih'in varlığını sezmiş gibi döndü, Fatih'le göz göze geldi. Ve o anda yüzünde bir teslimiyet ifadesi oluştu. Fatih'in her şeyi anladığının farkına vardı. Parmağını dudağına götürüp susmasını işaret ettikten sonra telefonu hoparlöre aldı.

Adem Vahap'ın mide bulandıracak kadar duygusuz sesi ambarın içinde yankılandı.

"Sana aylardır süre tanıyorum Enis! Kardeşinin canını seviyorsan bana kızımı getir dedim! Şimdi bana duyarlı abi havaları kasma!"

Fatih'in kaşları iyice çatıldı. Gözleri Enis'te Adem Vahap'ın konuşmasını dinlemeye devam etti.

"Dua et, Mustafa karısı ve kızı uğruna senin yapamadığını yapsın. Bana kızımı getirsin. Belki o zaman imana gelir kardeşini salarım."

Enis sinirden titreyerek gözlerini Fatih'ten çekti ve sakalın kapladığı yüzünü öfkeyle sıvazladı.

"Eğer Yusuf'a dokunursan..." diye cümlesine başlamıştı ki Adem Vahap'ın kin kusan sesi onu böldü.

"Gerçi, hayatımı siken savcının oğlunu neden serbest bırakayım? Karımı ayartan savcının oğlunu neden serbest bırakayım? Bir taşla üç kuş vurmak varken, neden yıllarca kızını kızım sandığım savcının oğlunu serbest bırakayım?!!!"

Fatih'in kanı dondu. Duyduklarını yerine oturtmakta zorlanmazdı aslında, eğer bu kadar büyük bir şok yaşamasaydı.

Enis'in titreyen sesiyle kendine gelmeye çalıştı.

"Ne saçmalıyorsun lan sen?"

"Bana bak süt bebesi. Bana oradan ahkâm keseceğine, kızımı Mustafa'dan önce bana ulaştır. Hanginiz önce davranırsa, sevdiğinin hayatını kurtarır. Asuman'ı sen getirirsen kardeşin, Mustafa getirirse karısı ve kız kardeşi kurtulur."

Telefonu kapatmadan da gayet keyifli şekilde devam etti.

"Ne saçmaladığımı da götün yiyorsa Fatih'e sorarsın. Savcı Suat'ı iyi tanır. Sonuçta karımın sevgilisini bulan kişi kendisi."

Telefon sessizliğe gömülürken aynı sessizlik ambara da hâkim oldu. Fatih düşünmeye, taşları yerine oturtmaya çalıştı. Savcı Suat. Adem'in verdiği bir bilgiyle ulaştığı, tüm tezgâhlarını çökertmeye yakın olan Savcı Suat. Adamı kendi elleriyle Adem Vahap'a teslim etmişti. Bu da demek oluyordu ki...

"Babamı yazlık evden kaldıran sensin?"

Enis'in sesiyle kendine gelen Fatih yıktığı hayatların ağırlığı altında ezildi.

Enis'i ilk defa bu kadar ciddi ve yıkılmış görüyordu. Bakışlarından, cevap vermesine gerek olmadığını anladı. Enis ellerini yüzüne kapatıp sıra sıra dizilmiş tahta sandıkların dibine çöktü.

Fatih hâlâ ayakta, şoke olmuş halde duruyordu. Açıklığa kavuşan konuları buz gibi sesiyle ortaya sermeye başladı.

"Senin baban Nihal teyzenin sevgilisiydi... Beyza'nın da babası..."

Enis şok olmuş halde Fatih'e döndü.

"Kimin?"

"Beyza..." diyen Fatih buruk şekilde gülümsedi. "Bir zamanlar âşık olduğum kız. Adem Vahap'ın büyük kızı. Kardeşin... Adem Vahap'ın öldürdüğü kardeşin."

Enis öfkeyle yerinden fırladı. Fatih'in yakasına yapıştı.

"Yani sen şimdi bana, hem babamın hem de bilmediğim kardeşimin ölümüne sebep olduğunu mu söylüyorsun?"

Fatih yakasındaki eli hiç çekmedi.

"Savcı Suat, Adem Vahap'ın peşindeydi. Tezgâhını çökertip onu hapse attırmanın derdindeydi. Benim görevim de Adem Vahap'ın düşmanlarını avlayıp, ona teslim etmekti."

Sonra acılı gözlerini Enis'e çevirdi.

"Beyza'nın ölüm fermanını ben imzalamışım. Babanı öldürmesinin sebebi işini bozması değilmiş."

Enis'in elleri yakasından çözülüp iki yana düştüğünde bile Fatih yaşadığı buz gibi şokun etkisinden çıkamadı. Ama yüreğine yeni çöreklenen bu vicdan azabıyla boğuşmayı bir kenara bırakması gerekiyordu.

"Ama bu hesabı görmeden önce yapmamız gereken şeyler var. Önce senin kardeşini ve Barut'un sevdiklerini o şerefsizden kurtarmamız lazım. Sonra ben Adem'i öldürüp Asu'yu kurtaracağım, ardından silahı sana veririm, kafama sıkarsın."

Bu söylediğinde çok ciddiydi Fatih. Bu işi ya Enis yapacaktı ya da kendisi...

Ama Enis'in "O herif bir şekilde işini görecek adam bulurdu... Tıpkı kardeşimi ve beni tuzağına çektiği gibi... Tıpkı beni kardeşimle tehdit edip kıskıvrak yakaladığı gibi," diyen sesi o kadar çaresizdi ki... Fatih o an anladı. Bu adam aylar boyunca onlara rol yapmıştı. Rol yapma gereği duymuştu.

Fatih cebindeki telefonu çıkardı ve Rüya'nın gönderdiği fotoğrafı Enis'e gösterdi.

"Kardeşin bu mu?"

Enis göz ucuyla baktığı fotoğrafı idrak ettikten sonra telaşla Fatih'e baktı.

"Yusuf! Bunun sende..."

Daha cümlesini tamamlayamamıştı ki Fatih sözünü kesti.

"Merak etme, kardeşin emin ellerde. Ben de nerede olduklarını biliyorum."

"Nereden biliyorsun?!"

Fatih telefonu Enis'in elinden çekip cebine koydu.

"Fazla vakit kaybettik Tiryaki. İşe koyulma vakti geldi."

Enis, Fatih'in yakasına yapıştı.

"Korsan! Sana nereden biliyorsun dedim?!"

Fatih sıkıntıyla göz bandını okşarken cevap verdi.

"Adem Vahap'ın ölmesini istemediği insanları tedavi ettirdiği doktoru tanıyorum."

"Ve bu doktor?..."

"Güvenilir. O da Adem Vahap'ın kurbanlarından biri diyelim. Kardeşini de o tedavi ediyor. İşinde iyidir, bunu bil ve rahatla. Şimdi..." diyen Fatih Enis'e baktı. "Düş peşime. Her şeyi Mustafa ve Asu'ya anlattıktan sonra Türkiye'ye gidiyoruz. Havaalanına da Türkiye'ye de ayrı ayrı gireceğiz. Rüya bana konum atınca sana yollarım. Adem şerefsizi işini asla şansa bırakmaz."

Enis başını salladıktan sonra Fatih'in ambar kapısına gidişini izledi. Tam çıkacakken seslendi.

"Fatih!"

Fatih döndü.

"Yaptığım her şey için üzgünüm."

Fatih buruk şekilde gülümsedi.

"Ben de Enis."

Sonra çıktı.

Günümüz – Ağva/Ormanlık alan

Adem Enis'in sözüne hiç şaşırmamıştı sanki. Gözü kızında dolaşırken, "İnsanoğlu, öz kızı bile ona ihanet ederken, düşmanının oğlunun ihanetine şaşıramıyor takdir edersiniz ki."

Sonra bıkkın şekilde başını sallayarak Enis'e döndü.

"Elbette bu ihtimali de düşündüm Enis. Sonuçta sen

babanın oğlusun." Adamlardan birine işaret verirken devam etti. "Siz babanızın oğlusunuz."

İşaret ettiği adam Yusuf'un yattığı mezara girip onu çıkarırken bütün gözler o tarafa döndü. Mezardan çıkarılan genç adam bir ölüden farksızdı.

Adem iç çekti.

"Kaç ay oldu kardeşini görmeyeli Enis?"

Fatih hızla Enis'e bakınca, adamın yüzünün acıyla nasıl kasıldığını gördü. Her şeye hazırlıklı olabilirdi ama bu gördüğü manzarayı kaldırmakta zorlandığı belliydi. Sıkılı yumruklarından, çenesinden, bedeninden...

Gözü kardeşinde, dişlerinin arasından tısladı.

"Lodos'a katılmadan bir ay önce."

Asu duyduğuyla vücudundaki tüm gücün bittiğini hissetti ve dizlerinin üstüne çöktü. Bu canavarın kızı olamazdı. Bunca hayatı yok eden adamın kızı olamazdı...

Adem Vahap'ın korkunç sesi, Asu'nun düşüncelerini onaylar gibi yankılandı.

"Neden bu drama üzülemiyorum biliyor musun kızım?!"

Asu irkildi. Babasının ona dikilen gözlerinden tiksindi. Sekiz senedir görmediği adamın varlığıyla boğuldu.

"Çünkü bu adamın babası senin anneni benden aldı!!! Yıllarca ben bu adamın kardeşini kızım sandım!!! Ama sen bunları zaten biliyorsun değil mi?"

Asu bu haberi gemide ilk duyduğu an hissettiklerini tekrar hissetti. Bir kere daha kıskanmıştı ablasını. Kardeşi için canını tehlikeye atan bir adamın kardeşi olamadığı için kıskanmıştı. Ölmüş bile olsa Beyza en büyük aşka, en cesur abiye sahipti. Asu'nun ise elinde sadece ölüm saçan bir baba vardı. O canavar baba ise hâlâ ölüm saçmaya devam ediyordu.

"Şimdi şu ormandaki her ağacın altında bir adamım pusuya yatmış, benden gelecek tek bir emri bekliyor ve bana ihanet eden üç adamın çocukları da şu an elimde!!!"

Adem son cümlesini söylerken gözleri Enis, Yusuf ve Fatih'te dolaştıktan sonra Rüya'da durdu. Bir anda ortama ölüm sessizliğini aratmayacak bir sessizlik hâkim oldu. Herkes dehşet içinde bu adama bakarken bir tek Enis rahattı.

"Bir kere daha bak Adem Vahap. Kim kimin elinde?"

Adem kısık gözlerle önce Enis'e baktı. Ne demek istediğini anlamaya çalışırken gözleri ağaçların arasından çıkan emniyet güçlerine takıldı. O anda da hemen yanındaki adamının silahını kaptığı gibi Asu'nun üstüne nişan aldı.

"Öldürürüm Asuman'ı!"

Fatih gözünü bile kırpmadı.

Diğerleri de bu tepkiyi beklemediği için kaskatı kesilmişlerdi. Ama Asu buna hiç şaşırmamıştı nedense. Aksine içine bir rahatlık yayıldı ve gözlerini sevdiği adama dikti.

"Korkma. Bir bok yapamaz."

Fatih ise o kadar sakin değildi. Elindeki silahla Adem Vahap'ın tam kalbine nişan alırken hırladı.

"Ben izin vermezsem yapamaz."

Ve Fatih tereddüt etmeden silahını ateşledi.

Adem yüzünde dehşet dolu bir ifade ile önce dizlerinin üstüne, sonra da geriye doğru devrildi.

O andan sonrası cehennemdi. Polisleri hedef alan Adem'in adamları silahlarını ateşleyerek geri kaçmaya çalışırken, polisler de karşılık veriyordu. Gecenin karanlığında masumlar, katillerle karışmış, kim ak kim kara belli olmuyordu.

Fatih korku ve dehşetle kendini Asu ve hemen arkasında duran Rüya'nın üstüne atarken haykırdı. "Diğerlerini koruyun!!!"

Hızla Mustafa ve Leyla'nın üstüne kalkan olan polislerle içi rahatladı.

Enis de Naz'ı, Yusuf'un olduğu yere doğru iterek yere devirdi ve üstlerine kapandı. Gövdesinin sağ tarafının altında kalan Naz'ın homurdanmalarıyla kaşlarını çattı.

"İnşallah söylemeye çalıştığın şey önemlidir."

Kız başını sallayınca Enis elini Naz'ın ağzındaki banda götürdü. Tam açmışken çok yakınından geçen kurşunla iyice kızın üstüne kapandı ama silah sesleri Naz'ın tıslamasını bastıramadı.

"Kalksana lan üstümden!"

Enis iç çekti.

"Ooo. Gerçekten bayağı önemli bir şeymiş."

Barut Reis'in kardeşi bir leydi olacak değildi ya.

Asu ise üstünde yatan adamın kalp atışlarını büyük bir minnetle karşılarken aklına kötü son getirmemeye çalışıyordu. Birkaç metre ötesinde babası olacak canavar kan revan içinde yatıyordu ve onu öldüren sevdiği adamdı.

Diğer tarafta Leyla dünyadan habersiz ve sebebini bilmediği şekilde kan revan içinde yatıyordu. Mustafa yaralanmıştı, ölüp ölmeyeceğini bilmiyordu. Asu hiçbir şey bilmiyordu.

Tek bildiği sevdiği adamın hayatta oluşuna şükrettiğiydi.

Bir süre sonra silah seslerinin yerini, ambulans sesleri aldı. Fatih damarlarında dolaşan adrenalinin hâlâ çağladığını hissediyordu. Uzun bir geceydi ve dostu karısına kavuşamadan yere serilmişti. Karısı ise...

Başını kaldırdığı an ona gülümseyerek bakan Leyla'yla göz göze geldi. Polis ağzındaki bandı açmış olmalıydı. Üstünde onu korumaya alan polisi işaret ederek mırıldandı Leyla.

"Barut bu adamı öldürmeden üstümden alsalar iyi olacak..."

Fatih bu söze kahkaha atabilirdi... Leyla tekrar kendinden geçmeseydi.

Hızla sağa sola baktığında yerde serili birkaç adam ve üç metre ötesinde yatan Adem Vahap'ı gördü. O sırada paramedikler ellerinde sedye ve çantalarla onlara doğru koşuyordu. Mustafa ve Leyla'nın ilk müdahaleleri hızla yapılmaya başlanmıştı. Rahatladı.

Ayağa kalkıp Rüya'nın ellerini ve ağzındaki bandı çözdüğünde Rüya kollarını boynuna doladı.

"Kurtulduk."

Asu bu manzaraya da kıskanarak baktığını fark edince bakışlarını kaçırdı. Bu ara ne kadar da kıskanç olmuştu.

Yavaşça ayağa kalkmaya çalışırken kolundan tutulduğunu fark etti. Başını çevirdi ve o tek mavi gözün içinde kendini kaybetti.

"İyi misin?"

Sadece başını sallayabilmişti. O an söyleyecek tek kelime bulamadı. Bakışlarını etraftaki karmaşada gezdirirken iki sağlık görevlisinin babasının ağzına soluk maskesi bağladığını gördü ve kanı dondu.

"Ölmemiş..." diye fısıldadı.

Fatih yavaşça başını Adem Vahap'a çevirdi. Ölememişti. O an ruhunu ele geçiren geçmişin acısıyla yere yığıldı.

Babasının intikamını almaktan Asu için vazgeçmişti. Annesinin intikamını almaktan Asu için vazgeçmişti.

Beyza'nın intikamını almaktan Asu için vazgeçmişti. Asu için bu adamı öldürmekten vazgeçmiş, yine Asu'yu öldürecek korkusuyla adamın kalbine, hiç düşünmeden, tereddüt etmeden kurşunu sıkmıştı ama başaramamıştı işte.

Yanağında hissettiği parmaklar ne yapıyordu ki? Yanağını mı okşuyordu? Yoksa... vicdanından kopup gelen gözyaşlarını mı siliyordu? Ağlıyor muydu?

En çok kime ağlıyordu sahi?

Etrafı ölüm kokuyordu. Kan kokuyordu. Leyla'ya baktı. Tam da şu anda can veriyor olabilir miydi? Onun yüzünden... Sonra Mustafa'ya baktı. Karısını kurtarmak için onca yolu gelen adam, nefes almakta bile zorlanıyordu. Neden?

"Benim yüzümden..." diye fısıldadı.

Boynuna dolanan Asu'nun kolları üstünden üçüncü kişiye baktı.

Tüm acının, tüm belaların sebebine... Hâlâ nefes alan adama.

Adem Vahap'ı suçlamaya hakkı yoktu. Eğer Savcı Suat'ı bulup ortaya çıkarmasaydı bunlar olmayabilirdi. Neden suçluyordu ki Adem Vahap'ı?

Ne sevmeyi bilmiş, ne korumayı bilmiş biri kendinden başka kimi suçlayabilirdi ki?

O sırada uzaklardan gelen o sese tutunmaya çalıştı. Bu kıza duyduğu nefreti yeniden hissetmeye çalıştı. İhtiyacı vardı o nefrete. Karanlıkta kaybolup gitmemek için ihtiyacı vardı.

Çünkü diğer duygu onu terk edeli çok olmuştu.

En son o gün akşam saatlerinde geleceğe dair ufak bir umut hissetmişti, şimdi o umut da kalmamıştı. Alınamayan intikamın pençelerinde yok olup gitmişti. Tekrar

sekiz senedir içinde kavrulduğu karanlığa doğru sürüklendiğini hissetti. Çaresiz, yalnız, kimsesiz.

Arkasında o kadar ölüm saklayan bir geçmişin umudu öksüz değil miydi zaten?

Boynundaki kollar yavaşça çözüldü. Kucağında hissettiği sıcaklık yerini buz gibi gece ayazına bıraktı. Uzaktan gelen sesler yakınlaştı.

"Fatih. Yapma bunu. Bana bak... Sen güçlüsün yapma. Bak herkesin sana ihtiyacı var. Asu çok kötü oldu. Korkutuyorsun kızı. Hadi be kardeşim. Yapma şunu."

Rüya'nın yalvarışları arasında bakışlarını Adem'den çekip Rüya'ya çevirdi.

"O... Bizim ailemizi öldürdü."

"Biliyorum..."

"Ama ben onu öldürmeyi başaramadım."

"Çünkü sen katil değilsin."

Fatih gökyüzüne bir feryat bırakarak haykırdı.

"Olmalıydım!!! Sekiz sene lan, sekiz sene ben o karanlık içinde yaşadım! Her gün öldüm. Her sabah yeniden dirildim! Sırf akşam tekrar ölmek için!!! Ben o adamı öldürmek için geri çıktım o karanlıktan Rüya! Şimdi ne yapıcam kızım ben? Ne yapıcam?! Yine mi karanlık lan! Yine mi!!!"

Fatih haykırdıkça kendine geliyordu. Yumruklarını toprağa vurdukça acıları harlanıyordu ama bir yandan da o cerahati dışarı atıyordu. Bunu anlayan Rüya hiç ses etmedi. Kardeş gibi sevdiği adamın kafasını göğsüne çekip doya doya ağlamasını dinledi.

Ta ki...

"Fatiiiiiiih!!!"

Asu'nun haykırışı tüm geceyi ve sağa sola koşturan insanları bir anlığına dondurdu. Fatih sesin geldiği yere

baktığında Asu'nun, elindeki silahı Adem Vahap'a doğrulttuğunu gördü.

Kımıldayamadı.

"Bana canavarın kızı demiştin sekiz yıl önce! Hatırladın mı?!"

Cevap veremedi.

"Haklıydın! Sen benim için bu şerefsizi öldürmekten vazgeçtin! Ama ben vazgeçmiyorum! Bak, ben sevdiklerinin intikamını alırken izle ve o çıktığın karanlığa sakın geri dönme!!!"

Fatih için zaman durdu. Karanlık her yanını sardı. Sadece elinde silah tutan Asu kaldı geriye.

Asu parmağını tetiğin üstüne yerleştirirken etrafındaki tüm sesleri yok saydı. Hissettiği soğuk metal yavaş yavaş aşağıya inerken sevdiği adama veda etti. Sevdiği adam intikam diye kavrulsa da katil olmayı kaldıramazdı. Bunu, Asu'nun canına karşılık intikamından vazgeçerek göstermişti. Ve yine sırf Asu'nun hayatı uğruna Adem Vahap'a ateş ederek...

Kendisi ise babasını öldüren bir kız olarak devam edecekti hayatına bundan sonra ama... Ama Adem Vahap bir baba değildi öyle değil mi? O bir canavardı. Ve kendi de canavarın kızı.

Gözlerini kapattı ve parmağını tetiğin üstünde hareket ettirdi.

Silah patladığı anda da kendini yerde buldu.

Soluk soluğa etrafa bakarken Fatih'i tam tepesinde gördü. Öfkeli. Manyak. Korkutucu!

"Ne yapıyorsun lan sen?! Ben sevdiklerimin intikamından senin özgürlüğün için vazgeçmişken, senin canın uğruna o kurşunu sıkmışken sen ne yapıyorsun lan!"

Asu o sevdiklerinin kimler olduğunu çok iyi biliyordu. Teslim olmuş gibi gözlerini kapadı. Elindeki silah biri tarafından alınırken de açmadı. Üstündeki adam kalkarken, yaralılar sedyelerle taşınırken, Fatih'in öfkeli soluğu yanı başında ona eşlik ederken de açmadı.

Çünkü gözlerini açıp yıkılmış ve karanlığa gömülmüş bir adam bulmaktan korkuyordu.

Tam o sırada sessizliği yabancı bir erkek sesi böldü.

"Enis Komiser'im, yaralılar ambulansa taşındı ve Yusuf Komiser'im de kendine geldi ama hâlâ bilincini toparlayamıyor."

Fatih duyduğunu anlamaya çalıştı.

Komiserim mi? Enis mi?

"Sağ ol Bülent Komiser'im."

Enis'in sesi heyecanlı ve telaşlı çıkmıştı ama bu duygusallık Fatih'i durdurmadı. Kanında kaynayan öfkeyle fırladı. Bu kadar yaşanılanın acısı birinden çıkmak zorundaydı değil mi?

"Komiserim mi dedi o?"

Enis önce şaşırdı ama yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

"İstanbul Emniyet Kaçakçılık Şubesi'nden Başkomiser Enis Doğulu."

Fatih, Enis'in suratına okkalı bir yumruk salladı.

Yumruğun arkasından da orada duran polis tarafından yakalandı.

"Fatih Baturhan?"

Fatih sadece baktı.

Polis devam etti.

"Sahte kimlikle kanun dışı eylem yapmaktan ve Adem Vahap Pusat'ı yaralamaktan seni tutukluyorum."

Asu kâbus gibi gecenin içinde bir şeyler anlamaya ça-

hışırken, Rüya korkuyla ellerini ağzına götürdü.

Fatih ise gözünü Enis'e dikmiş, bileklerine kelepçe takılırken bile çekmemişti.

Öyle uzun bir geceydi ki... Ve Fatih'in aklı, ruhu öylesine yorgundu ki... O kadar kaybolmuş hissediyordu ki.

Çocukluğunu da yanına alıp çekip gidebilse ya...

Arka arkaya üç tane ambulans geceyi yaran siren sesleriyle hastanenin acil kapısından içeri girdi. Hemen arkasından hastane bahçesine giren polis arabası daha durmamıştı ki Enis içinden fırladı. Yaşanılan geceden bir can kaybı olmadan kurtulmak için dua ederek kapıları açılan ambulanslara doğru koştu.

"Dört yaralı; ikisi ağır, koma halinde. Kadın yaralının da hayati değerleri düşük. Orta yaşlı adam için tutuklama emri var, güvenlik İstanbul Emniyeti tarafından sağlanacak."

Sonlara doğru soğukkanlılığını kaybeden Enis bağırarak devam etti.

"Acele edin! Hiçbiri ölmeyecek!"

Enis ne yapacağını bilemez halde sedyelerin arkasından baktı. Kardeşine bir şey olursa, hastaneye girip Adem Vahap'ın fişini kendisi çekecekti.

"Rüya Asarlı ve Fatih Baturhan'ı merkeze aldık Komiser'im. Sorguya çekelim mi, siz mi geleceksiniz?"

Enis dağılmış halde polis memuruna döndü.

"Beni bekleyin. Kimse yanlarına girmeyecek."

Cümlesi bitmişti ki hastane bahçesine giren diğer polis otosundan çıkan iki kadına baktı. İkisi de büyük bir telaşla hastaneye doğru koşarken Enis'i görmemişlerdi bile.

Enis dağılmış halde olan Asu'ya, acı ve öfkenin daha da tehlikeli gösterdiği Naz'a bakarken sordu.

"Rüya ve Fatih avukat istediler mi?"

"Hayır Komiser'im. Zaten Fatih Baturhan tek kelime

etmedi. Rüya Asarlı ise hastasının durumunu sorup durdu."

Enis şaşkın halde döndü.

"Hastası?"

"Yusuf Komiser'imden bahsediyor sanırım. İlk tedavisini yapıp kurşunu çıkaran oymuş."

"Demek Fatih'in bahsettiği doktor oymuş," diye mırıldanan Enis yorgunlukla gözlerini yumdu. "Anladım. Sen merkeze git. Ben de Yusuf'un durumunu anlayıp geçerim."

Emri alan polis memuru aracına dönerken Enis hastanenin kapısına doğru yürüdü.

Hastanelerden nefret ediyordu Asu. O cayır cayır amonyak kokan dezenfektanlardan, her bir köşede bambaşka acıya bürünen insanlardan, bir yerde sevdiğini ölümün kollarına teslim eden insanın yürek yakan çığlıklarından...

Hayatında ilk defa hastanenin soğuk yüzüyle karşılaştığında on altı yaşındaydı. Canının yarısını denize kurban verdiği, annesinin evlat acısıyla parçalandığı günün ertesi...

Ablasından sonra sevdiği adamı da kaybetme korkusunu iliklerine kadar hissetmişti o gün. O koridorların her köşesine sığınmış, hastane duvarları Kudüs ağlama duvarına dönmüş, dualarına dualar eklemişti. Ama olmamıştı. Hayata tutunan Fatih, kalan tek bakışıyla yakıp yıkmıştı onu. Hastane kokusu, ruhunun yanık kokusuyla karışıp dövme gibi işlemişti hafızasına. Şimdi de kendi yaktığı hayatların kokusu eklenince...

Sahi, bir insanın acıya katlanma eşiği ne kadardı?

Asu adım atacak gücünün kalmadığını hissedip, duvara yaslandı. Merdivenleri çıkmak zorken, o koridoru dönmek daha da zor geldi. Birkaç derin soluk aldıktan sonra doğruldu ve köşeyi döndü.

Naz acıdan iki büklüm kalmış, ameliyathane kapısının tam karşısına çökmüştü. Naz'ı izledi, izledi... Kolay değildi. Canı, kanı ağabeyi iki saattir ölümle pençeleşiyordu.

Ağır adımlarla vicdanını sızlatan kızın yanına doğru yürüdü. Başını hafif yana çevirip ona bakan kıza gülümsemek istedi, umut vermek istedi ama kendinde olmayan bir şeyi başkasına vermek o kadar zordu ki... Yine de denedi.

"Leyla, Mustafa'yı ve seni sorup duruyor. Sakinleştirici verdiler ama..."

"Şu anda Leyla'nın gözlerine bakamam."

Naz güçlü kalmaya çalışarak yumruklarını sıktı. Dağılmamalıydı. O Çakır Kaptan'ın kızı, Barut Reis'in kardeşiydi. Jandarma Hatice'ydi onu emziren. Hayır. Yıkılmamalıydı...

Asu kızın yanına çökerken mırıldandı.

"Şükür ki bebeğini kaybetmedi."

Teselli vermek istiyordu. Onca yaşadığına, onca acısına rağmen, bu insanların başına her gelen şeyden sorumlu olmasına rağmen teselli vermeye çalışıyordu. Ama Naz'ın sesindeki çaresizlik bunun boş çaba olduğunu o kadar iyi göstermişti ki ona.

"Bu müjdeyi vereceği kocası şu anda ölümle savaşıyor ama" dediğinde Asu'nun yüreğine katlanılması zor bir ağırlık çöktü. Sadece "Üzgünüm," diye fısıldayabildi.

Naz başını hafifçe sallayıp duvara yaslarken yorgun sesle mırıldandı.

"Kimse seni suçlamıyor Asu. Abim ve Leyla, bir zamanlar onlara yardım eden dostları için yaptılar ne yaptılarsa."

Asu "Ama sen..." diye başlamıştı ki Naz asabi bir şekilde ona döndü.

"Ve ben de Fatih için her şeyi göze alırım. Neden biliyor musun?"

Bilmiyordu Asu. Tek başına, kaçak olarak bir ömür sürdükten sonra hem nasıl bilebilirdi ki?

Naz devam etti.

"Çünkü benim abimin ikinci ailesi onlar. İkinci evi Lodos. Ayrıca biliyorum ki bugün bir şeye ihtiyacım olsun, abimin yetişemediği yerde Fatih yetişir. O sebeple sen kendini suçlayıp durma."

Asu ne diyeceğini bilemez halde karşısındaki kıza bakarken Naz aklına gelenle yüzünü ekşitti ve devam etti.

"Bi de kızum, sana Allah en büyük cezayı böyle bir babayla vermiş zaten. Seni o adamdan kurtarmak hepimize farzdur."

Tüm yaşananlara rağmen Asu bu bakış açısına gülümsedi. Bu kızı on kız arasında görse, Barut Reis'in kardeşi olduğunu anlardı. Anlardı da... Naz ne derse desin, bu insanların yüzüne bir daha nasıl bakacaktı işte onu bilmiyordu.

Zaten bakmana gerek kalmayacak, diye düşündü. *Gideceksin.*

Babası iki kat aşağıda, kapısında polislerin beklediği bir ameliyathanede yaşam ile ölüm arasında gidip geliyordu. Belki o haliyle kimseye zarar verecek değildi ama hastane çevresinde bekleyen köpekleri için aynı şeyi söyleyemezdi. Eğer burada kalırsa, bu insanlara yakın olmaya devam ederse bir daha bu kadar şanslı olmayabi-

lirlerdi. Ama son görevlerini yerine getirmeden de çekip gitmek istememişti.

Mustafa'nın ve Leyla'nın iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Yusuf'un iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Fatih'in...

Derken düşünceleri yüreğindeki yangını harladı. İçindeki taşmaya hazır korkuyu, sevdayı, endişeyi gün yüzüne çıkardı. Parmaklıklar hiç yakışmazdı ki sevdiğine.

İşte bu sebeple de Enis'le son bir konuşma yapması gerekiyordu ki, iyi insan lafının üstüne gelmişti. Ya da iti anmıştı ama çomağı hazır değildi. Emin olamadı.

"Durum ne?"

Sıkıntıyla yanına gelen adama bakıp başını tekrar geri yaslayan Naz'ın, kısacık bir cümle kurmaya bile hali yok gibiydi.

"Bilmiyoruz."

Asu öyle hak veriyordu ki ona. Onun da Mustafa gibi bir ağabeyi olsa ve hayatından endişe etse bu kadar güçlü kalır mıydı?

Kalırdın, diye fısıldadı içinden bir ses. *Daha kötülerine sabır göstermedin mi?*

Enis'in de yorgun göründüğünü fark eden Asu, onca zaman bu adamın gerçek yüzünü görmediklerini anladı. O da ağabeydi. Üstelik ablasının ağabeyiydi ve erkek kardeşi için dünyayı yakmaya kalkmıştı.

Ağlamamak için direndi. Onun kimseye ihtiyacı yoktu. Duygularını saklamaya çalışarak Enis'e baktı.

"Yusuf nasıl?"

"Ameliyatı sürüyor. Bünyesi fazla zayıf düşmüş."

"Rüya da girdi mi ameliyata? İlk tedavisini o yapmış sanırım..."

Enis kısa bir an durakladıktan sonra kaşları çatık halde cevap verdi.

"Rüya Asarlı gözaltına alındı."

Naz hızla kafasını çevirdi. O güçsüz halinden eser yoktu şimdi.

"Gözaltına mı alındı? Sen mi verdin bu emri?"

"Evet."

Hiddetle ayağa kalkan kız, sarı saçlarını sinirle arkaya iterek Enis'in karşısına dikildi.

"O kız olmasa senin kardeşin ölmüştü! Sizin köyde iyiliğe böyle mi teşekkür ediliyor pabucumun komiseri?!"

Enis de en az Naz kadar dik bakışlarla karşılık verdi.

"Bir suçlunun yardımcısıysan, onun ayak işlerini yapmışsan, ona hizmet etmişsen evet. Aynen böyle teşekkür ediliyor! Hak ettiğin verilerek!"

Asu bu cevaba yutkundu. Görmek istemediği şeyler yavaş yavaş gün yüzüne çıkmaya başlıyordu. Yenilgiyi kabul eden bir tavırla fısıldadı.

"Fatih'in tutuklama emrini de sen verdirdin... Babanın intikamını aldın..."

Enis hiç tereddüt etmeden Asu'ya baktı.

"İntikam gibi bir derdim olsaydı, babanı seneler evvel bulup gebertmiştim. Ben adaleti sağlamak için bu mesleği seçtim Asu. Bir suçluyla üç beş ay bir gemide yaşadım diye ona ayrıcalık yapmam. Tekrar geçmiş olsun."

Naz'ın nefret dolu, Asu'nun yıkılmış bakışlarına aldırmadan döndü.

Asu, Naz'ın dişlerinin arasından hırladığını işitti.

"Ağzına sıçtığımun kobeli!"

Tam o sırada ameliyathanenin kapısı açıldı ve bir hemşire telaşla dışarı fırladı.

Naz ve Asu panikle hemşirenin yolunu kestiler.

"Abim nasıl? Ne oluyor?!"

"Mustafa Şiviloğlu'nun kardeşi misiniz?"

"Evet."

"Size fazla bilgi veremem. Ameliyat devam ediyor, bu kadarını bilin yeter."

"Peki siz nereye koşturuyorsunuz böyle?! İçerde ters giden bir şey var belli!!!"

Hemşire cevap vermeyip uzaklaşırken Naz dizleri titreyerek duvara tutundu. Asu hızla Naz'ın koluna girdi.

"Başka bir şey vardır. Ameliyat devam ediyor dedi duydun. Kötü bir şey olsa..."

Asu'nun sesini hastanede yankılanan anons bıçak gibi kesti.

"Genel Cerrah Zeki Başaran, acilen birinci ameliyathaneye! Genel Cerrah Zeki Başaran, acilen birinci ameliyathaneye.!"

Dünya Asu için sallandı. Ne hissedeceğini, ne düşüneceğini bilemeden gözlerinden akan yaşlara yabancılaştı. Bu duygu üzüntü değildi, isyan değildi. Bu duygu... Özlemdi.

Son trene yetişemeyip arkasından bakmak gibi bir şey... Hiç tatmadığı şefkate... Babalığa... Sıcaklığa... İmkânsız kadar az olan ihtimalin o âna kadar içinde yaşadığını fark ederek daha da sarsıldı. Nefret ettiği adam onun babasıydı.

"Baban birinci ameliyathanede değil mi?"

Naz'a duygudan yoksun şekilde baktı.

"Evet."

"Belki de o kadar kötü değildir."

Asu buruk şekilde gülümsedi.

"Bunun dua mı beddua mı olduğunu bilememek ne kadar acı değil mi?"

İki kadın birbirine bakarken ameliyathanenin kapısı bir kere daha açıldı. Bu sefer çıkan kişi hemşire değil, doktordu.

Kadınların soru sormasına fırsat vermeden yanlarına gitti.

"Mustafa Şiviloğlu'nun yakını mısınız?"

"Evet, kardeşiyim..." diye fısıldayan Naz, doktorun yorgun ama huzur veren gülümsemesiyle ağlamaya başladı.

"Kurşun çıkarıldı, kanama durduruldu. Hastanın durumu stabil. Bir süre yoğun bakımda kalacak, daha sonra görebilirsiniz. Geçmiş olsun."

Naz sadece başını sallayabildi, sonra da Asu'ya sarılarak hıçkırıklarını salıverdi.

Asu da yüzünü kızın omzuna gömerken kendini bıraktı. Sonuçta o tuttuğu gözyaşları iyi bir şey için akıyordu. Acıtmıyordu. Yarayı kanatmıyordu. Göz pınarlarını kandırmak ne kadar da kolaydı.

Bir süre daha Naz'ın omuzlarında ağlamasına izin verdi, sonra hafifçe geri çekilerek yüzüne baktı.

"Biraz uyuman lazım..."

"İstersen seninle babanın ameliyat olduğu yerde bekleyebilirim."

Asu gülümsedi.

"Kaç gündür perişan oldun. Sabah Mustafa abinin de Leyla'nın da sana ihtiyacı olacak ve..." deyip duvardaki saate baktı. "Sabah olmak üzere..."

Naz bir kere daha itiraz edecekti ki Asu yanından geçen hemşireyi durdurdu. Naz'ı göstererek "Ameliyat olan hastanın refakatçisi. Çok yorgun ve yatacak yere ihtiyacı var. İlgilenirseniz sevinirim," dedi.

"Elbette. Benimle gelin, boş bir odaya sizi yerleştirelim."

Naz teslim olmuş gibi soluğunu bıraktı.

"Tamam, ama bana ihtiyacın olduğu an haber veriyorsun."

"Ben iyiyim, merak etme."

İyiyim demişti demesine de bu sözle kimi kandırmıştı, işte onu bilmiyordu. Naz'ın arkasından kısa bir süre daha baktı ve deske yürüdü.

"Yusuf Doğulu kaçıncı katta?"

Hemşire bilgisayara bakıp cevap verdi.

"Yoğun bakım katında..."

Asu merdivenlere yöneldi. Yoğun bakım katına geldiğinde köşeyi dönen Enis'i görüp yanına koştu.

"Enis!"

"Asu? Mustafa..."

Asu hızla sözünü kesti.

"Mustafa abi iyi. Ameliyatı başarılıymış,"

Enis her ne kadar rahatladığını göstermese de yüz hatlarındaki anlık gevşeme onu ele vermişti. Asu bunu fark edip hafifçe gülümsedi, sonra ilgiyle ve biraz da endişeyle sordu.

"Yusuf nasıl?"

"Yoğun bakımda ama hayati tehlikesi kalmamış. Babanın ameliyatı da hâlâ devam ediyor sanırım."

Asu buna cevap vermedi. Sadece Enis'e baktı. Enis de bir cevap beklemiyordu zaten. İki insan karşılıklı durmuş ne diyeceklerini bilemeden bakıştılar, bakıştılar, bakıştılar.

Nihayetinde Enis bakışlarını çekti.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

İstemiyordu. Onun istediği...

"Fatih'i görmek istiyorum."

Enis bir soluk bıraktı ve hafifçe Asu'nun kolundan tuttu. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Hastane kapısından çıkana kadar da tuttuğu kolu bırakmadı.

Parmaklıklara diktiği gözünü kaç saattir kırpmadığını bilmiyordu bile.

Bir zamanlar sonunun bu parmaklıklar olduğunu düşünürdü. Su testisi su yolunda kırılırdı en nihayetinde ama... Sekiz senedir o kadar uzaktı ki bu hayattan. Şimdi geç gelen adalete karşı edecek tek kelimesi yoktu.

Evet, hiçbir cana kıymamıştı. Ama birçok cana kıyan Adem Vahap Pusat'a kılavuz olmuştu. Kaç kişiyi tutup karşısına getirmişti o şerefsizin? "Çok..." diye fısıldadı ve bunlardan biri de Suat Savcıydı. Beyza'nın babası.

Arkasına yaslanıp gözünü kapattı. Pişmanlık hissedecek kadar bile gücü yoktu. Bitmişti her şey ve o şerefsiz adam kazanmıştı. Mustafa ve Leyla ne durumdaydı, Rüya neredeydi? Aklına gelenle hızla gözünü açtı.

O adamın kazanması demek her şeyin boşa gitmesi demekti. Akan onca kanın, giden onca canın. Üstelik bu Asu'nun da kaybetmesi demekti. Buna izin veremezdi. O kız... O kız...

O kız neyiydi hiçbir fikri yoktu ama Adem Vahap'ın kurbanı olmayacaktı, işte bunu biliyordu. O gamzesi artık çenesini sıktığında değil, güldüğünde ortaya çıkmalıydı. Kaybetti zannettiği gücü, Asu aklına gelince ortaya çıktı.

Kodesten kaçacaktı. Adem Vahap'ı öldürüp, paşa paşa teslim olup, sike sike de cezasını çekecekti. Ama tüm bunları nasıl yapacağını bilmiyordu. Kapana sıkışmıştı. Çok pis sıkışmıştı hem de.

"Ağğğhhhh!!!"

Duvara indirdiği yumruğunu geri çekmeden alnını yumruğunun üstüne yasladı.

"Eee, dört duvar dar gelir insana tabii."

"Siktir git." Kilitte dönen anahtar sesini duyunca kafasını çevirdi. "Siktir git sözünün nesini anlamadın?"

Kapıyı açan Enis alaycı bir tavırla sırıttı.

"İşte böyle kuyruğunuz da hep dik olmaz mı?... Ben sana iyi haberler getireyim, sen bana posta koy. Oldu mu şimdi?"

Fatih çenesini öyle bir sıktı ki dişlerinin kırılmasından korktu.

Enis'in ise umurunda olmadı. Gayet rahat bir şekilde parmaklıklara yaslandı.

"Mustafa'nın ameliyatı iyi geçti. Leyla da bebeği de gayet iyi."

Fatih hissettiği rahatlamayla neredeyse yere çökecekti. Dostları sağdı. İçinden çok şükür deyip Enis'e baktı.

"Rüya'yı içerden çıkar."

"O iş o kadar kolay değil. Önce Adem Vahap'ı içeri tıktıracak bilgileri verecek, sonra kendi burnu boka batmadıysa zaten çıkar. Ha bu arada Adem Vahap demişken herif hâlâ hayatta. Gerçi hastaneden çıktığı an senin yan komşun olarak kodese girecek ama..."

Fatih bunu bekliyordu işte. Cehennem şeytanına kavuşmak için ne zaman acele etmişti ki; dünyayı cehenneme çevirişini beklemek varken. Buz gibi çıkan sesi, içindeki yangını ele vermedi.

"Verdin bilgileri, git şimdi."

"Aaa, bu da olmaz işte," diyen Enis gayet gevşek devam etti. "Daha ifadeni alacağım Fatih Baturhan. Ya da Menderes, ya da Ahmet, ya da... Neyse işte, o kimliklerden herhangi biri."

"Şimdi olmaz."

"Senin keyfine mi?"

Fatih'in o soğuk öfkesi ancak buraya kadar hareketsiz kalmıştı. Enis'i yakasından tuttuğu gibi duvara yapıştırdı.

"Boğazını sıkıp seni buraya sermem kaç dakika sürer?"

Enis'in kızaran yüzüne aldırmadan parmaklarını biraz daha sıktı.

"Zaten kodesteyim. Ne kaybederim?"

Adamdan cevap beklemediği öyle belliydi ki devam etti.

"Zaten her boku kaybetmişken, elime yüzüme bulaştırmışken beni ne durdurur?"

Anbean içinde büyüyen öfkeye yenik düşerken bir ses fısıldadı.

"Fatih?"

Hızla kafasını çevirdi ve ona dimdik bakan kızla göz göze geldi. Dişlerinin arasından hırlarken parmaklarını gevşetti.

"Ne getirdin lan kızı?!"

Enis sonunda nefes almayı başarırken hırıltılı sesle cevapladı.

"Senin adam öldürmeye alerjin yok muydu birader?"

"Götür kızı."

Asu hızla itiraz etti.

"Konuşmadan gitmiyorum."

Fatih, Enis'in yakasını bıraktığı gibi Asu'ya döndü. Bu kızı burada görmek... Karşısına bu haldeyken çıkmak...

"Asu! Git! Bu yerden de, bu ülkeden de git!"

"Bu kararları sen veremezsin."

"Enis, yolla şu kızı!"

Enis yakasını düzeltirken hafifçe sırıttı ama bu gülüş gözlerine ulaşmıyordu.

"Bir tutuklunun sözünü dinlemektense güzel bir kıza itaat etmeyi tercih ederim."

Fatih bu söz üstüne tekrar Enis'in üstüne atılsa da parmaklıklar çoktan kapanmış, Enis dışarıda kalmıştı. Islık çalarak giden adamın arkasından öfkeyle bakarken bunun bir işe yaramayacağını biliyordu ama zaten birçok şeye, düzeltemeyeceğini bildiği halde öfke duymuyor muydu?

Derin bir soluk alarak hâlâ sessizce bekleyen kıza döndü.

"Neden hâlâ buradasın?"

"Merak etme. Gideceğim zaten. Sadece..."

Fatih susması gereken her ağır sözü, her imkânsız sözü yutarak Asu'nun cümlesini yarıda kesti.

"Sadece yok Asu! Baban ölmemiş. Adamları şu anda başsız kalmış çakal sürüsü gibi ve sen ya bu fırsatı değerlendirip kaçacak, izini kaybettireceksin ya da ben bu içine sıçtığımın parmaklıkları arkasındayken o şerefsiz orospu çocuğuna yakalanacaksın! O herifi hapis bile durdurmaz! Lan bunca şey boşa mı yaşandı?!!!"

Asu bu adama hak veriyordu ama Asuman öylesine yara alıyordu ki... Galiba Asuman hâlâ ondan, *kal ve beni bekle*, demesini umuyordu. Yutkundu. İçindeki güçlü kadın son bir çabayla kaşlarını kaldırarak gülümsedi.

"Beni başından savmak için bu kadar hevesli görünmen ne kadar güzel."

Fatih'in beyni bu sözle kısa devre yaptı ve kendi bile anlayamadan ellerini bir pençe gibi Asu'nun omuzlarına geçirdi. Çaresizliğin verdiği öfkeyle kızı parmaklıklara çekip yasladı. Dişlerinin arasından tıslarken, soluğu

Asu'nun alnına düşen perçemini savurdu.

"Sen bana sınav mısın kızım?! Bitti artık bitti!"

Asu Fatih'in gözlerine çok kısa da olsa ilk defa bu kadar kırgın baktı. Elinde değildi. Fısıldadı...

"Başlamış mıydı?"

O sözü kendisi neden söyledi bilmiyordu, bu adamın o sözden ne anladığını bilmiyordu ama ruhunu delip geçecek gibi bakan adamın Adem elması aşağı yukarı oynadığında onun da bu soruyla dağıldığını anladı. Ne kadar gereksiz acı çekmişti böyle. Ve karşısındaki adama da ne kadar gereksiz acı çektiriyordu.

Hafifçe gülümsedi tekrar.

"Hem... Sakin ol şampiyon. Ben sadece sana veda etmeye geldim. Bu güne kadar benim için, bizim için yaptığın her şeye teşekkür etmeye geldim."

Fatih uzaklaşması gerekirken geri adım atamadığının farkında, gözü kızın gözlerinde fısıldadı.

"Teşekkür istemiyorum."

"Biliyorum. Sen seni sevmemi de istemiyorsun ama işte dedik ya. Bazen her istediğimizi elde edemiyoruz. Şimdi..." dedikten sonra ellerini Fatih'in göğsüne koyarak hafifçe itti. "İzimi kaybettireceğim. Babam ve adamları beni asla bulamayacak. Ve sen de bulamayacaksın..." derken sesi titredi.

Kolları iki yana düşen adamın alnındaki saçı okşayarak geri itti. Parmaklarını göz bandında dolaştırırken hiç tepki almamak onu cesaretlendirdi. İçinde bu adama söylenmemiş hiçbir söz kalmamalıydı. O söylenmemiş sözlerle çekip gidemezdi. Fısıldadı.

"Ben senin sayende bu hayata kim olarak başladığımı unuttum. Ben kendimi unutabildiysem, sen de yaşadığın onca acıyı unutabilirsin. Sen suçlu değilsin. Buradan çık-

manın bir yolunu bulabilirsin. Hayatını yeniden kurabilirsin."

Gözünden akan yaşı usulca silerken sözler boğazında düğümlendi. Bir söze inanmak başka bir şeydi, olacağını bilerek içinin kavrulması başka bir şeydi. Dudağındaki buruk tebessüme inat içi acıyarak devam etti sözlerine.

"Belki birini seversin, asla Beyza gibi olmasa da başka türlü sevgi olur belki. Ama sen yaşamaya devam edersin. Etmelisin. Hem belki çocuklarınız da olur. Sen böylece, bu şekilde burada ya da kendi karanlığında çürüyüp gitmemelisin."

Fatih'in yanağına son bir öpücük koymak için yükseldi, dudaklarını değdirdi, kalbi bir atışı atladı, dudağını çekmeden devam etti.

"Pes etmek benim sevdiğim adama yakışmıyor çünkü."

Asu sevdiği adama bakmaya da dokunmaya da daha fazla dayanamayarak hızla arkasını döndü. Kilitli olmayan parmaklık kapıyı iterken son kez fısıldadı.

"Seni sevmek güzeldi Korsan."

Fatih kızın gidişini izlerken kımıldamadı. Nefes almıyordu, gözünü kırpmıyordu. Gitme demiyordu. Bu şekilde gidilmez diyemiyordu. Hem niye desindi ki? İstediği olmamış mıydı? Olmuştu. Kız ondan vazgeçmişti.

Hoş kız ne zaman onu elde etmek istediğini söylemişti ki? Söylememişti. O sadece kendi hislerini haykırmıştı. Kısa bir an hayatına girmiş, kasıp kavurmuş, sonra da gitmişti işte. Bitmişti. Ama yine de kızın tam çıkarken söylediği o sözler...

Neden *güzel* değil de *güzeldi*? *Seni sevmek güzeldi Korsan*. Bu ne demekti?

Öfkeyle yumruğunu bir kere daha duvara geçirdi.

"Ne demekse ne demek ulan! Sana ne!!!"

Asu güçlü olmaya çalışarak Emniyet binasının merdivenlerini ağır adımlarla inmeye başladı. Yeni doğan güneş yüzüne vururken başını kaldırdı. Şimdi sırada kaçabildiği yere kadar kaçmak, kaçamadığı yerde yeniden kaçmak vardı. Ta ki annesinin ve ablasının yanına gidene kadar...

"Bazı hayatlar da bazı aşklar gibi tek kişilik yaşanabilir," diye fısıldadı. Kendine verdiği tesellinin can acıtıyor oluşu da ayrı gülümsetti onu. "Ve bazı acılar da..." diye tamamladı sözlerini. Derin bir soluk aldı. Ellerini ceplerine koydu, son kalan basamakları da inerek Emniyet binasının bahçesine adım attı. O anda karşısındaki bankta oturmuş, sigara içen adamı gördü.

"Zordu ha?" derken göz kırpan adamın yanına doğru ilerledi.

"Şaka mı yapıyorsun?"

Asu teklif beklemeden Enis'in yanındaki banka oturdu. Enis'in ona uzattığı sigara paketini başını sallayarak geri çevirdi.

"Sigara sağlığa zararlıdır."

Enis sırıttı.

"Kamu spotu muydu bu?"

"Gerçekler."

Enis'in sırıtması yavaş yavaş silindi.

"Gerçekler... Bazıları bu sigaradan daha tehlikeli olan şeyler."

"Neden?"

Enis ne neden, diye sormadı. Asu'nun Fatih'ten bahsettiği o kadar belliydi ki.

"Söyledim. Ben bir polisim. Görevim suçluları adalete teslim etmek. Er ya da geç..."

"Fatih ya da Rüya suçlu değiller. Senin baban gibi, onların da ailesi katledildi. Sen şanslıydın ki babamın eline düşmedin. Ya onlar gibi olsaydınız? Ya babam seni de kardeşini de alsaydı?"

"Bazı şeyler insanların seçimidir Asu. Çocukken belki, ama sonrasında yaptığı her şeyden Fatih sorumlu... İyi ya da kötü yolu kişinin kendisi tercih eder."

Asu sinirle adama döndü.

"Fatih o iyi yolu tercih etti diye benim ailem dağıldı. Fatih o seçimi yaptı diye babam onu öldürmeye yemin etti. Fatih gücünü kazandığı ilk fırsatta babama sırtını döndü Enis, bunun karşılığı o parmaklıklar değil! Hem sahte kimlik kullanmak dışında ne bulacağınızı sanıyorsun ki?!"

Enis arkasına yaslanıp, sigarasından bir nefes çekerken son derece rahattı.

"Sence bu bahsettiğin basit bir suç mu?"

Asu'nun gözleri doldu.

"Her ne kadar kız kardeşini hiç tanımamış olsan da... Onun sevdiği adama neden bunu yapıyorsun?"

"Kardeşim?" diyen Enis alayla kaşlarını kaldırdı. "Hani şu babamın ölümüne sebep olan kardeşim mi?"

"Ya yeter!!!" diyen Asu öfkeyle dolan gözlerini sımsıkı kapatıp açtı. "Babam Beyza'yı sırf annem ona ihanet etti diye öldürdü!!! Sen de babanın ölümünden o günahsız kızı suçluyorsun! Oysa senin baban da benim annem de eşlerini aldatarak o günahı işlemiş! Suçlu olan onlar! Şimdi senin Adem Vahap'tan ne farkın kaldı?!"

Enis konuşma boyunca ilk defa sinirlendi.

"Benim babam hiç evlenmedi!"

Bu sözle Asu dondu kaldı.

"Ne... Ne demek evlenmedi?"

Enis saçlarını sinirle bağlı oldukları banttan çıkarıp karıştırdı.

"Enis, sana soruyorum! Ne demek o?"

Enis sanki nefes egzersizi yapıyor gibi bir iki kere derin soluklar aldı, verdi. Sonunda bir parça sakinleşerek cevap verdi.

"Yusuf'u yetimhanede ilk gördüğümde üç yaşındaydı. Beni abisi yerine koyduğunda da dört..."

Asu panikle soluğunu içine çekti.

"Enis..."

Ama Enis'in onu konuşturmaya ne sabrı vardı ne de gücü. Öfkesini baskılamaya çalışarak tane tane konuşmaya başladı.

"Bak Asu. Savcı Suat denilen adam, yanan bir yetimhaneye dalıp, orada kalan çocukları canı pahasına kurtarmaya çalışan bir adam. Anladın mı? Öldüğü ana kadar o yangından kurtaramadığı çocukların acısını çekmiş bir adam. Baba deyip bacaklarına sarıldı diye bekar olmasına rağmen Yusuf'u evlat edinen, abimsiz gelmem dediği için beni de nüfusuna geçiren bir adam. Yani kısacası benim babam yüreği mert bir adam! O yüzden benim babamı sakın ama sakın bir daha şerefsiz bir adam yerine koyma!"

Asu gözlerinden akan yaşları durduramadan Enis'e baktı. Her şey nasıl da bir anda tepetaklak olabiliyordu şu hayatta? Dengeler, haklı haksızlar, doğru yanlışlar nasıl da yer değiştiriyordu.

"Üstelik," diyen Enis sesini yumuşatarak Asu'nun omzuna dokundu. "Ben Beyza'yı suçlamıyorum. Ben babamı bulup Adem'e getirdiği halde Fatih'i bile suçla-

mıyorum. Neyin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Sadece Yusuf orada can çekişirken, başka bir kardeşin yasını tutamıyorum o kadar."

Bu adamı anlamak istediği son şey olsa da anlayabiliyordu.

"Babam sizin evlatlık olduğunuzu bilmiyor mu? Neden sizden Suat'ın intikamını almak istedi?"

"Bildiğini sanmam. O zamanlar tanışmıyorlarmış ama bilse bile senin baban için bu bir gerekçe olabilir mi? Masum bir kızı sırf ihanetin meyvesi diye öldürmedi mi?"

Asu'nun bu konu hakkında söyleyecek tek sözü yoktu. Aklındaki soruyla yeni sigara yakan Enis'e döndü. "Peki..." diye zorla konuşmaya çalıştı. "Senin öz ailen?..."

"Bu da başka bir zamanın konusu olsun."

Yutkunan adamın yaraları öylesine açıktı ki Asu bunca acıyı nasıl bu kadar zamandır saklayabildiğine şaşırdı. Yahut belki de alışmıştı yaralarına. Öyle ya, bu dünyada alışılmayan ne vardı ki? O anda bu adamla acılarının, öfkelerinin, sitemlerinin iç içe geçtiğini hissetti. Ve tüm bu duygular ortak bir yarayla birleşmiş gibiydi.

Asu gözleri dolu dolu gülümsedi.

"Beyza'ya öyle güzel abi olurdun ki..."

Enis de gözüne yerleşen yaşları çaktırmadan silerken o alaycı gülüşünü takınmaya çalıştı.

"Sana benziyorsa işim zor olabilirdi."

"Hiçbir yönümüz benzemiyordu."

"Aynı adama aşık olmak dışında."

Asu bu sözle kurşun yemiş gibi oldu bir an. Sonra başını önüne eğdi.

"Evet."

Enis yanındaki kızın acısını hissederek baktı bir süre. Sonra hafifçe gülümsedi.

"Yani senle ben ortak kardeşe sahibiz öyle mi?"

Asu başını salladı ama yine de kaldırmadı. Yürek yorgunluğu böyle bir şeydi galiba. İnsan gözlerini kaldırıp akıp giden hayata bakamıyordu bazen.

"Sence bu bizi de kardeş yapar mı?"

Bu sefer başını kaldırabildi Asu. Bu söz yüreğindeki ağırlığa mı iyi gelmişti, yoksa uzun zamandır duyduğu en sıcak cümle miydi bilmiyordu ama gülümsemek istedi. Gülümsedi de...

"Bence yapmasın. Ben beladan başka bir şey getirmeyen o malum kardeşlerdenim."

"Bence bu karara varmadan önce Yusuf'u tanımalısın."

Asu gülümsedi. Yusuf'u tanımaya vakti olmayacağını biliyordu. Ayağa kalktı. Enis de kalktı. Asu devam etti.

"Şunu bilmeni isterim ki Yusuf'u ve Beyza'yı sahip oldukları ağabeyden dolayı çok kıskanıyorum. Hoşça kal ve..." diyen Asu'nun gözleri Emniyet binasına takıldı. "Lütfen ona iyi bak."

Asu döndü gitti. Enis arkasından bakarken yorgun bir şekilde nefes aldı ve telefonunu çıkararak birini aradı.

"Sana bir işim düştü."

Bir yerlerden bir müzik doldu kulaklarına. Nöbetçi olan polis mi dinliyordu, yoksa sokaktan geçen doğan görünümlü şahinden mi geliyordu o şarkı bilemedi ama dinlerken gözünü kapattı.

Beni bırakıp gitme bir yere,

Gidersen unutursun dilerim böyle olmaz.

Bu havada gidilmez, güneşli günde gidilmez, aslında hiç gidilmez.

Ama gitmişti.

Son günüme kadar.

Kalp durana kadar.

Aşk mezara kadar.

Sakın ha gitme.

Aşk mezara kadar mıydı gerçekten?

Sol yanağından akan yaşı hissettiğinde dudakları hafifçe kıvrıldı. Hani sol gözü hep içine ağlardı? Ne olmuştu şimdi?

Başını hafifçe öne eğdi ve sol işaret parmağını gözündeki bandın üstüne getirdi. Önce alışkanlık gereği bandı hafifçe okşadı, sonra parmağı yavaş yavaş bandın altından firar eden gözyaşına gitti ama dokunamadan eli yanına düştü.

Başını geriye yaslarken sakallarının arasına karışan gözyaşını minnetle kabul etti ve şarkıyı dinlemeye devam etti.

Beni unutma, unutama inşallah.

Unutursan kahrolurum, dilerim öyle olmaz.

Son günüme kadar.

Kalp durana kadar.

Aşk mezara kadar.

*Sakın ha gitme.**

Asu ise bir yandan yaslandıkları arabadan sokağa taşan şarkıyı dinleyip, diğer yandan simit ve çay ile kahvaltı yapan çocukları izlemekten vazgeçerek yoluna devam etti.

Bu havada gidilmezdi de ne zaman gidilirdi ki sahi?

---

* Nazan Öncel "Bu havada gidilmez".

İki yanında yürüyen jandarmalarla adliye koridoruna adım attığı an gördü onları. Hızla ayağa kalkıp ona endişe ve özlemle bakan üç adam, iki kadın.

Yanlarından geçerken önce Naz'la göz göze geldi. Naz başını aşağı yukarı sallarken, Fatih sağa sola salladı. Bu kızı bu işe bulaştırmayı asla istememişti ama bir kere tutunca Karadeniz damarı, geri püskürtmek mümkün olmamıştı.

Dişlerini sıkarak tısladı.

"Gelmeyin demiştim."

Fatih'in kısık sesli homurtusuna Mustafa daha yüksek sesle cevap verdi.

"Ne zamandan beri makinistler reislere emir verir oldu Korsan Efendi?"

"Başmakinist Reis, Başmakinist."

Jandarmaların kolunda bekleme odasına giren Fatih'in arkasından bakan Mustafa homurdanarak başını salladı.

"Bu herifin bu dik burnunu kıracam bi gün. Unutursam hatırlatın."

Leyla, kocasının kolunu okşayıp sakinleştirmeye çalışmakla çok büyük hata yaptığını anladı. Mustafa'nın deli bakışları bu sefer de önce onun gözlerine sonra karnına gidip, ardından huysuz ve saklamaya çalıştığı endişeyle gözlerine geri geldi.

"Sana da bu halinle gelme dedim di mi Leyla?"

Yok. Leyla bu adamı hâlâ yola getirememişti. Naz'a bakıp gözlerini devirirken, "Ne zamandan beri Barut

Reis karısına emir verir oldu?" diye cevabı yapıştırdı.

"Ooohoooo. Olaylar hiç mi değişmez arkadaş. Leyla vurdu ve top Barut Reis'in filelerini havalandırdı sayın seyirciler."

Murat'a ters ters bakan Mustafa kafasına bir şaplak geçirdi.

"Lan Filinta. Seni top yapar, kale direğine asarım, ayar etme beni."

Murat arsız arsız sırıtırken Solmaz Kaptan son noktayı koydu.

"Mahkeme dinlemem, ikinizi de tepelerim. Zapt olun!"

Evet. Emir büyük yerdendi.

Leyla ve Naz sırıtırken Mustafa ve Murat asık suratla duruşma salonunun kapısına gözlerini diktiler.

Bugün büyük günlerin ilkiydi.

Ama Fatih için o büyük gün bundan tam bir ay on gün önce yaşanmış ve bitmişti.

Asu'yu nezaretten kovduğu gün.

O günden sonra ondan haber almayı zaten beklememişti ama şimdi gözünden çekip çıkardıkları korsan bandının bıraktığı boşluğu okşarken kızın en azından iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı olduğunu hissetti.

Bir yandan da o bir ay on gün kolay geçmişti. Önce teker teker iyi haberler gelmişti.

Mustafa yoğun bakımdan çıkmış, Leyla'nın bebeği sımsıkı hayata tutunmuş, tanımamış olsa da bir zamanlar babasının ölümüne sebep olduğu Yusuf kurtulmuştu.

Daha sonra iyi haber yerine Rüya gelmişti ziyaretine. Enis'in sorgulamalarına başı dik, alnı açık cevaplar vermiş, hapse tıkılması için hiçbir sebep bulunamamış ve serbest kalmıştı.

"Şimdi sıra seni buradan çıkarmaya geldi," demişti Rüya.

Ama Fatih, Adem Vahap'ın hayata döndüğünü ve kapısında polis memurlarının beklediği hastane odasında iyileşmeye başladığını öğrendiği gün bu azmini de kaybetmişti. Kaçsa, çıksa nereye gidecekti? Adem Vahap'ı nasıl öldürecekti?

Bunun cevabı yoktu işte.

"Burada rahatım," diye cevap vermesi de sırf bu yüzdendi. Kim bilir... Belki de kader ona bu sefer güler, o şerefsiz herifle aynı cezaevine düşebilirdi. Ama önce cezasının kesinleşmesi gerekiyordu değil mi?

O günden sonra iki kere mahkemeye çıkmıştı. Türkiye'de davaların görülme süreci düşünülürse, bir yerlerden torpil aldığı belliydi. Birileri onu bir an önce içeri tıktırmak için acele ediyordu belli ki.

"Bir an önce bitse..." diye düşünürken adının seslenildiği duydu.

"Sanık Fatih Baturhan ve vekili Naz Şiviloğlu!"

Avukatının ismini duyunca yine içine o öfke doldu. İnadına tükürdüğüm, diye düşünürken kolundan çekildiğini hissetti. Jandarmalar da görevlerini yapıyorlardı en nihayetinde. Sessizce itaat etti ve kalktı.

Duruşma salonuna girdiğinde yine gözü Mustafa'ya takıldı. Naz'ın avukatlığı için onu ikna etmeye geldiği güne gitti bir an.

Önce dostunu karşısında görmenin kısacık süren huzurunu yaşamıştı. Sağdı ve ikinci kez baba olacağı için mutluydu Barut Reisleri.

Sonra da ona yaşadığı her şeyi anlatmıştı. Annesini, babasını, Beyza'yı, kaza anını.

Asu'yu...

"Sevdalandın mı kıza?"

Bu soruyu hiç beklemiyordu işte. O, günlerdir bu soruyu kendine sormamak için savaşmamış mıydı?

"Sevdalanmak mı?" derken kendi kendine konuşuyor gibiydi. Sonra gerçeği inkâr edemeyen bakışıyla Mustafa'ya bakmıştı.

"Benim sandal kıyıdan ayrılalı çok oldu Barut. Küreği yok, yelkeni yok, pusulası yok. Dalgalar ne kadar yol verirse o kadar işte."

"Eğer sen bu soruya cevap veremezsen, o dalgalar o sandalı kırar Korsan."

"O zaman da usul usul kıyıya vururuz be Reis."

"Ha yani inat ettun gözünle *deduğuni, dilunle demiyeceksun?"*

"Cevabı bir şey değiştirmeyecek olan sorularla vakit harcamayalım Barut Reis. Sen şu Naz'ı benim başımdan çek yeter. Ben avukat istemiyorum."

Kestirip atmak bu olsa gerekti ve Barut Reis de daha fazla üstelememişti. O cevabın da sırası gelecekti nasılsa. Ama önce daha acil olan konuyla ilgilenmeliydi.

"Lan avukat istemiyorum ne demek?"

"İstemiyorum demek."

"Manyak mısın oğlum? Bak Naz'ı istememeni anlıyorum. En nihayetinde yeni mezun, tecrübesi sıfır, Adem'in avukatlarıyla başa çıkamaz, ama kurban olayım Korsan, Türkiye'nin en iyi ceza avukatını bulurum, gel bırak şu inadı."

Bırakmamıştı inadını ama bu Şiviloğlu ailesinden kurtulmanın imkânsız olduğunu da anlamıştı. O zaman en iyi ceza avukatına da ihtiyacı yoktu. O da Naz'a vekâlet vermeden önce Enis'ten bir söz almıştı.

"O kızı koru. Adem Vahap'ın adamlarına yem edersen buradan çıkmam için bana bir sebep verirsin."

Jandarmanın kelepçelerini çözmek için kollarını kaldırmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı ve serbest kalan bileklerini ovalamadan Naz'ın yanındaki yerini aldı. Naz'ın ona doğru eğildiğini görünce o da kafasını uzattı.

"Çok kolay bir dava bu, merak etme."

"Avukatım sensin, nasıl merak ederim?"

Naz'a verdiği alaycı ama soğuk cevapla arkasına yaslandı ve gözünü mahkeme salonunun demir parmaklıklı camına dikti.

Naz da yüzünü ekşitip arkasına yaslanırken homurdandı.

"Tek başına burada oturmana el vermeyen vicdanımı köpekler yesin."

Fatih bu cevabı duymamıştı bile. Gözünü pencereye diktiği andan sonrası onun için kayıp zaman gibiydi.

Hâkimin gelmesi, dava ile alakalı giriş konuşması, avukatların ve savcının karşılıklı restleşmeleri... Hepsi ancak kapalı kapı ardından duyduğu sesler kadar canlıydı.

"Enis Doğulu!"

Şahit koltuğuna oturup kendini tanıtan Enis'in karşısına dikilen Naz, öfkesini saklamaya çalışarak sordu.

"Fatih Baturhan'ı kimlikte sahtecilik suçlaması ile içeri aldığınız doğru mudur Komiser Bey?"

Enis'in ise bakışları son derece rahat ve son derece alaycıydı. Sanki karşısında bir avukat değil de ciddiye almadığı bir çocuk vardı.

"Evet."

"Peki, bunu neye istinaden yaptığınızı da açıklar mısınız?"

Enis'in sıkılmış gibi bakan gözleri kısacık bir an Naz'ın üstünde gezinip sonra hâkime döndü.

"Uzun süredir Adem Vahap'ın peşindeydim. Bunu fark eden Adem Vahap, kardeşimi kaçırıp, beni tehdit ettiği için Fatih Baturhan'ın çalıştığı gemiye aşçı olarak girdim. Maksadım Adem Vahap'ın istediğini vermek ama bir yandan da onu ve ona suç ortaklığı yapan adamları yakalamaktı. Bildiğime göre de bir zamanlar en yakın adamı Fatih Baturhan'dı..."

Naz hızla sözünü kesti.

"Sizi ne karşılığında tehdit ediyordu Adem Vahap?"

O sırada savcı Naz'ın sorusuna itiraz etti.

"İtiraz ediyorum, davayla alakası yoktur."

Hâkim'in "Kabul edilmiştir," cevabı üstüne Naz başını salladı.

"Peki! Nasılsa müvekkilim hakkında açılan bir diğer davada bu konuya döneceğiz," dedikten sonra Enis'e baktı.

"Gemide ne buldunuz?"

"Sahte kimlik."

"Sahte olduğuna nasıl emin oldunuz?"

"Üstünde Fatih Baturhan'ın fotoğrafı vardı ancak isim Menderes Fırat'tı."

Naz hızla önünde duran dosyadan bir evrak çıkardı.

"Bu o kimliğin kopyası mı?"

Enis ona uzatılan belgeye baktı, başını salladı.

"Evet."

"Peki, bu kimlikle suç işlenmiş mi?"

Savcı yine itiraz etti.

"İtiraz ediyorum. Türk Ceza Kanunu'nun 204. maddesi, 1.bendine göre sahte kimliğin suç teşkil etmesi için kullanılması gerekmez."

Naz daha hâkim cevap vermeden başını salladı.

"Kabul ediyorum. O zaman soruyu şöyle sorayım. Bu

kimlik sistemde en son ne zaman kullanılmış? Lütfen," derken başka bir belge çıkarıp Enis'e uzattı. "Okur musunuz?"

Enis belgeye baktı, kaşlarını çattı.

"İki bin sekiz."

"Yani on yıl önce."

"Evet."

Naz yerine geçerken Fatih'e göz kırptı ve cübbesinin yakasını hafif toplayarak hâkime döndü.

"En son iki bin sekizde, sadece bir otel odası tutmak için kullanılan sahte kimlikle hiçbir suç işlenmemesi ve o günden beri kullanılmaması, iki bin sekizden bu güne geçen on yıl süre göz önüne alınarak zaman aşımına uğrama yasasının esas kabul edilmesi gerekçesine dayanarak müvekkilim Fatih Baturhan'ın hakkında isnat edilen Türk Ceza Kanunu'nun 204. maddesinin 1. bendine ilişkin suçlamasından beraat etmesini yüce mahkemeden talep ediyoruz Sayın Hâkim."

Mahkeme salonunu kaplayan sessizlik, kararı bekleyenlerin gergin yüzlerinde patlıyor gibiydi.

Mustafa soluğunu tutmuş, diğer yandan da avucunda olan Leyla'nın elini teselli eder gibi okşuyordu.

Murat resmen öldürecek gibi Enis'e bakarken yumruklarını sıkmış, Solmaz Kaptan hafif kıstığı gözlerine inat, kımıldayan dudaklarının arasından dua ediyordu.

Fatih ise berrak mavi olan sağ gözünü ve bulanık denizin matlığındaki sol gözünü Enis'e dikmiş bu adamın ne yapmaya çalıştığını merak ediyordu.

Eğer Menderes Fırat adına hazırlanmış kimliği bulduysa diğerlerini de bulmuş olmalıydı. Hoş hiçbiri ile suç işlememişti, en fazla seyahat ederken izi bulunmasın diye kullanmıştı ama bu bile suç iken ve bu herif bu kozu

kullanabilecekken neden sadece tek bir kimlikle ortaya çıkmıştı?

Tam karşısına bakan ve sıkıldığı çokça belli olan Enis'in yüzünden hiçbir şey anlamayan Fatih hâkimin sesiyle kendine geldi.

"Karar!"

Herkes ayağa kalkarken Fatih'in gözü Naz'ın titreyen ellerine takıldı. Hafifçe gülümsedi.

Bu Karadeniz kızı göstermeye çalıştığı kadar sakin ve kendinden emin değildi. Bu davada böyleyse, diğer davada yığılıp kalmaması için dua etmesi gerektiğini düşündü.

Ama yine daldığı düşüncelerden çıkmak zorunda kaldı. Bu sefer hâkimin sesi değil, boynuna atlayan Naz'ın kolları kesmişti düşüncelerini.

"Sana başaracağız demiştim!"

Fatih, Naz'ın kollarının üstünden mahkeme salonunu terk eden hâkime baktı. Bu suçtan beraat mi etmişti yani?

"Şimdi sırada diğer dava var," diyen Naz'a teşekkür bile edemeden jandarmaların bileğine kelepçe takmasıyla mahkeme salonunun kapısına doğru götürüldü. Tam çıkacakken Mustafa ve Murat'ı karşısında buldu.

"Hepsi geçecek koçum," diyen Reis'in sözünü, "Yine Lodos'la denizleri arşınlayacağız Korsan Efendi," diyen Murat tamamladı.

Fatih ise sadece başıyla kısa bir selam verdi.

"Eyvallah. Ama bir daha buraya gelmek yok."

İstemiyordu onları burada. O bu haldeyken değil. Sol gözü tüm gerçeklere karşı bu kadar savunmasızken değil. Korsan bandı bir gardiyanın elinde sabır tespihi gibi sallanırken değil.

Asu yağmurun nemlendirdiği toprağa uzanmış, gözünü pırıl pırıl yıldızlarla kaplı karanlık gökyüzüne dikmişti.

Tam bir ay... Bir ay on gündür her gece buraya uzanıyor, sevdiği adamın kurtulması için dua ediyordu ama o akşam şükretmek için uzanmıştı. Sevdiği adam özgürlüğe bir adım yaklaşmıştı işte.

Ne demişti en son. "Seni sevmek güzeldi Korsan."

Gülümsedi. Hâlâ çok güzeldi ki o adamı sevmek. Hâlâ tek tutunduğu daldı. Hâlâ sığındığı tek limandı. Hâlâ yalnızlığının en kalabalık haliydi o adamı sevmek.

Ama hâlâ en büyük imkânsızı, en geri dönülmez yolu, en kapanmayan yarasıydı da...

Bir yıldız kayarken keşke bu kadar gururlu olmasaydım, diye düşündü. O zaman belki o hapishanenin kapısında yatar, Fatih onu kovsa da her gün gider görürdü. Dokunamasa da koklardı ya... Yeterdi.

Sonra da aklına geldi. O zaten hiç gurur yapmamıştı ki. Onu sevmeyen adamın yüzüne sevdasını haykırabilen hangi kadın gururdan bahsedebilirdi.

Bunun adı güçtü. Asuman asla güçsüzlüğünün inkârına gidip, gururun arkasına saklanmamıştı. Gurur bambaşka bir şeydi. Gururluyum deyip, duygularını inkârı seçmemişti. Seçemezdi. Onun aşkı bu korkaklığı hak etmeyecek kadar güzeldi.

Çünkü o kadın olduğunun farkına, Fatih'e hissettiği sevdayla varmıştı. Gönlü başka memleketlere kaymamıştı. Gözü başka göze değmemişti. Eli başka avuçlarda ısınmamıştı.

Varsın sevdiğimin ellerinde de ısınmasın, diye düşündü. *Kirlenmediler ya...*

Belki bir zamanlar nefreti sığındığı tek kuvvetti ama

artık biliyordu. Uzun zamandır onu Fatih'ten uzak tutan şey ne gururdu, ne nefretti, ne de aşkına karşılık beklemesiydi. Onu uzak tutan şey sevdasının büyüklüğüydü.

Onun sevdiği adam özgür olmayı hak ediyordu. Prangası ister demir parmaklık olsun, ister sevmediği bir kadının sevdası.

Geçmişin kâbuslarından sıyrılan bir adamı, geçmişten gelen bir hayalet aşka mahkûm edemeyecek kadar büyüktü Asuman'ın sevdası.

"Seni özlemişim Asuman," diye fısıldayarak gözlerini kapattı.

Asuman'ı kabul etmenin, yalnızlığına bir parça da olsa iyi geldiğini fark ettiği andan beri daha bir özgür salıveriyordu içindekileri.

Ya da Asu'nun nefreti o kadar azalmıştı ki Asuman'a koca bir dünya kalmıştı. Bilemedi.

Başucundaki çentikleri dalgın gözle izlerken koğuşun derin sessizliğini curanın yanık sesi bozdu. Mahkûm, çaldığı bağlamanın teline öyle dertli vuruyordu ki Fatih'in sol yanına büyük bir kaya oturmuş gibi oldu. Bir yanı kalkıp dünyayı yakmak isterken, diğer yanı uzandığı yerde kaybolmayı diledi.

Bu çıkmazın içinde boğuşurken bağlamanın sesine diğer mahkûmun yanık sesi eklendi.

Ben yoruldum hayat, gelme üstüme,
Diz çöktüm dünyanın namert yüzüne,
Gözümden gönlümden düşen düşene,
Bu öksüz başıma gözdağı verme.

Bir insanın hayatı çocuk yaşında karanlığa gömüldüğünde kalan hangi şey kıymetli olurdu? İntikam mı? Vefa mı? Aşk mı?

Ben yanıldım hayat, vurma yüzüme,
Yol verdim sevdanın en delisine,
O yüzden ömrümden giden gidene,
Şu yalnız başımı eğdirme benim.

Yol verdiği onu parmaklıkların ardında bırakıp gitmişti... Sevdanın en delisine mi o yolu vermişti? Deli sevda hangisine aitti? Öyle karmaşık, öyle yorgun ve öyle pişman hissetti ki kendini...

Ben pişmanım hayat, sorguya çekme,
Dilersen infaz et, kâr etmez dilime,
Sözlerim ağırdır, dokunur kalbe,
*Şu suskun ağzımı açtırma benim.**

Mustafa'ya dediği gibiydi işte vardığı sonuç. Cevabı bir şey değiştirmeyen sorular sadece can acıtıyordu. En güzeli o soruları da o cevapları da hiç dile dökmemekti. Onun bunca yıldır en iyi yaptığı şey susmak değil miydi zaten?

Susardı. Sıkıntı yoktu.

Tam o sırada koğuşun kapısı açıldı ve elinde korsan bandıyla bir gardiyan içeri girdi.

"Fatih Baturhan! Avukatın geldi."

Fatih soğukkanlı bir tavırla yerinden kalktı, üstünü kısa bir hareketle düzeltti ve kapıya doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Tam kapıya yaklaşacaktı ki gardiyanın uğursuz sesi onu durdurdu.

---

* Mümin Sarıkaya "Ben yoruldum hayat".

"Lan seni mi bekleyeceğim dürzü! Hızlan, hızlan..." demeye kalmadan gardiyan, bir daha ne dilediğine dikkat edeceğine dair kendi kendine söz verdi. Çünkü Fatih'in parmakları boynuna geçmiş, sırtı demir kapıya dayanmıştı.

"Benim kaybedecek bir şeyim yok. Ya senin?"

Kulağında çınlayan kısık ve buz gibi sesle korkudan titreyen adam tüm koğuş önünde rezil olduğuna mı yoksa bir manyağın canına kastettiğine mi yansın bilemedi. Cevap verecek kadar dahi nefes alamadığı için sadece karşısındaki korkunç göze baktı. İçinde hiç duygu barındırmayan, ölü gözü gibi bakan o sol göze.

Boynundaki el başladığı kadar hızla geri çekilince öksürmeye başladı ama bunu koğuştaki sırıtan serserilere gösterecek değildi. Elindeki korsan bandının alındığını bile fark etmeden Fatih'in arkasından çıktı. Bazı insanlarla gönül eğlemek pek münasip olmuyordu anlaşılan.

Fatih açılan kapıdan içeri girdi. Sadece bir masanın olduğu odanın ortasında bekleyen Naz ile göz göze geldi.

"Yeni bir şey mi var?"

"Baş belası bir müvekkil yeni bir haber değilse yok."

Fatih sıkıntıyla sandalyeye çökerken Naz kapıdaki gardiyana döndü.

"Müvekkilimle yalnız konuşmak için izin aldım. Şimdi zahmet olmazsa çıkarken kapıyı kapatır mısınız?"

Adam tam itiraz edecekti ki o göz yine ona döndü. Sanki görüyor gibi. Oysa gözbebeği olmayan gözlerin göremeyeceği öğretilmişti ona. Ürperdi ve büyük bir istekle kapıdan çıktı.

Çıkan adamın arkasından kaşlarını kaldıran Naz, Fatih'in karşısına oturdu.

"Ne yaptın adama?"

Fatih bandını gözüne takarken mırıldandı.

"Bandımı geri vermesini rica ettim."

Naz bu adamın rica etmediğini adı gibi biliyordu. Gülümsedi.

"Tamam Korsan, anlaşıldı. Şimdi..." deyip dosya çantasını açarken Fatih'in sözüyle durdu.

"Enis seninle ilgileniyor mu?"

Naz öfkeyle başını kaldırdı.

"O manyağı peşime sen mi taktın?"

"Cevap bu değil. Adem'in adamları musallat olmuyor değil mi?"

"Olmuyor Fatih. Adem Vahap'ın artık adamı falan da kalmadı. Çil yavrusu gibi dağılanlar da var, batan gemiyi önce terk edenlerde. Sen bunu dert etme."

"Yani Asu'nun peşinde de olamazlar?"

"Olamazlar."

Fatih bu cevaba hiç tepki vermeden bandın altına sıkışan saçını alnının üstüne düşürdü ve sağ ayağını sol dizinin üstüne atarak arkasına yaslandı.

"Evet, Avukat Hanım. Seni dinliyorum."

Naz bu alaycı tavrı hiç iplemedi bile. Bu adam onu vazgeçiremeyecekti. O bir Şiviloğlu'ydu ve vazgeçmek denilen şey onun kitabında yoktu.

Dosyasına bakarken konuşmaya başladı.

"Resmi belgede sahtecilik suçundan beraat ettin. Haftaya hakkındaki diğer suçlamanın önemli davasına giriyoruz. Adem Vahap'ı öldürmeye teşebbüsten yargılanacaksın ama ben savcılığın Adem Vahap'a dava açabilmesi için bulabildiğim herkesi şahit yaptım."

Fatih öne doğru eğildi. Bu sefer soğukkanlılığının yerini her an avının açık tarafını kollayan avcı dürtüsü almış gibiydi.

"Adem Vahap dediğin adam, minareyi çalmadan önce kılıfını hazırlayan bir adamdır. Şahitlerin anlatacaklarından çok daha büyük delillere ihtiyacın olacak avukat. Bu, zaman aşımına uğramış bir suçtan açılan davayı kazanmaya benzemez."

Naz da aynı tavırla Fatih'e doğru eğildi.

"Bırak da bu kısmı ben düşüneyim. Sen bana güven yeter."

Fatih başını salladı. Tek yapacağı buysa elbette yapardı ama Adem 'in avukatı da rahat durmayacaktı.

"Öyle olsun."

"Bir de..." diyen Naz, Fatih'in tepkisini ölçer gibi bakarken devam etti. "Eğer Asu'yu merak ediyorsan o iyi."

Asu'yu merak ediyorsan? Asu'yu merak ediyorsan? Asu'yu merak ediyorsan?

Kulaklarında uğuldayan sesten kurtulamıyordu ki cevap versin.

"Önceki davayı kazandığını ona söyledim. Çok sevindi."

Fatih nefessiz kaldığını yeni idrak etmiş gibi soluğunu içine çekerek başını eğdi, parmağını göz bandına götürdü.

"Sağ olsun."

Nerede olduğunu sormayacaktı. Sormamalıydı. Kız kendine bir hayat kurmayı hak ediyordu. Yıllarca ondan nefret eden bir adama âşıksa, o aşkın ıstırabından da o adamın varlığından da kurtulmayı hak ediyordu.

"Nerede?"

Ağzından çıkan soruya şaşırmaması da tuhaf değil miydi?

"Sana söylememi istemiyor."

"Anladım," diyen Fatih ayağa kalktı. "Başka bir şey?"

"Yok. Haftaya ilk davada görüşürüz. Ama şimdiden diyeyim, bu dava öyle iki duruşmayla bitmeyebilir."

Fatih kapıya giderken cevap verdi.

"Acele etme Naz. Zamandan bol bir şeyim yok."

Zamandan bol bir şeyi yoktu ama o beş ay kolay geçmemişti.

O beş ay boyunca üç davaya çıkmış, son davadan sonra Naz hâkimin değiştirilmesini talep etmişti. Gerekçesi hâkimin Adem Vahap'ın bağlantısı olduğu bir hâkim olmasıydı ve bunu kanıtlamak için de bir ay gece gündüz çalışmıştı.

Fatih değişen hâkimden sonra Naz'ı biraz fazla küçümsediğini anlamıştı. Bu kız istediğini koparırdı. Net.

Bir başka olay da her davada Mustafa ve Leyla'yı mahkeme salonunda görmesiydi. Karısının ağır giden hamileliği yüzünden gemiden izin aldığını söyleyen Barut Reis'e nedense bir türlü inanamıyordu çünkü adliye koridorundan ona doğru koşarak gelen Leyla'nın tek sorunu hafifçe büyümüş karnı gibi görünüyordu.

"Oyyy, Korsancım benim. Zayıfladın mı sen?"

Hayır yani, şimdi ne deseydi ki bu kadına? Sadece öfkeyle Mustafa'ya baktı.

"Koca gemiyi idare ediyorsun, bir karına söz geçiremiyorsun."

"Bekârken bunu konuşmayalım istersen Korsan. Hele bir o gönlündeki aşkı kabullen, o cevabı kendine ver, sonra o kıza yularlarını kaptır, ondan sonra çık karşıma."

Ha işte bir de bu vardı.

Fatih, Asu'yu zihninin en derinine itmeye çalışırken, Mustafa her fırsatta bunu yerle bir ediyordu. Âşık değilim, demek o anda ne değiştirirdi ki? Ya da evet lan aşığım, demek.

Sadece başını sinirle salladı ve bir yanında jandarmalar diğer yanında avukatı Naz ile mahkeme salonuna doğru yürümeye başladı.

Mahkeme salonundan içeri girerken göz ucuyla Enis'i ve yanındaki Yusuf'u gördü ama umursamadı. Bir komiser, içeri tıktırdığı suçlunun yediği cezayı görmek için sabırsızlanabilirdi değil mi? Bundan daha doğal bir şey yoktu.

Fatih mahkeme salonunu göz ucuyla taradı ve tanıdık hiçbir yüz görmedi. Mustafa'nın, Leyla'nın, Rüya'nın içeride olmaması şahit oldukları anlamına gelirdi.

Hâkimin salona girmesiyle ayağa kalktılar. Yeni hâkim sert yüz ifadesiyle yerine oturdu. Savcının ve Adem Vahap'ın avukatının giriş konuşmasıyla Fatih Baturhan'ın, Adem Vahap'ı öldürmeye teşebbüs suçundan yargılandığı dava başladı.

Naz gayet sakin bir şekilde avukatın konuşmasını dinledi ve söz ona geçtiğinde ayağa kalktı.

"Savunmamıza önce şahitlerimizin dinlenmesiyle başlamak istiyoruz Sayın Hâkim."

Hâkimin onaylayan işaretinden sonra mübaşirin sesi mahkeme salonunda yankılandı.

"Yusuf Doğulu!"

Yusuf Doğulu, biraz daha toparlandığını gösteren bir zindelikle salona girdi ve şahit koltuğuna oturdu. Fatih sanki çevresinde olan bitenle ilgilenmiyor gibi gözünü karşı duvara dikmiş, Naz'ın istediği gibi gövde gösterisinde bulunmasına izin vermişti.

"Yusuf Bey. Öncelikle kendinizi tanıtabilir misiniz?"

"İstanbul Emniyeti Cinayet Masası Komiserlerinden Yusuf Doğulu."

"Teşekkür ederiz. Adem Vahap Pusat'ı nereden tanı-

yorsunuz Komiser'im?"

"Babam Savcı Suat Doğulu'nun dosyalarından."

"Yani karşılaşmadınız öyle mi?"

Yusuf sanki havadan sudan bahsediyormuş gibi cevap verdi.

"Beni kaçırdığında yüz yüze tanışma şerefine nail oldum."

Karşı tarafın avukatı itiraz etti.

"İtiraz ediyorum. Davayla alakası yoktur."

Hâkim Naz'a döndü.

"Sorunuzun davayla ilgisi var mı Avukat Hanım?"

"Elbette Sayın Hâkim. Emin olun ki çağırdığımız şahitler de anlatacakları olaylar da aslında bire bir dava ile alakalı."

"İtiraz reddedildi o halde. Devam edin."

Fatih, Naz'ın ona göz kırptığına yemin edebilirdi.

"Sizi neden kaçırdığını bize söyleyebilir misiniz?"

"Ağabeyim Enis Doğulu'yu tehdit etmek için."

"Ne için tehdit?"

"Kızı Asuman Pusat'a ulaşmak, ayrıca komiser olan ağabeyimin ve benim onun peşinden ayrılmamız için."

Naz ağır adımlarla Yusuf'un karşısına doğru yürüdü.

"Yusuf Bey, Adem Vahap ile babanızın bağlantısı neydi? Neden siz ve ağabeyiniz Enis Doğulu, Adem Vahap Pusat'ın peşindeydiniz?"

Yusuf kararlı bakışlarını Naz'a dikti.

"Savcı Suat Doğulu, yani bizim babamız, Adem Vahap hakkında gizli bir soruşturma başlatmıştı. Sebebi, Adem Vahap'ın devlet makamını kötüye kullanma, silah kaçakçılığı yaptığını ispat etme ve en yakın iki arkadaşını eşleriyle birlikte öldürdüğünü düşünme."

"Babanızın en yakın iki arkadaşı kimdi?"

Yusuf cevap vermeden karşı taraf avukatı tekrar itiraz için ayağa kalkmıştı ama Naz hızla hâkime döndü.

"Biraz sabırlı olursak inanın bana tüm bu soruların olayla bağlantısını göreceksiniz Sayın Hâkim."

"Devam et. Siz de bir daha itiraza kalkmayın Sayın Avukat."

Naz yeni hâkimi çok sevdiğini düşünerek Yusuf'a döndü.

"Evet. Kimdi babanızın en yakın iki arkadaşı?"

Yusuf gözlerini Fatih'e dikti.

"Mitat Baturhan ve Cezmi Asarlı."

Fatih bu cevaba şaşırmadı. Yavaş yavaş yerine oturan taşlar vardı. Açıkta kalan boşluklar yavaş yavaş doluyordu. Kendi babası... Rüya'nın babası... Savcı Suat'ın arkadaşlarıydı. Ve Adem Vahap Pusat'ın.

"Nereden arkadaşlardı?"

Yusuf hiç teklemeden cevap verdi.

"Liseyi birlikte okumuşlar. Babamın sevdiği kızla Adem Vahap Pusat evlenene kadar da arkadaşlıkları devam etmiş."

Bu kızın kim olduğunu Fatih'in anlamaması aptallık olurdu. O kız Nihal Pusat'tı.

"Peki," diyen Naz, kendinden emin bir şekilde devam etti. "Gelelim sizi kaçırmasına."

"Bir taşla iki kuş vuracaktı çünkü ben ve ağabeyim babamın yarım kalan davasının yani Adem Vahap'ın peşine düşmüştük."

"O da sizi kaçırarak susturmak istedi. Peki, sizce neden öldürmeyi denemedi?"

"Öldüremezdi çünkü önce Fatih Baturhan'ı ortadan kaldırmayı ve Fatih'in sakladığı kendi kızı Asuman Pusat'ı bulmayı planlıyordu."

"Bir dakika. Neden Fatih Baturhan'ı öldürmek istesin ki? O Adem Vahap'ın adamı değil miydi?"

Yusuf hafifçe gülümsedi.

"Fatih Baturhan, Adem Vahap'ın öldürdüğü ve davasında babama yardım eden Mitat Baturhan'ın oğluydu. Babam da arkadaşlarının ölümünden sonra izini kaybettirmiş ve bizi de alıp İzmir'e yerleşmişti. Araştırmasına orada gizli gizli devam etti. Fatih'in, Adem Vahap'ın adamı olma konusuna gelirsek de on iki yaşındaki bir erkek çocuğunu himayesine alarak, Fatih Baturhan'a başka bir seçenek bırakmamış olmalı."

Savcı hiddetle araya girdi.

"İtiraz ediyorum. Bu bir gerçek değil, zandır."

"Kabul edildi."

Naz zaten alacağını almış olmanın verdiği rahatlıkla bu itiraza sesini çıkarmadı.

"Peki, son olarak... Fatih Baturhan'ın, Adem Vahap'ı vurduğu gece orada mıydınız?"

"Evet. Ancak Adem Vahap'ın adamı beni kaçmaya çalışırken silahla vurduğu için ağır yaralı ve bilincim kapalı haldeydim. Olaya şahit olmadım."

"Ama Adem Vahap'ın kişiliğine ve kabarık suç dosyasına şahit oldunuz," diyen Naz'ın cümlesini öfkeyle kesen avukatın "İtiraz ediyorum!!!" sesi salonu sarsarken Hâkim araya girdi.

"Kabul edildi!!!Siz de elinizdeki dosyayı derhal savcılığa vereceksiniz Yusuf Doğulu! Avukat Hanım başka şahidiniz?"

"Enis Doğulu'yu çağırıyorum Sayın Hâkim."

Naz yaşadığı adrenalinin kızarttığı yanaklarıyla Fatih'e döndü. Fatih ise sanki duyduklarına şaşırmamış gibi hâlâ o donuk ifadesini bozmuyordu.

Enis'in içeri girmesiyle Naz hızla bakışlarını dosyaya indirdi. Bir şeyler arıyor gibi bir süre oyalandıktan sonra Enis'e baktı.

"Kendinizi tanıtır mısınız?"

"İstanbul Emniyeti Kaçakçılık Şubesi'nden Başkomiser Enis Doğulu."

"Adem Vahap Pusat'ı nereden tanıyorsunuz?"

Enis son derece rahat bir tavırla, Yusuf'un anlattıklarını bire bir tekrarladı.

"Sonra da Lodos gemisine mürettebat olarak girdim ve Fatih Baturhan'ı yakın takibe aldım. Oradan da Adem Vahap'ın çok istediği öz kızına ulaştım."

Fatih daha fazla duygusuz kalamayan öfkeli gözünü Enis'e dikerek Naz'ın sorusunu dinledi.

"Öz kızı derken? Üvey kızı da mı vardı?"

"Adem Vahap'ın, Beyza Pusat'ın öz kızı olmadığını iddia ettiği doğrudur."

"Peki, siz bu iddianın doğru olup olmadığını ispatlayabilir misiniz?"

Enis güldü.

"Valla Beyza Pusat'ın sekiz sene önce deniz kazasında öldüğü ve cesedinin bulunamadığı baz alınırsa, bunu ben değil, kimse ispatlayamaz."

O sırada Adem Vahap'ın avukatı söz istedi.

"Sayın Hâkim müsaade ederseniz Enis Doğulu'ya bir soru sormak istiyorum."

"İzin verildi."

Avukat yerinden kalktı ama masanın başından ayrılmadı.

"Fatih Baturhan'ı Adem Vahap'ı öldürmeye teşebbüs suçundan tutuklayan sizdiniz değil mi?"

"Evet."

"Fatih Baturhan'ın Adem Vahap'ın adamı olduğunu ve sahte kimlik kullandığını ortaya atan da sizdiniz değil mi?"

Enis çok rahat omzunu silkti.

"Adamı olup olmadığını bilemem zira sekiz yıldır gemilerde çalışıyor ama Adem Vahap'ın yanında büyüdüğünü biliyorum. Sahte kimliği de ben buldum, evet. Ve bir kanun adamı olarak da tutuklama emri çıkarttım."

"Ve Sayın Hâkim," diyen avukat kendinden emin hâkime döndü. "Resmi evrakta sahtecilik yapan bir adamı aklamaya çalışıyoruz burada."

Fatih bir an Naz ve Enis'in göz göze geldiğini fark etti. Enis bakışlarıyla ona bir şey anlatıyor gibiydi. Ya da şimdi tam sırası der gibi.

Fatih yanılmadığını, Naz hararetle ayağa kalktığında anladı.

"Müvekkilimin bu suçlama ile alakalı davası görülmüş ve karara bağlanmıştır Sayın Hâkim. Size sunduğum dosyada detaylarını göreceksiniz. Sonuca varan bir dava da hâlâ süregelen bir davayı etkileyemez. Sayın Avukat da bunu çok iyi biliyordur. Tabii elinde davayı yeniden açtıracak yeni deliller yoksa."

Mahkeme salonunda herkes soluğunu tutarken Fatih, aheste hareketlerle yerinden kalkan Enis'e baktı. Fatih gülmesini saklayarak başını aşağıya eğerken, yanından geçen Enis'in "Rica ederim," diye fısıldadığını duydu.

Biliyordu bu herif. Adem Vahap'ın ipini çekecek davada işin dönüp dolaşıp Fatih Baturhan'ın başına da eş oranda patlayacağını biliyordu ve bu yüzden ona istinaden yapılacak tek haklı suçlamayı da önce kendisi mahkemeye çıkararak bertaraf etmişti.

Sonuçta görülmüş davanın tekrarı olmazdı.

Üstelik yanında gururla ve hatta biraz da ukala bir tavırla kendine bakan Avukat Hanımı da fazla küçümsemişti.

Fatih, Naz'a doğru eğildi.

"Büyüyünce çok iyi bir avukat olacaksın bücür."

Naz'ın burnundan kaçan hoşnutsuz homurtu da iyice keyfini yerine getirmişti doğrusu. Sonuç ne olursa olsun en azından sadece kendi elleriyle yıktıklarının yasını tutacaktı.

Enis ve Yusuf denilen kardeşler Adem Vahap'ın ipini çekmeden durmayacaklardı, belliydi. Ve o an Fatih, Adem Vahap'tan nasıl intikam alacağını anladı.

Kendi kanununu kuran adam olmaktan vazgeçecek, bir suçluyu adaletin pençesine kendi elleriyle götürecekti.

Bunun için de nasıl yardım gerekiyorsa Enis'e sunacaktı. Aldığı kararla rahatlamış halde arkasına yaslandı.

Enis'ten sonra sırasıyla çıkan Leyla ve Rüya'yı dinledi. Leyla, Naz ile nasıl kaçırıldıklarını anlattı. Rüya, Yusuf Doğulu'yu hangi şartlarda bulduğunu ve sonrasında da adalete yardım etmek için bildiği her şeyi Komiser Enis'e anlattığını söyledi.

Mustafa, karısının kaçırılmasından, Fatih'in onun hayatını nasıl kurtardığına kadar anlattı.

"Adem denilen adam kulübeye tuzak kurmuştu. Fatih dışarıdan kapıyı açtığı an bomba düzeneği patlayacaktı. Fatih kulübedeki sessizliğin sinirini bozduğunu söyledi ve kulübeye arka pencereden girdi. Kapı koluna bağladığı iple, ki dikkatinizi çekerim Sayın Hâkim, o iple o şerefsiz Adem piçi benim karımla kardeşimi bağlamıştı."

"Mahkemeye saygılı olun, yoksa ifadeniz geçersiz olur!"

"Kusura bakmayın Sayın Hâkim. Aslında ben sakin

bir adamım ama..."

Hâkimin bakışları bu kısma hiç inanmadığını gösteriyordu. Asıl sabrı kendisinin gösterdiğini belli edercesine bir nefes aldı ve elini salladı.

"Tamam, tamam. Devam et."

"Sonra Fatih'in kapı koluna bağladığı o ipi arka pencereden çıkardık, kulübeden biraz uzaklaştık ve ipi çekmemizle bomba patladı! Biz de zaman kazanmış olduk."

"Ne için zaman kazandınız?" diye soran hâkime kısa bir an sen saf mısın der gibi bakan Mustafa sabırlı bir adam olarak cevap verdi.

"Ne zamanı olacak Sayın Hâkim? Şerefsiz herif ormanın her köşesine adamlarını yerleştirmiş. Patlamayı duyunca hepsi rahatladı, nöbet tuttukları yerden uzaklaştı..."

Naz abisinin sinirine hakim olamayacağını biliyordu da Hâkim'e posta koymak neyin nesiydi onu anlamıyordu. Bu herifin hiç ayarı yoktu arkadaş.

Hızla sormaya devam etti.

"Peki, siz o geceyi zararsız mı atlattınız?"

"Göğse giren ve beş gün yoğun bakımda kalmamı sağlayan kurşunu saymazsak, bir de..." derken gözü Leyla'ya takıldı. "Bir de karımın hamile olduğunu bile bilmeden belden aşağısını kanlı görmenin vurgununu saymazsak evet."

"Sizi vuran kimdi?"

"Adem Vahap'ın köpeklerinden biriydi."

"Teşekkür ederim Mustafa Bey, başka sorum yok."

Fatih dostunun o geceki korkuyu tekrar yaşadığını hissetmişti. Tüm bunları bu koca yürekli adamın yaşamaması lazımdı ama bir kere bir zalim canınıza göz koyduysa, o zalimle savaşırken yara almamak imkânsız

oluyordu işte.

Bakışıyla dostuna teşekkür etti.

Dostu da, *siktir lan, ne teşekkürü*, diyen bakışlarla cevap verdi.

Fatih başını eğdi.

Gülümsedi.

Göz bandının bıraktığı boşluğu hafifçe okşadı.

Mahkeme salonunda mübaşirin sesi yankılandı.

"Asuman Pusat!"

Fatih kaldı.

Kalbi durdu.

Bakışı titredi.

Gözünü kaldırdı ve şahit koltuğunda oturmuş, ona bakmayan kızın mağrur duruşuna kilitlendi.

O an duran dünya, Fatih'in ruhuna çarpan gerçekle alabora oldu.

Özlemişti.

Ve o içerilerde bir yerlerde kendine cevap bulamayan soru kulaklarını sağır edecek kadar büyük bir güçle haykırdı.

"Sevdalı mısın bu kıza?!"

Cevabından korktu.

Savcının sorusunu duydu.

"Asuman Pusat, Adem Vahap Pusat ile bağlantınız nedir?"

"Kızıyım."

"Fatih Baturhan'ı tanıyor musunuz?"

Acaba tanımamayı diliyor muydu? Fatih aklından geçen ve cevabının evet olması ihtimali olan soruyla öfkesinin bilendiğini hissetti. Ama neden öfkeleniyordu ki?

Sonuçta kendi teknesine kaptanlık edemeyenin, vardığı limana şaşırmak gibi yahut öfkelenmek gibi bir hak-

kı yoktu.

Kabullendi. Asu'nun titreyen sesi kulağını doldururken gözünü yumdu.

"Evet."

"Nereden?"

Asuman, Fatih'e bakmamak için mücadele veriyordu. Bir baksa... Bir gözleri, o mavi göze değse dağılacaktı, biliyordu.

Kendinden emin bir şekilde konuşmaya çalıştı.

"Ben küçük bir çocukken babam Adem Vahap, Fatih Baturhan'ı ablam ve annemle kaldığımız eve getirdi. Yakın bir dostumun oğlu dedi. O günden sonra Fatih uzun bir süre bizimle kaldı. Sanırım on beş yaşında falan yanımızdan ayrıldı ama yine de sık sık ziyaretimize gelmeye devam etti."

"Peki, sizi babanızdan Fatih Baturhan'ın sakladığı söyleniyor. Doğru mu?"

"Doğru. Beni ve annemi babamdan koruyordu. Babam, ablamın kendi kızı olmadığı iddiasıyla onu öldürmek isteyince Fatih bizi kaçırdı. Yoksa annem ve ablam ölecekti. Beni de arkada bırakmadı çünkü babam olacak adamın yanında kalmak istemedim. Kaçtığımız gemi baskın yedi ve ablam göğsünden vuruldu. Aynı kazada Fatih de sol gözünü kaybetti."

"Geminize baskın düzenleyeni biliyor musunuz?"

"Babam telefonda kaçsanız da ölmekten kurtulamayacaksınız dedi."

Savcı alayla kaşlarını kaldırdı.

"Bu bir varsayım öyle değil mi? Kanıtınız yok."

Asuman öfkeli gözlerini savcıya dikip cevapladı.

"Yok."

Sonra da başını eğdi. Sevdiğine bir damla fayda sağ-

lamak isterken, bir avuç zarar vermiş olmaktan korktu.

Savcı sorularını bitirip yerine geçerken Naz hemen Asu'nun karşısına geçti.

"Sanığın Adem Vahap'ı yaraladığı akşama gidelim. Siz olay anında orada mıydınız?"

"Oradaydım, "diyen Asu'nun sesi titredi. Gözleri dolu dolu oldu ve başını öne eğdi.

Fatih buna dayanamadı. Bu kızı bu halde görmeye dayanamadı. Daha ne kadar suçu olmayan şeyler yüzünden acı çekecekti? Daha ne kadar Fatih'in varlığı bu kızın canını yakacaktı. Bir yanda kendisine, diğer yanda Adem Vahap'a olan öfkesi ile birlikte ayağa kalktı.

"Başka soruya gerek yok. Adem Vahap'ı yaraladığımı inkâr etmiyorum işte."

Hâkim sinirle Fatih'e baktı.

"Sanırım bundan da gurur duyuyorsun?"

"Evet," diyen Fatih'in taviz vermeyen bakışı Hâkim'e dikildi.

"Müvekkilim o gecenin Asuman Hanım'ı ne kadar üzdüğünü biliyor ve buna izin vermemek için itiraz ediyor Sayın Hâkim. Dikkate alınmamasını talep ediyorum."

"Kabul edildi ama bir kere daha tekrarlarsa bu duruşmayı ertelerim."

Fatih sinirle Naz'a bakarken Naz da aynı sinirle Fatih'e baktı. Kalın kafalı adamlar artık canından bezdirmişti vesselam.

Sakin kalmaya çalışarak Hâkim'e başını salladı ve aşkından geberdiği çok belli şekilde Fatih'e bakan Asu'nun karşısına dikildi.

"Son soru Asuman Hanım. Müvekkilim, Adem Vahap'ı vururken siz ne yapıyordunuz?"

Asu gözlerini çok kısa bir an Fatih'e çevirdi ve o mavi

gözde boğulmaktan korktu. Ona bakmak da bakamamak kadar canını yakıyordu. Bakışlarını hızla kenetlenmiş parmaklarına indirirken Naz'ın sorusunu cevapladı.

"Adem Vahap Pusat'ın elinde olan ve benim şakağıma çevrili silahtan gelecek kurşunu bekliyordum."

Mahkeme salonunda bir uğultu olurken, Fatih gözünün önüne gelen o manzarayla titredi. Kız ölebilirdi.

Naz kazanacağından emin dik bir sesle tekrar sordu.

"Daha açık olun lütfen."

"Adem Vahap Fatih'i, beni öldürmekle tehdit etti. Ya onu bırakıp gidecektiler ya da beni öldürecekti. Zaten Adem Vahap'ın emri ile Mustafa Şiviloğlu ve Yusuf Doğulu vurulmuştu. Leyla Şiviloğlu hamileliği yüzünden düşük tehlikesi yaşıyordu. Benim kafama doğrultulmuş bir silah ve Fatih Baturhan'a çevrilmiş beş silah vardı. Fatih'in seçme şansı yoktu. Bunun üstüne korkuyla babama ateş etti. Ama Adem Vahap ölmedi. Ben de silahı aldım ve onu öldürmek için başına gittim. Tam öldürecekken beni Fatih durdurdu."

Sonra Hâkim'e döndü. Artık gözyaşları da sesi gibi dizginlenemez haldeydi. Bu manzara Fatih'in dişlerini ve yumruklarını sıkmasına sebep oldu. Bu kız buraya gelmemeliydi. O kurtulmuştu. Unutmalıydı. Arkasına da arkasında bıraktıklarına da dönüp bakmamalıydı.

Ama Asu Fatih'in düşüncelerinden, duygularından habersiz devam ediyordu.

"Adam öldürmeye teşebbüs suçundan dava açılan bu adam aslında Adem Vahap'ın hayatını kurtardı Sayın Hâkim. Adem Vahap bunca cana kıymışken, bu mahkûm sandalyesindeki adam onun hayatını kurtardı. O adam benim ablamı, annemi öldürmüşken..."

Asu daha fazla konuşamadı. Zaten Hâkim'in de deva-

mını dinlemeye niyeti yoktu.

"Tamam kızım. Hadi kalk ve sakinleş."

Asu sandalyeden kalkarken Naz, Hâkim'e doğru yürüdü.

"Asuman Hanım'ın ve o gecenin diğer şahitlerinin anlattıkları, polis raporuyla da desteklenmiştir ve önünüzdeki dosyada mevcuttur Sayın Hâkim... Ve müvekkilimi adam öldürmeye teşebbüs suçundan değil, meşru müdafaa şartlarını gözeterek yargılamanızı Yüce Mahkeme'den talep ediyorum..."

Naz konuşmasına devam ederken Fatih'in tüm dikkati Asu'daydı. Bir kere bile ona dönüp bakmadan mahkeme salonunu terk etmişti. Bir kere baksa...

Fatih o ana kadar ya vurdumduymaz, yorgun ve vazgeçmiş gibi hissetmişti, ya da aldığı karar ile rahat. Ama Asu'yu gördüğü andan beri içinde bambaşka bir savaş patlak vermişti ve o savaş onu kalan tüm kalelerini yıkmakla tehdit ediyordu.

Tek bir soruyla ve o tek sorunun tek cevabıyla.

"Sevdalı mısın bu kıza?"

Ruhundaki sessizlikle gözünü açtı.

Hâkim'in "Meşru müdafaa şartlarının oluştuğu kanaatine vararak beraatına," sözleri üstüne dostlarının sevincini de Naz'ın büyük bir gururla ona bakışını da görmedi.

Tek bir soru dolaşıyordu aklında.

"Sevdalı mısın bu kıza?"

Siyah sırt çantasını omzuna takıp oturduğu ranzadan kalktı. Kısa dönem süren mahkûm hayatına veda etmenin vakti gelmişti. Kader mahkûmu insanlara döndü.

"Allah kurtarsın. Hakkınızı helal edin."

Yüksek alçak seslerle "Sağ olasın. Helal olsun. Sen de helal et," diyen adamlara başıyla selam vererek kapıda onu bekleyen gardiyana doğru yürüdü. Çıkıyordu ama nereye gidecekti? Bunun kararını vermek o kadar kolay değildi.

Yıllardır birlikte yaşamaya alıştığı kâbusların son bulmasıyla kendini sudan çıkmış balığa benzetti. Bir insanı hayatta tutan öfkesi yahut acılarıydı demek ki. Veya umut.

"Taşlara düşen saat gibi, ne artı ne eksi. Bir sağlık, bir sevinç, bir umut. Hikâye hepsi..."*

Fatih, umut denilen şeye uzun zamandır yabancı olduğunu düşünürken mırıldandığı dizeleri anlayamayan gardiyanın bakışlarına aldırmadan kapıdan çıktı.

İki kanatlı büyük demir kapının açılmasıyla beton sokakta gözünü gezdirdi. Artık başlamaya korktuğu hayatın ilk adımını atma zamanıydı. Tıpkı anne ve babasının cesedini bıraktığı evden çıkarken olduğu gibi...

"Bir an çıkmayacaksın sandım."

Fatih, güneşin kamaştırdığı gözünü kısarak karşısındaki adama baktı. Mustafa ve Murat'ı gelmemeleri için ikna ederken bu adamı göz ardı etmek iyi olmamıştı.

---

* Cahit Sıtkı Tarancı

Zamanı geldiğinde, Adem Vahap'ı yok etme planı için zaten bu adamı bulacaktı ama şimdi değildi be!!!

Elbette bir de avukatı vardı.

Enis'in yanında bekleyen Naz'a döndü.

"Hadi sen avukat olarak buradasın, çıkış işlemlerini hallettin bilmem ne. Bu niye burada?"

Naz huysuz huysuz cevap verdi.

"Sen bunu altı ay önce bu adamı peşime takmadan önce düşünecektin Fatih Bey. Herif sanki söz dinliyor."

Enis sırıtarak gözlüğünü alnına kaldırdı.

"Allah'tan alıngan biri değilim."

"Ne istiyorsun Enis?"

Enis yaslandığı arabanın kapısını açarken kaşlarını kaldırdı.

"Tiryaki'ye ne oldu?"

Fatih sakin kalmaya çalışarak mırıldandı.

"Gerçekten Enis? Mahkûm yolu gözleyen komiser olmadığına göre, ne istiyorsun?"

"Bana verecek bir hesabın var Korsan. Hatırlarsan önce Adem'i halledecektik, sonra sen bana babama yaptığının hesabını verecektin."

Fatih başını salladı. Haklıydı adam.

O sırada Naz sinirle Enis'e döndü.

"Bu yüzden mi peşimdeydin? Git dedim gitmedin? Geçmişin hesabını soracaksanız, Fatih'in de senden sorması gereken bir altı ayı yok mu?"

"Hâlâ bu konuyu mu tartışacağız?"

Naz tam bıçaklarını bilemiş, savaşa hazır duruma geçiyordu ki Fatih sıkkın bir sesle onu durdurdu.

"Sen Mustafaların yanına, otele geç. Her şey için teşekkürler."

Fatih arabaya binerken Naz'ın hayret dolu bakışlarını

görmedi. Dışarıda dikilen ikiliye bakmadan homurdandı.

"Dikilmeyin, hadi!"

"Çok kolay oldu be," diyen Enis hızla diğer tarafa dönerken Naz'a göz kırptı.

"Keşke gittiğin yere bıraksaydım tatlı şey ama yolumun üstünde değil, üzgünüm. Görüşürüz."

Enis sırıtarak arabaya bindi ama o sırada arka kapının açılmasıyla arabadaki iki adam şaşkın şaşkın arkalarını döndü.

"Müvekkilimi senin gibi çıkarcı bir komiserle yalnız bırakacak değilim. Hadi şimdi sarsmadan sür şu arabayı."

Fatih yorgun ve sıkkın şekilde soluğunu bıraktı.

"Neyin kavgasındasınız bilmiyorum ama eğer abisinin yarısı kadar inatsa inmez bu arabadan. Sür bence de."

Enis sinirle dikiz aynasından arkaya bakarken o cadının ne kadar inat olduğunu çok iyi bildiğini düşündü. Ve çok kısa bir an zaferle sırıtan dudaklara gözü takıldı.

O dudakların tadını unutmazsa bu dünya ona cehennem olacaktı.

Sinirle başını sağa sola sallayıp gaza bastı. Neden bu kızı faka bastırdığını düşündüğü her seferinde kazığa oturan kendisiymiş gibi hissediyordu ki?

Salaş bir çay bahçesinin önünde arabadan indiler. Fatih etrafına baktı.

"Çay mı ısmarlayacaksın?"

"Ee, ne de olsa onca ayın dostluğu var değil mi? Gel."

Enis ve Naz önden giderken Fatih camekândan içeriyi

görmeye çalıştı. Boş duran mekânda sadece bir masada iki kişi vardı. Biri erkek diğeri... Rüya.

Fatih'in kaşlar çatıldı. Naz yetmemişti, Rüya çıkmıştı bir de.

Sinirle içeriye yürüdü. Masaya yaklaşırken Rüya kalkmış, sevinçle Fatih'in boynuna atlamaya hazır halde kollarını açmıştı ama Fatih'in buz gibi sesiyle o kollar havada kaldı.

"Niye buradasın?"

Rüya gözlerini devirerek, "Değişmesi için içerde bir on yıl yatması lazım bunun," derken Naz karşı çıktı.

"On yıl böyle büyük bir evrim için çok yetersiz kalır bence."

Enis bu laf sokmalara sırıtırken, Yusuf gayet ciddi elini Fatih'e uzattı.

"Geçmiş olsun."

Fatih uzatılan eli en az karşı taraf kadar kuvvetli sıktı.

"Eyvallah."

Yusuf tekrar otururken ocak başındaki yaşlı adama seslendi.

"Olgun Baba, üç çay daha yolla. Hoş geldin Naz."

"Hoş bulduk Yusuf. Nasılsın?"

"İyi, sağ ol."

Gergin bir sessizlikle masaya yerleştiler. Enis'in konuya girmek için acelesi yoktu; Yusuf gergindi, Fatih ise kimsenin işini kolaylaştırma niyetinde değildi. Sessizliğe, soğuk bakışıyla karşılık verirken masaya iki bardak çay geldi. Fatih gelen çaya dokunmadan tek tek masadakileri süzdü. Ve sonunda Naz patladı.

"Sen daha ne kadar bizi sinir etmeye devam edeceksin Komiser?"

Elbette sözün muhatabı Enis'ti.

"Sana gel diyen olmadı. Müvekkilim de müvekkilim diye olaya dalan sensin."

"Ne yapsaydım? Gözünü kırpmadan ispiyonladığın arkadaşını senin eline mi bıraksaydım?"

Enis sinirle öne doğru uzandı.

"Sen nasıl avukat oldun bir anlatsana bana? Sana hangi okul verdi o diplomayı?"

Enis daha da horozlanacaktı belki ama Fatih, Enis'in boğazına yapıştığı gibi öne uzanan kafasını sandalyenin sırt seviyesine kadar geriletti.

"Yavaş gel Komiser. Boynunu kırdırma."

Enis ona sırıtarak bakan Naz'dan gözünü çekip çay bardağına uzanırken Fatih devam etti.

"Şimdi. Rüya neden burada?"

O zamana kadar tuhaf bir sessizlik içinde olan Rüya bir soluk alıp Fatih'e döndü.

"Adem Vahap davası için."

Fatih dişlerini sıkarak Rüya'ya doğru eğildi.

"Sen bu işe karışmayacaksın."

"Karışacağım. Hatta karıştım bile. O herif benim ailemi de öldürdü Fatih!"

Fatih sinirle göz bandını okşayıp Enis'e döndü.

"Bu yüzden geldik değil mi buraya?"

"Evet dostum. Sen ne yapıp edip, intikam uğruna o şerefsizi öldürme diye buradayız."

"Yani babanın hesabını sormalar falan hava cıva."

"O gün gemide de söyledim. Sen bulmasan, başkası bulacaktı babamı. Adem'in asla tek bir planla yola çıkmadığını biliyoruz."

"Üstelik," diye söze giren Yusuf, yerde duran çantadan bir defter çıkararak Fatih'in önüne koydu.

"Birçok kere babamın hayatını kurtaran bir adamın

oğluna hesap soracak değiliz. Anılarında babanın adı sıkça geçiyor."

Fatih önündeki defteri eline aldı. Sayfalarını açmaya korkarak sadece önünü arkasını incelerken Enis araya girdi.

"MAdem bu defter elinizdeydi neden bu zamana kadar beklediniz?"

Yusuf karşısındaki kıza kısa bir bakış atıp Fatih'e döndü.

"Adem defteri babamdan alıp saklamış. Rüya sayesinde bulduk."

Yusuf'un bıraktığı yerden sözü Enis aldı. Kolay kolay o gevşek tavırlarını bırakmayan adamın konuşurken çene kasları geriliyordu.

"Elimizde birçok belge, günlük ve yazışma var. Bu adamın devlet makamını kullanarak, uluslararası krizlere yol açacak kadar büyük işler çevirdiğini biliyoruz. O yüzden o adamı intikam uğruna öldürmen çok iyi bir fikir değil. Eğer bize yardım edersen..."

Fatih başını sağa sola sallayıp gülmeye başlayınca Enis cümlesini tamamlayamadı.

"Adem Vahap'ı öldürmekten vazgeçmiştim zaten."

Naz şaşkın şaşkın, "Vallahi mi?" derken Enis daha kuşkuyla yaklaştı bu cevaba.

"Ve? Bu tuzak bir cevap mı? Öldürmekten vazgeçtin, ta ki... Ne zamana kadar? Ya da sen değil de başkasına mı öldürteceksin? Mesela içerden bir mahkûm ya da gardiyan mı ayarlayacaksın?"

Fatih alayla kaşlarını kaldırdı.

"Ya Tiryaki? Sen şu hırsız polis dizilerinden falan mı öğrendin oğlum polisliği? Ne hikâye yazıyorsun?"

"Sen yıllardır intikam diye yanmadın mı? Nasıl inana-

yım intikamından vazgeçtiğine?"

Fatih, Enis'e doğru eğildi.

"Yıllardır değil, ailemi Adem'in katlettiğini öğrendiğim andan beri yanıyor o ateş. Ve..." derken geriye yaslandı. "İntikamdan vazgeçtiğimi kim söyledi?"

Enis kısık gözlerle Fatih'e baktı. Alaycı sırıtmasında hafif bir bilinmezliğe karşı alınan tedbir vardı.

"Korsan kardeşim, sen dalga mı geçiyorsun benimle?"

Fatih kısacık bir an eğlendiği bu ortamdan artık sıkılmış gibi ifadesini değiştirdi ve o eski soğuk Fatih'e döndü. İki kardeşe bakarak cevap verdi.

"Ben intikamdan değil o adamı öldürmekten vazgeçtim çünkü..." deyip elindeki defteri masanın ortasına doğru itti. "Bu defteri yazan adama bir can borcum var. Bu adama yardım etmek uğruna canından olan babama, anneme bir intikam borcum var. Savcı Suat'ın, babamın, Rüya'nın babasının ölümüne sebep olan bu davaya borcum var."

Kızların ve hatta Yusuf ve Enis'in bile gözleri dolmuştu bu soğuk ama içten içe yanan cevap karşısında. Fatih de o dolu dolu olan gözlere, kupkuru gözüyle karşılık vererek devam etti.

"Onu öldürmek tüm bunlara ihanet. Savcı Suat'a ihanet. İşte bu sebeple, siz Doğulu kardeşlerin yürüteceği davada, her ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Adem'i sağ olarak size havale ediyorum."

Herkes duyduklarıyla büyük bir duygu yoğunluğu yaşarken bir şeyi idrak ettiler; onlar ortak bir dava uğruna katledilen babaların, acılı evlatlarıydılar. Bunu da Naz dile getirdi.

"Siz... Siz ortak bir acıyla, birbirinizden habersiz yıllarca yanmışsınız."

Enis buruk şekilde gülümsedi.

"Kimimiz bundan haberdarken, kimimiz de katile minnet duyarak büyümüşüz."

Fatih bu sözün suratına kasırga rüzgârı gibi çarpmasından etkilenmemiş gibi davrandı. Bitirmeye yemin ettiği geçmişten kurtulamamak kaderin ona attığı kaçıncı kazıktı acaba?

"Adem Vahap'ın temasta olduğu adamların listesini sana veririm. Ama bu bilgi sekiz sene öncesiyle sınırlı."

Duygusal ortam bu sözle dağıldı.

"Hepsi aklında mı?"

"Sence?"

Enis sırıttı.

"Sormam hataydı."

Yusuf da rahatlamış halde Rüya'ya döndü.

"Senin verdiğin detaylarla da kalanını çorap söküğü gibi halledeceğiz."

Fatih korumacı bir şekilde Yusuf'a baktı.

"Rüya'yı bu davalara karıştırmıyorsunuz!..."

"Aslında," diyen Enis, Fatih'in sözünü kesti. "Seni bile karıştırmıyoruz Fatih. Rüya zaten ilk soruşturmamızda bize her konuda yardım edeceğini söylemişti ama bunu kayıt altına almadım. Çünkü Rüya herhangi bir şekilde suç işlemedi ve bulduğu ilk fırsatta adalete yardım etti. Bir çeşit tanık koruma gibi düşün. Aynı şey senin için de geçerli. Sadece bilgileri vereceksin ve sonra Lodos'a mı gidersin, tatile mi çıkarsın, Asu'yu mu ararsın orası sana kalmış. Kalanını biz halledeceğiz."

Asu ile alakalı olan kısmı duymazdan gelmek canını acıtsa da o an çok daha başka duyguların esiriydi. İtiraz etti.

"Olmaz öyle. Ben lafımın da yaptığım işin de yediğim

bokun da arkasındayım. Cezaysa ceza, çekerim ama öyle laf atıp arkaya çekilip saklanmam."

Enis bir polis memuru olarak bu adaletli suçlu kafasına hastaydı. Gerçekten hastaydı ama. Alerji gibi bir çeşit... Kaşındırıyordu onu.

"Dürüst şerefsiz olmaya gerek yok. Senden adam gammazlamanı istemiyoruz zaten ama bu durum sadece Adem Vahap'la bitmeyebilir. Uluslararası durumlar söz konusuyken benim de tanığımı korumam lazım. Ve unutma dostum, sen sadece tanıksın. İşlediğin suçların cezasını adalete sunduk, davasını gördük, altı ay da içeride yattın, bitti gitti."

Fatih fazlasıyla tükenmiş halde alnını ovaladı. Düşünemiyordu bile.

"Öyle olsun. Ama ne zaman isterseniz mahkemeye çıkarım."

Yusuf Fatih'in omzuna elini attı.

"Fatih! Eğer için rahatlayacaksa... Adem Vahap'ın yanındaki en temiz adam sendin. Senin onun yanında geçirdiğin üç beş aktif yılın, geride kalanlarla kıyaslanması bile imkânsız."

Fatih, Rüya'ya bakarak, "Rüya'ya da bir şey olmayacak," dedi.

Rüya gülümseyerek Fatih'e baktı.

"Ben sıradan bir doktorum bana ne olabilir ki, ama..." derken bakışları muzip bir şekilde parladı. "Ne büyük bir tesadüf ki her tedavi ettiğim hastanın ağzından çıkanları, adlarını, adreslerini ve o dönemde yaşanan Adem Vahap'la alakalı olayları not almışım."

"E yuh!" diyen Fatih'in yanağından öperken "Kimin kardeşiyim," diye ekledi.

"Bir dur be kızım!" diye isyan eden Fatih kendini Rü-

ya'dan kurtarıp Enis ve Yusuf'a döndü. "O zaman top sizde mi diyoruz?"

"Aynen."

Başını sallayarak ayağa kalktı.

"O halde size kolay gelsin."

Fatih'le birlikte diğerleri de ayağa kalktı. Rüya, Enis ve Yusuf'a döndü.

"Fatih'ten isimleri alıp size getiririm. Sonra ne yapacağımıza bakarız."

"Biz bakarız," diyen Yusuf, Rüya'nın sinirli bakışlarına aldırmadan elini Fatih'e uzattı. "Tekrar geçmiş olsun abi."

"Eyvallah."

Fatih, Enis'e de bir baş selamı vererek Naz'ı ve Rüya'yı da önüne kattı, çıkışa doğru yürüdü. Artık gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Mekândan dışarı çıktığı anda da bunun ne kadar beyhude bir istek olduğunu anladı. Zira yine bir adet tombik Leyla ona doğru koşuyordu.

"Ay sana inanmıyorum. Seni karşılamamızı istemedin ama bakıyorum da koşa koşa Tiryaki'nin mekâna gelmişsin."

Fatih boynuna sarılan genç kadının sırtına elini koyarken sinirli bakışlarla Barut Reis'e baktı.

"Yine yular meselesine hiç girmiyorum Barut ama bence sen çıtayı fena yükselttin."

"Siktir ulan," diyen Mustafa'nın sırıtan suratını Murat'ın arsız cümlesi anında değiştirdi.

"Çıta dediğinin bile ibresi vardır Korsan. Barut Reis ibreyi patlattı. Ne sen ne ben ulaşamayız oraya. Zirve Reis'e rezerve."

Mustafa ve Murat'ın didişmesini izleyen Fatih bu

adamları özlediğini fark etti. Sekiz senedir ona yaşadığını hissettiren tek şey bu adamlardı işte.

"Yine başladılar bunlar."

Leyla'nın mutlulukla ışıldayan yüzüne sıkkın şekilde baktı.

"Burada olduğumuzu nasıl öğrendiniz diyeceğim ama..."

"Bence de boşa yorulma. Naz mesaj atmasa elimizden kaçıp gidecektin."

Fatih sinirle Naz'a bakarken kız omzunu silkti.

"Hiç bana da öyle bakma. Bizimkilere seni alıp onlara götüreceğim diye söz vermiştim."

O sırada mekândan çıkan Enis ve Yusuf da kalabalığa karışınca Fatih gerçekten yok olmak istedi. Bitmiyordu arkadaş, bitmiyordu.

"Ooo, Barut Reis ve Filinta. Sizi epeydir görmüyorduk, özlemişiz."

Mustafa bu adama uyuz oluyordu hâlâ vesselam. Ağzıyla kuş tutsa da bu adamı sevemeyecekti.

"Neden ben seni özlemedim acaba Tiryaki?"

"Tipin değilsem demek ki."

"Tipini siktiğim..." diye homurdanan Mustafa'yı Leyla çemkirerek susturdu.

"A vallahi yeter Barut. Çocuğumuzun yanında küfür edip durmasana ama sen artık ya!"

Mustafa bu uyarıya hiç aldırmadan bakışlarıyla Enis'i deşmeye devam etti. Sonra da yeterince delik açtığına kanaat getirmiş olacak ki Yusuf'a döndü.

"Nasılsın Komiser?"

"İyidir Mustafa abi, sen nasılsın?"

Karşılıklı muhabbeti izleyen Fatih battı balık yan gider deyip gülmeye başladı.

"Siz ben içerdeyken baya baya kaynaşmışsınız anlaşılan."

"Kaynaşmak zorunda kaldık," diyen Enis'i Mustafa susturdu.

"Naz'ın peşinde dolaşmasaydın sık sık görüşürdük de işte..."

Naz baygınlık geçirecek gibi gözlerini yumdu kısacık bir an, sonra geri açıp abisine baktı.

"Hani müvekkilimin davası ile alakalı ya bu adam? Hani komiser ya? Hatırladın mı abi?"

"Unutturdunuz mu Naz?"

Fatih daha fazla dayanamadı. Elini havaya kaldırdı.

"Oooo. Sizin muhabbete doyum olmaz ama ben kaçar gençler. Görüşürüz."

Leyla hızla önüne geçti.

"Ya nereye? Bizimle yaylaya geleceksin. Solmaz Kaptan izin verdi."

Fatih tam itiraz edecekti ki Murat araya girdi.

"Asıl benimle Lodos'a geliyor. Korsan'ı ancak deniz paklar."

Bu sorunu Fatih sakin bir sesle çözdü.

"Hepinize eyvallah. Hakkınızı ödeyemem ama benim bir süre başka bir sefere çıkmam lazım. O yüzden... Kendinize dikkat edin. Haberleşiriz."

Fatih kısa bir el hareketiyle hepsine selam verip sırt çantasını omzuna taktı. Öyle uzun uzun vedalar ona göre değildi. Tek yapmak istediği bir an önce gitmekti. Gitti de. Birkaç adımla caddeye ulaşmak üzereydi ki Enis'in sesi sol omzunun üstünden kulağına ulaştı.

"Asu'nun nerede olduğunu sormadın?"

Fatih durdu ve yanına gelen adama bakmadan cevap verdi.

"Bilmemi isteseydi burada olurdu."

"Bari iyi olup olmadığını sorsaydın?"

Fatih bu sefer Enis'e baktı.

"İyi olmasaydı sen burada olmazdın."

Enis bu cevapla hafifçe gülümsedi ama inadından vazgeçmedi.

"Bundan nasıl bu kadar eminsin?"

Bu soru karşısında da Fatih gülümsedi. Başıyla ileride onları izleyen grup içerisindeki Yusuf'u gösterdi.

"Bir kardeş için neler yaptığını biliyorum. Beyza'nın kardeşini de yarı yolda bırakmazsın. Doğru muyum?"

"Doğrusun da birader, bir de fazla kalın kafalısın."

"Eyvallah," deyip yürümeye başlayan Fatih bu sefer Enis'in sözüyle durmadı.

"Onu bulmak istersen sorman yeter."

Fatih Enis'e bu soruyu sormayacağını çok iyi biliyordu.

Onu izleyen dostlarına dönmeden elini kaldırarak son bir selam çaktı, sol göz bandını hafifçe okşadı, adımlarını yavaşlatmadan caddeden karşıya geçti ve artan trafiğin arasında gözden kayboldu.

Şimdi kendini bulma zamanıydı.

Ayrılanlar Boğazını gören tepeye arabayı çektiğinde güneş batmak üzereydi. Yolun onu buraya getireceğini biliyordu. Seneler geçmişti en son buraya geldiğinden beri. Sahi en son ne zaman bu manzarayı huzurla içine çekmişti?

Gözü iki kayanın ayırdığı boğaza takılırken anılar üstüne üstüne gelmeye başladı.

"Baba! Kayıktan atlayıp yarışalım mı?"

Babasının ne cevap verdiğini hatırlamıyordu, sesini hatırlamıyordu ama saatlerce o hırçın Karadeniz'de babasını geçmek için kulaç attığı anlar gözünün önündeydi. İşte tam da ayağına çarpan o dalgaların arasındaydı beş yaşındaki bedeni. Kahkahaları kulaklarındaydı. Babasının omuzlarına tırmanıp mı çıkmıştı o azgın sulardan?

"İntikamını alamadım be babam. O şerefsiz senin, annemin canını aldı ama ben onun canını alamadım..."

Düşünceleri ruhunda çığlık atıyordu. Dilinden dökülüyor muydu bilmiyordu. Kulakları dalga seslerinden başka bir ses duymuyordu ama yüreğinde öyle büyük depremler oluyordu ki. Babasının anılarıyla dolu olan her bir köşe ondan hesap soruyor gibiydi. Büyük bir çıkmazın ve çaresizliğin içinde yalpalarken yine onu o çıkmazdan babasının anıları kurtardı.

"Baba. Bence bu çakalı burada bırakalım."

"Bırakırsak ölür."

"Ama o da kuşu öldürdü. Bence adil olan bu çakalın ölmesi."

"Ölüme biz karar veremeyiz evlat. Adaleti sağlayan hak ka-

tında Allah'tır. İnsan katında ise kanunlar."

"Ama çakalların kanunla işi olmaz ki. Hapse mi sokacaklar sanki?"

"Bak oğlum, bir can kurtarmak, bin hayat yaşamaya bedeldir. Üstelik bu çakal sadece doğasının gereğini yerine getirdi. Biz de insan olmanın gereğini yerine getireceğiz. Adaleti Allah'a bırakacağız. Anlaştık mı?"

O zaman anlaşmıştı babasıyla. Sonra da babasının cesedinin başında tüm ezberi bozulmuştu. Bildiği tüm yollara taş koyulmuştu. Yolu tıkanmıştı. Adresi şaşmıştı ama şimdi... Bir kere daha anlamıştı babasını, bir kere daha eyvallah demişti atasının öğütlerine.

Gözünü gökyüzüne kaldırırken iyot kokusunu içine çekti. Gidenler geri gelmezdi ama anılarının temiz kalması gerekirdi.

Batan güneşin gözünü kamaştırmasıyla yaşadığı zamana döndü. Çok fazla kayıp vermişti. Çok fazla... Belki birçok insandan az ama kendi sınırlı dünyası için çok fazla...

Dalgalara aldırmadan çöktü ıslak kumların üstüne. Yüzünü batan güneşe çevirdi, gözünü yumdu ve uzun zaman üstüne Beyza'ya hoş geldin dedi.

"Sevmekle, sevdalanmak çok başka şeylermiş be Beyza..."

Dalgalar ayaklarına çarparken sessizce bekledi. Cevap alamayacağını biliyordu. Zaten hiç cevap alamamıştı ama yine de sekiz yıldır hep bir bağ kurmuştu Beyza ile. Oysa şimdi o eski bağı kuramadığını hissetti.

Bunun sebebi utancı mı, ihanet etme duygusu mu anlayamadı önce. Kendi içine döndü. Kendiyle yüzleşti. Beyza'yı düşündükçe ruhunda bir rüzgâr esti. Güzel kokulu, rahatlatıcı ve... Ve çocuk gibi masum.

İster istemez dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu. Sekiz senedir görmediği, görmekten kaçtığı, kaçtıkça da Beyza'yı kendisiyle birlikte çukura gömmesine sebep olan gerçeği fark etti.

Fatih yaralanmıştı. Fatih sevdiklerini kaybetmişti. Sekiz sene boyunca acıyla dolmuştu. Ve acılar insanı büyütürdü.

Fatih büyümüştü.

Oysa Beyza öldüğü gün gibi gençti. Çocuktu. Masumdu. Her ne yaptıysa sevgisi için, sevgiye karşı beslediği bencillik için yapmıştı ama bunlar bile onu büyütmemişti.

Ölüler büyümezdi.

Şimdi Fatih gelmiş, öldüğü yaşta ve masumlukta kalan Beyza'nın onu anlamasını istiyordu. Ona cevap vermesini istiyordu. Çocuk yanı kendini iyice Beyza'ya yakın hissederken, Korsan yanı kızı artık rahat bıraktığı için huzurluydu. Geride kalanların anıları temiz kalmalıydı. Temiz, masum ve olduğu gibi. Kirlenmemiş.

Fatih uzun zamandan sonra ilk defa huzurlu hissetti kendini. Her şeye rağmen...

Güneş henüz batmamışken ayağa kalktı. Göz bandının üstüne iki parmağını getirerek kısa bir selam çaktı.

"Özgürsün artık sarı peri."

Ve arkasını batan güneşe çevirerek uzaklaştı.

Otların kapattığı yollardan geçerken içindeki hafiflik yerini yeni bir ağırlığa bıraktı. Geçmişle olan tüm hesabını kapatmıştı kapatmasına ama yol boyunca kulağında çınlayan o soru nefes almasını zorlaştırıyordu.

Sevdalı mısın bu kıza? Sevdalı mısın bu kıza? Sevdalı mısın bu kıza?

Durdu. Parmaklarını iyice uzayan saçlarına daldırdı ve tüm gücüyle karanlık gökyüzüne haykırdı.

"Sevdalıyım ulan!!! Sevdalıyım!!!"

Sesi ağaçların arasında kaybolup giderken soluk soluğa ellerini dizlerine dayadı ve başını yere doğru eğdi.

Hani insanlar kendilerine gerçekleri itiraf ettiğinde hafiflerdi? Hani ne yapacaklarını bilirlerdi? Hani o andan itibaren hayatlarına nasıl yön vereceklerini bilirlerdi? Ulan niye o zaman o her şeyi sikip atmış gibi hissediyordu?

Eliyle yüzünü sıvazlayıp ayağa kalktı. Sırtından aşağıya inen tere aldırmadan büyük bir öfkeyle yerdeki taşı tekmeledi ve tam o sırada fındıklığa giden yoldan bir adamın elinde fenerle çıktığını gördü. Kimseyle uğraşacak hali yoktu. Hızlı adımlarla evinin yolunu tuttu tutmasına ama yatsı namazından çıkmış evine giden ihtiyarın buna izin vermeye niyeti yok gibiydi.

Arkasından seslendi.

"Kimsin hemşerim?"

Fatih eli mahkûm durdu ve ona yaklaşan adamın ağaçların arasından çıkmasını bekledi. Adamın yüzü korkuyla kasılınca onu gördüğüne emin oldu. Korsan bandını görenlerin ilk tepkisiydi bu.

"Dayı, ben Sefer Kaptan'ın torunuyum."

Adamın yüzü birden hasretle aydınlandı.

"Oooo. Mitat'ın oğlusun sen. Fatih'sin. "

Fatih hafifçe başını salladı.

"He dayı."

"Ula senin deden ne yaman bi adamdı be. Hoş baban da ondan aşağı kalmazdı ya... Eee, sen nerelerdeydin

bunca zaman? Hep buralara dostlarını yolladın ama sen gelmedin, hayırsız."

Kısa bir an hangi dostlar diye düşünen Fatih, Leyla'nın amcası tarafından kaçırıldığı zaman Mustafa'yı bu eve yönlendirdiğini hatırladı. Naz'ı, Ali'yi ve Hatice teyzeyi saklaması için Barut Reis'e bu evin adresini vermişti.

"Geçen sene dostlarımın bir kaç günlük tatile ihtiyacı vardı da..."

Bir an önce bu konuşmayı bitirmek istiyordu. Öyle yorgundu ki...

"He onları bildim. Peki, altı aydır burada kalan kız kimdi?"

Fatih'in tüm yorgunluğu yerini hızla çarpan bir kalbe, amansız soluyan bir nefese bıraktı. Altı aydır burada bir kız mı kalıyordu?

"Hangi kız dayı?"

"Ben sana soruyorum, sen bana soruyorsun. Ben ne biliyim hangi kız?"

Fatih ihtiyar adamın huysuzlanmasına aldırmadı. Aldıracak hali yoktu zaten. Israrla sormaya devam etti.

"Tipi nasıldı?"

Adam kel kafasını kaşırken düşündü.

"Böyle kısa saçlı, kara gözlü bi kızdı. Bi de yanağında çukuru vardı."

Asu!

"Gamzeliydi yani?"

"He işte. Ben ne dedim? Çukurlu yanağı vardı."

Fatih hızla karanlık eve baktı. Şimdi içerde uyuyor olabilir miydi? Böyle bir ihtimal... Eve doğru koşmaya başladı.

Asu'yu bulduğu an ne diyecekti, ne yapacaktı bilmiyordu ama koştu. Sarılır mıydı, tekrar kovar mıydı bil-

miyordu ama koştu. Çeker öper miydi, tutar atar mıydı bilmiyordu ama koştu. Arkasından seslenen adamı duymadan...

Evin kilitli kapısını zorladı. Kilitli olduğunu anlayınca kapıyı yumrukladı. Açılmayınca sıkı bir küfürle ahır altına inen merdivenlere koştu. Ahır kapısının üstündeki boşluğa elini atıp eski büyük demir anahtarı buldu. Aynı hızla merdivenleri çıkarak soluk soluğa kapıya geldi. Bir türlü deliği bulmayan anahtara da küfür edip titreyen elleriyle zorlanarak kapıyı açtı. Karanlık eve adımını attığında o bilindik küf kokusunu duymadığını fark etti. Ev çok yakın zamanda havalandırılmıştı.

Hızla tüm odaları dolaştı. Boştu. Mutfağa baktı. El bezleri ıslak değildi ama uzun zamandır asılı kalmanın verdiği sertlikleri de yoktu. Aynı hızla mutfaktan çıkıp banyonun tahta kapısını açtı. Işığı yaktı ve boş banyoya göz gezdirdi.

Asu yoktu.

Zaten neden orada olacağını düşünmüştü ki? Bunak bir ihtiyar dedi diye mi?

Duvara sırtını verip usulca yere çökerken nefesini kontrol etmekte zorlandı. Yine, ama daha önce hiç yaşamadığı kadar güçlü bir kaybetmişlik duygusu sardı her yanını. Asu'nun yokluğuna büyük bir öfke duydu. Önce kızın yokluğuna öfkelendi, sonra kendine.

"Rahat bırak ulan artık kızı! Rahat bırak!"

Gözünü tam kapatacağı sırada kendi ağırlığından dolayı usulca kapanan tahta kapıya baktı ve kapının arkasındaki askılıkta siyah bir sutyen gördü. Dondu kaldı.

Asu bu eve gelmişti!

Anıları onu Trieste kentindeki eski apartmanın yatak odasına götürdü. Üstünde havlu ile banyodan çıkan Asu.

Onu gördüğü an yüzünün aldığı şekli hatırladı. Çok kı-sacık gözlerinde dolaşan özlem ve hasret. Kısacık bir ar gördüğü bu duygulara öfkelendiğini de hatırlıyordu.

Sonra kızın gevelediği bir kaç kelime. Dolaba doğru atılan adımlar. Açılan çekmece, alınan siyah külot, siyah sutyen...

Ne ara eline aldığını hatırlamadığı sutyene baktı. Sonra Asu'nun söylediği cümleyi hatırladı.

"Çıkarsan giyineceğim. "

Neden çıkamamıştı odadan? Neden takılıp kalmıştı kızın bedenine? Yere düşen havluyla kurşun yemiş gibi kaldığını hatırlıyordu. Bir de aklından geçenleri...

"Bu kız yüzünden sen sevdiğini kaybettin."

Nasıl da büyük bir yanlışla yıllarını geçirmişti böyle. Nasıl yanlış bir nefreti beslemişti uzun yıllar. Oysa o kız...

"Şimdi o kıza sevdalısın."

Kendi sesiyle gerçeğe döndü. Tuttuğu nefesini salıp banyodan çıktı.

Asu arkasında sadece bir sutyen değil, koskoca bir geçmiş bırakmıştı ve kim suçlayabilirdi ki onu? Kovulmasına rağmen sırf onun için kalmıştı. Üstelik onun evinde... "İyi de neden?" diye fısıldadı odasına girerken.

Kendi sorusuna cevap veremeden, üstündeki hiçbir şeyi çıkarmadan girdi yatağa. Başını yastığa koyduğunda Asu'nun kokusunu duyduğunu zannetti. Belki de gerçekten duyuyordu. Belki de o koku başının altındaki yastıktan geliyordu. Direndi.

Yüzünü yastığa gömüp sarhoş olana kadar kokuyu içine çekmemek için direndi ve göz bandını çekip attıktan sonra yüzünü tavana çevirerek gözünü yumdu.

Sevdalanmak vurgun yemek gibiydi. Sevdalanmak geceyle gündüz arasında kalmak gibiydi. Sevmek tek

mevsimdi de sevdalanmak dört mevsim gibiydi.

Asu'ya sevdalanmak çok can yakıyordu be. Ateşle su arasında kalmak gibiydi.

Sevmek özgürlüktü de, ulan sevdalanmak tam yüreğinin direğinden prangayla bağlanmaktı be!

Sırt çantasının ağırlığına aldırmadan toprak yolu tırmandı. Kışını sevdiği bu memleketin güney nemini taşıyan yazlarından nefret ettiğini hatırladı. "Aman bundan da nefret et. Eksik kalmasın..." diye mırıldanırken kilisenin ağır kapısını güçlükle iterek açtı ve yüzüne çarpan serin havayla rahatladı.

Yol boyunca onu Fatih'ten uzaklaştıran her şeyden teker teker nefret etmiş ve hepsine de bir bahane bulmuştu. Şimdi ise klimanın serinliğinden nefret ediyordu. Üşümüştü yahu...

"Gelmeyeceğini düşünmüştüm."

Ön sırada ibadetini bitiren Daniel'in sesiyle irkildi. Buraya bu adamı bulmak için gelip, o adamın sesiyle irkilmekten de nefret etti.

"Trafik vardı desem?"

"Zaten klima burayı yeterince soğuttu derim. Gel."

Asu, Daniel'in yana kaymasına gülümsedi.

"Koca sırada oturmam için yana kaymana gerek yok," derken dostuna doğru yaklaştı. Sanki hiç ayrılmamışlar gibi son derece normal karşılanmak hoşuna gitmişti. Ünye'den ayrıldığından beri ilk defa bir şeyden nefret etmemek kendini iyi hissettirdi. Atlatıyordu ha?

"Söyle bakalım. Bir din adamı olarak öğüt mü vermeliyim, yoksa dostun olarak omuz mu vermeliyim?"

Ama bu soru çok acımasız olmamış mıydı?

Asu'nun gözlerinden akan yaşlar acımasız olduğunu doğruluyordu. Başını önüne eğdi, gözyaşlarını ellerinin üstüne akıttı. Ne ona sarılan kolu hissetti ne de teselli eden sözleri. Sadece dostunun sol kolunun sıkı sıkı sağ koluna destek olduğunu hissetti. Bu gözyaşlarını daha da hızlandırdı.

"Sadece on dakika... Sonra... Sonra bir daha ağlamayacağım."

Daniel sağ kolunu kaldırıp saatine baktı.

"Tamam. Sonra benim eve geçelim mi? Karnım aç."

Asu burnunu çekerken başını hafifçe salladı. Uzun bir yoldan gelmişti. Onun da karnı acıkmıştı.

"Hapisten çıktığını öğrenmeden Türkiye'den ayrılmamak biraz saçma olmamış mı? Naz sana buradayken de ulaşabilirdi, haberi verebilirdi?"

Asu ağzına attığı domatesi yutmadan homurdandı.

"Çok saçma bir detaya takıldığının farkında mısın?"

"Evet."

Asu bu cevaba gülerken kadehini Daniel'e uzattı.

"Senin saçma detay takıntılarına o zaman."

"Asıl senin Afrika planına içelim."

Kadehleri tokuşturduktan sonra tek dikişte bitiren Asu düşünmemeye çalıştığı her şeye inat gülümsedi.

"Güzel olacak. Önce şaka olsun diye ortaya atmıştım ama şimdi çok cazip geliyor. Bence ben orada harika fotoğraflar çekebilirim."

"Elbette. Hatta kabilelerin aranılan düğün fotoğrafçısı olursun bence."

Gayet doğal bir ifadeyle yemeğini yiyen dostuna kısık gözlerle baktı.

"Dalga geçiyorsun değil mi?"

"Evet. Biraz daha makarna ister misin?"

"Olur. Sana Afrika'dan kart atınca da böyle dalga geçecek misin bakalım."

"Geçerim ben yine. Yeter mi?"

"Yeter yeter. Doydum zaten. Dostlar dalga geçmezler."

"Eğer ağzına geleni sayamıyorsa geçerler bence."

"Pardon neye sayacaklarmış acaba? Kime? Neden?"

"Aptallık yapıp sevdiği adamı bırakan, vazgeçen, tam bir gerzek olduğunu düşündükleri *dostlarına* işte."

"O *dostları* vazgeçmedi. Sadece sevdiği adama istediğini verdi."

"Ama mutsuz."

"Zaten hiç mutlu olmamıştı. Bir şey değişmedi."

Asu, cümlesi bittiği an kaşığı elinde öylece kaldı. Önce yutkundu, sonra gözlerini kırpıştırdı ve arkasından masayı bulanık görmeye başladı.

Daniel ise görevini başarıyla tamamlamış olmanın verdiği rahatlıkla arkasına yaslandı. Asu zehrini içe akıttıkça en büyük zararı kendisine veriyordu. Ona her duygusunu açan kız, Türkiye'den döndüğü andan beri içine kapanmış, kurduğu duvardan Daniel'in geçmesine izin vermemişti ve Daniel kardeşi gibi sevdiği bu kızın kendi acısıyla yapayalnız kalmasına izin veremezdi. Vermemişti de...

Asu görmeyen gözlerle masaya bakarken konuşmaya başladı. Sanki kendinde değil gibi, sanki sayıklar gibi...

"Her gece acaba onun yatağında mı yatıyorum diye düşünmekten gözüme uyku girmedi. Sonra gökyüzüne

her baktığımda onun da bir zamanlar o gökyüzüne baktığını düşündüm. Her öğünü başka bir kaşıkla yedim biliyor musun? Hangisini kullandığını nereden bilecektim ki, değil mi? Bir de şey çok komikti..." dedikten sonra hıçkırıklarının arasında gülmeye başladı. Dolu dolu gözlerini Daniel'e çevirdi. "Pencereden denizi izlerken hep onun sol gözüyle baktığımı hayal ettim. Hani o görmeyen sol gözüyle. Benim yüzümden kaybettiği var ya... Komik değil mi? Ama güzel de bir yandan..."

Daniel, Asu'nun bu haline daha fazla dayanamayarak yerinden hızla kalkıp kıza sımsıkı sarıldı.

"Sen hep saçmalarsın zaten."

"Evet, saçmalarım. Ama en saçması da ne biliyor musun? Ona mektup bıraktım. Belki de yıllarca uğramayacak o eve ama olsun. Ya uğrarsa?"

Daniel gülümseyerek geri çekildi.

"Yani ondan vazgeçmedin."

"Yooo. Öyle değil işte," diye hızla itiraz eden Asu burnunu telaşla silerek devam etti. "Mektubu fazla iyi saklamış olabilirim."

"Neden o kadar iyi sakladın ki?"

Asu hafifçe omuzlarını silkti.

"Bilmem. Bulma umudu ile bulabilme endişesi arasında sıkışıp kalmış olabilirim. Bir yandan onu özgür bırakmak istiyorum ama diğer yandan da onun özgür olması başka aşka yelken açması demek, bu da beni deli ediyor. Neden deli ediyor ki?"

Daniel gülümsedi.

"Neden dersin?"

Asu titreyen dudaklarını ısırıp bir süre dalgın dalgın düşündü, sonra aynı dalgınlık içinde mırıldandı.

"Eğer ondan vazgeçmem yanlışsa, Allah bu yanlış-

tan dönmem için bana bir şans verir. O Ünye'ye gider ve mektubu bulur."

Sonra gözyaşlarına inat gülümsedi.

"Ama bunun için on günü var. Afrika'nın posta servisi zayıf diye duymuştum."

Daniel kızın bu alaycı havasına ayak uyduramadı. Ciddi bir şekilde kıza baktı.

"Diyelim ki sen Afrika'ya gitmeden, bu on gün içinde Fatih mektubu buldu ve geldi. Ne olacak o zaman?"

Bu soruyla Asu da ciddileşti. Dalgın dalgın Daniel'e baktı bir süre, sonra derin bir soluk çekti.

"İşte bu yüzden mektubu bulmasından korkuyorum ya... Ben onu tek başıma sevmekten başka hiçbir şey bilmiyorum."

Cümlesi biten Asu usulca yerinden kalktı, kapının yanında duran sırt çantasına uzandı.

"Taş evde kalabilir miyim?"

"Yalnız kalmak istediğine emin misin?"

"Şu anda tek emin olduğum şey desem?"

Asu kapıdan çıkıp gitti.

Arkasından bakan Daniel, bunca açılmış yaranın, bir kavuşmayla kapanmayacağını anladı.

Son kez deklanşöre basan Asu makinede görünen manzaradan memnun bir şekilde çantasına uzandı. Beşinci gün batımı fotoğrafıydı ama her biri bir diğerinden ayrıydı. Belki manzara olarak değil ama duygu olarak gittikçe güneşin daha az kırmızı olduğu zamanı yakalamıştı. Daha mı az yangın demek oluyordu bu, yoksa daha mı az umut? Bilemedi.

Beş günü bulunmasından korktuğu ve bulunmasını umut ettiği mektubun ağırlığıyla geçmişti. Her geçen gün korkusunu yatıştırırken, umudunu kanatır olmuştu. Hoş, Fatih büyük tesadüfle Ünye'ye gitse, mektubu bulsa, gelse...

Ne diye gelecekti ki? O mektup bir davet mektubu değildi. Aslında tam aksine bir veda, bir bağışlama mektubuydu. Oradaki sözlere sadece seven adam kalkar gelirdi ki işte bu korkularının en büyük sebebiydi. Ya o mektubu bulmuşsa... diye düşünürken silkindi. "İyice saçmalamaya başladın?!"

Gelse kollarını açıp sarılacak mıydı? Bırakma beni diyecek miydi? Onca yılın acısının üstüne bir çizgi çekip mutluluk oyunu mu oynayacaktı? İçindeki Asuman'ın kanayan yaralarını sarmak o kadar kolay mı olacaktı? "Hayır..." diye düşündü. O an istese de bunu yapamayacağını anladı ve o mektubu yazdığına pişman oldu.

Kalan beş günün bitmesini beklemeyecekti. Hemen o gece Venedik'e geçecek, oradan da bir an önce Afrika'ya gidecekti.

Aldığı kararla hızla eve doğru yürüdü.

Her günkü alışkanlığı gereği açık bıraktığı kapı ışığı sayesinde kolayca anahtarı kilide soktu, kapıyı açtı. İçeri girdiği gibi salona geçti. Burada kalmaya başladığı günden beri Fatih'in yattığı koltukta uyuyordu. Zaten az olan eşyaları da koltuğun yanında çantasında duruyordu. Bir tek banyodan kişisel bakım eşyalarını alsa yeterdi.

Yatağın üstüne atılmış birkaç parça eşyasını ve siyah sutyenini aldı, çantasına tıktı.

Hızla banyoya geçti ve tam diş fırçasını alıyordu ki bir ses duydu. Kapının dışında biri vardı. Daniel olsa seslenirdi öyle değil mi? Ya gelen babasının adamlarından

biriyse?!

Korkuyla etrafına baktı ve silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. Gözü son derece eski model olan ağır ve büyük fön makinesine gitti. İkinci kere düşünmeden makineyi eline aldı ve usulca kapının koluna uzandı.

Derin birkaç soluk aldı, kapının kolunu tuttu, içinden üçe kadar saydıktan sonra hızla kapıyı açtı ve karşısında gördüğü karartıya tüm gücüyle saldırdı.

"Ahhh!"

Duyduğu erkek sesiyle tüm dünyası dönmeye başladı.

Fatih yüzüne vuran güneş ışığıyla uyandığında, uykuya dalalı birkaç saat olmuştu. Nasıl yattıysa o şekilde sabah etmişti ama kafasının içindeki düşünceler denizin üstüne düşen ışık parçaları gibi hareketliydi. Hiçbirini yakalamak mümkün değildi. Şimdi yeni bir gün, arkasından yeni bir gece, yine bir uykusuzluk...

Fatih sıkıntıyla yatağından fırladı ve ayaklarını yere indirdi. Bu böyle olmayacaktı. Önce bir duş alması lazımdı orası kesindi ama sonra gidip o kızı bulacaktı. Yoktu artık öyle bulmamı isteseydi yanımda olurdu falanlar. Son sözleri dahi olsa, o kızın gözlerine bakarak söyleyecekti. Asu en azından bunu hak ediyordu. Kızda açtığı onca yaradan sonra bir cümleyle o yaraları kapatamayacağını biliyordu ancak artık korkak gibi yaşamaktan yorulmuştu. Sekiz yıldır saklanmak yeterdi.

Büyük bir kararlılıkla yerinden kalktı ve o anda gözü eski şifonyere takıldı. Anne ve babasının fotoğrafına... Kaşları çatıldı. Bu çerçeve sandıkta değil miydi?

Yavaşça çerçeveyi eline aldı. Annesinin mavi gözlerine bakarken geçmişe gitti.

"Babaaaa... Ben annemle yatcam."

"Yürü lan sıpa, ana kuzusu musun sen?"

"Evet."

"Bak ya. İşine gelince Ali kıran baş kesen oluyor, işine gelince ana kuzusu. Askere gidince ne yapacaksın lan?"

Annesinin kıkırdaması sanki hâlâ tüm odayı sarmış gibi kulaklarındaydı.

"Ana kuzusu tabi benim oğlum. Askere gidince ben gidip

koğuşun kapısında bekleyeceğim oğlumu. Değil mi oğlum?"

"Eveeeet."

"Sonra benim oğlum okumak için başka memleketlere gidince de onunla gideceğim, yine birlikte yatacağız değil mi oğlum?"

"Eveeet. Yine birlikte yatcaz."

"Sonra da benim oğlum evleneceeeek, çok güzel bir kız alcaaaak, bir yanında kız bir yanında ben yatacağım yine değil mi oğlum?"

Fatih'in dudakları verdiği cevabı hatırlayınca yukarı doğru kıvrıldı.

"O kadar da uzun boylu değil ama anne ya."

Sonrasında onu gıdıklayan annesi, kahkahayı basan babası, kurtulmak için uğraşan çocuk Fatih...

Anılarından sıyrılıp annesinin yüzünü hafifçe okşadı. Özlem her yerini sarmıştı. Çerçeveyi tam yerine koyacaktı ki parmakları arka kapaktaki bir şeye takıldı. Çerçevenin arkasını çevirdiğinde beyaz bir kâğıdın ucunu gördü. Bu neydi ki?

Fatih hızla çerçevenin arkasını çıkartınca yere beyaz bir zarf düştü. Üstünde tek bir kelime yazıyordu.

Fatih'e...

Kalp atışındaki hızlanmaya aldırmadan zarfı bir çırpıda yırttı ve gördüğü satırlarla yatağa çöktü.

Bencilliğimin zirvesini yaşadığım şu günlerden selam sana...

Asu'nun ona bir mektup yazıp bıraktığına inanamadı. Mektubu veda eden ve vazgeçen insanlar yazmaz mıydı?

Titreyen ellerini durdurmaya çalışarak okumaya devam etti.

Şu anda kapanmış yaralarını mı hatırlatıyorum, yoksa henüz taze olan yaralarına tuz mu basıyorum bilmi-

yorum. Çünkü bilmiyorum şu anda senin bulunduğun memlekette hangi yıldasın, mevsimlerden ne, ayın kaçıncı günündesin. Bildiğim tek şey var. Sen bu mektubu ne zaman bulursan bul bende hep saat seni çeyrek geçiyor olacak.

Boğazındaki yumruyu yok etmek için yutkundu.

Belki bu mektubu sana, çerçeveyi yere düşürüp kırdığı için bulan kızın ya da oğlun verecek. Ya da belki de eşine anneni ve babanı tanıtırken çerçevenin arkasındaki mektubu sen bulacaksın... Eğer öyleyse o yanındaki kadının gözlerine bir baksana, seni benim kadar sevebilmiş mi?

Cümlenin sonuna doğru mürekkebin bulanıklaştığını fark edince dişlerini sıktı. Oraya damladığına emin olan gözyaşını silmek ister gibi parmağını dağınık mürekkebin üstünde dolaştırdı. Ulan bu kadının canını daha ne kadar yakacaktı be?! Bir yandan da Asu'nun aptallığına öfkelendi. Hızla yerinden fırladı, mutfağa geçti. Ulan başka kadın ne?!

Tezgâhın üstünde duran ucu kırık fincana musluktan su doldurup tek seferde içti. Elinde mektupla sedire oturdu ve başını yukarı kaldırıp derin derin nefes çekti. Ha gayret dedi içinden, ha gayret... Bu mektuptan köpek gibi korksa da hak etmediği hiçbir şeyin yazmadığına emindi. Rüzgârın duvara çarptığı pencere kapaklarının sesi eşliğinde okumaya devam etti.

Selam yine ben. Üç gün geçti kalemi elimden bırakalı. Malum... Bu hikâye benim mutlu sonumla bitmiyor.

Şu anda pencerenin ahşap kapakları duvara vurup duruyor. Pat pat pat... Issız bir köy evinde, karanlığın sardığı bu yerde korkmam lazım belki de ama korkmuyorum. Belki de çayımı ucu kırık fincandan içtiğim için. Sahi, acaba sen kaç kere bu fincandan bir şeyler içtin?

Elindeki fincan yere düştü.

Mutfak duvarındaki tahtaları sayıyorum. Tam yirmi dört sıra...

Fatih'in gözü tavana yakın olan yarım keresteye takıldı. Mırıldandı.

"Yirmi dört buçuk..."

Sen hiç saydın mı bunları? Yattığın yatağın üstündeki tavanda tam beş tane çivi var. Onları sayarken ne düşünüyordun?

Ben seni düşündüm.

Evdeki her şeye dokunurken... Pencereden her saat değişen manzarayı izlerken... Her sabah kapıyı yeni güne açarken seni düşündüm.

Çok güzelmiş biliyor musun? Seni zaten hep sensiz yaşadım ben ama şimdi burada, senin gördüğün, dokunduğun her şeyde bir kere daha seni yaşamak çok güzelmiş. Ufacık altı aya, bir ömür bana yetecek kadar sen sığdırdım.

Şimdi sen, mAdem yazıyorsun, bu kadar boş saçmalayacağına ele avuca gelecek bir şeyler yazsaydın bari diyorsundur. Ama istemiyorum başka bir şey yazmak. Biz seninle zaten hep o başka şeylerin kavgasını verdik. Seninle benim arama hep o başka şeyler girdi ama bu mektupta, sana ve o mavi gözüne dokunabildiğim son şansımda, artık o başka şeylere yer yok.

Bu arada son çayını da demledim. Alışveriş yapmadan geldiysen dolabı bomboş bulmuşsundur. Üzgünüm.

Fatih hızla yerinden kalkıp kileri açtı. Bitmiş çay paketinin çöpe atılmaması bir insana bu kadar hüzün verebilir miydi?

Neyse... Nerede kalmıştık?

Gerçi nereden başladığımı bile bilmiyorum ki. Aklıma düşen kaleme dökülüyor işte.

Seninle geçirdiğim o günlerin hepsinde senin canını acıt-

mak istedim. Senin canını acıtırsam benim de acım geçecek gibi geliyordu ama anladım ki insanların acıları geçmiyormuş. Eğer güçlüysen tadına alışıyormuşsun. Meğer ben sensiz geçen o sekiz yılda sadece acının tadına alışmışım. Dilerim sen de bir gün çektiğin acıların tadına alışırsın. Acı ile kıvranmak sana yakışmıyor çünkü.

Yarın sabah buradan ayrılınca nereye gideceğimi bilmiyorum. Belki o hep hayalini kurduğum Afrika'ya giderim. Yemekleri kötüymüş ama fotoğrafı çekilecek çok güzel yerleri varmış. Belki bir gün fotoğraf sergisi açabilirim ne dersin?

Keşke senin fotoğrafını da çekebilseydim. Asuman aşkın acı tadına alışalı çok oldu da... Asu alışmamakta ısrarcı bu aralar. Ona iyi gelebilirdi.

Sahi Fatih. Asuman'ı sevemezdin, biliyorum ama Asu'yu sevme ihtimalin hiç mi yoktu?

Son cümle beyninde döndü durdu. Asu'nun sesine dönüştü. *"Asu'yu sevme ihtimalin hiç mi yoktu? ...hiç mi yoktu? Asu'yu sevme ihtimali... hiç mi... Afrika'ya giderim..."* Fatih tuttuğu soluğunu bırakırken dehşet içinde yerinden fırladı. Afrika'ya mı gidecekti?

Mektubu aceleyle cebine koyarken odasına geçti ve hiç açmadığı sırt çantasına banyoda bulduğu siyah sutyeni tıkıp evden fırladı. Şu hayatta bir insan, bir şeyi de doğru yapmaz mıydı lan?!

Karşı taraf telefonu açana kadar Fatih arabasına ulaşmıştı bile.

"Asu nerede diye soracaksın değil mi?"

Fatih tam arabaya binecekken kaldı.

"Ne bildin?"

"Hani şu hırsız polis filmleri var ya benim polisliği öğrendiğim, hah işte orada vardı. Kalın kafalı herifin teki, dizinin karizma kahramanını arıyordu ve sevdiğim kız nerede diyordu..."

Fatih'in sağ gözü sinirden seğirirken hırladı.

"Yanlış alarm. Bu karizma kahraman, kıytırık kahramana, fazla vaktim yok, beni aratma da kız Bologna'da mı değil mi onu söyle diyecekti."

"Hay anasını avradını ya. Adam uzaktan bile hava satıyor bize. He lan he. Bologna'da. Şu Daniel mi ne..." demeye kalmadan Fatih telefonu Enis'in suratına kapattı. Detaya ihtiyacı yoktu. Zaten tahmin ettiği şeyi doğrulatmak için aramıştı. Onun tek derdi Asu Afrika'ya gitmeden onu yakalamaktı.

Direksiyona sıkı bir yumruk sallayarak gaza bastı. İstanbul aktarmalı uçakla Venedik'e gitse, oradan Bologna'ya...

Üç saattir bitmeyen yola küfür ederken yolu karıştırıp karıştırmadığını düşündü. Oraya gelirken baygındı, yolları hatırlamıyordu ama dönüşte kafasına yerleşen konuma göre şu ana kadar çoktan evi görmüş olması gerekiyordu. Merak edip köyün adını öğrenmemek aptallıktı ve zaten o aptallık yapmakta uzman değil miydi? Öyleydi.

Direksiyonu sabit tutmaya çalışırken haritayı inceledi. E tamamdı işte. Aklında kalan tepe tam da...

Kafasını kaldırıp karşısındaki tepeye bakarken aniden frene bastı. İşte oradaydı. Daniel'in görev yaptığı kilisenin kulesi.

İçi rahatlayarak sırıttı ve vitesi bire atıp ayağını fren ve debriyajdan çekerek gaza bastı. Olmaz dedirtecek köy yolunda beşinci vitesi zorlamasına ramak kalmıştı ki gördüğü taş evle tekrar durdu. Gelmişti işte. Gelmişti ama yetişebilir miydi? Emin değildi.

Arabadan inip hızla kapıya koştu. Pencereleri kapalı diye illa kötü bir şey olamazdı değil mi? Kapıya uzanıp kilitli olmasından korkarak yavaşça kapı kolunu aşağıya indirdi.

Kilitliydi.

Öfkeyle kapıya tekme savurup etrafına baktı. Kapalı pencerelerden girme ihtimali yoktu. Tek bir ihtimalle belki kulenin dış kapısından girse yukarıdan aşağıya inerdi ama Asu'nun olmadığı bir evde ne bulmayı düşünüyordu ki.

Ya dolaşmaya çıktıysa diye düşündü. Hızla taş duvardan üst bahçeye atlayıp yukarı tırmandı. Kulenin ahşap kapısının kilitli olmaması içini rahatlattı.

Kulenin merdivenlerinden inip taş koridora çıktığı an ürperdi. Bu sessizlik fazla mı uğursuzdu?

Boş mutfağa göz attı. Asu'yu göremediği her an içindeki isyan büyüyordu. Tam Asu'nun kaldığı odaya doğru gidecekti ki gözü salona takıldı. Önceden onun yattığı yatakta yakın zamanda biri yatmıştı. Gözü hızla etrafta dolaşırken gülümsedi. Dağınıklık bir insanı bu kadar mutlu eder miydi?

Yavaşça salona girdi. Yetişmişti. Dünyanın bir ucuna gitmeden onu bulmayı başarmıştı. Peki, neredeydi bu kız?

Sırt çantasından siyah sutyeni çıkardı ve yatağın üstüne bıraktı. Her neredeyse gelip, Ünye'de unuttuğu sutyeni yatağında bulması hoş bir sürpriz olacaktı Asu'ya

ve daha onu görmeden geldiğini anlayacaktı. Sonra da büyük ihtimal...

Büyük ihtimal ne? Bir duygu patlamasıyla kalkıp buraya gelmişti ama nasıl karşılanacağını bilmiyordu. Ya da biliyordu... Belki de bu sebeple bu kadar gerilmişti.

Asu'nun kollarını açıp ona hoş geldin demeyeceği gün gibi ortadaydı. Peki, bu onu vazgeçirir miydi? Düşünmesine bile gerek yoktu. Vazgeçirmezdi. Asu onu kabul etmese de... Ki sevdasını kabul etmek, fazlasını istemekle aynı şey değildi; yine de Fatih, Asu'dan gelecek her şeye razıydı. Mutlu son hayali kurmuyordu ama bu kızın ondan alacak hakkı vardı, o da seve seve ödeyecekti.

Tam o sırada kapı kilidinde bir anahtarın dönme sesini işitti. Hiç düşünmeden, neden yaptığını sorgulamadan kendini mutfağa attı. Gerçi neden yaptığını biliyordu. Yüzleşmek o kadar da kolay değildi.

Kızın, siyah sutyeni yatağının üstünde gördüğünde ne tepki vereceğini merak ediyordu. Salondan gelen telaşlı adım sesleriyle kafasını uzattı ve yataktan kaptığı sutyeni çantasına tıkıştıran Asu'yu gördü. Niye şaşırmamıştı?

Tam ileri adım atacaktı ki kız birden dönünce yine geri çekildi. Bu kız toplanıyor muydu?

Banyo kapısının sesiyle artık daha fazla dayanamadı ve hızla mutfaktan çıktı. O telaşla banyoya doğru giderken ayağı sandalyeye takıldı ve yere düştü.

"Hay ben senin..." diye dişlerinin arasından hırlayarak doğruldu, ayağa kalktı, banyoya doğru döndü ve ne olduysa tam da o anda oldu.

Gerçi ne olduğunu anlayamamıştı. Tek hissettiği kafasının arkasındaki korkunç acı ve kararan dünyasıydı.

Asu yerde yatan adama inanamayarak baktı. Bir yandan kahkaha atıp diğer yandan ağlamak istemesi delirdiğini gösteriyor olabilirdi. Çünkü yerde Fatih'in yattığını zannediyordu. Uyanıkken rüya görmekten, haplanıp halüsinasyon görmekten ya da kafayı sıyırıp olmadık sanrılar görmekten farklı değildi bu. Ne yani? Fatih mektubu bulmuş ve gelmiş miydi? Veya mektubu bile bulmamış, hapishaneden çıkıp Asu'yu bulamayınca peşine mi düşmüştü. Hadi canım!!! Yok daha neler!!!

Asu gittikçe fazla mesai yapan beynine öfkelendi. Yerde yatan adamın gerçek olup olmadığını anlamak için bacağına hızla bir tekme savurdu.

Evet! Yerdeki adamın inlediğine bakılırsa bir hayli gerçekti.

Panikle ne yapacağını düşündü. Aslında her şeyi hazırdı ve bu adamı böylece bırakıp planladığı Afrika seyahatine çıkabilirdi. Giderken de Daniel'e haber verirdi, arkasındaki kurbanı ortadan kaldırtırdı.

"Ya da..." diye mırıldanırken bir soluk verdi ve uzanıp Fatih'in yüzüne tokat atmaya başladı. "Fatih!... Şşşş... Fatih kalk."

Adamda tık yoktu. Kafasını usulca çevirip fön makinesiyle vurduğu yeri yokladı. Hayır, kan yoktu. Sadece ceviz büyüklüğünde ufacık bir şiş.

Yüzünü ekşiterek tekrar uyandırmayı denedi.

"Fatih dedim!"

Fatih tepkisiz yattıkça Asu'nun hem endişesi büyüyor,

hem de gerginliği artıyordu. Bu adamın neden geldiğini bilmemek, ondan ne istediğini bilmemek ve en kötüsü de onu gördüğüne bu kadar sevinmek neredeyse kusmasına sebep olacaktı.

O sinirle Fatih'i sarsmaya başladı.

"Ya altı üstü kıytırık bir fön makinesi yedin kafana! Kurşun yemiş taklidi yapmasana be adam! Kalk hadi!!!"

"Böyle ölmem. Ciğere ciğere vur!"

Fatih'in kısık homurtusuyla kısacık bir an rahatladı. Sonra bir sinirle ayağa kalktı.

"Ölmek için mi o kadar yolu teptin?"

Arkasında adamı bırakarak mutfağa geçti. Yoksa avaz avaz ağlayacaktı.

Niye gelmişti ki mutfağa?

Salak salak etrafına bakarken koridordan gelen seslerle Fatih'in kalkmaya çalıştığını anladı ve o anda mutfağa neden geldiğinin hiç önemi kalmadı. Onu meşgul edecek yegâne yer mutfaktı.

Sinirle buzdolabını açtı ve gerginlikten titreyen elleriyle ne bulduysa tezgâhın üstüne çıkardı. Çekmeceden aldığı büyük kâseyi de tezgâhın üstüne koydu. Eline geçen kavanozun içindekileri kâseye boşalttı. Tam doğrama bıçağına uzanacaktı ki arkasındaki sandalyenin çekilme sesiyle öfkelendi. Ne ara girmişti bu adam mutfağa?

Ve sonra söylediği lafla da kaldı.

"Diğerleri tamam da ıspanak ve şeker yan yana yakışmayabilir."

Tezgâhta duran büyük kâsenin içine baktı. Neredeyse bir kilo şekeri içine dökmüştü.

Ellerini tezgâha dayayarak başını yere eğdi. Gerginliğini atmaya çalıştıkça saçmalamıştı. Bu böyle olmayacaktı. O mektubu yazarken yahut burada oturup adama

on gün süre verirken neyi düşünmüştü ki? Neden çekip gitmemişti ki? Neden Allah'tan gelecek bir işareti beklemişti ki? Nefesini düzenlemeye çalıştı ve yüzleşmek üzere arkasını döndü.

"Neden geldin?"

Avucunu kafasının arkasındaki şiş yere bastırıp, gözünü kapamış olan Fatih yavaşça gözünü açtı.

"Önce bir buz versen?"

Asu sinirle dolaptan buz çıkardı ve Fatih'e uzattı.

"Neden geldin?"

Fatih'in usulca buzu kafasının arkasına götürdüğünü gördüğünde içi çok fena sızladı. Canı çok acıyor muydu?

"Bir şeyler yedikten sonra mı konuşsak?"

Asu'nun yaşadığı panik, içindeki acıma hissini bir çırpıda yere devirdi. Telaşla tezgâha dönüp toz şekerin üstüne ıspanak doğrarken cevap verdi.

"Konuşacak bir şeyim yok."

"Ama yazacak bir şeyin varmış?"

Asu'nun elindeki bıçak parmağını kestiğinde bile kımıldayamadı. Bulmuştu. Mektubu bulmuştu. Titremesini durdurmaya çalışsa da işe yaramıyordu. Yere devrilen sandalyeyi duymadı. Adamın sesi ona çok uzaklardan bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama ne? Elini tutan, onu sarsan, çekiştiren, yüzüne dokunmaya çalışan adamı girdiği panikle itmeye çalıştı.

"Bırak beni! Git buradan! Bıraak!"

"Lan ben böyle işin!... Kızım parmağın kanıyor! Asu dur. Dur dedim!!!"

Asu durmak değil, kaçıp gitmek istedi. Parmağından akan kana baktıkça, ablasının göğsünden sızan kan aklına geldi. Fatih'in gözünden akıp, yüzünü kırmızıya boyayan kan aklına geldi. Asu büyük bir girdabın içinde

yuvarlandıkça çırpındı, çırpındı, çırpındı...

"Kurban olayım dur be kızım!"

Bedenine sımsıkı sarılan kolları fark ettiğinde hıçkırıkları az da olsa yavaşlamıştı. Neden böyle olmuştu ki? İstemem dese de içten içe hep Fatih'in ona gelmesini arzulamamış mıydı? Şimdi bu delilik anı neydi ki? Ya da bundan korkmuştu. Kaçıp gitmeyi istemesi de bu yüzdendi. Asu affetmekten korkuyordu.

Vücudunu ısıtan kollara sığınmanın huzuruyla kesik kesik solurken kısık sesle tekrar sordu.

"Neden geldin?"

Fatih de aynı boğuk sesle cevap verdi.

"Bilmiyorum. Tek bildiğim buradan da gidersen seni bir daha bulamayacağımdı."

Asu bu cevabı beklemiyordu ama yine de diğer korktuğu cevaplardan daha iyiydi. Seni istiyorum ile başlayan yahut hakkını helal et ile biten cevaplardan...

Tam onu yeniden bulamazsa ne olurdu, diye soracaktı ki Fatih buna izin vermedi. Sıkı sıkı tuttuğu elini bir süredir aktığını fark ettiği musluğun altına götürürken "Şimdi," diye konuşmaya başladı. "Önce şu kanı durduralım, sonra zehirlenme riskini ortadan kaldırmak için ben bir şeyler hazırlayayım. Akşam yemeğini yedikten sonra da karnımız tok olarak konuşalım. Uyar mı?"

Asu ondan cevap bekleyen adama baktı. Kaçınılmaz son buydu işte. Yüzleşeceklerdi. Belki de ilk defa normal birer insan gibi konuşacaklardı. Yine de içindeki acıyı susturmaya çalışmadı. Hatta bunu yapmamaya yemin etti.

"Uymaz desem gidecek misin?"

"Hayır."

Aldığı cevabın ne hissettirdiğine emin olamadan solu-

ğunu verdi ve parmağını büyük bir dikkatle kurulayan adama baktı.

Bir süre havlu parmağına bastırılmış; Fatih'in göz havluda, onun gözler Fatih'in kaşlarının üstüne düşen saçlarında kaldı. Bu kadar yakınlık onun âşık ve yaralı yüreğine fazlaydı.

İçini çektiği sırada Fatih havluyu kaldırdı ve beyazlaşmış olan kesik yerden tekrar kan sızmaya başlayınca çenesi kasıldı.

"Cellat mısın be kızım?!..." diye isyan eden Fatih hızla kızın parmağını dudaklarının arasına götürüp çekmeceleri açmaya başladı ama Asu orada değildi. O Fatih'in sıcak dudaklarının arasında masum bir kurban gibi yatan parmağındaydı.

Yutkunmak istedi, yutkunamadı. Parmağını çekmek istedi, çekemedi. Nefes almak istedi, alamadı. Kalbinin atışından ve vücudunu saran ateşten başka hiçbir şeyin farkında olamıyordu; zaten onlara da hükmü geçmiyordu.

Ve o anda yara bandını bulan Fatih bakışını kaldırdı.

Küçücük mutfağın onlara daha da küçük geldiği kısa bir an boyunca ikisi göz göze kaldı. Fatih son bir kere daha dudaklarının arasındaki parmağa dilini değdirip yavaşça çıkardı. Asu'nun bedenine yaydığı elektrikten habersiz...

"Tükürük salgısı yaradaki kanamayı durdurabilir..." diye açıklarken sesi fazla çatallıydı.

Asu bu boğuk sesin anlamını çok iyi biliyordu elbette. Daha önce de duymuştu bu sesi ondan.

"Seni deli gibi istemek beni nasıl bir adam yapar Asu?"

Asu aklına gelen anıyla buz gölüne düşmüş gibi irkildi. Hatırladığı şeyler yüreğine, parmağındaki kesikten

daha büyük yaralar açıyordu.

Hızla elini Fatih'ten kurtardı. Fatih'in elindeki bandı alırken "Teşekkürler," diye fısıldadı. "Gerisini ben hallederim."

Vücudunun buz tutmuşluğuna inat alev alev yanan parmağına yara bandını sardı. Sonra mutfaktan çıktı. Kalırsa çok fena dağılabilirdi çünkü.

Arkada kalan Fatih ise bu kadar şanslı değildi çünkü o çoktan dağılmıştı. Düşünmeden yaptığı bir hareketle aradaki tutkunun harlanması hiç iyi olmamıştı. Planı asla bu değildi. Önce kızla adamakıllı konuşacak, geçmişteki her şey için özür dileyecek yahut olanların hesabını soracak, ardından da ona olan aşkını söyleyecekti. Hiç beklentisiz. Ama birden ortalığın böyle alev alması tüm bunları mahvetmişti.

"Ya da neredeyse mahvedecekti," diye mırıldandı. Hâlâ geç değildi.

Gözü tezgâha takılınca gülümsedi. Evet, hâlâ geç değildi. Önce ıspanakları şekerden kurtaracak, sonra da akşam yemeğini hazırlayacaktı. Ardından yaşanan her şey sırasıyla ve olması gerektiği gibi olacaktı.

Aklına gelenle kaşları çatıldı.

"Siktiri çeker mi lan acaba?"

Çekebilirdi ama o mektubu yazan kız eninde sonunda teslim olurdu.

"Sen bunu istiyor musun peki?"

İşte bu soruyla Asu'dan evvel Fatih kendine koca bir siktir çekti. Asu onu kapının dışına koysa sonuna kadar haklıydı arkadaş!!!

İçinde kocaman bir boşlukla uyandı. Bir an nerede olduğunu algılayamasa da mutfaktan gelen seslerle son birkaç saat hızla gözünün önüne geldi. En son parmağına yara bandı sarmış, kendini salondaki koltuğa zor atmıştı. Uyku muydu yaşadığı, yoksa onca yoğun duygular üstüne daha fazla dayanamamış, kendinden mi geçmişti? Bilemiyordu. Tek bildiği üstünü örttüğünü hatırlamıyordu.

Yavaşça örtüyü açtı ve koltuktan kalktı. Fatih'le karşılaşmak için biraz daha zamana ihtiyacı vardı ve pencereden görünen karanlık o zamanın çok kısıtlı olduğunu gösteriyordu. Sessiz olmaya çalışarak salondan çıktı. Mutfağın olduğu tarafa bakmasa da gelen seslerin kısa bir an kesilmesi, Fatih'in onun kalktığından haberdar olduğunu söylüyordu ama aldırmadı. Adımlarını hızlandırarak banyoya geçti.

Kapıyı kapatıp soluk soluğa aynaya baktı.

Saçlarının acilen kesime ihtiyacı vardı. En son ne zaman bu kadar uzamıştı? İtalya'ya ilk adım attığında mı? Sekiz sene önce.

Sinirle banyo dolabını karıştırdı. Ne yapacağını biliyordu ama neden yaptığını bilmiyordu. Sadece o an saçlarının bu kadar uzaması onu rahatsız etmişti. O uzun saç sevmezdi ki.

Aynadan ona bakan kırgın Asuman'dan köpek gibi korktu. Güce ihtiyacı vardı. Asu'nun gücüne.

Aradığını çekmecede buldu. Tezgâhın üstüne bırakılan fön makinesini hırsla yere fırlatıp tezgâha yaslandı. Kendine ikinci kez düşünme fırsatı vermeden elindeki makasla tuttuğu bir tutam saçı ensesine en yakın yerden kesti. Kestikçe Asuman'dan kurtuluyordu sanki.

Giderek artan bir hızla lavabonun içini koyu kumral

saç tutamlarıyla doldurdu. Kesilen saç tellerinin yüzüne neden yapıştığını anlamadı ama umursamadı da. Terliyordu belli ki. Yoksa neden yanakları ıslansın, saç telleri de o ıslaklığa tutunsun ki? Neden ki? Gözyaşı olsa belki bir anlamı olurdu ve hatta şiir bile yazılabilirdi o yaşanan ana ama o ağlamıyordu. Sadece gözleri terliyordu. O kadar.

En son tutamı da kesip lavaboya fırlattığında derin bir soluk alıp aynaya baktı. Olmuştu. Ensesinde biten saçlar çok güçlü duruyordu değil mi? En azından Asu gibi duruyordu. Bir de önüne gelmeseler... Yüzüne düşen saçlardan da bir tutam alıp tam kaşlarının üstünden kesti. Böylesi iyiydi. Kâkül her zaman yakışmıştı Asu'ya...

Tıklatılan kapının sesiyle irkildi.

"Asu?" diye seslenen adamın sesindeki endişeyle gülümsedi. Asu için endişelenmesine gerek yoktu. Asuman olsaydı belki...

Boğazını temizledi ve güçlü bir sesle cevap verdi.

"Çıkıyorum."

"Tamam. Masa hazır."

Asu alayla gülümsedi. Şu anda kanat takıp kelebekleriyle dans etmesi gerekmiyor muydu? Sevdiği adam ona yemek hazırlamıştı işte. Aslında cevabı biliyordu.

Asu tek başına, korkunç bir cehennemin içinde yaşamıştı aşkını. Şimdi adamın biri o dünyaya gelip çarptığı zaman yörüngesini şaşırmış uydu gibi kalakalmıştı. Söz konusu adamın âşık olduğu adam olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ya da o adama ne hissettiği önemli değildi. Aşkın bile tedavi etmeye gücünün yetmeyeceği acıları vardı onun. Çünkü o yarayı açan aşkın ta kendisiydi.

Dilemek ile yüzleşmek aynı şey değilmiş, bunu o anda anlıyordu.

Derin bir soluk alarak toparlanmaya çalıştı. Önce lavabodaki saçları temizledi, sonra elini yüzünü yıkadı ve bir süre ondan uzaklaşan Asu'nun verdiği güçle banyo kapısını açtı. Kişilik bölünmesi böyle bir şeydi galiba.

Mutfağa girerken hâlâ dudaklarında, yeni keşfinin gülümsemesi vardı. Bu gülümseme de onu görüp kaşlarını havaya kaldıran Fatih'in dikkatini çekmişti belli ki.

Fatih de hafifçe gülümsedi.

"Saçların böyle daha güzel."

Al işte. Asu'nun gücüyle mutfağa girdiği o anda, Asu'ya yapılan bu iltifat kaçak dövüş değildi de neydi ki?

Titreyen nefesini son anda kontrol altına aldı. Cevap vermesine gerek kalmamıştı çünkü Fatih son derece sıradan bir şeyden bahseder gibi sözünü söylemiş, tekrar ocaktaki işinin başına dönmüştü. Arkada yarattığı fırtınadan habersiz...

"Ispanaklarını şekersiz pişirdim ama lezzetine garanti verebilirim."

Asu normal olmayı gerçekten çok isterdi ama böyle de havadan sudan bahsetmek... Gerçekten mi?

"Buraya kafanı yardığım için bana yemek pişirerek teşekkür etmeye gelmedin değil mi?"

Fatih bu sözle yaptığı işi anında kesti ve sakin kalmaya çalışıyor gibi birkaç nefes alıp kıza döndü.

"Baygın gibi uyudun. Top patlasa duymayacak haldeydin. Sonra gittin, sanki tek derdin oymuş gibi saçlarını kestin. Şimdi de tutmuş beni buraya getirecek kadar ciddi bir konuyu, sıradan bir havayla konuşmamızı mı bekliyorsun? Sen ciddi misin?"

Asu birden ıslık çalar gibi soluğunu dışarı saldı.

"Vay anasını. Bu kadar uzun cümleler ve sen? Şaşırdım."

Fatih'in aldığı derin solukla sabrının sınırlarında olduğunu bir kere daha anladı ancak umursamadı. Yine de omuzlarından tutulup sandalyeye oturtulurken şaşırmadan edemedi.

"Ne yapıyorsun ya?"

"Seni sandalyeye oturtuyorum. Bırak da içimizden biri mantıklı davransın."

Bu sözü de bir zamanlar bu adama söyleyen kendisi değil miydi?

Fatih önüne yemek dolu tabağı koyarken de devam etti.

"Şimdi önce karnımızı doyuracağız. Sonra ben konuşacağım. Sen benim ağzıma sıçacaksın. Sonra da normalleşeceğiz."

Asu tam itiraz etmek için ağzını açacaktı ki Fatih'in havaya kaldırdığı parmağıyla sustu.

"Ve bu konu tartışmaya açık değil. Açlıktan ölüyorum."

Ondan sonra geçen yarım saat sessizce yemeklerini yerken aktı gitti.

Ama sessizlik sadece mutfağa hâkimdi. Fatih'in beyninde kelimeler, cümleler, isyanlar, alınan kararlar iç içe geçmiş bando çalıyordu.

Uyuduğunu fark ettiğinde yarım saate yakın kızı izlemişti. Asu'nun çok fazla hasar gördüğü ortadaydı. Bunun bir ölçüde sebebi kendisiydi ama bir tek o değildi ona zarar veren. Adem Vahap da bu konuda elinden geleni yapmıştı. İkisi de el birliğiyle kızın hayatının içine sıçmışlardı ama bu savaş kendisinin aksine, güçlü bir kadın çıkarmıştı ortaya. Fatih ne kadar korkup kabuğuna saklandıysa Asu da bir o kadar güçlenmişti o sekiz senede. Kendine kalın bir kabuk oluşturmuştu. Banyoya

geçip, saçını onu sekiz sene sonra ilk gördüğü zamandaki gibi kesmesinin de başka açıklaması yoktu. Bunu görmemek aptallık olurdu.

Ve güçlü insanlar, içlerinde kabuk tutmamış yaraları varsa acınmaktan nefret ederlerdi. Yahut teselli edilmekten. Yahut istedikleri, uğruna savaş verip kendilerini kaybettikleri şeyin altın tepside onlara sunulmasından...

Güçlü insanlar çektikleri kadar çektirmek isterlerdi. Tıpkı mektupta, canını acıtmak istediğinden bahsetmesi gibi. O yüzden bu fırsatı bu kıza verecekti. İçindeki son kırıntı bitene kadar canını yakmasına, onu acıtan her şeyin intikamını tek tek almasına, hesap sormasına izin verecekti. Aksi takdirde birkaç sevda ve özür sözü Asu'yu asla tamamlanmış ve yeni hayata hazır hale getirmeyecekti.

Kısacası bir süre Asu ağzına çok fena sıçacaktı. Buna her ne kadar razı gelse de, hak ettiğini düşünse de bu savaştan daha büyük yara almadan kurtulmak için dua etti.

Tabağında kalan son birkaç lokmayı öylece bırakıp çatalı masaya koydu ve Asu'nun dalgın dalgın tabağını inceleyen yüzüne baktı.

Artık başlamalıydı.

"Mektubunu görmeden önce seni bulmaya karar vermiştim."

Asu sessizliğe öyle dalmıştı ki bu ani çıkışla irkilerek genç adama baktı.

"Neden?"

"Mektupta ihtimalden bahseden sendin. Buna şaşırmaman lazım."

Asu'yu sevme ihtimalin hiç mi yoktu?

Asu o cümleyi yazdığı zamanki çaresizliğini hatırla-

yınca içinde büyük bir öfkenin kaynadığını hissetti. Dişlerini sıkarak tekrar sordu.

"Neden beni bulmaya karar verdin?"

Fatih arkasına yaslanarak kızın gözlerinin içine baktı. Uzayıp giden sessizlik Asu'yu fazlasıyla gerdi. Neredeyse yeter diye çığlık atacaktı ama son anda Fatih'in çok net ve tereddütsüz bir şekilde ağzından çıkan söz zamanı tam ortasından kırdı.

"Ona yaptıklarımdan dolayı şerefsizin teki olsam da sevdalandığım kadını bulmak istedim."

Asu duyduklarına anlam veremedi. Evet, o mektubu okuyup gelen bir adam ancak âşıksa gelir diye düşünüyordu ama... Bu öylesine imkânsız bir gerçekti ki. Aklını yitirmekten korkarak gülümsedi.

"Sen ne dediğini bilmiyorsun."

"Öyle mi?" diyen Fatih dirseklerini masaya dayayarak öne doğru uzandı. "Aksine. Uzun zamandır ilk defa ne dediğimi gerçekten biliyorum."

"Ve beni istediğine karar verdin öyle mi?"

"Ben bir karar vermedim. Sadece arkasında saklandığım şu banttan..." deyip gözündeki bandı tek hamlede çıkarıp mutfağın bir köşesine fırlatarak devam etti. "Arkasına saklandığım korkulardan kurtulmaya karar verdim. Kısacası Asu Pusat, özgür olmaya karar verdim."

Asu bir an yara izinin boydan boya ikiye ayırdığı sol göz kapağının etkisiyle sarsıldı. Ona ölmüş birinin gözü gibi bakan o donuk mavi gözle titredi. Tüm geçmiş tam karşısındaydı şimdi. Bir yanı uzanıp o yara izinden öpmek isterken, diğer yanı isyan içindeydi.

O da isyan etmeyi seçti.

"Tak o bandı!"

Fatih son derece rahat başını sağa sola salladı.

"Hayır."

"O bant seni geçmişine bağlıyor Fatih! Tak o bandı!"

"O bant beni geçmişe tutsak ediyor. Ben ise özgür olmayı seçiyorum. Bitti artık."

Asu sonunda sinirle ayağa fırladı.

"Senin özgürlük dediğin şey, benim dünyamı başka yerinden parçalamak mı? Sen bana sevdalı falan değilsin Fatih Efendi. Sen bir zamanlar Beyza'yı seviyordun, şimdi de belki vicdanın, belki gerçekten yolunu şaşırmanın verdiği delilik anıyla beni sevdiğini düşünüyorsun."

Fatih de ayağa kalktı ama o daha sakin hareket edebiliyordu. Çünkü bu sahnede hazırlıksız yakalanan ve duygularını sansürleme zamanı bile olmayan Asu'ydu.

"Seni seviyorum demedim. Sana sevdalandım dedim. Ama evet, Beyza'yı sevmiştim, doğru."

Asu sinirle saçlarını geriye itti.

"Kafayı yiyeceğim ya. Arada ne fark var? Kelime oyunlarıyla beni delirtme be adam!"

"Aradaki fark şu. Sevgi içinde şefkati, alışkanlığı, özveriyi saklar. Ama sevdalanmanın içinde tüm bunların yanında yanmak var, acı çekmek var, umutsuz olsan da vazgeçmemek var."

Asu o an duyduklarını anlayamayacak kadar karışıktı. İtiraz eder gibi başını salladı.

"Aşk mı sevgi mi olayını karıştırdın sen sanırım."

Fatih ciddi ciddi bu konuyu düşünür gibi kıza baktı.

"Aşk konusu biraz karışık. Ona girersem hepten kaçar gidersin."

"Senden ne kaçacağım ben be," dese de Asu mutfaktan kaçar gibi çıktı. Nefes alamıyordu.

Ne demişti o? Sevda ve sevgi ayrı mıydı? Kafası iyice karışmış halde eski yattığı odaya doğru yürüyecekti ki kolundan çekildi.

"Yok öyle. Salona geç."

"Bırak!"

"Asu salona geç. Söyleyeceklerim bittikten sonra gidip uyursun."

Asu sinirle kolunu kurtardı.

"Nasıl uyumamı bekliyorsun acaba? Aklımı, ruhumu karmakarışık ederken nasıl uyuyacağım ben?!"

Fatih de artık sakinliğini yavaş yavaş kaybediyor gibiydi.

"Sen güçlü kızsın, bulursun bir yolunu. Gel!"

Asu sinirle ayak direse de kendini salonun ortasında Fatih'e dik dik bakarken buldu.

Fatih meydan okur gibi sordu.

"Şimdi! Dinliyor musun beni?"

Asu sinirle başını salladı.

"Dinlemiyorum. Sen beni dinliyorsun," dedikten sonra Fatih'in üstüne doğru bir adım attı. "Senin karşında Asuman yok. O saf, senden gelecek ufacık aşk kırıntısına secde edecek o kız yok. O kız öldü!"

Fatih dişlerinin arasından tısladı.

"Biliyorum. Kafama vura vura öğrettin ya, hatırladın mı?"

Asu ağladığının bile farkında olmadan haykırmaya başladı. İçinde uzun zamandır tuttuğu o volkan sonunda patlamıştı.

"Bir bok bilmiyorsun Fatih! Asu'ya sevdalandığını söylüyorsun ama sen onu tanımıyorsun bile. Sen Asuman'ı tanıyordun, Beyza'ya âşıktın. Beyza'yı kaybettin, Asuman'ı siktir ettin ama döndün Asu ile savaştın. Gerçekten bana sevdalandığına inanıyorsan kafayı yemişsin. Ben, o gün batımında kaybettiğin muhteşem aşkı sana verecek kadın değilim. Ben senin bandı çıkarıp sol gö-

zünle gördüğün o manzara değilim. Sen o sol gözünle dünyaya bakmaya devam ettiğin sürece bana acıdan başka bir şey veremezsin ve ben yeterince acı çektim Fatih. İnan bana yeterince acı çektim!"

Fatih de patladı. Asu'nun acısını kendinden çıkarmasına razı olduğunu düşünürken neyin kafasını yaşıyordu ki?

Ellerini iki yana açarak haykırdı.

"Lan ben seni öptüğüm akşamın ertesinde o sol gözümden vazgeçtim zaten be! Neyi kime anlatıyorsun?!"

Asu'nun daha fazlası için gücü yoktu. Titreyen bacaklarıyla zar zor ayakta dururken yutkundu. Başını öne eğdi, gözlerinden akan yaşın ayak parmaklarına düşüşünü izledi. Sonra tekrar yutkundu. Ve çenesinde hissettiği elle kaçıp gitmek istedi ama onun yerine Fatih'in başını kaldırmasına izin verdi.

Baktığı o mavi göz alev alevdi. Dolu doluydu.

"Asu! Sana sevdalandım ben. Bu ne zaman mı oldu? Ne biliyim be kızım... Öfkeyle dinginlik arasında, nefretle tutku arasında, vefa ile nankörlük arasında bir yerlerde oldu işte. Sana çektirdiğim onca şeyden sonra bunu yüzüne söyleyecek kadar da şerefsizim, kabul. Ama bir de şuradan bak. Bunu sana söyleyerek ağzıma sıçman için sana bir şans veriyorum. Bu da benim diyetim olsun."

Asu işittiklerinin içinde kopardığı fırtınayı görmezden gelmek istedi. Usulca geri çekilerek çenesini kurtardı. Kollarını bedenine doladı. Sesi vazgeçmişliğini ele verir gibi titredi.

"Tamam! Söyledin. Diyetini ödedin. Şimdi git."

Fatih kızın yanağına değen bir tutam saça yavaşça dokundu.

"Gönderme beni," derken içindeki korkuyu hissetti.

O zamana kadar göremediği gerçekle sarsıldı. "Asu!... Sensiz yolumu bulamam."

Asu başını sağa sola sallayıp yavaş yavaş geri çekilirken mırıldandı.

"Yapamam... Sana inansam da, sana kıyamasam da yapamam."

Fatih fısıldadı.

"Etme şunu."

Asu salonun kapısına sırtı çarpana kadar geriledi.

"Giderken kapıyı çek."

Fatih kıza doğru bir adım attı.

"Gitmiyorum."

"Fatih, Git!"

Asu adama sarılacağından korkarak salondan dışarı attı kendini. Odasına gidip sıkı sıkı kapıyı kapattı ve kendini yatağa attı. İçindeki acıyla iki büklüm olunca artık hıçkırıklarını tutamayacağını anladı ve yastığı tuttuğu gibi ağzına kapattı.

Tüm acıları feryat içinde yastığın derinliğinde boğuldu. Bu öylesine fazlaydı ki. Diyelim ki ona inandı. Nasıl ayrı olurdu ki sevgi ile sevda? Bu da Fatih'in kendini kandırma yolu muydu? Beyza'ya olan sevgisini böyle mi temiz tutacaktı. Vicdanını böyle mi rahatlatacaktı?

Kafası çatlayacak haldeyken duyduğu sesle irkildi. Dış kapı sesi miydi o? Dinledi. İçi yansa da çakıl yolda gecenin sessizliğini yaran ayak seslerini saydı. Saydı... Ta ki duyamayana kadar.

Bu kadardı işte. Gelmişti, söylemişti ve gitmişti. Bir zamanlar Fatih'in ona yaptığını yapmış, duygularını başına çalmasını söylemişti, ne bekliyordu ki? Kalmasını mı?

Hızla yerinden kalktı. Asla dur demeyecekti. Diyemezdi. İçindeki yara çok fazlaydı ama son kez onu gör-

mek istedi. Bu gidişini izlemek olsa da...

Kapının önüne çıktığında hızla sağına soluna baktı ama kimseyi göremedi. Deliriyor muydu? Belki. Ama az ileride duran arabayı daha önce görmediğine de emindi. O zaman gitmemiş miydi?

Arkasından esen rüzgârla hızla arkasını döndü. Yoktu. Dizlerinin üstüne çöktü.

Artık iyice mahvolmuştu. Neden her şekilde acı çeken kendisi oluyordu? Tutunacak hiçbir şeyi yoktu dualarından başka. O da sessizce dua etti.

"Allah'ım ne olur bana bir yol göster. Ne olur beni bırakma."

Ve duaları, neye yoracağını bilmediği bir sesle karşılık buldu.

Fatih'in sesi kulenin penceresinden, sanki gökyüzünden sessizce süzülür gibi kulaklarına doluyordu. Usul usul... Çok derinden...

Fatih gitmemişti. Güneş batalı saatler geçmiş olmasına rağmen kuleye çıkmıştı.

Ve Fatih şarkı söylüyordu.

Bugün yıkığım biliyor musun?
Ezginim, çaresizim, umutsuzum.
Bırakma beni, insanlar kötü.
Bırakma beni korkuyorum.

Bir deli otlar büyüyor içimde
Sancılıyım, yorgunum, kederliyim.
Bu halini sevdim, gitme kal
Çamurlar, çirkefler içindeyim.
Bırakma beni insanlar kötü.
Bırakma beni korkuyorum.

Bir dayak yemiş adamım şimdi.
Bezginim, karasızım, yılgınım.
Al götür beni o kayıp gecelere
Yeter ikimize yalnızlığım.

Bırakma beni insanlar kötü.
*Bırakma beni korkuyorum.**

Sağ gözünü kapatıp başını taş duvara yasladı. Kendini gecenin sessizliğine bırakırken yolunu kaybetmiş gibi hissetti. Bu öylesine korkutucuydu ki...

Bu kız o kadar sene buna nasıl dayanmıştı?

---

* Kıraç "Yıkık".

Asu onu rahatsız eden bir duygu ile gözlerini açtı. Önce bunun ne olduğunu anlayamadı ama sonra fazla sessiz olan evin ne kadar önemli bir şey anlattığını fark etti. Aslında bu, istediği şey değil miydi? Neden bu sessiz ev ruhunu bu kadar çıkmaza sokuyordu o zaman?

Düşünmek istemedi. İstediği olmuştu ve muhtemelen Fatih kulede geçirdiği son geceden sonra gitmişti. Akşam Fatih'in şarkısını dinlerken bunun için dua edip, yatağına da aynı dua ile girmemiş miydi? O halde şimdi yapacağı tek şey zaten hazır olan çantasını alıp izini kendinin bile bulamayacağı başka kıtalara göç etmekti.

"Yeni bir döneme merhaba dememen için bir sebep var mı Asu?" diye soran sesine verecek cevabı yoktu. Ama yine de duşa girmeden önce pencereden evin önüne bakmadan duramadı. Dün gece orada olan arabanın yerini boş göreceğini zaten uyandığından beri biliyordu değil mi?

"Güle güle," diye fısıldayıp perdeyi örttü ve banyoya girdi. Fatih'e son vedasını yaparken akan gözyaşlarını görmeye tahammülü yoktu. Nasılsa su her şeyi temizlerdi.

Fatih sinirden direksiyonu üç kere yumrukladı ve hiç gitmek istemediği kapının önünde sert bir frenle durdu.

"Bir de neden yeni bir hayat kurmuyorsun Fatih demiyorlar mı?!"

Öfkeyle indiği arabanın kapısını aynı öfkeyle kapattığında bahçede sabah kahvesini içen adamın şaşkınca ona baktığını gördü.

"Günaydın!"

"Sana da günaydın. Mektubu erken bulmuşsun?"

Fatih'in kaşları çatıldı. Bu adamın her boku biliyor oluşu fazla olmaya başlamıştı.

"Sen nereden biliyorsun bizim aramızdaki mektubu?"

Daniel sakin bir şekilde ayağa kalkarken Fatih bu adamın sakinliğine de ayar olduğunu fark etti. Hele o sakinlikle kurduğu cümleye...

"Asu söz konusuysa her şeyi bilirim."

Daniel ne kadar sakinse Fatih de o kadar soğuk baktı. Karşısında ona gülümseyen adamın iyi niyetli olduğunu bilse de yine de homurdanmadan geri durmadı.

"Bundan hoşlanmadım."

"Üzgünüm ama bu konuda yapacak bir şeyim yok. Şimdi... Asu'yu aramak için geldiysen o öteki evde ama onu üzmek için geldiysen hiç ortaya çıkmadan git. Kız zaten yeterince hırpalandı."

Fatih ister istemez elini başının arkasına götürerek yüzünü buruşturdu. Hırpalanmak demişken... "Asu'yu zaten buldum ama sandığının aksine hırpalanan ben oldum.".

Bu bilgi Daniel'in çok hoşuna gitmiş olmalıydı ki sırıtmasını saklayamadı.

"Nasıl oldu o?"

"Kafamı yardı, nasıl olacak?" dedikten sonra gerçekten anlamıyormuş gibi isyan etti. "Yahu bir insan evladı o balyoz gibi fön makinesini niye alır arkadaşım?"

Fatih'in bu isyanı Daniel'e koca bir kahkaha attırdı. Bu

adama üzülmesi gerekirdi belki ama keyfi acayip yerine gelmişti. "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Fal da bakıyor musun?" diyen Fatih adamın anlamadan baktığını görünce yüzünü ekşitti. "Neyse boş ver. Kahve istemiyorum. Sen bana çadırın varsa versene."

Daniel şaşkın şaşkın sordu.

"Neyim?"

Daniel'in iyice kafası karışmış hali bayağı bayağı hoşuna gitti. Bu sefer sırıtma sırası Fatih'e gelmişti.

"Çadır diyorum çadır. Var mı?"

"Hani şu kamplarda falan kullanılan, içine girilen çadırı mı diyorsun?"

Fatih eğlendiğini saklamayarak sordu.

"Başka çadır mı var dostum?"

"Yok."

"Ee? O zaman?"

"Ne yapacaksın çadırı?"

"E sen dedin ya, kamp kurup içine gireceğim işte."

"Nereye kamp kuracaksın?"

Fatih'in eğlencesi buraya kadardı. Sabırsız şekilde "Ebenin..." diye başlıyordu ki küfrü zor zapt edip adama baktı. "Senin kapının önüne. Uygun mudur?"

Daniel hâlâ aynı şaşkınlıkla kendi kapısına baktı, sonra da Fatih'e döndü.

"Buraya neden kamp kuracaksın ki?"

"Lan buraya neden kurayım?! Asu'nun kaldığı evin önüne kuracağım. Sen çadır var mı yok mu onu de!"

"Var."

"Şükür! Getir hadi."

Daniel o an durumu anladı. Bir süre gözlerini kısarak Fatih'e baktı. Fatih de aynı kararlılıkla kaşlarını kaldırıp

gözünü Daniel'e dikti. El mi yaman, bey mi yaman, yarışını en sonunda Daniel kaybetti. Pes eder gibi sordu.

"Asu'nun bundan haberi var mı?"

Fatih seri bir hareketle parmaklarını saçlarından geçirip tane tane anlatmaya çalıştı. Sonuçta bu adamın Türkçesi fazla iyi değildi değil mi? Ve eğer anlattığını bir kerede anlamazsa bir din adamının suratına yumruğu çakmaktan korkuyordu.

"Bak birader. Zaten köyde çadır bulamamışım, bu yüzden senin kapına gelmek zorunda kalmışım, sinirim kuzeye doğru yol almış. Gel sen de şansını zorlama, o çadırı getir. Hayır, Asu zaten bana şu aralar normalden fazla uyuz oluyor, bir de seni hırpaladım diye birbirimize girmeyelim."

Daniel sanki deminden beri yokuşa süren kendisi değilmiş gibi rahat bir tavırla başını salladı.

"O zaman ben çadırı getireyim."

"Zahmet olacak."

Fatih rahatlamıştı rahatlamasına ama arkasını dönüp eve doğru yürümeye başlayan adamın cümlesi erken rahatladığının işaretiydi.

"Ama Asu istemezse gelir sökerim çadırı."

Ellerini sinirle yüzüne kapattı.

"Allah'ım! Sen bir din adamına şiddet uygulamaktan beni muhafaza eyle ya Rabbim."

"Âmin."

Kulağına gelen cevapla ellerini bir hışımla aşağı indirdi.

"Lan yürü git!"

Fatih kükrese de eve giren Daniel'in sırıtan suratına eşlik etmeden duramamıştı ama adamın arkasından.

Asu ayağının altındaki çalıların ezilme sesine kendini öyle kaptırmıştı ki sert bir kütleye çarptığında acıdan çok korku hissetti.

"Ay!"

"Dalgın mısın yoksa kör mü oldun?"

Alnını ovalayarak başını kaldırıp dostuna baktı.

"Ya sen bana bir söylesene. Gömlek cebinde ne taşıyorsun? Kafamı yardın be kafamı!"

Daniel sırıtarak cebindeki tespihi çıkardı ve Asu'nun burnunun dibinde salladı.

"Bir tespihle kafanı yarmayı başardığın için seni çok takdir ediyorum."

"Ha ha ha. Ayyy komik rahip," diyen Asu huysuz huysuz Daniel'i iterek bahçeden içeri girdi. Bambu sandalyeye otururken de devam etti.

"Hadi dostuna bir veda kahvesi yap da helalleşelim."

Daniel de çıktığı bahçeye tekrar girerek Asu'nun karşısına oturdu.

"Ne vedası?"

"Afrika seyahatini erkene çektim."

Daniel bahanesini bilmese de sebebini biliyordu; Fatih. Yine de sordu.

"Hangi bahaneyle kaçıyorsun?"

Asu sinirle kafasını kaldırdı.

"Bahane mi? Ya ben kaç gündür ne söylüyorum Daniel? Sen beni hiç mi dinlemiyor musun?"

Daniel bir süre sinirinin altında kırgınlık taşıyan kıza baktı. Saçlarını kesmiş olduğunu da fark edince içi sızladı. Bu kadar yoğun duygular içinde o saçların kesimine

zaman ayrılıyorsa bunun sebebi sadece isyan olmalıydı. Asu'yu çok iyi tanıyordu ve içi sızladı.

Derin bir soluk alıp "Seninki geldi," dedi.

Asu o an dolan gözlerini yere eğip mırıldandı.

"Hı hı. Ve gitti."

Daniel şaşırsa da çaktırmadı. Daha yarım saat önce çadır alan bir adam nereye giderdi ki?

"Ne zaman gitti?"

Asu omzunu silkti. Sanki umurunda değilmiş gibi rahattı ama birbirine geçmiş parmakları bu rahatlığı inkâr ediyordu.

"Bilmem. Sanırım sabaha karşı gitti. Ben uyandığımda yoktu."

"Sen evden gelmiyor musun?"

"Hayır. Uçuruma kadar yürüdüm, oradan geliyorum."

Daniel o an rahatladı. Sırıtarak arkasına yaslandı.

"Seninki yarım saat önce buradaydı."

Asu şok olmuş şekilde başını kaldırdı.

"Gitmemiş mi?"

Daniel'in kafasını sağa sola salladığını gören Asu'nun resmen boğazı kurumuştu. Canını acıtan birkaç yutkunmadan sonra tekrar sordu.

"Neden buradaydı?"

"Benden çadır almaya gelmiş."

Asu daha da şaşırdı.

"Ne yapacakmış çadırı?"

Aklına kırk şey geldi o anda. Dağa çıkacak, tura katılacak, kamp yapacak... Ama aldığı cevabın aklına gelenlerle alakası yoktu.

"Senin kapına kamp kuracakmış."

Asu birden rahatlayıp kahkaha attı. Hoş neden rahat-

ladığını da bilmiyordu ama Ünye'den ayrıldığından beri yüreğine oturan ağırlık gitmişti. Fatih kalmış, ağırlık gitmişti. Bu öyle korkutucu bir denklemdi ki aslında... Ama Asu o an hissettiği son şeyin korku olduğunu düşündü. Ta ki Daniel'in sorusuna kadar...

"Onun kaldığına bu kadar sevindiysen evden kovmuş olamazsın. O zaman neden adam benden çadır aldı ki?"

Asu dün akşam Fatih'e söylediklerini ve onları söylerken hissettiklerini düşündü. Sahi... Fatih'in kalmış olması istediği bir şey değildi ki. Asılan yüzünü saklamaya çalışarak Daniel'e cevap verdi.

"Kovmadığımı nereden çıkardın?"

Daniel bu cevabı hiç beklemiyordu.

"Hani senin mektubunu bulup gelirse âşık demekti? Niye kovdun ki?"

Asu anlaşılmamaktan, daha doğrusu kendini anlatamamaktan perişan olmuştu. Kendi bile anlayamıyordu ki. Aklına gelenle kaşları daha da çatıldı. O kendini anlamazken, Fatih onun neyi neden yaptığını nasıl anlayacaktı ki?

Derin bir soluk alarak alnındaki terleri sildi. Daniel'in sorusuna cevap veriyor gibi görünürken, aslında kendini anlamaya çalışıyordu.

"Yüreğim onu seviyor. Vazgeçmemesi için yalvarıyor, ona inanıyor... Aslında onu anlıyor da. Ama bir türlü ona boyun eğemiyor. Ben tüm o geçen senelerde kanayan yaralarımı unutamıyorum Daniel."

"Ama bir zamanlar onun yaraları acıdığı için seni görmemesine, senden nefret etmesine kızıyorsun? Sende ne kadar yara açıldıysa, onda da bir zamanlar o yaralar açılmıştı. Bunu aklına getiriyorsun değil mi ona kızarken?"

Asu hayretle ellerini iki yana açtı.

"Ben ondan geçen senelerin intikamını almıyorum ki. Onun yaralarına da acısına da saygı duyuyorum. Duydum. Ama şu anda hiçbir şey yokmuş gibi davranamıyorum. Elimde değil Daniel. Dedim ya... Yüreğim bir boyun eğse koşa koşa giderim ona. Benim öyle intikamla, gururla işim yok."

"İntikamla yok, onu biliyorum ama gururla var. Yüreğine boyun eğdirmeyen şey gururun."

"Aşkta gurur olmaz."

Daniel bu söylenilenleri önemsemiyormuş gibi elini savurdu.

"Ama aşkın gururu olur. Seni esir alan da bu."

Asu, Daniel'in söylediğini anlamaya çalışırken Daniel devam etti.

"Ancak şunu bilmelisin ki, aşk bir insana boyun eğmek değildir, aşk hissettiğin duyguya boyun eğmektir. O aşkın gücüyle kabullenirsin kendi hatalarını da, onun hatalarını da..."

Asu artık gerçekten yorulmuş ve bu kadar anlam karmaşasının içinde kaybolmuştu. "Saçma!" diye itiraz etti. "Allah aşkına ya. Hepiniz kendi kafanızdaki, kendi vicdanınızdaki boşlukları doldurmak için şu meretin adını değiştirip duruyorsunuz. Yok aşkmış, yok sevgiymiş, yok sevdaymış. Yok aşkta şu varmış, yok sevda böyleymiş! Ben anlamam arkadaşım. Benim tek bildiğim..." Elini kalbine götürmeden önce hızla gözyaşını sildi. "Şuram yanıyor mu? Onunlayken de onsuzken de bir şeyler hep eksik ve yarım mı? O yanımdayken ben bile kendime fazla geliyor muyum? Bitmiştir. Bunun adına ne derseniz deyin, aynı kapıya çıkar. Bu adama geberirken, bu adam

uğruna geberiyorum ben be! Ve beni neyin durdurduğunu ve neden gidip onun boynuna sarılamadığımı bile bilmiyorum!"

Asu titremesini durdurmaya çalışsa da başarılı olamadı. Daniel ona sımsıkı sarıldığında da duramadı. Dişleri bile birbirine çarpıyordu artık. Yüzünü iyice dostunun göğsüne gömerken devam etti.

"Tüm bunlarla savaşmaktan da yoruldum. En çok da kendimle savaşmaktan yoruldum."

Daniel elbette anlıyordu çünkü hep savunduğu gibi o Asu'yu tanıyordu.

"O zaman gidip o çadırı sökeyim."

Asu kafasını kaldırmadan gülmeye başladı. Gerçekten kafayı yiyordu.

Ama tek kafayı yiyen Asu değildi.

Çadırı kurduktan sonra aklına uyku tulumu olmadığı gelen Fatih, tekrar Daniel'in kapısına gelmiş ve bahçenin duvarını dönmek üzereyken Daniel'in sorusunu duymuştu.

"Onun kaldığına bu kadar sevindiysen evden kovmuş olamazsın. O zaman neden adam benden çadır aldı ki?"

Ve Daniel'den daha büyük bir merakla Asu'nun vereceği cevabı beklemişti. Bir yandan da sırıtıyordu. Demek Asu Hanım kaldığına sevinmişti öyle mi?

Ama sonrasında duyduğu cevap ve Asu'nun feryadı yüzündeki gülümsemeyi silip atmıştı. Bu zamana kadar karşısında dimdik duran, ona ağzının payını veren, ona asla yenilmeyen kızın, hissettikleri karşısında ilk defa bu kadar çaresiz ve kırılgan haline tanık oluyordu.

Bu kızın yüreği bu kadar yanarken gitmemiş olmasına seviniyordu, zaten istese de gidemezdi. Asu'nun içindeki yaranın tedavisi gerçekten zordu, kendini bile daha yeni

yeni bulan kayıp bir adam bu kıza ne kadar iyi gelebilirdi onu da bilmiyordu ama pes etmeyecekti.

En azından varlığının, yokluğundan daha fazla acı verdiğini hissedene kadar.

Hızını artırarak eve doğru yürüdü. Uyku tulumu bekleyebilirdi.

Asu her ne kadar Fatih'in çadır kurduğundan haberdar olsa da kapının tam sağ çaprazına kurulmuş çadırı görünce kalbinin heyecanla çarptığını fark etti. Keşke kendini o anın duygularına bırakabilseydi.

Derin bir soluk alarak çadırın önüne sandalye çekmiş oturan Fatih'e doğru yürüdü.

"Boşuna kurdun çadırı, ben Afrika'ya gidiyorum."

Fatih büyük bir hayal kırıklığıyla çadıra baktı.

"Emin misin? Bari içinde bir gece yatsaydım ya."

Asu karşısındaki şaşkın adama bakarken içindeki o kabuğa küfür etti. Sekiz senedir o kabukla nasıl da gurur duymuştu oysaki...

"Eminim Fatih. Sök çadırı."

Fatih başını sağa yatırıp bir kere daha çadıra baktıktan sonra pes etmiş gibi nefesini bıraktı.

"Tamam, sıkıntı yok. Bana uyar," deyip çadırın bağlantı iplerinden birine uzandı. Uzanırken de devam etti. "Birkaç dakikaya çadırı sökmüş olurum, sen de hazır ol."

Asu şaşkın şaşkın, "Neye?" diye sordu.

"Neye mi? Kızım Afrika'ya gidiyorum demedin mi? Tamam işte, birkaç dakikaya hazırlan, yola çıkıyoruz."

Asu hayret içinde kahkaha attı. Bu adam ona kafayı tümden yedirmeden rahat etmeyecekti.

"Sen gelmiyorsun Fatih. Ben gidiyorum. Tek başıma."

İlk ipi çözen Fatih, ikincisine uzanırken, "Hayır, benimle gidiyorsun. Oyalanma," diye emir verdi.

"Yahu adam, ben senden kaçıyorum. Sen neden benimle geliyorsun?!"

Yaptığı işi bırakıp kızın yüzüne bakan Fatih ciddileşti.

"Tamam. Şu soruma cevap ver o zaman. Neden mektubu yazdın?"

Asu gözlerini kapadı. Sahi neden?

"İçimdekileri dökmek için."

"Yaksaydın o zaman mektubu? Neden bulmam için bıraktın?"

Asu isyan içinde bağırdı.

"Sana ne ya, sana ne?! Üstelik o mektubu sakladım ben. Bulmanı isteseydim ortaya bırakırdım."

Fatih, Asu'nun bu isyanından hiç etkilenmemiş gibi alaycı kaşını kaldırdı.

"Sakladın? Çerçevenin arkasına? Bravo! Sağlam saklamışsın."

Asu derin bir soluk çekip sessiz kalmayı seçti. Ne diyebilirdi ki?

Ama Fatih'in diyecekleri daha bitmemişti. Uzanıp Asu'nun gözüne giren kâkülünü yana çekti ve daha yumuşak bir sesle devam etti.

"Ben cevap vereyim mi Asu? Sen o mektubu benim bulmamı istedin. Hani orada yazdığın ihtimaller var ya... Mektubu bulacak kişilere dair ihtimaller. İşte sen o ihtimallerin olmasından korktun."

Asu bu gerçeğin bu kadar çıplak bir şekilde yüzüne vurulmasından irkildi ama yine sesini çıkaramadı.

Fatih devam etti.

"O yüzden eski sandıkta saklı duran çerçeveyi sandığa geri koymak yerine ortaya bıraktın. Sonuçta orada bulmam zaman alabilirdi değil mi?"

Asu gerçekten yediği halt yüzünden kendine kızgındı.

"Halt yemişim işte. Saçmalamışım. O yüzden de şim-

di topla şu saçma şeyi ve git Fatih!"

Fatih kızın bu çıkışından hiç etkilenmedi. Aksine son derece rahat bir şekilde kıza baktı.

"Gitmiyorum. Bu arada hazır mektuptan konu açılmışken, orada şey yazmışsın ya..." derken durdu. "Dur, ne yazmıştın?" deyip cebinden mektubu çıkardı.

Asu şaşkın şaşkın, satırlar arasında bir şeyler arayan adama baktı. O mektup cebinde miydi?

Fatih'in sesiyle şaşkın bakışlarını kaldırdı, mektuba eğilmiş yüze baktı.

"Hah. *Sen bu mektubu ne zaman bulursan bul, bende hep saat seni çeyrek geçiyor olacak.*"

Sonra o tek mavi göz Asu'nun gözleriyle buluştu.

"İşte bu laf bana çok pis koydu."

Mektubu cebine koyarken devam etti.

"Çünkü bizim saat ileride ya da geride değil Asu, bizim saat durdu."

Asu anlamaya çalışırken Fatih tekrar kıza baktı.

"Ve durmuş saat en azından günde iki kere doğruyu gösterir. Senin tek yapacağın da senin saatin beni yakaladığı an o zembereğe asılmak. Bu yüzden de nereye gidersen git seninleyim. Şimdi karar ver. Gidiyor muyuz, kalıyor muyuz?"

Asu'nun resmen nutku tutulmuştu. Sarılıp öpmek ile tutup parçalamanın aynı şeyler olduğuna inanmaya başlayacaktı neredeyse.

Bitkin şekilde soluğunu bıraktı.

"Beni yoruyorsun."

"Doğrudur. Benden beklenir. Cevap?"

"Fatih..."

"Gidiyor muyuz, kalıyor muyuz Asu? Ona göre sökeceğim şu canına yandığımın çadırını."

Asu öfkeyle adama baktı. İçinde kımıldayan o neşe de neyin nesiydi?

Artan öfkesiyle arkasını döndü.

"Geri bağla o ipleri!"

Fatih ukala ukala burnunu çekerken mırıldandı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Asu kahvaltıyı hazırlayıp masaya şöyle bir baktı ve ellerini silip kapıya doğru yürüdü. Tüm o zaman boyunca birçok şey düşünmüş ve sonunda bir karar almıştı. Gitmeyecekti. Fatih'in dediği gibi o çerçeveyi sandığa geri koymaktan son anda vazgeçerken ettiği duaya ve kalbindeki inanca arkasını dönemezdi. Ne demişti? Allah eğer onlara ikinci şans verecekse Fatih o eve gelir, o mektubu da bulurdu.

Üstelik bu adam mektubu bulmadan önce ona gelmeyi düşündüğünü söylemişti ve Fatih onca yanlışına rağmen tek doğrusu olan bir adamdı. O doğru da yalan söylememesiydi. İşte bu yüzden Asu en azından dayanabildiği yere kadar suyu akışına bırakmaya karar vermişti. Hisleri onu nereye götürürse oraya kadar gidecekti. Sonu ister vuslat olsun, ister sonsuza kadar ayrılık. Zamana şans vermeden de bunu bilemezdi. Bir de...

Yüreğinin sevdaya, yaralarının da devaya ihtiyacı vardı.

Kapıya çıktı. Çadırın önündeki sandalyeyi boş görünce kaşlarını çatıp, gözlerini etrafta dolaştırdı. Kimse yoktu. Yavaşça çadıra doğru yürüdü. İçeride olabilir miydi?

"Fatih?"

Çadırdan ses gelmeyince yavaşça eğildi, fermuarı açık

olan perdeyi aralayıp içeri doğru bir göz attı. Çadırda da yoktu. Bilmediği bir yerde bu adam nereye kaybolmuş olabilirdi ki?

"Bir şey mi arıyorsun?"

Asu duyduğu sesle acayip korktu ve iki büklüm haldeyken gözlerini kapatıp, damağını çekti. Sessiz sessiz yürüyen insanlardan nefret ediyordu.

Usulca kafasını geri çıkarıp doğruldu, arkasını döndü, ateş eden gözlerini adama çevirdi. Yaralı ve kör olan sol göze baktığında korsan bandına alıştığını fark etti. O yarayı ne zaman görse... Sırıtmamaya mı çalışıyordu bu adam?

"Gittiğini umup, emin olmak istemiştim ama..." derken Fatih kızı hafifçe yana iterek sözünü kesti.

"Ama gitmedim. Şimdi müsaade edersen uyku tulumumu konforlu çadırıma yerleştirmek istiyorum."

Asu daha yeni fark ettiği uyku tulumuna şaşkın şaşkın baktı.

"Nereden buldun ki sen bunu?"

"Bizim rahip tam macera adamıymış ama biraz pinti. Çadırı verirken süründürdü, uyku tulumunu verirken öldürdü ama ne diyeyim, Allah onu korusun."

Daniel'in Fatih'le olan imtihanı aklına gelince gülmeye başladı Asu.

"Bana bak. Dostuma işkence etmedin değil mi?"

Uyku tulumunu çadıra yerleştiren Fatih geri çıkıp kırgın gözle Asu'ya baktı.

"Ben? Danielciğime? Asla."

Çok çok kısa bir an Asu, eskiden tanıdığı Fatih'i görür gibi oldu. Onu kızdıran, ona takılan, peşinde koşturan çocuk Fatih'i.

Hatırladığı geçmişle, adamın gözüne dalıp gitti.

"Keşke sana inanabilsem."

Fatih'in de keyifli yüzü ciddileşti. Kızın gözlerine bakarak cevap verdi.

"Keşke seni inandırabilsem..."

Asu boğazına kadar gelen hıçkırığı yutarak gülümsemeye çalıştı ama pek başaramadı. Duygularını, savrulduğu bilmem kaçıncı yerden toplamaya çalışarak arkasını döndü.

"Kahvaltı hazır."

Fatih kızın arkasından bakarken yüzündeki rahat ifadeyi korumaya çalışmaktan vazgeçti ve yanaklarını şişirerek keskin bir soluk bıraktı gökyüzüne. Kızan, bağıran, kafasını fön makinesiyle yaran Asu'yla savaşabiliyordu ama kırgın bir Asu canına batıyordu.

Kendini toparlayarak eve doğru yürüdü. "Sabır ve zaman," diye mırıldandı.

Masadaki şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı bir süre. Sonra belki tadından bir şeyler yakalarım dedi ve çatalın ucuyla bir parça alarak ağzına attı.

Atmaz olaydı.

"Beğendin mi?"

Fatih başını aşağı yukarı sallamak istemişti. Gerçekten tüm yüreğiyle, tüm fedakârlığıyla istemişti. Lan kim o başı sağa sola sallamıştı?!

"Beğenmediysen yeme Fatih?"

Ağzındaki lokmayla ne yapacağına karar verse, sonrasında zaten yemeyi düşünmüyordu da şimdi kızın gözüne baka baka da tükürülmezdi ki.

Kahvenin gücüyle yutmaya çalıştı ve başardı.

"Bu..." deyip bir kere daha ağzındaki tattan kurtulmak için yutkundu ve devam etti. "Bu ne?"

"Tahıl ezmesiyle yapılan çok ünlü bir Afrika lapası bu!"

Fatih dehşet içinde başını salladı. Bir kere daha yutkundu.

"Peki. Mis gibi Türk mutfağımız varken, şu anda bulunduğumuz ülkenin de mutfağı bu kadar iyiyken, Allah aşkı için biz neden Afrika mutfağı ile besleniyoruz?"

Asu pis pis sırıttı.

"Hani benimle geleceksin ya Afrika'ya. Şimdiden alış dedim. Aaa, yoksa Afrika'ya gelmekten vaz mı geçtin?"

"Hay ben o Afrika'nın..." diye homurdanan Fatih, pes etmek yok, diye düşünürken sırıttı. "Bence alışırım ben bu mutfağa."

Asu gülmemek için dudaklarını ısırırken Fatih'in bakışının karardığını fark etti. Bu bakışla soluğu kesildi.

Fatih ise onu ele geçiren dudaklara çok kısa baktıktan sonra kendini toparlamaya çalışarak kahvesine uzandı. Arada bir ortaya çıkan bu gerginliği ve elektriği yok etmezse işi zordu. Gerginlik tamam, ortadan kalkabilirdi ama ya diğeri?

"Siktir..." diye dişlerinin arasından mırıldanıp kahveyi sonuna kadar kafasına dikti.

Tam o sırada Asu'nun telefonu çaldı.

"Murat?"

"Nabıyon, bizim kız?"

"İyiyim canım sağ ol, sen ne yapıyorsun? Gemide misin?"

"Sence? Anam göbek bağımı Lodos'un güvertesine gömmüş sanırım."

Asu bu sevimli sesle kahkaha atıp kendine şaşkın şaş-

kın bakan adama aldırmadan kalktı ve kahve makinesine doğru yürüdü.

"Sen o Lodos'ta olmasan, dünya kızlarını nereden bulacaktın?"

"Evet, bak işte! Göbek bağımı bulup yakmama sebebim tam olarak bu."

"Serseri ya... Diğerleri nasıl?"

"Biliyorsun Barut Reis yıllık izinde. Aksak abi de bir yandan, oy Leyla kızum bir avazda doğursun, diye dua ederken diğer yandan da, o Korsan Asu kızumi deli etmesun, diye dua ediyor."

Asu bu sözle hızla Fatih'e döndüğünde bu sefer adamın şaşkın bakışının yerini eğlenen ve muzır bir ifade aldığını gördü. Ne geçiyordu ki bunun aklından?

"Korsan'ın burada olduğunu nereden biliyor ki?"

Murat'ın sesini Fatih bile duymuştu.

"Hasiktiiiir!!! Lan harbi orada mı?"

Asu şaşkın şaşkın ayağa kalktı. Sesini kısık tutarken Fatih'e arkasını döndü.

"Ya sen Aksak abinin, Korsan Asu'yu üzmesin, diye dua ettiğini söylemedin mi?"

"Yahu bizim Aksak yedi yirmi dört yapıyor zaten o duayı. Vay vay vay... Dur sen konuyu kaynatma, ne zaman geldi o çakal?"

Asu renk vermemeye çalışarak kısa kesmeye çalıştı.

"Iıı, dün."

"Ne diye gelmiş?"

Asu arkasında bir yerlerde oturan adamın varlığından haberdar gevelemeye başladı.

"Ooovv... Şimdi şöyle... Ya siz neredesiniz? İtalya'da mı?"

"Ha yani diyorsun ki alan dar, kıvıramıyorum."

"Yani."

"Anlaşıldı. Biz Türkiye'den yeni çıktık. İlk durak Viyana. O yüzden aramıştım seni. Bir ihtiyacın var mı, görüşelim diyecektim ama anlaşılan sen baya baya meşgul olacaksın."

"Zevzekleşmesene Murat."

"Denerim Asucum ama bu durumda biraz zor. Neyse ben kapadım, bizim hergeleye de selam söyle. Ama tabi sakın hergele dediğimi deme, bir süre daha sağ kalmak için sebeplerim var."

Asu sırıtarak cevap verdi.

"Dikkat et kendine."

Asu telefonu kapayıp arkasını döndüğünde, kolları göğsünde kavuşmuş, tezgâha yaslanmış ve tek kaşı havada ona bakan ukala bir Fatih gördü. Allah için manzara doyumsuzdu.

"Eee, şey. Murat'ın selamı var."

Hızla yerine oturup lapasına gömüldü. Fatih ise hiç istifini bozmadı.

"Sen bu hergeleyle arkadaş mı oldun?"

Asu sırıttı.

"Ne tesadüf, o da sana hergele dedi."

"Der hıyar. Da... Bütün tayfayla kanka olmadın inşallah?"

"Olduysam ne olmuş. Sakıncası mı var?"

Fatih kısa bir an düşünüyormuş gibi yaptı, sonra sorun olmadığına karar vermiş gibi omzunu silkti.

"Yoo. Neden olsun. Bir yerde ailem sayılırlar," dedikten sonra kapıya yöneldi. Tam çıkacakken de cümlesini tamamladı. "Anlaşmana sevindim."

Asu elindeki çatalı hızla masaya bıraktı. Neden kendini hız trenine binmiş gibi hissediyordu ki?

Fatih, Asu'yu o halde bırakıp evden çıktı. Şimdi bir

süre düşünecek, sonra da... Sonrası aslında büyük bir muammaydı. Asu'nun gözlerindeki teslim olma isteğini görebiliyordu ama onu da çok iyi anlayabiliyordu. O da öyle değil miydi?

Asu'ya karşı içinde büyüyen duyguları görmezden gelmesinin, o duygular büyüdükçe bunu nefrete yormasının sebebi geçmişinden kurtulamaması değil miydi? Asu da kurtulamıyordu işte. O fark etmese de Asuman'ın acılarına saplanıp kalmıştı. Fatih geçmişiyle hesaplaşıp, onları en temiz haliyle kabullendikten sonra rahatlamamış mıydı? Bu kızın da bu rahatlamaya ihtiyacı vardı. Her ne kadar şekli farklı olsa da ikisinin de düşmanı aynıydı. Geçmiş ve o geçmişin acıları.

Çok yakında Asu'yu o geçmişin pençesinden kurtaracağı düşüncesiyle rahatça sandalyesinde yaslandı ve yüzünü güneşe çevirerek gözünü kapattı. Tüm geceyi uykusuz geçiren vücudu artık pes etmişti.

Uzaktan gelen sesle gözünü araladı.

"Sakın o kovaya yaklaşma!... Aaaah!!!"

Çığlıkla birlikte ortaya çıkan gürültü yerinden sıçramasına sebep oldu. Hızla etrafına bakıp, tehlikenin nereden geldiğini anlamaya çalıştı ve tam o anda önünden ciyaklayarak uzaklaşan bir kedi, hemen arkasından da fırlatılan terlikle geri sıçradı.

"Tut şu kediyi?!"

Fatih çoktan gözden kaybolan kedinin arkasından şaşkın şaşkın bakarken bir terlik de omzuna yedi.

"Ah! Ne yapıyorsun kızım?"

"Sana o kediyi tut dedim di mi?"

"Ne yaptı ki?"

"Kovamı devirdi?"

Fatih hâlâ uyuduğuna ve bir rüya gördüğüne emindi.

"Ne kovası?"

"Cam bezimi içinde temizlediğim kova."

Fatih karşısında bir savaşçı edasıyla dikilen kıza bakarken önce sırıttı. Saçları terden alnına yapışan kızın elleri belinde miydi?

Sırıtması kahkahaya dönmek üzereydi.

"Asu? Bana neden cam sildiğini açıklamak ister misin?"

Asu, bunda anlamayacak ne var, der gibi baktı.

"Temizlik imandandır, bilmiyor musun?" deyip o sinirle arkasını döndü ve eve girerken tekrar cırladı. "Ve o sırıtmayı suratından sil!"

Elbette silmedi. Sandalyeye geri oturmadan önce konumunu tam pencere karşısına getirmeyi de ihmal etmedi.

Dudakları hızla hareket eden kızın bir sürü şeyler homurdandığına emindi. Tüm kaderin hırsını camlardan çıkaran kızın büyük bir azimle elindeki bezle savaş vermesini izledi. Saçları yanağına yapıştıkça koluyla saçlarını geri itişini, terleyen ensesini elinin tersiyle silişini, arada bir alnını cama dayayıp soluklanmasını...

Fatih kızı izledikçe Asu daha hırsla cam sildi ama her geçen saniyede Fatih'in gözünde daha da güzelleşti. Daha da güçlendi. Aslında daha da erişilmez olmaya başladı. Gittiği yolun doğru olması için dua etti.

Banyo lavabosunu büyük bir hırsla ovarken kaç saattir temizlik yaptığını bilmiyordu ama bunu yapması gerekiyordu değil mi? Ya birden Afrika'ya gitmesi gereken bir durum olsa? Evi böyle leş gibi mi bırakacaktı? Bu neden daha önce aklına gelmemişti ki? Annesi her zaman demez miydi, kadın dediğin banyosunun ve kapısının temizliğinden belli olur diye. O ne yapmıştı? Bu yaşına kadar eline bez almamıştı be. Ama yine de anasının kızıydı işte. Yapmasa da işe koyulduğunda en alasını yapardı ve geri çekilip banyoya baktığında, eski taşlarla örülü duvarların bile ışıldadığına yemin edebilirdi. Annesi görse onunla gurur duyardı değil mi?

Peki, hangisiyle gurur duyardı?

Asu gittikçe hızlanan nefesini toparlamaya çalıştı. Temizlik mi? Laf! Başka türlü aklını oyalayamadığı için sabahtan beri manyak gibi çalışıyordu işte. Yoksa annesinin onunla gurur duyacağı falan yoktu! Annesi Asuman'la gurur duymazdı.

Ama o da Asuman değildi ki. Peki, neden o zaman? Neden hâlâ Asuman'ın hatalarının cezasını çekiyordu? Neden bir türlü onu unutamıyordu?

Yorgun şekilde üstünü çıkarmaya başlarken sorunun Fatih olmadığını anladı. Onun sorunu Asuman'laydı. Onun ayağına da yüreğine de pranga vuran Asuman'dı.

Duşun altında uzun süre kalarak günün yorgunluğundan, yılların kirinden kurtulmaya çalıştı. En son parmaklarının buruştuğunu fark edince duştan çıkıp giyindi. Salona girdiğinde pencereden gördüğü kızıllıkla bir

günü daha bitirmek üzere olduğunu anladı ve yorgun bir şekilde pencerenin önündeki koltuğa çöktü.

Güneş sanki batmamak için büyük bir savaş veriyor gibi gökyüzünü kırmızının tonlarına boyamıştı. Gözlerini kırmızı gökyüzünden çekip karşıya çevirmekten korkuyordu. Penceredeki cam sanki koruyucusu gibiydi, bu sebeple yeni temizlediği camı açıp mis gibi akşam havasını içine de çekemiyordu. Bunları yaparsa gözleri, çadırın önündeki sandalyeye oturup kitap okuyan adamın cemalini ve kokusunu ona taşıyacaktı.

Peki, bu yaptığı şımarıklık mıydı? Adama baksa ne olurdu? Kokusunu duysa ne olurdu? Ona koşup sarılır mıydı? Belki. Peki, bu kötü bir şey miydi?

Gözlerini usul usul cevabına doğru çevirdi.

Bir ayağını, diğer dizinin üstüne atmış oturuyordu. Elindeki kitaba fazlasıyla gömülmüş gibiydi. Başının hafifçe yön değiştirmesiyle diğer sayfaya geçtiğini anladı. Dalgın hareketle, gözünü kitaptan çekmeden uzandı, sehpa olarak kullandığı taburede duran fincanı alıp dudaklarına götürdü. Yutkunmasıyla hareket eden, sakalının altında saklanmış Adem elmasını görüyor gibiydi sanki. Sonra usulca o el geri gitti, fincan taburenin üstündeki yerini aldı. Bu sefer de sayfayı çevirdi ve sanki o sayfadan ayrılmak istemiyor gibi gözü hızla satırı buldu. O sırada bir rüzgâr esti, kaşlarının üstüne düşen saçları hareketlendirdi. O saçları okşamak isterken hasret dolu bir soluk çekti içine ve tam o anda adamın dudakları hafifçe kıvrıldı. Gülümseten bir şey mi okuyordu?

Onunda öyle ihtiyacı vardı ki gülümsemeye ama buna rağmen kendi dudaklarının da hafifçe kıvrıldığını fark etti. Gülümsemek yakışıyordu sevdiği adama.

Tam o anda o mavi göz yavaşça kalktı ve kendi göz-

leriyle buluştu. İki göze karşı tek göz. O an Asu iki gözünün de dolduğunu biliyordu. Yorgunluktan mıydı? Çekmedi bakışlarını. Sevdiği de çekmedi.

Zaman sanki *sizinle uğraşılmaz*, der gibi durdu.

O tek mavi göz, *alev alev yanıyorum*, diye itiraf etti. Asu usulca parmaklarını camın üstünde dolaştırdı. Batan güneşin kırmızıya boyadığı dünyada ikisinden başka kimse kalmadı.

Sonra... Fatih elindeki kitabı kahve fincanının yanına bıraktı, ayağını dizinin üstünden indirdi, gözünü kızdan çekmeden ayağa kalktı. İki kolunu, iki yana kanat gibi açtı.

Asu gülümsedi. Koşsaydı ya?

Kalktı. Perdeyi kapattı. Perdenin arkasından gördüğü adamın kolları hâlâ iki yana açıktı.

Salondan çıktı, dış kapıyı açtı, birkaç adım attı ve durdu.

Bir sevdiğinin gözüne, bir açılan kollarına baktı.

"Yapamıyorum," diye fısıldadı.

Fatih kollarını indirmedi.

"Gel!"

"Gelemiyorum."

"Gelirsin."

Asu kollarını bedenine doladı.

Fatih ısrarla kollarını indirmedi.

"Yaparsın. Bunu bir kabul olarak almayacağım, söz. Sadece gel."

Asu, gözünden akan yaşlarla başını sağa sola salladı.

Fatih fısıldadı.

"Asuman. Hadi..."

İşte o an Asu'nun içinde büyük bir deprem oldu. O an ne aşkı, ne sevdası... O an çok daha büyük bir acının yüreğini dağıttığını fark etti.

Asuman.

Dudağından kopan hıçkırıkla bu hayatta, Asuman'a ait tek parçaya koştu. Sımsıkı sarıldı ve o on altı yaşındaki kıza dönüştü.

Fatih de kıza kollarını sımsıkı doladı. Asu'ya değil. Yaraları cehennem yanığı gibi acıyan Asuman'a...

"Özür dilerim ufaklık."

Fatih kıza doladığı kollarını çözmeden çadırın önüne çöktü. Kızın sırtını göğsüne yaslayarak kulağına tekrar fısıldadı.

"Özür dilerim."

Güneş gökyüzüne veda edip yerini karanlığa bırakana kadar sessizce oturdular. Sessizlik sanki ikisini de yıkıyor, arındırıyordu. Asu geçmişle hesaplaşırken, Fatih Asuman'dan af diliyordu.

Bir süre sonra Asu çatallaşmış sesiyle konuştu.

"Ne zaman her şeyi unutup, âşık olduğum adam uzanacağım kadar yakınımda diye düşünsem bir şey oluyor ve geçmiş yüzüme çarpıyor. Sanırım ben deliriyorum."

Fatih, kız görmese de hafifçe gülümsedi. Delirmediğini öyle iyi biliyordu ki...

"Sekiz yıl. Tam sekiz yıl ben de delirdiğimi düşünüyordum."

Asu belki de ilk defa Fatih'le böyle bir an paylaştığını düşündü. Sanki ilk defa birbirlerini anlıyorlardı. Ve buna öyle ihtiyacı vardı ki... Fısıldadı.

"Sonra ne değişti?"

Fatih, Asu'nun çatallaşmış sesine cevap verirken dudaklarını saçlarına gömdü.

"Geçmişi affettim, geçmişten özür diledim, geçmişi kabullendim. En önemlisi geçmişten kurtuldum."

"Şimdi de Asuman'dan mı kurtulmak istiyorsun? O

yüzden mi Asuman'dan özür diledin? Ha bu arada ben sanırım kişilik bölünmesi yaşıyorum. Asuman diye bahsettiğim kişi benim."

Fatih gülümsedi.

"Asuman diye bahsettiğin kişi senin geçmişin. Fark ettim de... Kendimize öyle bir savunma mekanizması kurmuşuz ki en çok kendi canımızı acıtmışız."

"Yani birbirimize mi benziyoruz?"

"Evet. Hani senin canını çok yaktım ya..."

Asu dönüp Fatih'e baktı.

"Yaktın."

"Sen de benim canımı yaktın."

"Nasıl?"

Fatih de tüm samimiyetiyle kızın gözlerine bakarak açıkladı.

"Nefret ettiğim, hatalı da olsam suçlu olduğunu zannettiğim kızın beni ezer gibi sürekli bana olan aşkını haykırması çok kolay hazmedilir bir şey değildi."

"Senin canını acıtmak istediğim doğrudur."

Fatih yine gülümsedi.

"Biliyorum. Mektubu okudum, hatırlatırım."

Asu sessiz kalınca Fatih doğru yaptığını umarak konuşmasına devam etti.

"Beyza'yı ilk gördüğümde sokakta kalmış it yavrusu gibiydim. Çocuktum, korkuyordum. Sığınacak bir şey arıyordum."

"Ve o da sana kucak açtı."

"Evet! Sizin evde kaldığım zamanlar bana az da olsa annemi babamı unutturuyordu. Seni kızdırmayı bile çok seviyordum."

Asu da gülümsedi.

"Ablam da beni kızdırıyorsun diye sana kızıyordu."

Fatih de gülümsedi.

"Çünkü ablan seni çok seviyordu."

Asu'nun gözleri doldu.

"Biliyorum... Sana âşık olduğumu bilmesine rağmen beni de yanında götürmek istemesi bu yüzdendi işte."

Fatih bu itirafa çok şaşırdı.

"Biliyor muydu?"

Asu omzunu silkti.

"O akşam teknede bana söylediklerinden bunu anladım. Ben Fatih'e gerçeği söyleyelim derken ablam seni kaybetmeyi benim de göze alamayacağımı söylemişti bana. Sonra da..."

Fatih hâlâ duyduğunun etkisiyle sordu.

"Sonra da?"

Asu gözünden akan bir damla yaşı silerken devam etti.

"Sonra da... Göğsüne o kurşunu yediğinde bana dedi ki..."

Asu hıçkırığını yutmaya çalışarak Fatih'in gözlerine baktı.

"Ona iyi bak Asuman, dedi."

Fatih başını önüne eğdi. Gözünden akan yaşı saklamaya çalışsa da Asu bunu fark etmişti. Uzanıp adamın yanaklarını avucunun içine aldı.

"Onu sevdiğini saklamana gerek yok."

"Saklamıyorum. Saklayamam. Onu sevdim Asuman, buna sen de şahitsin. Kim çocukluğunu, karanlığına ışık olanı sevmez ki. Ama onu seviyor olmam sana yaptıklarımın özrü olamaz."

"Çünkü ona ihanet ettiğimi düşünüyordun. Ben senin sevdiğin kıza ve sana ihanet eden biriydim. Oysa ablam seni kaybetmemek için, bizi kaybetmemek için kendince

doğru olanı yapmıştı. Bir de... Sen nasıl onun sevgisine muhtaçsan, o da..."

"Babasının sevgisine muhtaçtı ve bu yüzden Adem'i aradı."

Asu başını salladı.

"Ona kızgın olduğun için mi geçmişe gömdün?"

Fatih yavaşça başını sağa sola salladı.

"Hayır. Önceleri ona kızgın olduğum için gömdüğümü sandım ama sonra anladım ki... Asu, sen o ufak Asuman'dan Asu'ya dönüştün. Beni darmadağın eden bir kadına... Büyüdün. Ben o Fatih'ten şimdiki Korsan'a dönüştüm. Sevilesi bir tarafı olmayan ama nedense Asu'nun bile sevdiği bu gereksiz adama... Büyüdüm. Biz büyüdük, kirlendik, aklandık, savaştık. Ama Beyza. O hep masum kaldı. Onu istesem de geleceğe taşımam imkânsızdı. Çünkü eğer onu geçmişte bırakmazsam günden güne ondan nefret edeceğim. Onun masumluğunu, çocukluğunu kirleteceğim. Ben bunu ona yapamam ama... Onu unutmam da imkânsız."

Asu ablasını çok özlediğini hissetti. Burnunun direği sızlamıştı resmen.

"Onu unutamayız zaten. İnsan sevdiğini unutur mu?"

Fatih bir soluk alıp kıza baktı.

"Şimdi gelelim Asuman'a."

Asu bakışlarını kaçırarak mırıldandı.

"Ne olmuş Asuman'a?"

"O bir şeyleri affedebilecek mi?"

Asu gözünden akan yaşı silerken dudaklarına da buruk bir tebessüm yerleştirdi.

"Bencil insanlar affedebilir mi?"

Fatih duyduğu söze anlam yüklemeye çalıştı.

"Sen bencil misin?"

"Değil miyim?" diye soran kızın bakışları öylesine işledi ki Fatih'in yüreğine, kolunu dolayıp Asu'nun titreyen bedenini koynuna çekti.

"Sen eğer bencil olsaydın, bana yıllar önce tüm gerçekleri anlatır, sana olan nefretimin büyümesine engel olurdun güzelim."

"Yapamazdım..."

"Biliyorum. İşte bu yüzden bencil değilsin."

"Ondan değil Fatih," diyen Asu saklandığı yerden başını kaldırıp sevdiğinin gözüne bakarak devam etti. "Belki sana bunu söylememe sebeplerimin en önemlisi ölmüş birinden nefret etmenin çok daha zor olmasıydı. Belki seni, Beyza'dan hesabını soramayacağın, yüzleşemeyeceğin bir nefretin içine sürüklemek istemedim ama taaa şuramda," deyip Fatih'in elini alarak kalbinin üstüne koydu. Fatih'in bakışında yanan ateşi gecenin karanlığında bile görüyordu.

Devam etti.

"Tam şuramda daha gizli ve bencil bir sebep vardı. Eğer sana tüm gerçekleri anlatsaydım... Bana olan nefretin bitecekti. Ben sende bitecektim. Sende bana ait tek şey nefretti Fatih. Bunu yok ederek, senin için hepten kaybolmayı, yok olmayı göze alamadım."

Fatih yere çevrilen bakışlara, titreyen kirpiklere bakarken kendine bir kere daha lanet etti. Sevmemişti tamam. Kimse o zamanlarda ondan bu kızı sevmesini bekleyemezdi, ona da tamam. Ama bu kadar büyük bir nefret bu kızın omuzlarına nasıl yüklenirdi be!!!

Yüreğinin en derininden kopan isyanla fısıldadı.

"Sen ne güzel seviyorsun be kızım..."

Asu girdiği yoğun duygusallıktan kurtulmak için geri çekildi. Omzuna dolanan kolu çekip, Fatih'in elini avuçlarına alarak parmaklarını doladı.

"Bencilce seviyorum."

"Bana da izin verecek misin peki?"

Anlamayan Asu bakışlarını kaldırdı.

"Neye?"

"Seni bencilce sevmeme."

"Ben senden izin istemedim. Sen neden izin istiyorsun?"

"Çünkü ben centilmen bir erkeğim."

Asu, gecenin içine kısık ve özlem dolu kahkahasını bıraktı.

"Hadi be oradan. Centilmenlik senin on köy ötene uğramamış, kimi kandırıyorsun?"

Fatih bir kere daha kızı kucağına çekerken homurdandı.

"Tamam be. Şansımı deneyeyim dedim. Senden izin bekleyen yok zaten."

Fatih için o an Asu'dan çok Asuman önemliydi ve Asu'nun korkularına, onun şu anki huzurunu ve zorla kazandığı güvenini kurban vermek istememişti. İşte bu yüzdendi ağırlaşan havayı dağıtmak istemesi. Ama hâlâ Asumanda iyileşmemiş bir yara vardı ki... Bir cesaretle onu da yerinden sökmek için sordu.

"Neden kendine bencil deyip duruyorsun?"

"Yine mi başladık ya..." diyen Asu, çocuğa anlatır gibi devam etti. "Çünkü bencilim ve annemin bile kabul ettiği gerçeği görmezden gelmen saçma."

"Annen bir evladını kaybetmişti ve bunun acısını da uzanabildiği tek evlattan çıkarmış. Ben Nihal teyzenin gerçekten senin bencil olduğunu düşündüğünü sanmıyorum."

Asu çocuksu bir umutla baktı sevdiği adama.

"Nereden biliyorsun?"

"Kendimden. Acımı çıkarabileceğim, kadere olan nefretimi kusabileceğim tek kişi sendin. Annen için de bu böyleydi bence. Yoksa..." deyip Asu'nun yüzünü avuçlarının içine aldı. "Senin bencilliğin kıyısından bile geçmediğini en iyi o biliyordur. Kendi doğurduğu, büyüttüğü evladını nasıl tanımasın?"

Asu dolan gözleriyle baktı.

"Ama çok canımı yaktı."

"Sen bencil değilsin güzelim ve Asuman'ın bu acılardan kurtulması lazım artık. Bunları geçmişte bırakması lazım."

Ellerini kızın yüzünden çekmeden, gözlerinden akan yaşları başparmaklarıyla sildi ve devam etti.

"Şimdi söyle bakalım. Asuman geçmişini, annesini, ablasını, beni affedebilecek mi?"

Asu, birçok duyguyu aynı anda ona yaşatan adama baktı. Fatih bu kez kesin bir cevap bekliyordu ve Asu vereceği cevaptan korkuyordu. Yüzünü Fatih'in ellerinden çekerek fısıldadı.

"Annemi, ablamı affederim belki ama seni..."

İçi titreyerek sevdiği adama baktı. Ay ışığının parlattığı saçlarına parmaklarını dolamak istedi ama yapamadı. Sadece yüreğindeki dileği söyledi.

"Asuman, Fatih'i affetmeyi o kadar çok istiyor ki."

"Ama yapamıyor mu?"

"Bilmiyorum," diyen kızın öne eğilmiş başına dudaklarını kısacık değdirdi. Sonra çenesinden tutup yüzünü kaldırdı ve az öncekilerin yerini alan gözyaşlarına dudaklarını değdirdi. Uzaklaşmadan fısıldayarak konuşmaya devam etti.

"Asuman'ın beni affedeceği güne kadar bu geceyi unutacağım. Ama bil ki vazgeçmiyorum Asu. Sevdamda

bencilim artık. Bunu senden öğrendim, beklerim. Sen sadece şunu unutma. Bu Korsan tamamen senin ellerinde... Ya benim küllerimden yeniden doğmamı sağlayacaksın ya da bu külleri savuracaksın. Ne yaparsan yap Asu, şimdiden kabulüm. Çünkü ben, bu zamana kadar olmaktan korktuğum yerdeyim. Gerisi sende."

Şok içinde kalmış kızın dudaklarına yaklaştı.

"Sevdalıyım kadın sana."

Sonra usulca kızın dudaklarını esir aldı.

Çok sevdiği yazar Amin Maalouf'un bir sözü vardı.

Geçmişin geçmiş olması için
zamanın geçmesi yetmez.

Şimdi o kadar iyi anlıyordu ki bu sözü. Bunca zamandır kabuğunun altında kanayan yaralarının geçmesi için zamandan yardım dilenmişti. Zaman geçer, yaraları da siler süpürür diye ummuştu. Ama o gece sevdiğinin kollarına, Asu olarak değil de Asuman olarak sığındığında bunun ne büyük saçmalık olduğunu anladı.

Hesabı görülmeyen defterler kapanmıyordu.

Ve Fatih, o gece ona kollarını Korsan olarak değil de Fatih olarak açtığında, Asu'dan değil de Asuman'dan af dilediğinde şifalı su ile yıkanmış gibi hissetti.

Yara bere içinde, kan revan halde girdiği ırmaktan, temizlenmiş, şifa bulmuş olarak geri çıkmıştı.

Gecenin uğursuzluğunu şarkı haline getiren baykuş sesini duyunca hafifçe gülümsedi. Artık hiçbir gecenin ona uğursuz, hiçbir günün kurt kapanı gibi gelmeyeceğini biliyordu. Sığındığı adamın koynunda hayata yeniden gözlerini açmıştı.

Asuman artık özgürdü.

Beyza artık özgürdü.

Annesi artık özgürdü.

Nefretler, keşkeler, pişmanlıklar, acılar... Hepsi bu özgür kalan üç kadının meydana getirdiği güçle geçmişin anı defterinde yavaş yavaş yerini aldı.

Türkiye'den ayrılmadan önce uğradığı babası bile artık özgürdü.

Belini sıkı sıkı saran kolun tanıdık hissettiren sıcaklığında babasının sözlerini hatırladı. Türkiye'yi terk etmeden önce Enis'in yardımıyla ziyaret ettiği babasının...

Hastanenin soğuk koridorunda ilerleyip yoğun bakım odasının kapısına geldiğinde yol boyunca ettiği tüm yeminler silinip gitmişti. Korkuyordu. Canı acıyordu. Burnu sızlıyordu. O an Beyza'yı çok iyi anlamıştı.

Hangi kız çocuğu ilk aşkının babası olmasını istemezdi? Hangi kız çocuğu beyaz atlı prensini seçerken babasının izini aramazdı? Cevabı belliydi.

Bir kralın değil, bir canavarın kızı olan çocuklar.

Beyza da bu sebeple son kez babasını arayıp ondan sevgi dilenmişti işte. Hep güzel bir yerlere koyduğu adamın bir canavar olduğunu kabullenememişti.

Asuman da kabul etmek istemiyordu ancak yıllar babası ile el ele verip öylesine büyük bir yıkım oluşturmuştu ki ruhunda... O çoktan o canavarın kızı olduğunu kabul etmişti. Ama yoğun bakım odasının kapısına bakarken o canavarı bile kabul etmekten korktu. İçindeki o kız çocuğu büyüyememiş miydi?

"İstediğin an çıkıp gideriz," diyen Enis'in sesiyle kendine gelmiş, yanındaki uzun boylu, uzun saçlı, uzun sakallı adama bakmadan elini kapının koluna atıp çevirmişti.

Ağır ağır açılan kapının arkasında göreceği hangi manzara onu mutlu ederdi bilmiyordu ama beyaz çarşaflar arasında yatan, onun göz rengine, onun ten rengine, onun gamzelerine sahip olan yorgun adamın mutlu edebilmek gibi bir gücü yoktu.

Yitirilenlerin tabutu gibi soğuk ve ölüm kokuyordu.

"Öldürmeyen kurşunun yarım bıraktığını tamamlamaya mı geldin kızım?"

Keşke, diye iç geçirirken gözlerinin dolmasına engel olmuştu. Hiçbir duygusunu ortaya sermeyen soğuk yüzüyle adama

yaklaşmış, tam ayakucuna gelip durmuştu.

"Çoğu inançlara göre ölüm sonun başlangıcıdır. Senin Araf'ta kalmanı tercih ederim."

Yılların yorgunluğu ve ruhunun acımasızlığı yataktaki adamın her hücresine sirayet etmiş gibiydi. Yorgun, bitik ve çirkinliğini kapatacak gücü olmayan yenik bir canavar.

"Neden?" diye sordu Asuman.

Bu neden o kadar çok soruya cevap bekliyordu ki? Neden ablamı öldürdün? Neden annemi öldürdün? Neden yetinmeyi bilemedin? Neden ben sana yetemedim...

Adem Vahap Pusat da tüm bu soruları tek bir kelimeyle anlamıştı.

"Anneni çok sevdim," demişti. "Annen beni sevmeyi hiç öğrenemedi," demişti. "Annen Suat'ı hiç unutmadı. Beyza annene öyle fazla benziyordu ki... Beyza Suat'a öyle fazla benziyordu ki," demişti.

Daha birçok şey söylemişti. Ona göre Nihal'e olan aşkı o kadar büyüktü ki, arkadaşı Suat'ın elinden sevdiği kızı almakta hiçbir sakınca görmemişti. Çünkü o Nihal'i, Suat'tan daha çok seviyordu. Ve o Adem Vahap Pusat'tı. O istediğini her zaman alırdı.

Adem Vahap bir çok şey söylemişti ama Asuman'ın son sorusuna cevap vermemişti.

"Neden sana yetemedim? Bir kere mert ol ve net cevap ver."

"Sen zaten benimdin. Ben benim olması gerekenle, benim olamayanın peşine düştüm," dedikten sonra acıyla gülümsedi. "Ama bana en büyük darbeyi, benim olan vuracakmış haberim yokmuş."

Nasıl bir cevap bekliyordu emin değildi ama bu cevabı beklemediğini biliyordu. Sahi bu odaya, bu adamın yanına neden gelmişti ki?

Asuman'ın acı dolu kahkahası yoğun bakım odasının du-

varlarına çarpıp tekrar Asuman'ın ruhuna dönmüş, onu yerle bir etmişti. Kanatarak...

"Keşke Suat benim de babam olsaydı! Keşke Beyza'nın yerinde ben olsaydım! Keşke anneme dokunamasaydın, o iğrenç tohumlarını onun içine akıtıp bana kan olmasaydın! Keşke senin kızın olmasaydım. Babası sen olduğun için küçük bir kız çocuğu ilk aşkını kaybetti. Kahraman bir babanın yokluğunu hissederek genç kadın olmak zorunda kaldı. Savruldu... Dağıldı... Belki de bu yüzden âşık olmayı bile beceremedi. Belki de bu yüzden ondan nefret eden bir adama âşık oldu."

Asuman ne kadar ağlıyorsa, Adem de o kadar buruk gülümsüyordu.

"Kaderin bana benziyor. Sevdiğin insan, kardeş bildiğin insana âşık... Aslında biz seninle çok benziyoruz Asuman."

Babasına benzeyen kız çocuğu... Bir canavarın kızı...

"Biliyorum... Bu yüzden bu sefer yok eden sen değil de ben oldum."

Asu oraya ne için geldiğini bilemese de çıkarken anlamsız bir boşluk içindeydi. Babası haklıydı. Aynı ona benziyordu ama aralarında ciddi bir fark vardı.

Asuman sevdikleri için, babası sevilmek için canavarlaşıyordu.

Ve Asu, Asuman'ın hatırına bir düğmeyi kapatarak hayatına son verebileceği adamı affetti.

Asu o düğmeyi gözünü kırpmadan kapatabilirdi ama Asuman hâlâ babasının küçük kızı olma hayalleri kuran kırmızı rugan pabuçlu kızdı işte. Son kez babasına veda etmek isteyen kız.

"Elveda Adem Vahap Pusat. Kendi cehenneminde bol şans..."

İçindeki hafiflemeyle kapıya doğru döndü. Duyduğu sesle arkasını dönmedi.

"Keşke beni sevseydin."

Arkasını dönmedi ama bu dileğe karşılık onun da bir dileği vardı. Söylemeden geçip gidemedi.

"Keşke sevebileceğim bir baba olsaydın."

Asu, ensesinde hissettiği sevdiği adamın dingin nefesiyle içini çekti. Şimdi sırada geleceğe yeni sayfalar açmak kalıyordu.

Uykusu çok hafif olan adamın kolay kolay uyanmayacağına emindi. Emindi çünkü o adam saatlerce, bıkmadan usanmadan Asuman'dan af dilemiş, belki bilerek belki bilmeyerek Asuman'ın o yaralı ruhuna merhem olmuştu.

Dudakları bile Asu'ya değil, Asuman'a dokunmuştu her defasında. İşte bu yüzden Asuman mutluydu. Çocukluk aşkıyla vedalaşması prangasındaki son zinciri de kırmış, Asu'ya tüm yolları açmıştı.

Şimdi Asu'yu yok etme ve yepyeni bir hayata, yepyeni bir kadınla başlama zamanıydı.

Üstünde uzandığı toprağın pürüzlerine aldırmadan sevdiği adama döndü. Sol tarafına yatmış uyumaya devam eden adama baktı.

İçinde amansız bir rüzgârın özgürce kasırgaya dönüştüğünü hissetti. Karanlığın delirtici duygusundan arınmış, göze aldığı tüm yokluğa rağmen ilk defa doğru bir şey yaptığının farkındaydı. İlk ve belki de son kez sevdiği adam için soyundu. Ruhunu, bedenini özgür bıraktı.

Zaten yürüyecek yolu olan herkes özgür değil miydi?

Hatırlamadığı kadar uzun bir zamandan sonra ilk defa daldığı huzurlu uykusundan bir şeyler onu uyandırmaya çalışıyordu. Sol gözüne dokunan dudakların

kime ait olduğunu çok iyi biliyordu ancak bunun rüya olup olmadığına emin olamıyordu. Bunun için tek gözünü açmaktan deli gibi korktu.

Affedilmiş miydi? Yahut affedilmeyi deli gibi istediği için sanrılar, rüyalar onu ele mi geçirmişti? Uslanmaz iki kalp olarak ruhlarının aldığı yaraları çarpıştırmışlar ve yine birbirlerine deva olmuş olabilirler miydi?

Sol gözünün üstündeki dudaklar usul usul burnunun üstüne, oradan yanağına inerken daha fazla dayanamadı ve kollarını üstüne uzanmış bedene sardı. Avuç içlerini yakan çıplak tenle hızla gözünü açtı.

Asu çırılçıplak üstünde uzanıyordu. Bedenini ve ruhunu ele geçirmişti. Titredi. Titremesi gecenin ayazı değil, kıyafetlerinin üstünden tenini yakan bedendi.

Rüya değildi. Gerçekti.

"Asu..."

"Sana soyundum... Evime gelmiş gibi hissettir bana. Senin olmaya ihtiyacım var."

Gözlerini hâlâ sıkı sıkı kapalı tutan kıza bakarken bunun sadece cinsellikten oluşan bir teslimiyet olmadığını biliyordu. Bu bambaşka bir şeydi. Reddetmesi imkânsız bir şey... Ama aklındakini söylemeden edemedi.

"Seni incitecek..."

Kadının yüzü çıplak boynuna iyice gömülüp, nefesi yakar gibi tenini okşarken duydukları tüm dünyayı alaşağı etmesine yetecek güçteydi.

"Sen beni incitmekten vazgeçeli çok oldu. Bana senden bir parça ver Fatih."

Çok kanlı savaşlardan çıkmışlar, çok soğuk dağları aşmışlardı. Affedilmeyecek şeyler yapmış olmasına rağmen bu kız onu affetmişti. Yine o korkunç karanlığa mahkûm olacağını düşünürken, Asu ona yağmur sonrası toprak

kokusunu, fırtına sonrası gökkuşağını sunmak istiyordu.

Bundan sonrası karşı çıkamadığı bir teslimiyetti Fatih için. Asu ona ihtiyacı olduğunu söylüyordu ama asıl Fatih'in üstünde uzanan bu kıza ihtiyacı vardı. Tenine, ruhuna, bedenine bulanmaya...

İncitmekten korkar gibi kızı üstünden indirip ayağa kalktı. Ay ışığının altında, kızın gözlerine bakarak soyundu. Üstünden çıkardıkları sadece kıyafetleri değildi. Ruhunu da seriyordu ortaya.

Sanki gördüklerine dayanamıyormuş gibi titreyerek kapanan gözlere baktı.

"Aç gözlerini..." diye fısıldadığında o kapanan gözler yine usulca açıldı.

Fatih'in ve Asu'nun o an gördükleri çıplak bedenler değil, affetme ve affedilme özgürlüğüydü.

Asu gözünün önünde çırılçıplak yatarken sevişme isteğini ortaya sermiyordu. Asu özgür olduğunu haykırıyordu.

"Şimdi çadıra geçiyoruz seninle ve sen ne istersen o oluyor. Sana dedim... Ellerindeyim. Kurtaran da, yakan da sen olacaksın."

Sözü bittiği an kızı kollarına alıp iki kişinin ancak sığabileceği çadıra geçti. Yerde hazır olan uyku tulumunun üstüne yatırdı. Bir kadın ve bir erkeğin mümkün olabileceği en masum ve en telaşsız sevişmesini altında yatan kızın varlığına akıttı.

Keşfedilmemiş, bakir ve muhteşem bir adaya ilk defa adım atan bir kâşif olduğunu anladığında göğsünde bir yerlerde gök gürledi.

Kendini keşfettiği güzelliğe sonsuza kadar adamak istedi.

Kâh mabedi bildi, kâh limanı... Kâh arsız dalgaların

hırçınlığıyla okşadı, kâh dingin gökyüzünün masmavi sıcaklığıyla sardı. Öyle bir an geldi ki sahip olmak yetersiz kaldı, ait olmak istedi. O zaman da koca gemileri batıracak kadar büyük bir alabora oldu, kızın altında yolunu kaybetti.

Üstünde gittikçe kutsallaşan kızın çıkardığı sesler kulağına Siren'in şarkıları gibi geldi. Gittiği ölüm bile olsa kollarını terli bedene sararak bu ölümü kabullendi.

Yalnız ve karanlıklar içinde yaşanan onca seneden sonra sevdiği kadının varlığıyla dolu olarak ölmek tüm günahlarının kefaretinden başka bir şey olamazdı.

Ve büyük bir ödül...

Sırtındaki ağrı ile uyandı ve o ağrıyla inlerken kendine önemli bir not düştü.

Bir daha toprağın üstünde yatma. "Kızılderili misin birader?"

Kendi sırtı böyleyse kim bilir Asu ne durumdaydı. Hızla yanına baktı, yoktu.

Son hatırladığı Asu'nun onun üstünde uzandığıydı ve şimdi kolları boştu. Sanki üç oda bir salonmuş gibi çadırın içinde bir yerlerde olabilir mi diye başını arkaya çevirdi. Çadırda tekti. Bir an terk edilmiş gibi bir hisle titredi.

"Yok artık," diye mırıldandı. Tek gecelik bir ilişki gibi kullanılıp, bir köşeye atılacak hali yoktu. Tamam, belki olabilirdi ama bunu yapacak kişi asla Asu olamazdı.

"Bu saatten sonra zaten başkası da olamaz ya," deyip doğruldu.

Düşünmesi gereken ve sonrasında Asu ile konuşması

gereken çok şey vardı ama önce kaçak sevgilisini bulması lazımdı. Gece onu nasıl ikna etmiş, hangi söylediği sözle affedilmiş ve hangi yeminiyle kıza sahip olma mucizesini yaşamıştı, bilmiyordu ama her ne yaptıysa doğru olduğu ortadaydı. Plansız, taktiksiz... Sadece kendi ihtiyacı olanın ne olduğunu düşünmüş, keşfettiği gerçekle de sevdiği kıza doğru olduğunu umduğu şeyi sunmuştu.

Yetmişti değil mi?

Aceleyle giyinip çadırdan çıktı. Ortalıkta kimse yoktu. Evin kapısının aralık olduğunu görünce gülümsedi. Evdeydi.

Eee, eve girecekti ve ne diyecekti?

Güzel bir geceydi?

İyi miydi?

Ee, ne yiyoruz?

Iıı, pişman mısın?

Bu seçenek aklına gelince kaşlarını çattı. O ana kadar kızın ortada olmama sebebini hiç buna yormamıştı. Pişman olmuş olabilir miydi?

Elbette, diye düşündü. Kızın o duygusal anında aldığı karara bir öküz gibi bodoslama dalınca zaten ne olmasını bekliyordu ki? Evet, kendi asla gece yaşadıkları şeyi sadece bir sevişme gibi görmemiş, aksine tensel zevkin ötesinde, yeni bir yolun ilk adımı, birbirlerine verilen sözsüz vaat olarak görmüştü ama belki de Asu'ya bunu hissettirememişti. Kız belki de kendini değersiz hissetmişti.

"Hay ben böyle işin!!!" diye kükreyerek evin kapısını hızla geri vurarak açtı. "Asuu!!!"

Ses gelmesini bekliyor muydu farkında değildi ama onu karşılayan sessizlikten hoşlanmadığı kesindi.

"Asumaaaan!!!"

Sesi bir kere daha boş duvarlardan geri dönerken

Asu'nun odasını, banyoyu, mutfağı, salonu talan etti. Neredeyse dolap kapaklarını açıp içine bakacaktı.

Asu yoktu!

Delirmiş gibi evden fırladı. Belki yine Daniel'e gitmişti. Sonuçta içinde olan her şeyi, sebebini bilmese de o gereksiz adama anlatıyordu. Din adamlığını bir tarafa koyarak içinden Daniel'e saydırdı. Onun olması gereken görevi neden her defasında o herif yapıyordu ki?

Yolu nasıl aştığını bilemeden nefes nefese Daniel'in kapısına geldi. Boş bahçe onda hayal kırıklığı oluştururken evin içinde olabilme ihtimalini değerlendirdi.

Bir yandan "Asu!!!" diye bağırıp, diğer yandan sol elini zile dayarken, sağ eli yumruk, sağ bacağı tekme olarak kapıyı çalmaya başladı. Elbet birini duyarlardı değil mi?

Çabaları sonuç buldu ve kapı açıldı. Gördüğü manzara soluğunu kesti.

Daniel uykudan yeni uyanmış ve şaşkın bir şekilde karşısındaki adama bakıyordu. Asu burada olsa bu herif götünü devirip uyumazdı değil mi?

"Asu yok."

Ağzından çıkan sesli cümle canını yaktı. Bir umut aradı.

"Belki alışverişe falan gitmiştir değil mi? Ya da... Buralarda senden başka arkadaşı var mı? Ona gitmiş olabilir mi?"

Daniel'in bakışları canını daha fazla sıktı. Kontrolünü kaybetmiş gibi adamın yakasından tutup sarsmaya başladı.

"Lan bakmasana oğlum! Asu yok! Nerede?!"

Yakasındaki elleri bir hamlede savuşturan Daniel, bakışlarındaki farkındalığı sorusuna yansıttı.

"Ne yaptın da kaçırdın Asu'yu?"

Ne yapmamıştı ki? Tam doğruyu yaptığını zannederken en büyük yanlışa imza atmıştı. Kızın zayıf anından faydalanmış, sonra da sevgilisi ile tatil yapan adamın rahatlığıyla kıçını devirip uyumuştu.

Asu o an yaralansa, kollarını beline dolayıp, başını da tam kalbinin üstüne koyar mıydı? Devirip yattığı kıçına tekme basmaz mıydı? Basardı. Onun bildiği Asu asla söyleyecek lafı varken susmazdı.

Lan o zaman ne olmuştu?! Ne?! Ne?!

Hızla arkasını dönüp geldiği yere koştu. Belki dönmüştü...

Ama eve geldiğinde açık bıraktığı kapı hâlâ aynı şekilde duruyordu. Gözü çadıra takıldı. Ya çadırdaysa? Ya onu aradıysa?

"Asu!"

Çadırın perdesini kaldırıp içeri baktı. Kocaman bir yalnızlık onu sarmalarken gücünün tükendiğini hissetti. Yoktu.

Dün gece yaşananlar, birbirlerini ilk defa anlayarak yaptıkları konuşma bir hayal gibi gelmeye başladı. Affedilmek için kurduğu o cümleler sanki kendi kafasından akıp gitmişti. Sevişmeleri de hayaldi. Kızın tenine gömüldüğü falan yoktu belki de. Hayatının hep bir tarafı yarımken, çoğu zaman hayatı bile yokken ilk defa bir bütün olduğunu hissettiği o anlar delirmişliğinin bir oyunu muydu?

Tükendiğini hissettiği an gözü yere takıldı.

Dün gecenin bir hayal olmadığının tek kanıtı, uyku tulumunun ortasını hafifçe bulandıran açık kırmızı bir leke olarak ona bakıyordu. Gözünü koyu pembe lekeye dikti. Gördüğü renk gittikçe büyüdü, büyüdü, büyüdü ve tüm dünyasını kapladı.

Nefes alacak bir alan bile kalmamıştı ona ve çıldırmış bir adamın kâinatı sallayan kükremesiyle uyku tulumunu tuttuğu gibi, çadırın branda bezinden oluşan titrek duvarlarına çarptı. Yakıp yıkmak, yok etmek istediği çok şey vardı ve işe içinde kendini de unutup çadırdan başlayabilirdi.

Eğer uyku tulumunun altından çıkan mektup olmasaydı.

"Hayır, hayır, hayır..."

Mektup bir yılan gibi geldi gözüne. Kımıldadığı an üstüne atlayacak ve çatallı diliyle önce sokacak sonra da dişlerini kalbine geçirip zehrini akıtacaktı. O zehir de sonsuza dek Fatih'in yok olmasını sağlayacaktı. Emindi.

Peki, kaçınılmaz sondan kim kurtulmuştu ki?

Hiç kimse.

Pes etmiş şekilde dizlerinin üstüne çöktü ve dörde katlanmış beyaz kâğıdı açtı. Gözünün bulanıklığına aldırmadan satırların katline boyun eğdi.

Yine ben, yine bir veda ve yine bir mektup.

Evet gidiyorum. Ama bu sefer gidişim kırgınlıktan değil. Bana yürünecek bir yol verdiğin için. İşte bu yüzden sana teşekkür etmem gerekir Korsan.

Şimdi uyuyorsun... Burnun mu kaşındı senin? Bir adam hem bu kadar karşı konulmaz, hem bu kadar soğuk, korkutucu, hem de bu kadar masum olabilir mi?

İçimi titretiyorsun adam.

Sana teşekkür edecek o kadar çok şeyim varken, benim bu teşekkürü dile dökecek cümlelerim eksik. Yetersiz. Aciz. Şu kadarını bil, sen benim ilk aşkımsın, kahramanımsın.

Asuman'ın yarası kapanmadan Asu'nun hayata başlayamayacağını anlayan bir adam kahraman değil de nedir ki zaten?

Bütün gece senin koynunda yatarken, sevişirken bir şey fark ettim. Biz seninle kaç sevda yaşamışız? Kaç aşk, kaç nefret, kaç yenilgi? Yıkık dökük, hayaletlerin ele geçirdiği bir ev gibiymişiz meğer.

Sen geçmişten kurtulamadan Asu ile çarpıştın. Ben Asuman'ı iyileştiremeden Korsan ile yüzleştim. Fatih Asuman'a geç kaldı, Asu Korsan'a erken geldi. Yani aslında bizim birbirimizi doya doya sevmeye, tanımaya, gülüp eğlenmeye hiç vaktimiz olmadı. Belki de bu yüzden "biz" olamadık. İşte bu yüzden seni affetsem de sana "Hadi," diyemiyorum.

Sanırım ben yeni bulduğum yolda yürümeden, sayende bulduğum kadını keşfetmeden sana yar olamam. Sen geçmişin prangasından kurtulmuş bir Korsan olarak, özgürce nefes alamadan, yitip giden sol gözünü unutamadan bana yar olamazsın. Ne kadar istesek de... Özgür bıraktığımız geçmişe alışmamız, ona zaman tanımamız lazım.

Bu nedenle gitmem gerekiyor Korsan. Gitmeden de ilk ve belki de son kez senin olmak, yıllardır özlediğim mutluluğu kaderden çalmak istedim.

Asla pişman değilim.

Seninle bir bütün olmanın dünyanın en güzel şeyi olacağını tahmin ediyordum ama tahminimde yanıldım. Çok daha iyiydi. Sen benim dünyamın merkezi olduğunu kanıtladın dün gece.

Dün gece sen benim evim oldun Fatih.

Ne kadar sürer bu yolculuğum, ne zaman dönerim yahut döndüğümde seni nerede ne halde bulurum hatta bulabilir miyim bilmiyorum. Ama bir şeyden eminim.

Bir gün... Bir gün gemiye yabancı bir kadın gelecek, sen ona bakacaksın, "Gemiye yabancı kadın girmesi yasak," diyeceksin belki... Ama o kadın pes etmeyecek Fatih ve sana elini uzatıp diyecek ki...

"O zaman tanışalım. Ben Asuman."

İşte o kadın sana gelmiş olacak. Senin için nefes almış, bir bütün olmanız için zorlu yolları aşmış olacak.

Çünkü kaç kabuk değiştirirsem değiştireyim, hangi yollardan geçersem geçeyim, ister geçmiş, ister gelecek... Benim tüm yollarım sana çıkıyor. Ama artık saatimin durmasını değil, özgürce akarken sana koşmasını istiyorum.

Eğer o gün geldiğinde sen de bu kadınla tanışmak istersen yahut yine geç kalmamışsak birbirimize ben de seninle tanıştığıma çok memnun olacağım.

Seni seviyorum Fatih Baturhan.

Fatih üstüne çöken kara bulutların okuduğu her satırla dağıldığını hissetti. Çadırdan çıktığı anda da masmavi gökyüzüne başını kaldırdı. Dudağında ufacık bir gülümsemeyle sabah rüzgârının yüzünü okşamasına izin verdi.

Gülümsemesi gittikçe artarken histeri nöbeti geçirmekten korktu. Attığı kahkaha ona endişeyle bakan Daniel'in kaşlarını çatmasına sebep oldu. Parmaklarının arasından alınan mektubun bile farkında değildi.

Asu veya Asuman... Fark etmez. Sevdiği kadın önce ona kalbini, sonra bedenini vermiş ve ondan ruhunu alarak çekip gitmişti.

Terk edilmişti.

Ve bu, bugüne kadar var olan en güzel terk edilmeydi.

Lumbuzdan son bir kez daha dışarıya baktı. Acelesi olmayan insanların zaman takvimine göre birkaç gün süren yolculuk ona aylar gibi gelmiş olsa da içinde bir yerlerde huzur onu dürtmüyor değildi. Şakayla başlayan, sonra acısını silip süpürmek için gerçeğe dönen Afrika

yolculuğu nihayete ermişti artık. Bir zamanlar Fatih'ten kaçmak için gelmeyi düşündüğü bu kıtaya, Asuman'a kavuşmak için gelmek ise evrenin ona serseri bir şekilde göz kırpması değil de neydi ki?

Cesaret toplarcasına ciğerlerine güçlü bir nefes çekerken sırt çantasını omzuna taktı, kısa bir süre yuvası olan kamaraya son bir kere göz attı ve kapıdan çıktı.

Güney Afrika'nın soluğunu kesen sıcağını büyük bir minnetle kabul ederken artık birçok şeyin değişeceğine emin oldu. O ki sıcak sevmez, yağmur aşığı, rüzgârla dans etmeyi seven bir kadındı... En güzel gecesini sevdiği adamın kollarında yaşayan bir kadın.

Aklına doluşan anılar keşke bir tek kalbini doludizgin koştursaydı da yıllardır karşılık bulamayan arzularının uyanışına sebep olmasaydı.

"Ya da olsun..." diye mırıldandı Port Elizabeth Limanı'na adımını atarken. Ömrü el verdiğince o arzuların müsebbibi, derdi, dermanı tek bir adam olacağına göre varsın olsun. Aklına da bedenine de ruhuna da o adamdan başkası mesken tutmayacaksa varsın sevdiği adamın varlığı sadece ruhunu değil, bedenini de zamansız yolculuğa savursun...

Gülümsemesi dudaklarında asılıyken kâşif ruhunu özgür bırakarak etrafına baktı ve tenleri siyahi, gülüşleri beyaz insanların arasında kendini bulmak için kayboldu.

Yolculuklar, kavuşmalar varsa güzeldi.

İşte oradaydı.

Sancağında sallanan al bayrağı ile Venedik Limanı'nı tüm ihtişamıyla aydınlatıyordu. Yüreğindeki darlığa on-

dan daha iyi gelecek başka bir şey, en azından o an için yoktu.

Parmağını alışkanlık gereği sol gözünün üstüne getirdi. Çok kısa bir an kirpiklerinin dokunduğu parmak uçları karıncalandı. Çok kısa bir an arkasına saklanacak bir şey aradı ama sonra girdiği bu yalnızlık ve çaresizlik duygusundan hızla kurtuldu.

Artık saklanmak yoktu. Artık geçmişin arkasında korkak gibi yaşamak yoktu. Boşu boşuna piç gibi ortada bırakılıp terk edilmemişti ya... Boşu boşuna bir zamanlar ardına gömdüğü Fatih'i toprağın altından çekip çıkarmamıştı ya. Kendine gelmeye çalıştı.

Pes etmeyecekti. Yüreğini, bedenini yakan özlem onu kavursa da asla Asuman'ın peşinden gitmeyecekti. Bu soluksuz kalmak olsa bile... Ama yine de...

İskeleye doğru bakarken dudaklarından Cemal Süreyya'nın sözlerinin dökülmesine engel olamadı.

"Özlemek, ölmekten sadece iki harf fazla be çocuk..."

Sonra da başını dikleştirdi ve olmazsa olmazı soğuk bakışını o tek mavi gözüne yerleştirerek Lodos'a doğru yürüdü.

İskeleye bağlı merdivenin kenarındaki halatı sıkıca kavrayıp kendini tek hamlede yukarı çekti. Hafif hafif sallanan çelik köprüde uzun adımlar atarak ilerlerdi. Sırtında asılı çantanın sapını güç almak için sıktı ve güverteye adım attı.

İşte o an anılar üstüne yığıldı.

O gemide yaşayan, oradaki hayata sahip olan Korsan'dı.

O acısız, aydınlık bir umutla bu gemide hiç yaşamamıştı.

Gözü sancak tarafına kaydı. Küpeşteye yaslanıp sigara içen birkaç gemiciyi izledi. Bir süre sonra o gençler silinip, yerine gözünde korsan bandıyla yüzünü gün batımına çevirmiş yıkık bir adam geldi. Hızla geminin kıç tarafına çevirdi bakışını. O adam yine oradaydı ve yine ifadesiz bir yüzle gün batımını izliyordu. İskele, baş taraf, kreynler... Geminin ne tarafına baktıysa yine karşısına korsan bandının arkasına saklanmış o adam çıktı. Korktu.

Asu'nun yokluğunda o karanlığa tekrar düşmekten korktu. Ya da... Aslında hiç mi çıkmamıştı oradan?

Dizlerinin üstüne çökmek istedi. Kendini kaybetmiş gibi hissetti. O korkuyla onda kalan tek güce sığındı ve hızla cebinden Asu'nun giderken ona bıraktığı mektubu çıkardı. İhtiyacı olan cümleyi bir bakışta bulmuştu çünkü yol boyunca ne zaman çıkmaza düştüğünü hissetse o cümleye bakmıştı.

Sen geçmişin prangasından kurtulmuş bir Korsan olarak, özgürce nefes alamadan, yitip giden sol gözünü unutamadan bana yar olamazsın. Ne kadar istesek de...

Derin nefesler alarak kendine gelmeye çalıştı. Bitti demekle bitmiyordu belki ama ruhunu saran pranganın da onu dibe çekmesine izin veremezdi. Ve bir kere daha Asuman'ın ne kadar haklı olduğunu anladı.

Hep, birçok acının üstesinden gelen güçlü bir adam olduğunu düşünürdü. Oysa şimdi anlıyordu ki aslında o güne kadar güçsüzlüğün dibine dibine vurmuştu. Asıl güçlü olan, gözündeki banda ihtiyaç duymayan, her köşe başında gün batımını izleyen ucubeye aldırmayan bu adamdı.

O adamın da bir gün geleceğine inandığı kızdan alacak çok pis intikamı vardı. Bakalım o zaman Asuman

Hanım bu Fatih'le tanıştığına memnun mu olacaktı, pişman mı?

"Ooooo. Biz eşek gibi çalışalım, Korsan Efendi tatillerden yeni dönsün. Hay adaletine yandığımın dünyası be!..."

Güverteyi gevşek sesiyle inleten Murat'a dönmeden önce dudaklarını yana doğru kıvıran sırıtmayı silmeye çalıştı. Bazı şeyler asla değişmiyordu, bazı şeyler sorgulamadan kabul etmeyi biliyordu ve bu bazı şeyler çok şey gibi hissettiriyordu... Güvenli.

"Bakıyorum da kimse yokluğumda seni kaşımamış Filinta. Gel bir bakayım yamacıma."

Murat yamacına gelmişti gelmesine, Fatih de verdiği sözü tutmak için kaşıyacaktı belki ama bir anda koca gövdesine dolanan kollar buna müsaade etmedi. Açıkçası tek kolunu dostunun omzuna saran Fatih'in de bundan pek şikâyeti yoktu.

En azından ilk beş, on saniyede...

"Lan yeter! Koala gibi yapıştın kaldın! Asu bu kadar sarmadı beni be!"

"Hassiktiiiir! Lan kız seni sardı mı?!!!"

Ayrılığın 2. Ayında Asuman'dan Fatih'e Mektup

Namibya - Namib Çölü

Şu anda güneş batıyor ve ben Namib Çölü'nün sahille buluştuğu yerde bu eşsiz manzarayı izliyorum. Ayaklarım suyun içinde, gözlerim denizin ışıl ışıl kımıltılarında...

Bir şeyi fark ettim ki nereye gidersem gideyim, sana en yakın olduğum tek yer denizmiş. Sanki o mavi sonsuzluk sen gibi bakıyor. Belki de bu yüzden ne tarafa adım atarsam atayım, günün son adımları hep denize çıkarıyor beni.

Çöl dediğimiz şey belki de dünyanın sonu ya da başlangıcı. Bilmiyorum. Ama değil mi ki insan kendi gerçeğine daha çok inanmak istiyor; ben başlangıç olduğuna inanmak istiyorum. O yüzden sırtımı çöle, yüzümü denize, yani sana çevirdim.

Gördüklerimi ve yolculuğumu dinlemeye hazır mısın sevgilim?

Geçen hafta Victoria Şelalelerine gittim. Öyle güzeldi ki... Öyle ihtişamlı, cesur, özgür. Bunca zamandır bir kabuğun arkasında saklanıp kalan Asuman ilk başlarda öyle çok korktu ki o özgürlükten. O havayı bile parçalaya-

rak taşan şelalelerin gözü öylesine karaydı ki... Özgürlük o an için o kadar doyumsuz ve sınırsız geldi ki bana. Önüne ne koysak engel olur bu azgınlığa diye düşündüm. Cevap hiçti. Özgürlük kabuk, duvar, sınır tanımıyor değil mi Korsan?

Ama sonra... Uzun uzun izledikçe öyle tanıdık geldi ki o bendine sığmayan çağlayanlar. Bendim o korktuğum. Hapsedilmiş olduğu kaynaktan en sonunda kurtulan ve onu engelleyecek her şeyi yerle bir eden Asuman'dı. Elbet duruluyordur bu çağlayan bir yerde dedim ve taşıp aktığı, sonra da büyük bir teslimiyetle döküldüğü yere baktım. Bembeyaz köpüklerle dünyaya kafa kaldıran o çağlayan gitmiş, yerine dingin ve huzurla güneşin altında salınan göle dönüşmüş.

Biz de, ben sana dökülene kadar, sen bana dökülene kadar çağlasak mı? Birbirimize karışacağımızı bilerek, sonunda huzura ereceğimizi bilerek... Kırılıp dökülmeden asla bir olamayacağımızı bilerek...

Keşke sen de orada olsaydın da ikimiz el ele tutuşup atlayabilseydik şelalenin en tepesinden. Sahi... Sen de artık kendini özgür hissediyor musun?

"Bir sal beni Filinta ya!"

Mürettebat salonu Fatih'in sesiyle dolarken, Murat sıçradığı sandalyeye geri oturdu.

"Lan sanki ne dedim? Birlikte çıkalım işte. Hava al oğlum azıcık. Sıkışıp kaldın gemide."

Fatih sakin olmaya çalışarak Murat'a döndü ama güneşin iyice bronzlaştırdığı yüzündeki kaslar bunu başaramadığını gösteriyordu. Elinde değildi. Kaşları istemsizce çatılmış, dişleri ondan bağımsız sıkışarak çene kaslarını oynatmaya başlamıştı. Hele mavi gözü tamamen onun kontrolü dışında laciverte dönmüştü.

"Ulan hıyar! Çıkıp karı kız tavlamana yardım etmem için çağırıyorsun beni, bilmiyor muyum?"

Foyası ortaya çıkan Murat yelkenleri suya doğru yolladı.

"Abi tamam, kabarma hemen ya. Hollanda'da pek çevrem yok ve neden bilmiyorum hatunlar senin o yaralı gözüne hasta oluyor. Ne var az yardımcı olsan kardeşine? Ne yapayım? Ben de bu cillop gibi şahane suratıma faça mı atayım?"

Fatih yüzündeki sayko sırıtmayı saklamadan Murat'a doğru eğildi.

"Az daha dolan etrafımda lan. Allah aşkına dolan. Sana bedavadan faça hizmeti sunmayanın anasını avradını..."

Murat asla aptal bir adam değildi. İşte bu yüzden Fatih daha cümlesini tamamlamadan üç adımda koca salonu geçip gitmişti.

Arkada kalan Fatih ise sırıtmasını saklamadan arkasına yaslandı.

Asuman'dan ayrı geçen iki ayda birçok şey değişmişti. Artık her köşe başında korsan bantlı adama rastlamıyordu. Artık özlemeye cesaret edebiliyordu. Bazı akşamlar babasıyla, bazı akşamlar Beyza'yla dertleşiyor, Asuman'ın gidişine olan öfkesini bin bir küfürle onlara anlatabiliyordu. Ama yine günün sonunda içinde hissettiği özgürlük duygusuyla Asuman'ın haklılığına bir kere

daha inanıyordu ama keşke bu zaman çabuk geçseydi ve kendini bulamadan ona yar olamayan sevdiği rotasını ona doğru çevirseydi...

Ayrılığın 4. Ayında Asuman'dan Fatih'e Mektup

Angola - Luanda

Yine bir sahildeyim ve yine sana yazıyorum ama içimde bir korku var Korsan. Hani özgür olmayı sevmiştim ya. Hani kabukları, duvarları yıkmış, şelalelerle coşmuştum ya... Burada yine arkasına saklanacak bir duvarın ihtiyacı ile doldum taştım.

Avrupa ülkesi vatandaşı olmama rağmen buraya gelirken vize sıkıntısı çektim. O yetmedi, ülkeye girdikten sonra konuşacak dil eksikliği çektim. Portekizce bilmiyorum ki ben? Kendi dilimi anlayacak insan bulmak... Anlaşılmaya çalışmak... Öyle korkutucu ki. Yılmak istemiyorum Korsan. Anladım ki iş özgürlüğe adım atmak değilmiş. İş zorluklarla karşılaşsan bile özgürlüğünden vazgeçmemekmiş.

Elbet beni anlayacak birini bulurum diyerek yola devam etmek istemiyorum. Beni anlayacağını düşündüğüm insanın yanında olmak istiyorum ama bu da kaçmak değil mi? Savaşamamak...

Peki, sen sevdiğim? Sen alıştın mı özgür olmaya? Yıktın mı korkularını? Sevdin mi sol

gözünü? Korkuyor musun çırılçıplak, kabuğun olmadan ortada olmaktan? Sen seni anlayacak birine ihtiyaç duyuyor musun?

Beni hâlâ anlamak istiyor musun Korsan? Ya da o mektubu aldıktan sonra beni anlayabildin mi?

Kendimi bulacağım derken seni kaybetmiş olmaktan korkmaya başladım. Ama bu korkuma rağmen vazgeçmemi engelleyen tek şey senin varlığın.

"Asuman'ı anladığını söylüyorsun ama gittikçe yüzünde öfke izleri görüyorum Korsan. Yapma bunu."

Fatih dirseklerini dayadığı küpeşteye sırtını vererek sesin sahibine döndü.

"Öfkeli değilim Solmaz Kaptan."

"Öfkelenmemeye çalışıyorsun. Bu daha tehlikeli."

Fatih hiç samimi olmayan bir gülüşle adama baktı.

"Dört aydır tek bir haber gelmemesi... O kendini bulurken benim kendimi kaybediyor oluşum... Bunlar öfkelenmem için yeterli değil kaptan."

"Yani hâlâ Asuman'ın kararını haklı buluyorsun öyle mi?"

Dişlerini sıkarken yüzündeki sırıtmayı orada tutmak öyle zordu ki...

"Evet. Benim kâbuslarımla verdiğim savaşı kazanmış olmam, onun da kazanmış olduğu anlamına gelmez. Birilerinin, birilerinden daha çok zamana ihtiyacı olabiliyor."

Söylediği şeye olan inancını kaybetmekten korktu. Korkusunu, endişesini anlatsa kimsenin onu anlayacağını sanmıyordu; tıpkı Asuman'ın çekip gitme sebebini

anlamadıkları gibi. Onu anlayan tek bir kişi vardı ve o da kim bilir dünyanın hangi köşesindeydi?

"Öyle diyorsan sıkıntı yok. Hadi şimdi biraz da uykuya ihtiyacın olduğunu anla ve kamarana git. Gemiye geldiğinden beri seni ne zaman görsem uyanıksın hıyar herif."

Gitmedi Fatih. Gitse uyuyamayacağını biliyordu. Uykusuzluk onu delirtecek hale getirmeliydi ki kamarasına gitsin ve kafasını yastığa koymadan evvel yorgunluktan bayılsın. Aksi halde kıç kadar kamara ona tabut oluyordu ve Fatih Asuman'a kucak kucak öfke büyütüyordu.

Asuman'a kızmayacaktı. Duyduğu özlemin büyüklüğü ile gözünün gerçeklere kapanmasına engel olacaktı. Asuman haklıydı.

Haklıydı değil mi?

Ayrılığın 6.Ayında
Asuman'dan Fatih'e Mektup

Kongo - Pointe Noire

Tahmin edersin ki yine sahildeyim ve yine korkularım boy gösteriyor.

Kongo öyle sıkışmış bir ülke ki... Benim gibi olduğunu düşünüyorum ve senin gibi olmasından endişe ediyorum.

Bir zamanlar Fransız sömürgesiymiş bu ülke ama özgürlüklerini elde etmelerine rağmen hâlâ Fransız sömürgesi olduğu zamanların izlerini taşıyor. Özgürlük verilmekle değil, hak ettiğini düşünmekle, onun için savaşmakla gerçek oluyormuş. Asuman bunu burada çok net anladı. İşte bu yüzden savaşmam gereken gerçek daha net bir şekilde yüzüme vurdu.

Korkuyorum Korsan. Ya o geçmişin yaralarına kabuk bağlatamazsak? Ya sürekli kanarlarsa? Ya sömürgesi altında olduğumuz geçmişe hâlâ hastalıklı şekilde bağlıysak?

Lütfen olmasın sevdiğim.

Ciğerlerinin bir soluğa muhtaç halde can çekişmesi bile kafasının içinde dolaşan korkuları yok edemiyordu.

Altı ay ulan. Altı aydır tek bir kelam, tek bir ses, tek bir nefes çıkmaz mıydı bir insandan?

Tamam. Gitmişti eyvallah. Tamam. Kendini bulacaktı. Tamam ulan, tamam! Korsan'ın da prangalarından kurtulması gerekiyordu, buna da eyvallah ama bu kadar habersiz bırakılır mıydı bir insan evladı! Özlemişti köpek gibi, ona da sözü yoktu. Beklerdi.

Beklerdi de... Özlemek köpek gibiyse, korku da it gibi yapışmıştı ulan kursağına. Ya gelmezse? Ya unuttuysa? Ya kendini bulan Asuman'ın Fatih'e ihtiyacı yoksa? Sevdasına eyvallahı yoksa.? Ulan ya o Asuman gittiği yerden dönmezse?!

Ciğerlerini yırtar gibi aldığı solukla kafasını suyun üstüne çıkardı.

Geçmişinden kurtulması, acılarına alışması, kayıplarını kabul etmesi sekiz senesine mal olmuştu. Peki ya Asuman gelmezse? Ya dönmezse? Kaç senesini daha karanlığa esir edecekti?

Ulan elleri yeterince öksüz kalmamış mıydı be?

Küpeşteye yaslanmış onu korkulu ve hayran gözlerle izleyen mürettebattan habersiz Akdeniz'in açık sularında tekrar suya daldı. Biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Belki Trieste Limanı'na vardıklarında yine ona bir telefon gelirdi ve Asuman derdi ki...

Hasretten geberiyordu ulan!!!

"Aaağğhh!!!"

Son kez kendini denizin üstüne çıkarırken ciğerlerindeki havayı yaralı bir hayvanın haykırışı gibi açık denize saldı ve suya sırt üstü teslim oldu.

Ayrılığın 8.Ayında Asuman'dan Fatih'e Mektup

Kamerun - Douala

Şu anda sahilde bir aile el ele dolaşıyor. Bir görsen... Öyle sevimli bir oğulları var ki; karabiber şekeri gibi. Şimdi karabiber ve şeker ne alaka diyeceksin. Deme. Ben de bilmiyorum. Sadece bu ülke beni çok rahatlattı. Sanki korkularım azaldı, biraz daha netleştim, sana biraz daha yaklaştım.

Bu ülke de bir zamanlar sömürge altındaymış ama şu anda öyle güzeller ki... Özgürlüğü hak ettiklerini düşündükleri o kadar belli ki. Yani en azından benim gördüğüm kadarıyla öyle. Sanki her köşe başında bir festival var, sokakta müzik yapanlar, dans edenler. Açlık, sıkıntı, yoksunluk, sömürge altında büyüyen o nesiller yokmuş gibi sanki.

Çocukların ayakları çıplak, kıçları açık ama öyle güzel gülüyorlar ki... Asuman da onlarla gülmeyi öğrendi. Artık neyi hak ettiğini biliyor. Kimsenin bunun üstünde bir hakkı olmadığını biliyor. Bir de...

Bir de öyle çok özledi ki seni... Öyle çok özledim ki. Sen de özledin mi?

Özlemiş ol Korsan. Kızsan da, anlayamasan da, artık beklemiyorsan bile ne olur beni özlemiş ol.

"Barut'tan çektiğimiz yetmedi, bir de sen terör estiriyorsun! Başlarım aşkının ıstırabına Korsan!"

"Filinta. Siktir git!"

Murat kolay kolay yükseltmediği sesini, pek fazla ortaya sermediği öfkesini Fatih'i omuzlarından iterek ortaya serdi.

"Lan yeter, asabımı bozma! Niye bıraktın oğlum kızı?! MAdem ebeni sikecekti bu ayrılık niye çantanı sırtına takıp gemiye geldin?! Gitseydin ya lan kızın peşinden!"

Fatih sıktığı yumruğunu Murat'ın suratına indirmemek için insanüstü bir çaba verirken hırladı.

"Zorlama Filinta!"

"Biz Asuman seni terk etti diye sayıp söverken kızı canla başla niye savundun oğlum sen?"

"Haklıydı lan!"

"Sikime haklıydı!..." dediği an ağzının ortasına şimşek hızıyla yumruk yiyen Murat susmak zorunda kaldı. Dilini hafifçe patlayan dudağına getirdiğinde kanın paslı tadını aldı.

Fatih'in sesi kendini kaybettiğini ele veriyordu. Hırıltılı, kısık ve dişlerinin arasından...

"Ağzından çıkana dikkat et. Kardeş demem, seni..." demeye kalmamıştı ki bu sefer de suratının ortasına inen yumrukla Fatih susmak zorunda kalmıştı.

"Ancak lafsın Korsan. Senden bir bok olmaz."

Lafını söyleyip arkasını dönen Murat daha birkaç adım atmamıştı ki sırtından itilerek sendeledi. O andan sonra ay ışığının aydınlattığı güverte iki ızbandut gibi adamın dans eder gibi dövüşmesine mesken oldu.

Fatih attığı yumrukları bir noktadan sonra takip edemedi. Attığı yumruk kadar yediğinin de farkında değildi. Çenesine inen yumrukla geri savrulurken bile rakibine tekme atmaktan geri durmadı. Sırtının çarptığı sert zemini tramplen gibi kullanıp geri sıçrarken de bir sonraki yumruğu karşısındaki geri zekâlının neresine indireceğini hesaplamadı.

Gelişine, diye düşündü. Allah ne verdiyse.

En son kimin kime yumruk attığını bilemezken ikisi de sırt üstü zemine devrildi. Soluk soluğa kaldıklarında üstlerinde siyaha çalan lacivert bir gökyüzü ve gemicilerin, yola serpilen ekmek kırıntısı kadar kıymetlisi olan, yıldızlar ve yalnız insanların tek dostu olan ay vardı.

Bir de Fatih'in yanında ona neyin iyi geleceğini bilen dostu.

Murat yine yapacağını yapmış, öfkenin, acının, özlemin getirdiği acının üstüne çıkacak bedensel acı hediye etmişti Fatih'e. Bir yandan içinde biriken öfkeyi atmış, diğer yandan da gavur gibi yanan kaslarının, karnının, yüzündeki muhtemel çatlak burnun acısının derdine düşmüştü. Kısacası Murat Fatih'i kör kuyunun içinden yumruklarıyla çıkarmıştı.

İki dost ciğerleri normale dönene kadar yattılar. Dakikalar sonra Fatih'in kısık sesi makinelerin sesinin arasından Murat'ın kulaklarına ulaştı.

"Elinin ayarını sikeyim Filinta."

"Hazır kalkmışken kendi ayarlarına da bir hâllen. Hokka burnumu kırdın ulan."

Eğer dudağı patlamamış olsaydı Fatih buna kahkaha atabilirdi. Sadece sırıtmakla yetindi, o da yarım yamalak. Kafasını çevirdi ve sağ gözü daha şimdiden kapanmak üzere olan Murat'ın dağılmış suratına baktı. Yüzünü ekşitti.

"Oğlum insan bilerek dayak yer mi be? Şu surata bak, dağılmış toplayanı yok."

Murat da kafasını çevirdi. Piç piç sırıtırken... Yahut sırıtmaya çalışırken cevap verdi.

"Sen bir de karşı tarafı gör abi."

Ağrısını azaltmasını umarak karnını tutan Fatih bu sefer kahkahasına engel olamadı.

İkili yavaş yavaş dinen kahkahalarının ardından yeniden sessizliğe gömüldü. Bir süre sonra sessizliği bozan yine Fatih oldu.

"İki yüz kırk bir gün..."

Murat o sayılan günün ne olduğunu çok iyi biliyordu.

"Sekiz ay dersen daha az acıtır. Üç basamaklı sayılara geçme bence."

Fatih dostunun alaycı cevabını duymadı bile. Tamam, o kuyudan çıkmış, bu sefer kaybolmamıştı ama hâlâ içinde büyüyen hasretle ve Asuman'a kızan tarafıyla savaş içindeydi.

"Asuman haklı."

"Bunu hatırlaman için illa dayak yemen mi gerekiyor abi?"

Dostunun onu rahatlatma çabalarının o an farkında bile değildi. Canı acıyordu lan işte!

"İyi midir? Unuttu mu? Mutlu mu? Lan insan bir kelime yazar, bir telefon açar be. Konuşmasa da o telefon bir kere çalsa be..."

Sesi acıdan mı, çaresizlikten mi bilinmez daha da kısılırken yenilmişlikle devam etti.

"Ben bir sekiz ayı daha kaldıramam."

Kısık sesle edilen bu itiraf o kadar çaresiz geldi ki kulağına. Ve bir o kadar da cesur... Murat'ın kırk yılda bir doğru adam olası tutuyordu ve bu gece de o zaman-

lardan biriydi. Acısına derman olmak istediği dostunun omzuna bir tane yumruk geçirip ayaklanırken homurdandı.

"Sana ne oluyor ki? Bize oluyor olan. Bu iş bir sekiz aya daha kalırsa, gider Asuman'ı kendi ellerimle ben getiririm sana zaten."

Sonra elini Fatih'e uzatırken ekledi.

"Senin derdini biz çekeceğimize, elkızı çeksin."

Fatih ona uzatılan eli bileğinden kavradı ve diğer elini yere koyup destek alarak ayağa kalktı. Baldırına çok pis tekme yemişti anlaşılan. Suratı acıyla kasıldı.

"Bir daha aklımı başıma getirmek istediğinde baldır bacak çalışma."

Murat üstünü silkerken cevap verdi.

"Olur. Direk kafa göz dalarım."

Fatih yaşam mahalline doğru yürürken homurdandı.

"Şerefsiz piç..."

"Duydum abi. Tanıştırayım. Bunlar kulak."

Ayrılığın 10.Ayında Asuman'dan Fatih'e Mektup

Nijerya-Okrika

Bil bakalım bu mektubu nereden yazıyorum? Elbette yine sahilden.

Gine Körfezi, uçsuz bucaksız Atlas Okyanusu tam karşımda. Gerçi kime neyi anlatıyorum değil mi? Bir gemiciyi bunlarla tavlamak biraz komik.

Burası o kadar güzel ki. Zengin bir kültür, birçok din, birçok ırk bir arada.

Bu ülke bana ne gösterdi biliyor musun? Birbirini farklılıklarına rağmen sevmenin zor olmadığını... Bir de...

Bu ülke insanlarının ortalama yaşam yılı elli yılmış biliyor musun? Elli yıl. Elli kere doğum günü kutlamak... Düşünsene. Çok korkunç değil mi? Çok kısa değil mi? Üstelik kaçamayacağımız tek şey ölüm.

Gecelerdir kafamı bu kurcalıyor. Biz hep sevdiklerimizin ölümünde kendimizi suçladık ya... Hani, o gemiye binmeseydik Beyza ölmezdi, ben babama teslim olsaydım annem ölmezdi, Adem Vahap olmasaydı senin ailen ölmezdi... Ama öyle değil işte. Anladım ki ölümden kaçış yok Korsan. Azrail dünyanın öteki ucunda

bile asla görevini ihmal etmiyor. Ya da birilerinin sebep olması değil olay, belki ancak bahanesi olabiliyor.

Yani biz çok hata yapmış olabiliriz ama hiçbir ölümün sorumlusu olamayız değil mi? Asuman'ın kendisini suçlaması değil, kaybettiklerinin yerine de bu hayatı doya doya yaşaması gerek öyle değil mi? Ya da Korsan'ın...

Peki sen? Sen benimle hâlâ her şeye rağmen yaşamak istiyor musun? Gönlün son bıraktığım durakta beni bekliyor mu hâlâ?

Korkmamaya çalışıyorum ama... Korkuyorum be Korsan.

Artık günleri saymayı bırakmıştı. Saydıkça canı yanıyor, öfkesi bileniyor, umudu yok oluyordu.

Sayamadığı kadar uzun zamandır Asuman'dan tek bir haber bile alamamıştı. Hadi ona ulaşmıyordu ama zırt pırt Murat'ı, Aksak Tayfun'u arayan kız bu saymadığı aylarda hiç mi bir telefon açmazdı? Merak edileceğini, özleneceğini hiç mi akıl edemezdi?

Sakin olmaya çalışarak burun kemerini sıktı. İki ay önce boşu boşuna Murat'tan o dayağı yememişti ya. Hatırladı. Ne demişti; Asuman haklıydı. Ona da sabretmek düşerdi.

Hani Fatih sabırlı bir erkekti ya...

"Sikerim sabrını..." diye mırıldandı.

Ulan belli ki kızın umurunda bile değildi. Unutulmuştu belki de. Yeni bir dünya, yeni bir hayat... Yeni bir sevda?

Fatih altındaki arabanın gazına sonuna kadar bastı. İbre iki yüze yaklaşsa da ayağını gazdan çekmedi.

MAdem artık günleri, ayları saymayı bırakmıştı, o zaman artık beklemeyi de bırakacaktı. Ne demişti ünlü bir düşünür? Bırak gitsin. Dönerse senindir, dönmezse?...

"Ebesinin hörekesi ulan!!!"

Ayrılığın 12.Ayında Asuman'dan Fatih'e Mektup

Gana - Kakrobite

Burada bir göl var; Bosumtvi Gölü. Dediklerine göre tam bir milyon yıllıkmış ve kocaman bir meteor düşmesi sonucu oluşmuş. Göle bağlı hiçbir su kaynağı yokmuş. Öyle büyüleyici ki...

Bakınca meteor düşmesi bir felaket ama sonrasında o yer o kadar canlıya yaşam kaynağı olmuş ki... Sana bir şey itiraf edeceğim ama sakın gülme.

Hikâyesini duyduğumda Bosumtvi'yi de kendime benzettim.

Evet, aynen öyle. Düşünsene... Adem Vahap meğer benim meteorummuş. Adem Vahap beni var eden bir felaketti. Ortaya çıkan felaket ise seninle doldu Korsan. Bana yaşam suyumu veren de sensin.

Yalvarırım yaşam suyumu kesmemiş ol. Yalvarırım beni Afrika'nın çöllerine secde ettirecek kuraklığa mahkûm etmemiş ol.

Seni öyle çok özledim ki...

Asuman elindeki kalemi usulca kumların üstüne bıraktı, gözündeki yaşları sildi ve elindeki mektuba bak-

tı. Daha önce yazdığı diğer mektuplara yaptığı gibi bu mektubu da dudaklarına yaklaştırdı, sevdiğinin parmaklarını öpüyormuş gibi büyük bir özlemle öptü. Sonra da katladı, katladı, katladı... Rulo yaptı.

Yanında duran şişeye uzandı, yine diğer mektuplara da yaptığı gibi elindeki ruloyu şişenin içine koydu, mantar tıpayla ağzını kapattı, ayağa kalktı ve var gücüyle şişeyi Atlas Okyanusu'na, açılması umuduyla denize fırlattı.

Bir mektup daha özgürlüğüne kavuşmuştu.

Batan güneşe arkasını döndü, yerdeki sırt çantasını omzuna astı ve her adımda parmakları incecik kumlara gömülerek kaldığı otele doğru ağır ağır yürümeye başladı.

İyice ensesini kapatan saçlarını havluyla kurulayarak banyodan çıktı. Yüzünü kapatan havlu sayesinde önündeki adamı görmedi ama kulakları hâlâ yeterli derecede açık olduğu için sesini duyabildi.

"Korsan. Çocuklar ana makinedeki arızayı giderememiş. Sen bir el at."

Elleri saçlarını kurulama işlemini yarıda bıraktı ve havluyu başından çekmeden bakışını karşısındaki adama doğru kaldırdı.

"Ben bir el atayım?"

Solmaz Kaptan derin bir soluk alırken başını salladı.

"He aslanım, el at."

"Makineye mi çocuklara mı?"

"Lan çocukları rahat bırak! Sen Başmakinist değil misin oğlum? Git o canına yandığımın makinesini akşam olmadan hallet!"

Havluyu boynuna düşürüp iki yandan sallandırdı, gözüne giren saçlarını yavaş hareketlerle geriye itti. Sözünü söyleyip, sert adımlarını koridorun sonundaki demir merdivenlere yönelten kaptanın arkasından öfkeyle bakarak homurdandı.

"Ne halta yarıyor acaba o çocuklar?"

Havlusu hâlâ boynunda adımlarını makine dairesine inen dar koridora doğru çevirdi.

Demir merdivenleri büyük bir öfkeyle indi. Makine dairesinin o yağ ve mazot kokan dünyasına adım attı. Elleri, yüzleri makine yağıyla kaplanmış dört genç Fatih'in karşısına geçti. Bir tanesi biraz daha cesur olacak ki bir adım daha öne çıktı.

"Korsan abi, biz baktık ve aslında..."

Fatih çocuğun lafını tamamlamasına izin vermedi.

"Makine jurnalini getir!"

Makinist, Korsan'ın öfkesinden korkarak hızla makine kayıt defterini getirmeye giderken Fatih telsizi eline aldı.

"Ali abi. Torna çark için hazırda bekle."

"Tamamdır Korsan."

O andan sonra geçen on beş dakika makinist gençler için oldukça zorluydu zira Fatih öfkesini kusacak bir yer daha bulmuş olmanın keyfiyle resmen terör estirmişti. En son kükremesi de arızayı bulduğu an sardı makine dairesini.

"Size eğitim veren okulu da, sizi adam yerine koyup işe alanı da!... Ulan krank mili mekanik güçle dönmeye çalışıyor, kör müsünüz? Kayıt defterinde yazılan önceki basınç değerine de mi bakmadınız? Bunu anlamayacak kadar ne içtiniz oğlum siz?!"

Makinistlerden biri korkusunu saklamaya çalışarak cevap vermeye çalıştı.

"Şey abi aslında biz sorunun hava basıncında olduğunu..."

Ellerini boynundaki havluya silen Fatih hızla başını kaldırdı.

"Sakın cümleni *'anladık'* diye tamamlama Özcan! Sakın!" diye kükredikten sonra elindeki havluyu hırsla yere fırlatarak devam etti. "Lan mAdem anladınız, dağıtıcının silindirlere yanlış sırayla hava yollayabileceğini tahmin edemediniz mi? Oğlum en basit kuralı bile bilmiyorsanız ne boka yarayacaksınız siz!"

"Kusura bakma abi, bir daha..."

"Olmasın zaten Bilal! Canını seviyorsan olmasın. Sö-

kün lan şimdi silindir bağlantılarını! Bu sorunu da çözmeden karşıma çıkmayın!"

Fatih öfkeyle tam yürüme platformundan yukarıya çıkacaktı ki demir kapıdan kafasını uzatan Murat'ın sözüyle durdu.

"Yuh ulan! Makine sesinden daha çok inlettin gemiyi!"

"Seni de inletmeden çekil ayağımın altından!"

"Ne bağırıyorsun canım evladım?"

"Lan gerzek, bağırmadan konuşsam bu makine sesinde duyacak mısın?"

Murat çenesini kaşırken düşündü. Adam haklıydı beyler.

Sırıtarak makinistlere döndü.

"Rahatlayın çocuklar. Korsan abimizin tek derdi sesini duyurmakmış. Götünü yırtar gibi kükremesinin sebebi buymuş. Yahu ben de bir an sandım ki..." demeye kalmadı, Fatih sırıtmalarını saklayan makinistlere aldırmadan Murat'ın boğazına yapıştı.

"Vallahi seni boğar, yedek silindir olarak makineye bağlarım."

"Sen bana kıyamazsın."

"Var mısın iddiaya?"

Murat boğazındaki eli çocuk poposu gibi pışpışlarken cevap verdi.

"Aaa, iddia kumardır. Haram, haram güzel kardeşim."

Fatih çok da sıkı tutmadığı boğazı iterken "Siktir git Filinta," dedi ve kendini gürültülü ortamdan dışarıya attı. Güverteye çıkan merdivenlere doğru yürürken elbette arkasından da Murat geliyordu.

"Ya abi, senin şu gazını almamız lazım. Vallahi yazık, çocuklara acıyorum..."

"Sen kendine acı."

"Niye lan?"

Fatih tek kaşını kaldırarak Murat'a baktı.

"Etrafımda en fazla seni görüyorum Filinta. Hakikaten soruyor musun bu soruyu?" dedikten sonra Murat'ın cevap vermesini beklemeden güverteye çıkan merdivenlerin demir korkuluklarına asıldı. İlk beş merdiveni adımlamadan atladı ve gövdesini yukarı çektiği gibi akşam güneşi yüzüne vurdu.

Güneş ilk anda gözünü kamaştırdığı için görüş mesafesi neredeyse sıfıra düştü. Sanki dünya güneşe dönüşmüş yanıyor gibi hissetti. Birkaç saniye sonra geri gelecekti elbette görüşü ama o kısacık an bile sol gözüne minnet duymasına sebep oldu.

Yahu ya o da görseydi? Sağ gözü gibi kıvranıyor olurdu.

Yitip giden sol gözünü unutamadan bana yar olamazsın.

Aklına Asuman'ın sözleri geldi. Ama Asuman yanılmıştı. O sol gözünü asla unutmayacaktı. O sol gözüyle yaşamayı ve hatta onu sevmeyi öğrenmişti; tıpkı hayatındaki eksik kalanları unutmayıp, eksikliklerini kabul etmesi gibi.

Tıpkı Asuman'ı unutmayıp, gidişini kabul etmesi gibi.

Hoş kabul etmesi hâlâ içinde kaynayan ve bir türlü susturamadığı öfkesine çare değildi. Ya da sabrını sikip atan umudunu da yok etmiyordu.

O kız gelecekti!

Sonuçta her kabul ediş, sağlıklı bir gelecek vadediyordu değil mi?

Gözünü açmadan sırtını batmak üzere olan güneşe, dirseklerini küpeşteye dayadı. Başını yukarı kaldırırken yorgunluğuna bile alıştığını düşündü...

Derken kapalı gözüyle bir şey fark etti. Güverte hiç olmadığı kadar sessizdi. Alargada bekledikleri için limandan da ses gelmiyordu.

Ve bu güverte gece yarısı bile bu kadar sessiz olmazdı.

Gözünü yavaşça açıp, başını usulca etrafında gezdirdi. Murat'ı gördü önce. Kolları göğsünde bağlanmış, tek kaşı alayla havaya kalkmış onu izliyordu.

Sonra bakışı evladından ilk defa ayrıldığı için her an patlamaya hazır Barut Reis'in sırıtmasını saklayan suratına takıldı.

Birkaç adım gerisinde yerinde duramayıp, kımıl kımıl hareket eden Aksak Tayfun. Babacan ifadesinin arkasına sakladığı haylazlıkla ona bakan Solmaz Kaptan.

"Ne oluyor lan bunlara?..." diye fısıldarken gözü en sonunda geminin iskele tarafına kaydı.

Ve gördüğünü algılaması biraz zaman aldı.

Üzerinde uçuk sarı, askılı ve boyu ayak bileklerine kadar uzanan ince kumaştan bir elbisesi olan kadın ona bakıyordu.

Mor saçlı.

Gerçekten mor. Üstelik o kadar mesafeden bile belli olacak kadar patlıcan moru. Bir şeyi daha fark etti. Aradaki onca mesafeye rağmen tanıdığı kadın tam üç yüz yetmiş beş gündür görmediği kadındı.

Fatih nefes alıp almadığını kontrol etti önce. Nefes alışverişi fazla hızlıydı.

Sonra kalbinin atıp atmadığını kontrol etti. Manyak gibi atıyordu.

Ardından içindeki hissi kontrol etti. Deli gibi özlemişti.

En nihayetinde hareket mekanizmasını kontrol etti. Bir adım dahi atamıyordu.

Ve o an, karşısındaki kadına bakarken Fatih'in aklına tek bir anı geldi.

Asuman'ı çocukken gördüğü ilk an değil... Gemide, Beyza'nın karşısında öfkeyle bağıran Asuman değil... Üzerindeki havluyu gözü kara bir şekilde çıkarıp çırılçıplak kalan Asu değil... Taş evin kulesinde öptüğü Asu değil...

Asuman'dan özür dilediği gece saçlarını öptüğü, kokusunu içine çektiği, geçmişin kabuklarını sıyırdıkları, ortak yaranın kanını yıkadıkları, ruhlarını tam anlamıyla birleştirdikleri kadını görüyordu o an karşısında.

O gece tam anlamıyla vurulmuştu işte bu kadına. Âşık olmak, sevdalanmak daha önce olmuştu tamam da... Fatih o gece bu kadını her şeyiyle kabul etmişti.

Şimdi ona doğru adım adım yaklaşan ve yüzünde asla bir çekinme, bir tereddüt olmayan kadının da kendini tam anlamıyla kabul ettiğini fark ediyordu. İşte o yüzden bu kadın ona sadece o son gecelerini hatırlatıyordu. Ne Asu'nun hırçınlığı, ne Asuman'ın kabuklaşmış korkuları... Hiçbiri yoktu bu kadının üstünde.

Bu kadın onun tanışmaya memnun olacağı kadındı işte.

Çünkü o da bu kadının gözlerinde ne geçmişteki Fatih'i görüyordu, ne karanlıkların içindeki Korsan'ı. O an olduğu adamı görüyordu o gözlerde. Sadece tek bir şey değişmemişti ama...

O uğruna dünyayı yakabileceği gamzesi.

Dirseklerini dayadığı küpeşteden çekmeden kadının adım adım ona yaklaşmasını izledi. Rüzgâr kokusunu burnuna, oradan da ciğerlerine gönderirken bile kımıldamadı. Sessizce ve yalıçapkını edasıyla ona gülümseyen kadının gözlerinde kaldı, kaldı, kaldı...

Sonra hiç o rahat halini bozmadan, aylardır ortalığı kasıp kavuran adam o değilmişçesine tek kaşını kaldırdı.

"Gemiye yabancı kadın çıkması yasak."

Bu sözle Asu'nun yüreği kanat açtı. Gülüşü daha çapkın, daha umutlu, daha âşık bir şekilde genişledi. Gamzelerini sevdiği adamın gözünün önüne daha özgür serdi. Yakmaya hazır bir şekilde baktı, baktı, baktı...

"O zaman..." dedikten sonra kazanacağından emin elini uzattı. "Tanışalım. Ben Asuman."

Fatih bir ona uzatılan ele, bir kafasını hafifçe yana eğmiş, tatlı tatlı gülerken gamzelerini göz önüne sermeye devam eden kadına baktı.

Sağ kolunu yavaşça yaslandığı küpeşteden ayırdı, usulca kendi başına götürüp parmaklarını saçlarından geçirdi.

"Gülüşün fazla çapkın, bana yazacakmışsın gibi bir his var içimde. O yüzden tanışsam mı bilemedim."

Kadın tek kaşını kaldırıp niyetini daha da belli ederek karşılık verdi.

"Diyelim haklısın... Ne sakıncası var sana yazmamın?"

Fatih hafifçe gülümsedi. Başını öne eğip, usulca sağa sola sallarken de dudaklarındaki gülümsemeyi saklamak istemedi.

Sonra başını kaldırdı, kadına doğru eğildi. Dudakları kadının kulağını okşarken gözü karşıda, herhangi bir noktadaydı. Sesini kısık tutarken, ses tonunu da son derece soğuğa çekti.

"Ben sana boş kâğıda imza atayım, sen tüm o sakıncalı maddeleri kafana göre doldur. Uyar mı?"

Sözünü bitirip kadının yanından geçerken de omzuna hafifçe sürtünmeyi ihmal etmedi.

Arkada kalan Asuman, Fatih'in adımlarını ve çarpan kapının sesini duyana kadar bekledi.

Bir kadın, ancak bu kadar güzel geri çevrilebilirdi.

Peki, buna izin mi verecekti? Elbette hayır.

"Boş kâğıda imza atacak ha?" derken kıkırdamaya başladı. "Demek ben geri çevrilme maddelerimi kendim yazacağım ha?" dedikten sonra kahkaha attı. "Bekle yazarım Korsan!"

Hızla geri döndü ve Fatih'in sertçe kapattığı yaşam mahallinin kapısına doğru yürümeye başladı. Onu izleyen adamların suratına bakmadan "Sırıtmayın," dedi ve sırıtan adamlara aldırmadan, az önce kapanan kapıyı açtı.

Adımlarını ne kadar hızlandırdıysa da Fatih'i kamarasına girmeden yakalayamadı ama bundan da şikâyetçi değildi. Hızla kapanan kapıyı birkaç saniye sonra kendisi açtı ve kalbi boğazında atarken sevdiği adamın kokusuyla dolu kamaraya daldı.

"Ben o boş kâğıdı yırtarım!"

Fatih bu hareketi beklemiyor olmalıydı ki parmakları saçlarında donmuş halde kapıya döndü.

"Girme!"

Asuman mektupta yazdığı cümleyle karşılanmasaydı yahut ona öfkeyle bakan gözün içinde kaynayan özlemi görmeseydi bu kadar cesur hareket edebilir miydi bilmiyordu ama arkasındaki kapıyı sertçe kapayıp karşısındaki adama kararlı adımlarla yürürken doğru şeyi yaptığına emindi.

"Çık dışarı Asuman!"

"Çıkmıyorum!"

Fatih o sinirle saçlarını bir kere daha karıştırırken kadına arkasını döndü.

"Ulan! Arayıp sormadığın koskoca bir yıl var. Bırak da bunu bir sindireyim!..."

Cümlesini tamamlayamadan omuzlarından sertçe çekilip, sırtı duvara yaslanmıştı bile. Daha ne olduğunu anlayamadan dudaklarına yapışan kadın sayesinde elleri iki yanda açık dondu kaldı. Ağzını zapt eden dudakların özrünü ve susamışlığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Yuvasına dönmek bu olsa gerekti.

Kısa süren bir tutukluğun ardından, aynı öfke ve hasretle ağzının üstündeki dudakları hapsetti. Kollarını sardığı bedeni o öfkeyle kendine yaslarken, kendi bedenini duvardan ayırıp döndü ve kızın sırtını yasladı. İki yanından avuçladığı yüzü sıkı şekilde tutarken usulca parmakları kısa saçların arasına daldı.

Sadece birkaç saniye kana kana içtiği dudaklardan aynı öfkeyle ayrılıp gözünü bir nefes uzağındaki kapalı gözlere dikti.

"Bir yılımın ağzına sıçtın!"

Asuman usulca gözlerini açıp sevdiği adama baktı. Bir insanın kör gözünde bile hasret, özlem, öfke görülebilir miydi? Görmüştü. Kollarını adamın omzuna doladı. Bir hamlede zıplayıp bacaklarını beline dolarken tekrar sevdiği adamın dudaklarını esir aldı.

Fatih, Asu'nun saçlarından çektiği sağ elini, beline dolanan bacağın üstüne getirip sıkarken, bedenini kadına yasladı. Alt dudağında hissettiği acıyla kafasını geri çekmeden dudaklarını ayırdı.

"Senden habersiz geçen her günümün ağzına sıçtın!"

Bu sefer kadının hamlesini beklemeden iki eliyle belindeki bacakları kavrarken doyamadığı dudaklara saldırdı. Uçuş uçuş elbisenin etekleri genç kadının belinde toplanmış, arkasından duvak gibi sallanıyordu.

Dudaklarını ayırmadan sol tarafında duran yatağın üstüne kadını yatırdı. Beline dolanan bacaklar uzaklaşmasına izin vermiyordu ve açıkçası Fatih'in de gitmek gibi bir niyeti yoktu. Ama içinde biriken öfke öyle büyüktü ki, hele de karşı koyamadığı tutkusuyla karışınca felaket kaçınılmaz gibi görünüyordu.

"Değdi mi lan?"

Elbisenin askılarını sert bir şekilde aşağıya indirdi. Yüzünü kadının boynuna gömüp kokusunu içine çekerken elbisenin düğmelerini iliklerinden kurtarmaya başladı. Belindeki bacakların daha fazla sıkıldığını hissedince dudaklarındaki inlemeyi zapt edemedi. Yaşadığı yoğun duygulardan sesi kendine bile yabancı gelecek kadar boğuk çıkarken pes etmiş gibi mırıldandı.

"Ayar oluyorum kızım sana..."

Sonrasında ne olduğunu anlayamadan altındaki ufacık beden, onun koca gövdesini geri devirmiş ve bacaklarını iki yana açarak üstüne çıkmıştı.

Ona aşkla bakan kadınla göz göze geldi. Buraya kadardı işte. Gözünü kapayıp soluğunu dişlerinin arasından salarken fısıldadı.

"Canıma okudun be güzelim..."

Asuman'ın tüm bu isyanlara diyecek tek kelimesi yoktu. Adamın teslimiyetini minnetle kabul ederken, yüreğine kazınan tek cümleyle karşılık verdi.

"Sana çok pis sevdalıyım Korsan."

Fatih boğazından kaçan ilkel sesle kızın adını sayıklarken ensesinden kavradığı gibi dudaklarına çekti sevdiği kadını.

Özlem, hasret, öfke, mesafeler... İki beden birbirini ikna ederken, birbirinden özür dilerken ve birbirine yemin verirken fersah fersah öteye sindiler. Birbirlerine

olan ihtiyaçları bir ömür boyu bitecek gibi değilken, yaralarını terleriyle suladılar, tenleriyle sardılar.

Fatih kendini sevdiği kadının derinlerinde kaybetmeden önce gözlerine baktı. Çaresizlik, tutku ve özlemle fısıldadı.

"Bir daha bana bunları yaşatırsan," dedi ve kendini usulca bastırdı. "Yemin olsun seni bulur," biraz daha derine daldı. "Canına okurum."

Son darbenin yaşattığı haz yüzünden mi, yoksa sevdiği adamın dudaklarından dökülen yemin yüzünden mi bilinmez, Asu'nun inlemesi kamaranın duvarlarında yankılandı.

"Lan bir yıl lan, bir yıl! Bir yıl mı sürdü bana dönmek?!"

Başını, yasladığı omuzdan hafifçe kaldırıp tavanı izleyen adama bakarken gülümsedi.

"Çok mu geldi?"

"Gidişinin ikinci ayında köpek gibi özlediğimi düşünürsek..."

Asuman çenesinin altındaki çıplak göğse dudaklarını değdirdi. Parmaklarını, göğüs kafesini seyrek şekilde örten tüylerin üstünde dalgın dalgın dolaştırmaya başladı.

"Ben daha o gece koynundan çıkmadan özlemiştim seni ama... Alışkınım, dedim. Zaten ömrümün çoğu bu adamı özleyerek geçti, dedim."

"Acısını da çıkarırım dedin yani?"

Asuman her ne kadar duyduğu seste sitem sezmese de irkildi. İki elini sevdiği adamın göğsüne dayayarak doğruldu, gözünün içine baktı.

"Gerçekten intikam için gittiğimi mi düşünüyorsun? Giderken sana bıraktığım mektuba inanmadın mı?"

Fatih'in dudakları hafif bir alayla kıvrıldı.

"İnandım. Tam bir yıl, bir tek o mektuba inanmaya çalıştım. Her defasında o mektubu okurken, sanki taze korkularıma yeni cevaplar veriyorsun gibi düşündüm. Peki neden?"

Asuman başını aşağıya eğerken Fatih devam etti.

"Çünkü kendini bulmak için, bize özgürlüğümüzü vermek için sırra kAdem basan sevdiğim, zahmet edip bana o bir yıl içinde, bir yudum su bile vermedi. Bir telefon, bir mesaj, bir not... Sence de o mektuba inanmaktan başka çarem var mıydı?"

Söylediği dilini yaksa da dudaklarından kaçmasına engel olamadı.

"Vazgeçebilirdin..."

"Vazgeçtim zaten."

Asuman korkuyla gözlerini kaldırdı.

"Vazgeçtin mi?"

"Aynen. Sanırım onuncu ayda dank etti kafama ve ben dedim ki... Salla gitsin oğlum, gün sayma artık. Dönerse senindir, dönmezse..."

Asuman yutkundu. Kısık sesle, Fatih'in bilerek yarım bıraktığı cümleyi tamamladı.

"Dönmezse zaten senin olmamıştır."

Haklıydı Fatih. Çok şükür ki o dönmüştü gerçi ama yine de... diye düşüncelere dalmıştı ki, Fatih'in kükremesiyle irkildi.

"Bok benim olmamıştır! Oldun bile güzelim, haydi geçmiş olsun."

Asuman bu ani patlamanın acayip yakıştığı adamı şimdi tutup öpse? Gözleri, Fatih'in sinirden kasılmış,

fazla açılmadan ona haddini bildiren dudaklarına takıldı kaldı.

"Ben o dönmeme ihtimalini saf dışı bıraktım. Geçmişim de geleceğim de sensin. Çünkü Asuman Pusat," derken öfkeyi bir yana atıp, sevdiği kadına aşkla yaklaştı. "...sen benim geçmişimi de geleceğimi de bir güzel evire çevire si..." Şap, diye ağzına atılan şamarla susmak zorunda kalmak da vardı bu hayatta.

Asuman, *o dudakları dudaklarımla örtemiyorsam, elimle örterim,* diye düşünmüştü ama ayarı biraz fazla kaçmış olabilirdi. Önemsemedi.

"Aaaa! Ama şurada ciddi ve duygusal bir konuşma yapıyoruz."

Fatih muzır şekilde parlayan bakışını saklama ihtiyacı hissetmeden ağzının üstündeki eli hafifçe çenesine doğru indirdi.

"Hm, evet. Bir yıl gecikmiş bir konuşma..."

Asuman'ın gözleri kısa bir an buğulandı. Parmaklarını sevdiğinin çenesinde dolaştırırken fısıldadı.

"O bir yıl geçmeseydi bu kadar özgür yapamayacağımız bir konuşma... Özgür olduğumu hissetmeden sana gelemezdim."

Fatih bu kızı süründürecekti öyle mi? Şu andaki mahzunluğuna bile kıyamamıştı ki? Nah süründürürdü. Ağırlaşmış havayı dağıtmak farz olmuştu.

Çapkın gözünü, kızın çıplak bedeninde gezdirdi. Sevdiği, şu anda üstündeki pikenin omuzlarından düştüğünü ve beline kadar çıplak bir şekilde oturduğunu fark ediyor muydu acaba?

"Yalnız... Senin şu özgürlüğün fazla mı seksi?"

Asuman kısa bir an anlamadı. Sonra gözleri Fatih'in alev alev yanan tek gözünü takip etti ve hızla pikeyi üstüne çekerken o ağır havadan eser kalmadı.

"Fatih! Suyunu çıkarma istersen."

Fatih sırıtarak kızı altına aldı. Saklanmaya çalıştığı pike ile bedeni arasına girerken tek kaşı da havadaydı.

"Neden? Eski Fatih ol, özgür Fatih ol, prangalarından kurtulan Fatih ol diye kıçını yırtmadın mı sen?"

Asuman sırıtmasını saklamak için yüzünü ekşitti.

"Allah beni bildiği gibi yapsın."

"Âmin. İşte güzelim, ortaya çıkan mal bu. İşine gelirse."

Fatih son kelimesini kızın dudaklarının üstünde tamamladı. Asuman'ın işine gelecekti. Gelmeseydi de o getirmesini bilirdi.

Nefessiz kaldıklarını hissettiğinde ister istemez dudaklarını ayırdı. Bir parmak mesafesinde geri çekilirken sevdiği kadının fısıltısını işitti.

"İşime geliyor."

Fatih uzun bir süre kızın gözlerinden taşan gülüşü izledi. Kendi gözündeki mutluluktan habersizdi. Ama Asuman bunun öylesine farkındaydı ki... Bıraktığı adam değildi bu bulduğu.

Ellerini üstünde duran sakallı yüze getirdi, yanaklarını avuçlarının içine aldı.

"En son ne zaman böyle güldüğünü hatırlamıyorum."

Fatih de anlamıştı sevdiğinin ne demek istediğini.

"Yüklerden kurtulunca... Özü ortaya çıkıyor insanın işte."

Doyamadığı kadına bakarken devam etti.

"Of be kadın. Şu bir yılı bir ay yapmak çok mu zordu?" deyip yüzünü sevdiğinin boynuna gömdü. "Bana bir yıl borcun var."

Asuman kollarını boynuna doladı.

"Bir ömür ödemeye hazırım."

Allah beee!... diye haykırmak vardı da mAdem olay eski Fatih olmaktı? MAdem artık prangalar yoktu. Eski Fatih'in en sevdiği şeyi yaptı. Ukalalık.

"Bu saçlarla ve bir ömür? Sanmıyorum be güzelim."

Asuman bu kızdırmayı bir yerlerden hatırlıyordu. Koskoca bahçede sırf bu adam onu kızdırıyor diye peşinde dolaşan küçük bir kız da hatırlıyordu. Yuvaya dönmek buydu işte.

Hızla üstündeki adamı geri itti.

"Ne demek bu?"

Yattığı yerde istifini bozmayan Fatih kollarını başının altına alırken bir insanı, o anki rahatlığıyla çatlatabilirdi.

"Şu an hasretten gözüm görmüyor ama eminim yarın sabah saçların gözüme gözüme batmaya başlayacak, demek."

"Allah Allah. Kusura bakmayacaksın sevgilim. Bu saçlar kazınıp kabak olsa bile sen bana mahkûmsun. Bitti."

"Ya kızım. Gittin o yerlere, her şeyi biledin, her şeyi ehlîleştirdin ama bir şu dilini ve inadını imana getiremedin. Sağlam imtihansın vesselam."

Sözünü tamamlayıp gözünü kapatan adamı bir süre izleyen Asuman, huzurun yorgunluğunda sıcak bedene sokuldu. Fatih'in ensesine dökülen hafif kıvrımlı saçlarını önce göz ucuyla sonra parmaklarıyla okşadı. Avucunun içindeki kalbin ritmi hızlanırken dokunuşunun bıraktığı etkiyi büyük bir hazla kabullendi. Bir yıldır ondan haber alamayan bir adamın yüreğindeki sevdaya hayran kaldı. Fatih'in sevgisinin ne kadar fedakâr olduğunu gördü; sorgulamayan, olduğu gibi kabul eden... Belki de bu sebeple el olan, insanları üç beş günde harcarken, Fatih yıllar da sürse sadık kalıyordu sevdasına.

"Fatih..."

"Hm."

"Ben sana sürekli mektup yazdım biliyor musun?"

Fatih'in bedeni kısacık bir an kasılsa da gözlerini açmadan ve sesini sakin tutmaya çalışarak cevap verdi.

"Bilmiyorum Asuman. Çünkü elime geçmedi."

"Çünkü göndermedim."

Huzur buraya kadardı. Hızla gözünü açıp, kafasını çevirdi.

"Neden göndermedin?"

"Bilmem. Seninle bağım olsun istedim ama ben kendimi bulmak için özgürlüğe yelken açmışken, seni kendime prangalamak istemedim. Sen de özgür ol istedim."

Fatih içinden *"Anlayışını sikiyim..."* diye homurdansa da dışarıya başka yansıttı. "Anladım. Şimdi okuyabilir miyim onları?"

"Biraz zor olur o sanırım. Hatta... İmkânsıza yakın saçmalık olur."

Fatih gerçekten anlamaya çalışıyordu.

"Asuman. Mektupları suya mı yazdın güzelim?"

"Hayır ama... Şişelerin içine koyup suya yollamış olabilirim," sözünden sonrası Fatih'te koptu. Bir süre durduramadığı kahkahaları, kafasına inen tokatlar sayesinde yüzünü gözünü saklama çabası arasında kaynadı.

"Fatih gülme!"

Hâlâ kesik kesik çıkan kahkahalarının arasından konuşmaya çalıştı.

"İtiraf et. Bir tarafın, gemimin önünde elimde dürbün, korsan bandım gözümde ufku izlerken dalgaların arasında batıp çıkan şişeyi bulacağımı ve oradan sana doğru yelken açacağımı umuyordu değil mi?"

Fatih cümlesini zor tamamlarken Asuman'ın dirsek darbesiyle iki büklüm kaldı.

"Kötüsün Korsan!"

Değildi...

" Vallahi çok kötüsün Fatih!"

Belki biraz...

"Çocuk, bak gülme fena olacak!"

Demesi kolaydı...

"Ben seni susturmayı bilirim!"

Fatih'in kahkahası, Asuman hırsla dudaklarına kapanana kadar devam etti.

Gözlerini açmadan yatakta yalnız olduğunu biliyordu. Yine onsuz uyandığı günlerden birindeydi ama bu sefer yüreğinde o ağır yoksunluk duygusunu hissetmiyordu. Bunun sebebi gece boyunca sevdiği adam tarafından kulağına fısıldanan sözlerdi. Özlem ve öfke dolu...

Bir daha benden uzaklaşırsan dünyayı sana dar ederim.

Bir kere daha sensiz bir güne uyanmak zorunda kalırsam yemin olsun seni pişman ederim.

Hadi yiyorsa tekrar bırak beni.

Aklın varsa bensiz bir gelecek planlamazsın.

Kolay mı lan sensiz nefes almak?!

Bensiz aldığın her nefesin taaa...

Elbette bu sözü tamamlamasına izin vermemişti. Sonunda edilecek küfrü az çok tahmin eden Asuman yine sevdiğinin ağzına avucunu bastırıp onu susturmuştu.

Karşılığında ise avucunu dağlayan bir öpücükle cezalandırılmış ve *"Küle döndüm kızım sensiz,"* fısıltısıyla da ödüllendirilmişti.

Kollarını iki yana açıp esnerken vücudunun malum yerlerindeki sızıyı büyük bir minnetle kabul etti. Yüreğindeki sızıların seneler sonra kapanmış olmasının verdiği rahatlık, her şeye bedeldi.

Onlar artık birbirlerine muhtaç oldukları için değil, birbirlerine ihtiyaç duydukları için bir aradaydılar.

Huzurla yatağından doğruldu. Tam ayaklarını yere indirecekti ki kapının tıklatıldığını duydu. Aceleyle üstüne yerde duran elbisesini geçirdi ve saçını düzeltirken seslendi.

"Gel."

Kapı aralanınca Aksak Tayfun'un o yakışıklı ama daha ziyade şefkatli yüzü göründü.

Gemiye ilk adım attığı an Aksak Tayfun'un üstüne nasıl koştuğunu hatırlayınca elinde olmadan içine bir sıcaklık doldu. Evet, bu adam onun babası olacak yaşta değildi belki ama bir kucaklamayla bir insan sıcacık baba kucağını yaşatır mıydı? Adı Aksak Tayfun'sa evet, yaşatırdı.

"Günaydun güzel kızum."

"Sana da günaydın ağabeylerin kralı."

Aksak elbette bu sözden çok memnun olmuştu ve elbette daha doğduğu gün kaybettiği kızı yaşasaydı Asuman yaşında olmayacaktı ama yine de sanki yeryüzündeki tüm kız evlatları ona Allah'ın emaneti gibi geliyordu.

"Abisi kurban osun. İyi misun?"

"İyiyim abim. Çok iyiyim. Gelsene içeri ya."

"He yok, gelmeyeyim. İşum var da... Sen şindi yol yorgunusun..." deyip utanarak kafasını önüne eğince Asuman daha fazla utandı. Gözlerini hızla yere eğip beklerken Tayfun devam etti. "Bizum uşaklar görevlerine başladi. Kahvalti saati da geçti. Sen eğer istersan sağa kahvalti yollatayım."

"Ee, yok abi. Ben mutfağa geçer bir şeyler atıştırırım. Ama önce..."

Tayfun aceleyle başını kaldırıp kızın sözünü kesti. Fazla detaya gerek yoktu sonuçta.

"Anladum. Çişun geldi. Temam. Banyoya gidersun, sora da mutfağa geçersun. Ben tembihlerum uşaklari."

"Sağ ol abi."

Tayfun başını sallayıp hızla döndü tam çıkacakken durdu. Buraya çok başka şey için gelmişti oysaki... Son-

ra geri dönüp şaşkın şaşkın ona bakan Asuman'a dikti gözlerini.

"Mutlu misun?"

Asuman bu soruyu beklemiyordu. Bu sebeple şaşırdı biraz ama içindeki mutluluk daha o kendini toplayamadan dışarı taştı. İstemsizce başı aşağı yukarı sallanırken, gözleri mutluluğun damlalarıyla buğulandı.

Tayfun için bu sözsüz cevap yeterliydi. Gülümsedi.

"Korsan da mutli." Sonra kıkırdadı ve devam etti. "Nerden anladun dersan, sen gittukten sonra ilk defa gemiyi orta yerinden sallamadan uyandi. Boyle kedi gibi geldiii, kahvaltisini ettiiii, makine dairesine indi. Hâlâ da makineler sağlamdur."

Asuman içinin rahatlamasıyla üstüne çöken utançtan kurtulup kahkahayı bastı.

"Size özür borçluyum o zaman desene abi. Ne çekmişsiniz be benim yüzümden."

"Ne sen sor oni, ne ben diyeyim kızum."

Sonra hızla birkaç aksak adımla Asuman'ın yanına geldi, kıza sımsıkı sarıldı. "Bağa ihtiyacun olursa çekinma," deyip aynı hızla kamaradan çıktı.

Asuman bir baba ile kucaklaşmanın o doyulmaz huzuru ile titredi. Sonra da çantasından havlusunu ve kıyafetlerini alarak kamaradan çıktı.

Ellerini gaz yağlı çaputa silerek makine dairesinden çıkarken yanında yürüyen çocuğa son direktifleri veriyordu.

"Yarım saat daha rölantide çalıştırın makineleri, sonra kapatın. Değerleri de deftere not almayı unutmayın."

Uzun zamandan sonra Fatih'in soğuk ama dingin tavrı ile karşılaşan makinist şaşkın şaşkın yanındaki adama baktı ama şansını zorlamaması gerektiğini bildiği için sadece başını salladı. Dün akşam kızın birinin gemiye geldiğini ve Fatih'in de bir yıldır o kız için yandığını bütün gemi konuşur olmuştu. Sonuçta o kız yaktığı gibi söndürmüştü demek ki onların Korsan'ını. *Hey aşk, sen nelere kadirsin,* düşüncesini içinde tutma sebebi de tam olarak tedbiri elden bırakmamasıyla alakalıydı. Sonuçta bir yıl boyunca ağızlarına sıçmıştı bu adam. Ve şimdi de uyuyan devi uyandırmak akıl kârı olmazdı.

"Akşama defteri sana getiririm abi."

Fatih sadece başını salladı, elindeki çaputu çocuğun omzuna atıp merdivenlere yöneldi. Bu arada dudaklarının hafifçe kıvrılmasına engel olamadı. Zira sabahtan beri karşılaştığı herkesin tedbirli ve şaşkın tavırlarının farkındaydı. O salak değildi. Bir yıl sonunda ilk defa huzura ermişliğinin dışa yansıdığını biliyordu. Ve aslında daha da fazlasını...

Neredeyse kendini bildiği andan beri hep bir tarafı eksikti, hep bir tarafı kanıyordu. Önce çocukken ailesinin kaybı, sonra Beyza'nın kaybı... Ardından gelen hayata karşı hissettiği öfke, öfkesinin sebep olduğu o buz tutmuş ruhu...

Gece boyunca kollarında uyuyan Asuman'ı izlerken kendinin bile yabancı olduğu yanıyla karşılaşmıştı. Hiç bilmediği bir Fatih ile iç içeydi artık ve eskisi nerede bitiyor, yenisi nerede başlıyor anlayamıyordu. Sadece bildiği tek bir şey vardı ki eğer Asuman ona bu ayrılığı yaşatmasaydı, Fatih asla kendini tam olarak tanıyamayacaktı. Nelerden vazgeçtiğini, ne için savaşması gerektiğini ve sonunda kazandığı şeyin kıymetini bilemeyecekti. En

çok da ihtiyaç duyduğu şeyi bu kadar yoğun hissedemeyecekti. Geçmişi, geleceğe kaynak edecekti ve teknik bir adam olarak çok iyi biliyordu ki her kaynak, direncinden daha sert bir kuvvetle karşılaştığında kırılırdı. Oysa şimdi kaynak olmak yerine, yeniden filizlenmiş, kendini bilmiş ve kendini büyütmüştü.

Mor saçlı bir kadınla tanışmış ve bütün gece boyunca o kadına yeniden ve yeniden âşık olmuştu.

Gülümsedi...

Özgürlüğün ağırlığı, yüreğine hafif geliyordu artık. Hava aldırıyordu. Soluk oluyordu. Öfkelenmekten bile korkmuyordu çünkü yaşadığını iliklerine kadar hissetmek istiyordu. Ve bir geleceği olduğuna sonuna kadar inanmak...

Adem Vahap Pusat'ın iddia ettiğinin aksine.

"Baban sadece kendi canına mâl olacak hata yapmadı evlat. Ben intikamımı sadece onu öldürerek alamazdım değil mi? Umutla dünyaya getirdiği evladına, onun karşı çıktığı bir hayatı yaşattığımı bilerek mezarında bile huzurla uyumak haram oldu ona. Senin geleceğine el koydum. Şimdi kurtulduğunu sanıyorsun ama hortlaklardan kurtulmak zordur. Hatta imkânsız. Beni unuttuğun her an, Asuman'a baktıkça yine beni göreceksin. Çünkü o benim kızım. Geleceğini siktim Fatih, zevk almaya bak."

Kabullenmesi çok zor olsa da Adem Vahap ona bir zamanlar baba olmuştu ve bir kere daha ona farkında olmasa da babalık yapmıştı.

Eğer hapishaneden çıktığı günün akşamı Adem Vahap'a gitmemiş olsaydı, eğer o kansız orospu çocuğu onun canını yakmak için bir kere daha o lafları etmeseydi, belki de Fatih geleceğini huzurlu bir temelin üstüne atamayacaktı. Belki hâlâ Asuman'a baktıkça istemese de

Adem Vahap'ı hatırlayacaktı. Ama Adem, farkında olmadan Fatih'in gözünü açmıştı. Göz ardı ettiği savaşma gücünü ortaya çıkarmıştı. Çünkü Fatih bile bile lades diyecek bir adam değildi ve düşmanının oyununu gördüğünde resti çekecek kadar da gözü karaydı.

Adem Vahap onun korkaklığına oynamıştı ama kızı onun cesareti olmuştu.

Şimdi de ona dolu dolu gözlerle bakan, saçlarından sızan suların bile farkında olmayan bu cesur kıza, geçmişten bağımsız bir gelecek hayali kurarak bakıyordu. İliklerine kadar kıza karşı duyduğu ihtiyaçla titreyerek...

"Kıskanç olmayan bir adamı kudurtmayı başarmak da bir yıldır edindiğin tecrübeye dâhil mi?"

Asuman banyo kapısına sırtını dayamasa yığılıp kalacağına emindi. Karşısındaki duvara yaslanmış, kırpmadığı gözünü ona dikerek bakan ve neredeyse dingin bir su kadar sakin sesini kulağına ulaştıran bu adam... Onu öldürüyordu.

"Sen kıskanç bir adamsın," derken kendi sesi de kulağına oldukça sakin gelmişti. Ama biliyordu ki sakinliği, içini titreten duyguların yoğunluğu altında çaresiz kalmasıyla alakalıydı.

Allah'ın sevdiği kuluydu değil mi? Kaybettiğinden daha fazlasını kazanmış bir kadın başka ne olabilirdi ki?

Fatih hayret ediyormuş gibi tek kaşını kaldırıp baktı.

"Değilim. Ama şu halinle bu gemide dolanmaya devam edersen sakin kalacağımın garantisini veremiyorum."

Asuman bu çocuksu inkâra gülümsedi.

"Fatih..." deyip bir adım yaklaştı. "Daniel'i neden sevmedin?"

Anlamsız soru karşısında Fatih kaşlarını çattı ancak

sorunun altında yatan imayı anlayacak kadar da zekiydi.

"Bir din adamını kıskandığımı mı söylüyorsun?"

"Bir din adamı elbette sevgilim olma potansiyeline sahip değil, bunu demek istemedim ama... Bir zamanlar bana senden daha yakın olması seni sinir etti. Kabul et."

"Buna biz kıskançlık demiyoruz güzelim. Biz buna ayar olmak diyoruz," dedikten sonra kızın koluna asılıp kamaraya doğru çekiştirirken devam etti.

"Ve ben ayar olduğum adamları sevemiyorum. Yapıma ters."

Kamaranın kapısını açıp kızı iterken de kulağına eğilip sözlerini tamamladı.

"Ayrıca sırıtmayı kes ve şu, *az önce seviştim, şimdi de duş aldım*, havandan kurtul. Bir gemi dolusu adamı öldürmekte sorun yaşamam ama delillerini ortadan kaldırmam zaman alabilir."

Asuman suratına kapanan kapıya bakarken sırıtmasının kahkahaya dönüşmesine engel olamadı.

Fatih ise sırıtarak dar koridorda yürürken kulağına gelen kahkahayı ve arkasından söylenen sözü içi coşarak sinesine çekti.

"*Sen k*ıskanç bir adamsın Korsan!"

Sırıtması hâlâ suratındayken Bora karşısına dikildi.

"Korsan abi, Solmaz Kaptan seni çağırdı."

"Eyvallah Süt Oğlan," dedi ve istikameti kaptan köşküne çevirdi. İçeri girdiğinde de Solmaz Kaptan ve Barut Reis'i harita üstünde konuşurken yakaladı.

"Beni çağırmışsın Kaptan? Ne diyeceksen acele de, çarkçı başını görmem lazım."

O sırada Barut'un ona neden ters ters baktığını anlamadı. Hoş, anlamak da çok umurunda değildi. Dikkatini, vakit kaybetmeden konuya giren, Solmaz Kaptan'a verdi.

"Evet Korsan. Asuman'ın kaçak yolculuk yapmasına izin veremeyiz..."

Duyduğuyla anında yüzü kasıldı ve Solmaz Kaptan'ın sözünü kesti.

"Sebep?"

Solmaz Kaptan karşısında huysuz çocuk gibi surat asan adama bakarken sabır çekti. Gerçekten delirmesi işten bile değildi.

"Oğlum, evladım, daha uğrayacak üç limanımız var. Her defasında neden kalbimiz boğazımızda atarak bekleyelim?"

Fatih bir kere daha kaptana lafını tamamlatmadı.

"Ne yapayım Kaptan? Kızı burada mı bırakayım?"

"Ya sabır!" diye kükreyen Solmaz Kaptan kırlaşmış saçlarını çekiştirerek Fatih'e baktı.

"Bir bekle de lafımı bitireyim ulan! Gidin konsolosluktan özel izin çıkarın. Sonra ben liman işletme müdürlüğüne faks çekerim, özel yolcu izni alırım!" Onları sakince dinleyen Mustafa'ya dönerken isyanına devam etti. "Bu gerzek herif bu kadar basit şeyin nesini anlamıyor Barut?!"

"Sen dedin kaptan, gerzek işte."

Ona laf sokma fırsatını kaçırmayan Mustafa'ya ters ters baktı.

"Barut! Abi zorlama istersen!" dedikten sonra Solmaz Kaptan'a döndü. "Ya izni alamazsak? O zaman açık hedef olacak ve iki katı tedbirle her limanda gemi aranacak."

"Aranmaz a..." derken cümlesini tamamlamayan kaptan bir soluk çekti. "Yok! İlla küfür ettirecek! Alırsın izni Fatih. Git dene, alamazsan söz, sana özel izin vererek seni de kızla Türkiye'ye yollayacağım ulan!"

Fatih gayet sakin omzunu silkti.

"Şunu baştan desene kaptan. Bir saattir ne geriyorsun insanı?"

Fatih, kaptan köşkünden çıkarken Solmaz Kaptan şaşkın şaşkın Mustafa'ya döndü.

"Bir daha senin öfkene laf edersem beni denize göm Barut. Karar verdim; ne Filinta'nın gevşekliği, ne senin öfken, bu adamın soğukkanlı halinden daha sinir bozucu değil."

Mustafa sırıtarak dostunun arkasından kapıya yöneldi.

"Teveccühün Kaptan."

"Lan siktirin gidin! Bela mısınız?!"

Solmaz Kaptan gerçekten yorulmuş bir halde koltuğuna çöktü.

"Allah'ım hangi günahımın cezası bunlar?"

Enis'in yerini alan aşçının yeteneğine hayret ederek tabağındaki omleti soluksuz yiyen Asuman, bir yandan da gözlerini sevdiğinin dünyasında dolaştırıyordu. Bu gemiye ilk gelişi değildi elbette ama önceki zamanlar düşünülürse ilk defa bu gemide huzuru içine çekiyordu. Aslında ilk defa Fatih'in gözüyle süzüyordu ortamı.

Evlerinden uzak insanların, ailelerine hasret olduğu bir dünyada, bir arada kalabilmelerinin ne kadar güç olduğunu görebiliyordu. O ki aile nedir, sorusuna hiçbir zaman bir cevap bulamazken, şimdi gözünün önündeki cevabı sindirmeye çalışıyordu.

Aile demek, kandan bağımsız, dertlere, neşeye ortak olmak demekti. Aile demek, diğerinin değerine sahip çıkmak ve tanımasa bile sırf sevdiği için, günün anlamsız saatinde mantarlı omlet yapmak demekti.

Gülümseyerek tabağındaki son lokmayı ağzına atarak arkasına yaslandı.

Aile demek bazen şefkat; Aksak Tayfun'un hararetle bir şeyler anlatan yüzüne baktı. Bazen kale; canını seve seve ortaya koymaktan çekinmeyen Barut Reis'in, Aksak Tayfun'u öfkeyle dinleyen suratına baktı. Bazen yaramaz kardeş; ona doğru sırıtarak yürüyen ve belli ki yine bir haltlar yumurtlayacak olan Filinta'ya baktı.

Kısacası aile demek, her şeye rağmen kabul görmek, önce korumak, eğer kızacaksa sonrasında sövmek demekti.

"Heleee. Mor saçlı yenge sahalarda ha. Nabıyon kız?"

Davetsiz, sandalyeye çöken Murat'a bakarken kaşlarını kaldırdı. Aile demek bazen de döve döve sevme dürtüsüne yenilmek demekti.

"Murat. Zevzeyeceksen uza kardeşim."

"Hobaaa. Jargon konuştururuz diyorsun? Gerçi bu patlıcan rengi kafana jargon falan uymuyor ama..."

Cümlesini koluna yediği çimdik sayesinde tamamlayamayan Murat'ın yüzü acı ve isyanla buruştu. Kolunu ovalarken de isyanını dile döktü.

"Sevgilisi yumruk atar, bu manyak cimcik atar. Ne çileli başım var arkadaş..."

Asuman bu itiraf karşısında şaşırdı.

"Fatih sana yumruk mu attı?"

"He attı. Aha tam da buraya," diyen Murat çenesini göstererek devam etti. "Neden? Çünkü ben vefakâr ve cefakâr bir dostum. Dedim ki canım Korsancım o düştüğü karanlıktan çıksın, bir yaşam belirtisi göstersin," dedikten sonra da öne eğilerek kıstığı gözlerle Asuman'a baktı. "Sevdiği kız onu terk ettiği için hırsını bir yerlerden çıkarsın dedim."

Sonra da arkasına yaslanarak gayet rahat devam etti.

"İşte böyle de mükemmel bir adamım. Ama kıymetimi bilen yok."

Asuman kahkahasını bastırmaya çalışarak Murat'ın elini okşadı.

"Kıyamam ama sana ya. Sen ne çileler çekmişsin böyle."

"Ve çekmeye devam edecek," diyen Mustafa'nın bariton sesiyle Murat gözlerini isyan ederek kapattı. Çünkü Mustafa'nın söyleyecekleri daha bitmemişti.

"Lan sabah sabah limana dayanan sarhoş kızın günahına sen mi girdin?"

Murat suçlu olduğunu saklamak için şaşırmaya çalıştı ama sadece çalıştı.

"Bir kere sarhoş birinin günahına ben nasıl gireyim? Alkol haram, Allah affetsin onu."

Baktı ki Mustafa'nın bakışlar hâlâ sert, Asuman ona, *olmadı bu değiştir*, der gibi bakıyor, başka yola saptı. Bayağı bayağı şaşkın, bayağı bayağı olaydan bi'haber devam etti.

"Ve ayrıca! Ne? Kim? Hangi kız? Ne günahı?"

"Bilmem. Aksak aynı şu anda senin yaptığın gibi bir şeyler geveledi demin. Kızın biri ağlayarak limanı ayağa kaldırmış. Türk bir gemici bir hafta önce kahve almak için kızın evinden gece yarısı kaçmış, sonra da ondan haber alınamamış."

"Vay anasını... Lan ne şerefsiz insanlar var ya!"

Tabii ki Mustafa bu numarayı da yemedi. Murat'ın ensesine yapışarak ayağa kaldırdı. Suratına kısık sesle ama Asuman'ın kulağına gelmesini engelleyemeyecek bir öfkeyle hırladı.

"Ulan! Bir kere daha kızın birinin günahına girdiğini

duyayım, dinim hakkı için seni bu sefer yakarım Filinta!"

Murat baktı ki olacak gibi değil, çaresiz bir kabulleniş-le sonunda isyan etti.

"E ama Barut Reis, sen de hep bana lolo yapıyorsun. Yahu ben kimseye yalan atmıyorum, kandırmıyorum. Gerçekten kahve almaya çıktım ama onun evvelinde kıza, *benden bi'bok olmaz, sabah olmadan evden giderim,* diye söyledim. Hem kabul etsinler, hem de ben gidince goy-goy çalsınlar. İyi be. Ne güzel dünya ha..."

Mustafa onları şaşkın halde dinleyen Asuman'a baktı ve sabırla soluk çekmeye çalışırken tısladı.

"Ben diyeceğimi dedim aslanım. Şimdi siktir git, akşa-ma kadar kreynlerin makaralarını yağlayacaksın."

Homurdanarak uzaklaşan Murat'ın arkasından çare-siz şekilde bakıp başını salladı.

"Buna tutulan kadınların aklına mı yanayım, bu herifi mi çekip vurayım bilemedim." Sonra da Murat'ın kalktı-ğı sandalyeye oturdu. "Sen nasılsın?"

Asuman hâlâ şaşkın, omuzlarını kaldırdı.

"Alışmaya çalışıyorum."

Mustafa güldü.

"Eğer bize alışmaya çalışıyorsan kendine zaman ver. Öyle kolay olacak bir şey değil o."

"Fark ettim," diyen Asuman gülümsedi. "Sen nasılsın peki? Hasret duyacağın kişi sayısı artmış?"

Mustafa aklına gelenle gülümsedi.

"Sorma ya. Hangi birinin özlemine yanayım bilemi-yorum ama sanırım kızımın hasreti bir tık daha önde şu aralar."

Asuman özlem ve gururla baktı Mustafa'ya.

"Annelik Leyla'ya yakışmıştır."

Mustafa'nın gözleri duyduğu özlem ve sevgiyle par-

larken Asuman'a baktı. Belli ki bu duygusallığını paylaşacağı birinin olması onu rahatlatmıştı.

"Hem de nasıl. Ali'me anne olmakta zorlandığı doğru ama şimdi... Kızımız olduktan sonra, Ali'ye de anne oldu." Sırıtarak devam etti. "Gerçi Ali, sık sık eski Leyla'yı özlediğini söylüyor ama artık iş işten geçti gibi."

Asuman, gözleri dolu dolu başını öne eğdi.

"Eğer o gece sana bir şey olsaydı... Daha da önemlisi eğer o gün," derken sesi titredi. "Eğer o gün Leyla bebeğini kaybetseydi bu hayata nasıl katlanırdım bilmiyorum."

Mustafa karşısındaki kızın üzülmesine dayanamadı. Hele de Fatih'in gelip, Asuman'ı üzgün gördüğünde ona nasıl hesap soracağı aklına gelince kızı teselli etmekten başka çaresi kalmadı. Ama asıl, bu kızın kendini suçlamasına katlanamadı.

"İnsanoğlu her şeye katlanıyor be abim. Sen de katlanırdın ama bunu düşünmenin gereği yok artık değil mi? Sen geçmişi silmek için uzaklaşmadın mı? Şimdi neden o geçmişi hatırlayarak kendini üzülüyorsun ki?"

"Haklısın abi de... İşte aklıma geliyor bazen."

"Gelmesin. Bitti gitti. Baban olacak şerefsizden başka da kimsenin suçu değildi. O şerefsiz de bunun cezasını hapse girerek ödedi."

Sonra oluşan ağır havayı dağıtmak için konuyu daha yumuşak bir yere çekti. Yalandan öfkelenerek...

"Hem o damat bozuntusu Enis de Adem Vahap'ın sonsuza kadar hapiste kalacağının garantisini verdi. Zaten sırf o yüzden kardeşimle evlenmesine izin verdim ya. Yoksa nah alırdı benden Naz'ı."

Mustafa'nın çabası işe yaradı ve Asuman kahkahayı bastı.

"Hâlâ kaldıramıyorsun değil mi?"

"Lan nasıl kaldırayım?! Şerefsiz sırf benim inadıma nikâhta kızın dudaklarına yapıştı. Bak yine aklıma geldi, dellendum!"

Asuman'ın ikinci kez attığı kahkaha mutfağa giren Fatih'i görünce yarıda kaldı. Çünkü kalbi deli gibi atarken kahkaha atmak pek kolay bir iş değildi.

Bu adam kaşlarını çatıp, adımlarını neden hızlandırmıştı ki şimdi?

"Selam Barut Reis. Yürü Asuman!"

Asuman daha ağzını açmadan koluna yapışan elle kalkmak zorunda kalırken, Mustafa'nın onu geri çekmesiyle sandalyeye çöktü.

"Hayırdır Korsan?"

"Hayır abi. Asuman'la konuşmam gereken bir şey var."

Mustafa tüm heybetini göz önüne sererek ayağa kalktı usul usul...

"İyi. Konuş. Ama bunu senin kamaranın dışında yap."

Fatih şaşırdı.

"Anlamadım?"

Mustafa, Asuman'ın duymayacağı şekilde Fatih'in kulağına eğilip hırladı.

"Diyorum ki it oğlu it! Dün akşam karambole geldi, kız daha ben ne olduğunu anlamadan kamarana koştu, bu saatten sonra o nikâh kıyılmadan nah alırsın kızı kamarana diyorum! Anladın mı şimdi koçum?"

Fatih sıktığı dişlerinin arasından aynı hırlamaya karşılık verdi.

"Anladım abi. Şimdi müsaade edersen yapmam gereken konuşmayı yapayım."

"Gözüm üstünde," diye fısıldadıktan sonra geri çekil-

di ve daha sesli devam etti. "Hay hay birader. Şöyle güvertenin sakin köşesine doğru alalım sizi."

Fatih ya sabır çekerken Asuman'ı tekrar kaldırdı.

"Gel güzelim..."

Asuman, Mustafa'ya kısa bir baş selamı verip Fatih'in peşinden sürüklenirken merakla sordu.

"Ne dedi Mustafa abi?"

"Sikecem abini, yakındır."

"Fatih, sana bir soru sordum."

Mutfaktan çıkıp, güverte kapısına yürürken Fatih sinirle cevap verdi.

"Kısacası kıza dokunamazsın demeye çalıştı..."

Güvertenin gürültüsüne çıktıkları için cümlenin devamını duyamayan Asuman, Fatih'in dudaklarından küfre devam ettiğini anladı. Sırıtmasını saklamaya çalışırken, içinde büyüyen güven duygusuna da engel olamadı. Bir abisi vardı ve onu sevdiği adamdan bile koruyordu.

Ah be, abisi keşke kıza da fikrini sorsaydı...

"Ee, sen de dokunmamaya mı karar verdin?"

Asuman'ın sorusunu, kızı güvertenin kuytu köşesine çekerken cevapladı.

"He. Manyağım ya ben," dedikten sonra Asuman'ı yaşam mahallinin saçak altına yasladı. Gözü deli deli bakarken sözünün devamını getirdi.

"O dedi diye senden uzak duracağım."

"Durma zaten."

Asuman'ın işveli sesiyle aklı çıkan Fatih soluğunu dışarı verirken mırıldandı.

"Allah belamı versin akıl koyuyorsan..."

"Yaparım arada öyle şey. Eee? Bana ne söyleyecektin?"

Fatih huysuz şekilde kıza baktı.

"Ben sana akıl koymuyorsun diyorum, sen bana cevaplamam gereken soru soruyorsun. Ayarsız mısın kızım sen?"

"Sen de bende ayar koymuyorsan demek ki?" diyen Asuman'ın kıvrılan dudaklarına gözlerini diken Fatih kıza ne diyeceğini hatırladı. Asuman'a, yarın konsoloslu-ğa gidip, gemide seyahat etmesi için izin almaları...

Ya da siktir et.

Acelesi yoktu. Elbet bir ara söylerdi.

"Bir şey demeyecektim."

Fatih'in yoğun bakışları tüm vücudunu titretti. İstem dışı dilini dudaklarında gezdirdikten sonra mırıldandı.

"Niye getirdin o zaman buraya?"

Gözünü kısa bir an kızın dudaklarından çekip yüzünde dolaştırırken, tutkudan kısılmış sesiyle cevap verdi.

"Niyetim kamaraya götürmekti."

Adamın tutkusu yüzüne çarparken soluk alamadığını hissetti.

"Ne için?"

Son kez gözünü dudaklarına indirirken fısıldadı.

"Bunun için."

Ve sonra, mutfağa girip kızı kahkaha atarken gördüğü andan beri yapmak istediği şeyi yaptı. Dokunmak yoktu ha?!

"Siktirsin..." diye duyulur duyulmaz fısıldadı ve dudaklarını sevdiğinin ağzının üstüne örttü. Kana kana diline, damağına dolan lezzeti yudumladı.

Şimdi Barut Reis düşünsündü.

Asuman ise teslim olmaya dünden razı, gözlerden uzak kuytu köşede sevdiği adama kollarını doladı ve yaktığı kadar yanmayı göze aldı.

"Gülmeye devam edersen yemin ederim bu işin sonu boka batar güzelim. En iyisi sus ve yürümeye devam et."

Asu kaldırımda yolunu bulmaya çalışırken dudaklarına hayali fermuar çekti ama ne mümkün kıkırtısını bastıramıyordu. Aklına Mustafa'nın onları bastığı an geldikçe daha da kasıyordu kendini.

Öpüşürken kulağına dolan "Laaan! Bırak kızı! Kükremesi ile kaybolduğu aşk dolu dünyadan sıyrılmıştı. Fatih'in, dudaklarının üstünde "Sikecem ha!" diye hırlamasından sonra daha bir aceleyle tekrar ağzını zapt etmesi de paha biçilemezdi doğrusu. Ama Barut Reis'ti bu ve kendini adadığı davadan vazgeçmesi o kadar kolay değildi. Bunu bildiği için belki de Fatih'in ikinci öpücüğü başladığı hızla bitmiş, sesin geldiği yere doğru öfkeyle adım atmıştı.

"Lan sana ne oluyor?! Hatun benim, sana ne oluyor?!"

"Abiyim ben, kız da benim. Gerekeni yap, kızı al. O zamana kadar da o salyalarını ondan uzak tut, seni denize gömer, üstünden de..." diye devam eden Barut'un sesi, Fatih'in öfkeyle soluduğu nefesle silinip gitmişti Asu'nun kulaklarından. Birileri onu sahiplenmiş, ona aile olmuş, onu koruyordu. Kanından canından bulamadığı sıcaklığı önce yabancı bir memleketteki rahipten, sonra da bilmediği bir dünyadaki reisten bulmuştu.

Bunlar aklına geldiğinde gözleri dolmalı, duygulanmalıydı ancak Barut Reis'in arkasından bakarken kulaklarına kadar kızaran Fatih'in, o hırsla geri dönüp du-

daklarına bir kere daha saldırması tüm o duygusallığın üstünü örtmüştü.

Asu, aklına gelen yakın zaman anısıyla kahkahasını bastırmaya çalıştı. Başarılı olamamıştı ki sevdiceği bir kere daha hırladı.

"Omuzların bile titriyor Asuman. O ağzına çektiğin fermuar bir halta yaramıyor haber vereyim."

"Ya tamam. Bak gerçekten gülmeyeceğim ama... Ya koskoca Korsan'ın Barut Reis karşısında çaresiz kalması biraz komik değil mi?"

Lafı biter bitmez Fatih hızla önüne geçti.

"Çaresiz mi? Orada seni öperken çaresiz gibi mi görünüyordum?"

Asu elini şöyle böyle der gibi sallarken "Eh işte," diye mırıldandı. Sesli konuşsa kahkahası Venedik sokaklarını inletebilirdi.

Fatih "Eh işte?" derken gözünü çok tehlikeli bir şekilde kıstı. "Eh işte ha?" diye tekrar ederken ses tonu duyduklarına inanamadığını ortaya seriyordu. "Demek eh işte?" dedikten sonra da Asu'yu kolundan tuttuğu gibi kendine çekti.

"Sen gelsene bir buraya."

Bir anda kendini sevdiği adamın kollarında bulurken dudakları tüm dünyaya inat sıcak ve ıslak dudaklarla örtüldü.

Dünya şahit olsundu ki bu adama bayılıyordu.

Sağından solundan geçen insanların yok olduğu bir dünyada kollarını sevdiği adamın boynuna doladı. Sırtında hissettiği ellerden biri saçlarına, diğeri beline inerken tadına doyamadığı dudakların içine doğru inledi. Belindeki el, parmaklarını iyice etine batırdı. Saçlarındaki el, mor saçları avucuna alarak yumruk oldu. Kendi

bedeni titrerken, yaslandığı beden kasıldı. Nefessiz kaldığını fark etmese de dudakları boşluğa düştüğünde ciğerleri ihtiyaçla nemli Venedik havasını soludu.

"Bir ara şu Reis'e çok geç kaldığını, senin zaten bir yıl önce karım olduğunu söylemem lazım."

Sonra da kulaklarına dolan sesle ciğerlerindeki hava buhar oldu, uçtu.

"Ne?"

Söylediği şeyin kızın üzerindeki etkisinden yahut öpüşünün yarattığı fırtınadan habersiz; koca avucunun içine, yaşadığı şoktan terleyen eli aldı ve yürümeye kaldığı yerden devam etti.

Tüm bunları yaparken de Asu'nun hayret nidasına cevap verdi.

"Diyorum ki. Bu Mustafa denilen Reis Efendi bu akşam da benim tepeme binecek, seni benden uzak tutmak için elinden geleni yapacak. Bunu engellemenin de tek yolu..."

Sözünü tamamlayamadı. Avucundaki el onu bir hışımla çekip durdururken cümlesini yuttu. Çünkü Asu konuşuyordu.

"Bunun da tek yolu benimle zaten yattığını tüm gemiye haykırmak mı?"

Fatih şaşkın şaşkın cevapladı.

"Bebeğim bunu haykırmaya gerek yok. Dün gece o kamarada ne yaptığımızı sanıyorlar sence?"

"Hah!" diye haykıran Asu, parmaklarını saçlarında dolaştırırken kendi etrafında bir tur döndü. Kaldırımda yürüyen insanların şaşkın bakışlarına aldırmadan karşısındaki adamın göğsüne yumruk vura vura onu duvar dibine kadar itti.

"Desene bunu anlamayan bir tek Mustafa abiymiş.

Sen de durumu açıklar, abi biz zaten bu işi bir yıl öncede yapmıştık, o yüzden sen hiç yorulma, alışkınız yani biz, dersin. Bu mudur?!"

"Asuman?" diye usulca seslenen adama sinirle baktı. Bir de sakin sakin bakmıyor muydu ona?

"Efendim?!"

"Güzelim sen neden sinirlendin şimdi?"

"Korsan! Mal mısın? Mal taklidi mi yapıyorsun? Sence neden sinirlenmiş olabilirim?! Ha ayrıca benimle yattın diye senin karın falan da olmadım ben!"

"Şimdi bak. Aklın fikrin sevişmekte olunca biz seninle pek anlaşamayacağız..."

"Delirtme be adam!!! Seviştiğimizi Mustafa abiye söylemek isteyen sensin!!!"

"İftira. Mustafa'ya neymiş bundan. Hem onun derdi bambaşka," diyen adam masum masum ellerini havaya kaldırınca Asu bu adamı boğmak istedi. Fatih'in ne demek istediğini anlamaya bile çalışmadı, çünkü fazlasıyla öfkeliydi. Soğuk ve içine kapalı Fatih'i eski haline, o tasasız zamanlarına döndürmek isteyen aklına bir zahmet tükürebilir miydi?

Fatih karşısındaki kızın sinirden kızaran yüzüne bakarken daha fazla dayanamayacağını anladı. Tamam, mor saça, kırmızı surat çok yakışıyor olabilirdi, bu sebeple onu sinirlendirmek fazlasıyla hoşuna gidiyor da olabilirdi ama o gözlerde gördüğü hafif kırgınlık buna değmeyeceğini söylüyordu.

Onları tedbirli gözlerle izleyen birkaç insana İtalyanca "Sorun yok," dedikten sonra sevdiğinin kızaran yanaklarını avuçlarının içine aldı, başını iyice eğerek gözlerine baktı. Aşk dolu sesle mırıldandı.

"Ben sana bundan bir yıl önce, sevişirken tüm varlı-

ğımla bağlandım. Senden başkası yarınlarıma sahip olmayacaktı, anladım. Bundan bir yıl önce sen benim tek sahibim oldun zaten Asu."

Söylediklerini kızın hazmetmesini bekledikten sonra devam etti.

"Sen benim karım oldun zaten güzelim."

"Nasıl?" diye soran Asu'nun sesi titredi.

"Nikâh dediğin, iki şahit, bir imza değil ki. Nikâh dediğin birbirini seven, isteyen iki kişinin Allah huzurunda yemin vermesi, kabul etmesi. Gerisi teferruat, gerisi detay, gerisi diğer insanlar için şart olandır. Ha işte bazen bizim kalın kafalı Reis gibileri çıkar, ileri geri ima yapar, gönül nikâhından habersizdir, onlar için de bu nikâhın ilanı gerekli olur."

Asuman artık kalbini hissetmiyordu. Atıyor muydu? Duruyor muydu?

"Ben anlamadım. Sen şimdi bana," deyip yutkundu, nefesini topladı, tekrar etti. "Sen şimdi bana evlenme mi teklif ettin?"

Fatih kahkaha attı.

"Ben sana zaten biz evliyiz dedim."

Asu kaşlarını havaya kaldırdı.

"Ha! Bu haberi de bana şu kalabalık ve dar kaldırımda mı verdin? Üstelik böyle saçma ve kaba bir tavırla?"

"Diz mi çökmeliyim?"

Asu gözlerini kısarak adama baktı.

"Hayır canım, o dediğin teklif edilirken yapılır. Sen teklif etmiyorsun ki. Direk beyan ediyorsun."

Sonra döndü, sinirle yürüdü. Bir iki adım attı ve aynı sinirle geri döndü.

"Bu arada keşke o kanıya varmadan bana da fikrimi sorsaydın. Ve ayrıca!!!" dedikten sonra avaz avaz bağırdı.

"Evli olabilmek için insanlar nikâh kıyarlar Fatih! Öyle al sana, ver bana ile olmuyor o işler!!! Anladın mı?!!!"

Fatih şaşkın şaşkın kıza bakarak "Anlattın," diye mırıldanırken ne ara buraya geldiklerini merak etti. Acaba o uzun zamandır bu işlerden uzak olduğu için ve yüreği özgürlüğe yeni kavuşmuş bir öküz olduğu için biraz fazla mı saçmalıyordu?

İyi de ona hiç saçmalamış gibi gelmemişti ki. Sonuçta ne hissediyorsa onu söylemişti.

Bu kıza bir yıl önce, o akşam bağlanmıştı. Evlilik de zaten birine bağlanmak değil miydi? Kesinlikle öyleydi. Gerisi teferruattı ve birkaç ayarlamaya bakıyordu. Zaten o da...

Düşünceleri parmaklarına asılan elle bölündü.

"Hızlı yürü biraz. Akşama kadar seni mi bekleyeceğim?!"

Girdiği dünyadan sıyrılan Fatih homurdandı.

"Bir yıl bekletirsin ama akşama kadar bekleyemezsin değil mi?"

Asu yediği lafa iyice sinir olunca öfkeyle çemkirdi.

"Bildin. Akşama kadar bekleyemem!!!"

"Kızım var ya. Ben de akşama kadar bekleyemem," deyip etrafına bakındı. "Bir otele mi gitsek?"

E yok artık!!!

"Allah seni bildiği gibi yapsın Fatih!!!"

Fatih derin bir soluk verdi ve sırıtmasını saklayarak bir kere daha hızla uzaklaşan kızın arkasına takıldı. İşte bir savaş ancak bu kadar zeki bir oyunla kazanılırdı ve işte bir kadının aklı asıl mevzudan ancak bu kadar keyifle uzaklaştırılırdı. Asu'yu öfkelendirdiği için zerre pişmanlık duymadı. Eee, bir de şey mevzusu vardı.

Mor saça, kırmızı surat gerçekten yakışıyordu.

Neredeyse kendi kazdığı kuyuya düşecek, kendi topuğuna sıkacaktı. Hepsi Mustafa'nın suçuydu. Adamın sinirlerini zıplatmış, tüm planını altüst edecek kadar denetimini kaybetmesine sebep olmuştu.

Hızlı birkaç adım atarak Asu'nun yanına geldi. Gelmesiyle de elinde Asu'nun elinin sıcaklığını hissetti. Hiç beklemeden, hiç naz etmeden sevdiği kadın elini kendi ellerine teslim etmişti.

Asık suratına, hırçın gözlerine inat elini sımsıkı tutmuştu. O an bir kere daha emin oldu. Acıyla dolu geçmişlerine rağmen, huzurlu bir geleceğe sahip olacaklardı. Çünkü biliyorlardı ki artık şu hayatta hiçbir şey o an birleşmiş ellerinden daha önemli değildi.

Venedik'teki Büyük Kanal'ın kenarında oturmuş, karşısındaki manzarayı büyük bir keyifle izliyordu. Hayır! Manzara ne akıp giden su, ne suyun üstündeki rengârenk gondollar, ne de birbirine omuz vermiş gibi sıralanan evlerdi. Manzarası, dalgın gözlerle etrafını izlerken elindeki çatalı bir sıkıp, bir bırakan bu mor saçlı güzeldi.

Neredeyse hayatından kaçıp gitmek üzere olan güzel...

"Önceden buraya sık sık gelirdim."

Asu'nun sesiyle daldığı manzara gerçekliğe büründü. Gözüne dönen kahverengi gözlerin nemli olması dişlerini sıkmasına sebep oldu. Sevdiğinin söyleyecek şeyleri vardı. Sustu ve bekledi.

"Sağda solda sevgililer olurdu. El ele, göz göze... Onları izler, sonra seni çok özlediğimi fark ederdim."

Asu'nun dudaklarındaki o hüzünlü gülümseme Fa-

tih'in kalbini sızlattı ama yine sustu.

"Sonra da kalkardım, limana giderdim. Belki seni görürüm diye."

Fatih'in soluğu kesildi. Alacağı cevaptan korkarak sordu.

"Gördün mü hiç?"

Asu tatlı bir kahkaha attı.

"Yok be. O kadar şanslı değildim. Ya da şanssız..."

Fatih başını öne eğerken fısıldadı.

"Allah benim belamı versin."

Asu sevdiği adamın acı çektiğini anlayınca hızla elini tuttu.

"Şşşş. Sen üzül diye söylemedim bunları. O zaman kendimi şanssız hissederken, meğer sadece mutluluğun vakti gelmemiş. Senden ayrı geçen zamanda bunu fark ettim. Şu anda da aklıma gelince... Söyleyiverdim işte."

O meydan okuyan, boyun eğmeyen gözlerdeki kırgın bakışlar Fatih'in içinde yanan koru harladı. Öyle ham, öyle bakir bir duyguyla kıza bakıp mırıldandı ki itirafı hiçbir şüpheye yer bırakmadı.

"Ben sana harbiden sevdalıyım be kızım."

Asu gülümsedi, dudaklarını tüy gibi sevdiği adamın dudaklarına örtüp geri çekildi.

"Biliyorum."

Oluşan ağır havayı dağıtmak için Fatih kaşlarını çatarak kıza sataştı.

"Bu kısımda senin, ben de sana sevdalıyım, demen gerekmiyor muydu?"

"Gerekiyor muydu?" diyen Asu'nun bakışları o hüzünlü havayı neşeli havaya değil, duygusal bir havaya dönüştürdü.

Kızın gözlerinde kaybolup giderken "Yok," diye fısıl-

dadı Fatih. "Bundan sonra bu sözü tek başıma söylesem bile, yok."

Sonra da sevdiğinin manzaraya dönen yüzünü izledi. Asu, belli belirsiz titredikten sonra iyice kollarının arasına sığınınca Fatih bir kere daha geçmişe lanet etti. Asla Beyza ile yaşadığına, Adem Vahap'a karşı koyuşuna değildi bu lanet. Sadece Asu'nun ürperen bedeninin altındaki o mutsuz, kırılgan ve öfkeli kız çocuğunun yaşadıklarınaydı.

Asu, o an sevdiğinin kollarında olduğuna inanamayan kız çocuğuyla savaşıyordu.

Başını kaldırdı, çenesi alnına değen adamın gözünü görmek için biraz geri çekildi. Gerçek olduğuna emin olana kadar o gözde kendini kaybetti, sonra ikna oldu. Gamzesini göz önüne serdi, sevdiğinin dudağına bir öpücük daha kondurup derin bir soluk çekerek başını genç adamın göğsüne yasladı.

Fatih beline dolanan kolların baskısıyla çenesini kızın başına yaslayıp telaşlı Venedik kalabalığına baktı.

Kahveleri soğumuştu soğumasına da o an bu ikisinin de umurunda değildi.

Konsolosluktan sonra uğradıkları Liman İşletme Müdürlüğü'nden çıktıklarında güneş ikisini de hazırlıksız yakaladı. Asu gözlerini kısıp derin bir soluk alarak sevdiğine döndü.

"Artık senin yanında kaçak olmamak çok güzel."

"En azından liman lostromolarından kaçmayacaksın."

"Eee, şimdi ne olacak?"

Fatih gözünü kısarak Asu'ya baktı.

"Ne olmasını istiyorsun?"

Asu omzunu silkip Fatih'in elini tuttu.

"Bilmem. Sanırım bir şey olmasını değil, olan şeyin devam etmesini istiyorum."

"Olan şey?" diye soran Fatih, Asu'nun adımlarına ayak uydurdu.

"Sen ve ben işte. Olduğu gibi."

"Bu saatten sonra başka şansın yok zaten güzelim. O kısmı geç."

"Güzel."

Fatih uçuşan mor saçlara bakarken sırıttı.

"Bence de güzel. Mor ama... güzel yani."

"Fatih. Şansını zorlamasan mı sevgilim?"

Elini, Asu'nun elini bırakıp beline dolarken dişlerinin arasından tısladı.

"Sevgilim diyen ağzını yerim kızım senin."

"Bence sakıncası yok. Bizim çocuklara tatlı alalım mı?"

Kızın belindeki kolunu, omzuna çıkarırken cevap verdi.

"Ne mesela. Antep baklavası falan mı?"

"He Fatih. Kadayıf da olur. Ya saçmalama. Tiramisu falan alabiliriz."

"Bizimkiler öyle acayip şeyler yemez. Bildiğin iyi bir baklavacı varsa tamam, yoksa oyalanmadan gemiye dönelim."

Asu homurdana homurdana Fatih'in uzun adımlarına yetişmek için çabaladı.

"Sizsiniz acayip. Tiramisu acayip değildir."

"Oldu güzelim. Hadi bunun için tartışalım."

Asu tam ağzını açacaktı; hem neden açmasındı ki zaten, adam hazır tartışalım demiş... Ama Fatih'in ıslığıyla

susmak zorunda kaldı. Zira çalınan ıslığın akabinde önlerinde bir taksi durmuş, Fatih de kapısını kıza açarken reverans yapmayı unutmamıştı.

"Şebek," diye fısıldarken taksiye bindi.

Yanına oturan adamın tasasız gülüşü içini huzurla dolduruyordu.

Huzuru en fazla birkaç dakika sürdü. Fatih önce omuzlarını dikleştirerek önemli bir konuya gireceğinin sinyalini verdi. Sonra da sözleriyle bunu kesinleştirdi.

"Enis... Senin babanı ziyaret ettiğini söyledi."

"Evet," diyen Asu'nun sesi titredi. "Ziyaret ettim."

"Canını acıttı mı?"

Asu o anı tekrar hatırlayarak titredi.

"Bana... *'Kaderin bana benziyor. Sevdiğin insan, kardeş bildiğin insana âşık... Aslında biz seninle çok benziyoruz Asuman'*, dedi."

Fatih dişlerinin arasından "Şerefsiz," diye tısladıktan sonra yumruğunu ön koltuğun sırtına geçirdi. Sonra Asu'yu daha da şoka uğratan sözleri söyledi.

"Senden önce ben gitmiştim onun yanına. Senin canını bu lafla yakmadan önce seni sevdiğimi biliyordu! Şerefsiz orospu çocuğu!!!"

Fatih daha birçok şey söyledi ama Asu onları duymadı. O, Fatih'in ilk söylediklerinde kalmıştı.

"Sen... Sen onun yanına mı gittin? Ne zaman?"

"Hapishaneden çıktıktan sonra. Bizimkilerden ayrıldım, Ordu'ya geçmeden önce onun yanına gittim. Sen İtalya'ya dönmeden önce uğramışsın yanına. Yani muhtemelen ben gittikten bir iki gün sonra..."

Asu bir kere daha kırılan kalbine inanamadı. Hâlâ babasıyla alakalı umudu kalmış mıydı ki canı acıyordu? Babası bilerek onun canını bir kere daha yaktı diye neden

hayal kırıklığı hissediyordu ki? Bastırıldığı sıcak göğse hıçkırığını bıraktı.

"Bir insan nasıl bu kadar canavar olabilir?"

Fatih kesik kesik söylenen cümlelerin etkisiyle Asu'nun yanaklarını avucunun içine alarak nemli gözlere gözünü dikti. Söylediği söze o kadar inanıyordu ki Asu'nun hiç tereddüdü yoktu.

"Ağlama. Sakın bir daha o adam yüzünden ağlama. Gidip onu öldürmem için bana sebep verme Asuman!"

Asu yavaşça başını sallayıp gözyaşlarını silerken mırıldandı.

"Senin de canını yaktı mı?"

Fatih'in kasılan çenesi Asu'ya gereken cevabı vermişti. Yakmıştı. Adem Vahap Pusat, ölüm döşeğinde de olsa bir insanın canını yakabilecek kadar büyük bir nefrete sahipti.

Fatih ise o güne, hastane kokusuna ve yeniden çocuk olduğu o ana döndü.

"Oooo... Kimler gelmiş?..."

Söyleyecek çok şeyi olmasına rağmen oraya neden geldiğini sorguladı. Aylarca bağlı olduğu yatağa rağmen, dünyaya tepeden bakan adama bakarken kaçıp gitmek istedi. Ama alması gereken bir cevabı vardı.

"Neden beni yanına aldın? Neden Enis gibi, Yusuf gibi beni de görmezden gelmedin?"

Adem Vahap kahkaha attı ama kahkahasında bile neşeden çok nefret vardı.

"Onlar Suat'ın kanından değildi. Hoş, bulabilsem onlar için de güzellik düşünürdüm de işte... İyi saklamış it oğlu it."

"Neden beni de öldürtmedin?"

"Baban sadece kendi canına mal olacak bir hata yapmadı evlat. Ben intikamımı sadece onu öldürerek alamazdım değil mi? Umutla dünyaya getirdiği evladına, onun karşı çıktığı bir

hayatı yaşattığımı bilerek mezarında bile huzurla uyumak haram oldu ona. Senin geleceğine el koydum. Şimdi kurtulduğunu sanıyorsun ama hortlaklardan kurtulmak zordur. Hatta imkânsız. Beni unuttuğun her an, Asuman'a baktıkça yine beni göreceksin. Çünkü o benim kızım."

Fatih'in kaşları çatıldı. Adamın ağzından çıkan her şey hayatına inen bir darbeydi.

"Asuman'ı sevdiğimi biliyorsun."

"Çok şükür anladın ha sonunda?"

Alayla sırıtan adamın boğazına öfkeyle yapıştı.

"Ne diyorsun lan sen?"

"Senden önce biliyordum ben bunu diyorum. O gece... Beni vurduğun gece... Ona bakışların her şeyi ele veriyordu aslanım."

Duyduğuyla adamın boğazındaki elleri gevşedi. Rahatlayan Adem Vahap arsız ve acımasız sözlerine devam etti.

"Ama sen öylesine gömülmüş kalmıştın ki geçmişe bu gününü göremiyordun..."

Fatih'in iyice dağılmış halinden memnun göz kırptı.

"Ama sen korkak ve vefalı bir adamsın. Birbirine düşman iki duygudur bu. Korkun Asuman'a gidişine, vefan Beyza'yı yok edişine engel olacak. Kısacası... Geleceğini siktim Fatih, zevk almaya bak."

Haklı mıydı bu adam? Değildi. Eğer bu şerefsiz adamı haklı çıkarırsa babasına layık bir evlat olmayacaktı. Bakışını kaldırdı, dudaklarına arsız bir gülüş yerleştirdi. Yüzü nasıl bir ifade aldıysa, Adem Vahap'ın yüzü karardı. O kendinden emin ifadesi yerle bir oldu.

"Bana babalık yaptın Adem Vahap. Bir dönem seni ölen babamın yerine bile koydum. Ama... İşin tuhafı ne biliyor musun? Hayatıma da sıçsan, şu anda bile bana babalık yapıyorsun."

"Ne diyorsun lan sen?!"

"Diyorum ki," deyip iyice Adem Vahap'a doğru eğildi. Dişlerini ortaya seren sırıtışıyla gözlerine bakarak devam etti.

"Geleceğimi nasıl siktiğini söyleyerek, benim için planladığın gelecekten nasıl kurtulacağımı da gösteriyorsun. Beyza... Kızım diye bağrına bastığın kız. O benimdi. Karın. Uğruna cinayetler işlediğin kadın. Son senelerinde onun hayatındaki en önemli adam bendim. Senin ona veremediğin erkek evlattım ben Nihal Pusat için. Ve Asuman..." deyip dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. Sırıtması daha acımasız bir hal aldı.

"Senin dünyayı ayağa kaldırdığın, senin kanından olan tek varlık. İşte onun için de bu yeryüzünde var olan, sevdiği tek adam benim. Ve şimdi..." dedikten sonra burnunu çekerek doğruldu. "O kadının benim geleceğim olması için hiçbir engel yok."

Adem'in öfkeli yüzüne bakarak içten bir şekilde gülümsedi.

"Verdiğin acılara rağmen, vermek istemediğin güzellikler için sağ ol Adem Vahap."

Tam kapıdan çıkarken geri döndü.

"Ha bu arada... Kim kimin geleceğini sikmiş diye oturup bir düşün istersen."

"Fatih? İyi misin?"

Daldığı geçmişten kızın endişeli sesiyle döndü. Sevdiği kızın üzgün yüzüne bakarak gülümsedi.

"Adem Vahap o gün canımı acıttı, evet. Ama son sözü ben söyledim."

"Ne dedin?"

"Şu hayatta sana ait olan tek varlık, artık benim dedim. Hep benim olacak dedim. Ben senin kızına hastayım ulan şerefsiz dedim."

Asu kahkaha atarken gözyaşlarını silmeyi unuttu.

"Atma Fatih. Tüm bunları demiş olamazsın."

"Tamam kabul. Bir kısmını o an için dememiş olabilirim ama bu söylediklerimin gerçek olmadığı anlamına gelmez. O şerefsizin hasta olduğum tek şeyi, kızı."

Asu tek kaşını alayla havaya kaldırdı ama dudaklarındaki gülümseme aşkını saklayamayacak kadar parlıyordu.

"Bir canavarın kızı."

Fatih sinirle gözünü kıstı.

"Laf mı soktun kızım sen şimdi?"

O sırada duran taksiden inerken omzunu silkti Asu.

"Evet bebeğim."

Fatih kızın arkasından bakarken dudaklarındaki sırıtmaya engel olamadı.

Bebeğim mi? İyiymiş.

Aralarında konuşulmamış, ortaya serilmemiş hiçbir şey kalmaması ikisine de daha hafif hissettirmişti. Gemi yola çıkmış, rotasını Türkiye'ye çevirmişti. İzin belgesini de almışlar, Asu rahatça gemide dolaşmaya başlamıştı. Yakın dostlarla eğlenerek yenilen akşam yemeği sonrasında yapılan sohbet, Leyla, Ali ve minik Derya ile gerçekleştirdikleri görüntülü konuşma, Mustafa'nın o ekranda gördüğü üçlüye özlem dolu bakışları...

Asu koskoca bir ailenin ortasında, sımsıcak sarmalanmıştı. Ancak akşamın sonuna doğru Fatih'in zapt edemediği siniri ufak bir kriz çıkarmıştı.

"Ben neden gece nöbetine kalıyorum Reis? Bana bunu bir açıklar mısın?"

"Açıklamama gerek var mı?"

Aslında yoktu. Mustafa'nın tek derdinin, Fatih'i o kamaradan ve kızdan uzak tutmak olduğu aşikârdı.

Sonra Fatih, Mustafa'yı bir köşeye çekmiş, kısık sesle bir şeyler söylemiş, Mustafa ise sadece suratına bakıp tek cümle etmişti. Asu cümlenin içinden sadece "Yarına kadar..." kısmını anlasa da söylenilen cümlenin etkili olduğunu gözden kaçırmamıştı. Zira Fatih, aldığı cevap üstüne sakin kalmaya çalışarak hırlamıştı.

"Nöbeti iptal et. Başka kamarada kalırım."

Mustafa'nın Aksak Tayfun'a göz kırpması da Asu'nun kafasını karıştırmıştı.

Neler dönüyordu?

Bu soruyu kamaranın önünde ona iyi geceler dileyen sevdiğine sordu.

"Aşkım, neler çeviriyorsunuz?"

Fatih sabırlı olmaya çalışarak dudaklarını yaladı, sonra kızı kapıdan içeri sokarken cevap verdi.

"Aşkım deme de bu gece kolay geçsin."

Cümlesini de kısa ama ateşli bir öpücükle noktalayıp kendini zorla dışarı attı. Asu daha da fazla karışan aklıyla kapanan kapıya baktı, sonra el mecbur yatağa girdi.

Elbet öğrenecekti neler olduğunu.

Ama ertesi gün, kahvaltı saati hariç, ki onda da on dakika ancak görmüştü sevdiğini, aradığı sorulara cevap bulamadı. Kahvaltıdan hemen sonra Fatih'in emri ile kamaraya kapatılmış, ara ara onu ziyaret eden Aksak Tayfun'dan başka da kimse ile görüşememişti.

Bütün gün!!!

"Şimdi canım Aksak abim, bu Korsan denilen gereksiz zat-ı muhterem neden kamaradan çıkmama izin vermiyor?"

Tayfun her şeyi bilir edasıyla konuşmaya başlayıp, "Çünkü kızuuuum..." dedikten sonra omuzlarını düşürerek soluk verdi. "Bilmeyrum."

"Sağ ol abi, valla çok açıklayıcı oldu."

"Evet. Ben iyi açıklarum."

Asu masum masum sırıtan adama baktı. Birileri onunla dalga geçiyordu. Kesin.

"Abi! Sen şimdi sırf ben arıza çıkarmayayım diye baya baya saf ayaklarına mı yatıyorsun?"

"Kız daha akşam olmadi, ne yatmasi."

Asu'nun kaşları tehlikeli şekilde havaya kalktı.

"Ve hâlâ yatmaya devam mı ediyorsun?"

Tayfun tehlikeyi anlamış olacak ki yutkundu ve pes etti.

"Sanırum edeyrum, evet," dedikten sonra telaşla açıklamaya çalıştı. "Ama bu iyi bişe içun."

"İyi bir şey? Sırf özgür olayım, sevdiğimle özgürce dolaşayım, ülkeme özgürce döneyim diye izin belgesi çıkarttım ama hâlâ kamaradan dışarı çıkamıyorum. Ama bu iyi bir şey için öyle mi?"

Tayfun işaret parmağını Asu'ya sallayıp sırıtırken "Akıllı kız seniiii..." dedi. Ancak Asu'nun öfkeyle ayağa fırlaması hevesini kursağına dizmeye yetti.

"Dalga mı geçiyorsunuz ya siz benimle?!"

Daha da devam edecekti ama o sırada kamaraya dalan Murat'la kapıya döndü.

"Ohoooo! Sen ne bağırıyorsun yahu benim Aksak abime?"

"Hah. Jerry de geldi. Murat, ya beni buradan çıkar ya da Fatih'i buraya çağır. Hemen!"

"Sen neden olay yaptın ki şimdi, ben anlamadım. Kamaradan çıkmak istiyorsan çık."

Bu aile olayı iyiydi hoştu da bir noktadan sonra bünyeye ağır geliyordu. Asu, gemiye geldiği gün giydiği sarı elbisesinin eteğini sinirle savurarak Murat'ı itti.

"Ya Rabbim ya! Çekil!"

Murat arkasından seslendi.

"Seninki geminin kıç tarafında!!!"

Asu sinirle ilerlerken *"onunkini"* geminin kıç tarafından denize atmaya niyetliydi.

Dar koridorda öfkeyle yürürken ayak sesleri gemide yankılandı. Yaşam mahallinin kapısını açtığında, mazot ve demir kokusu yerini denizin iyot kokusuna bıraktı. Güneş gözünü kamaştırırken etrafına baktı. Geminin kıç tarafı ha?

Tam yol giden geminin hızına ayak uydurduktan sonra yürümeye başladı. Dün öpüştükleri saçak altından geçerken bir an için öfkesi silinir gibi oldu. Acaba önce öpse sonra mı denize atsaydı?

Sorusuna cevap bulamadan köşeyi döndü ve döndüğü gibi dondu kaldı.

Güneşin bayram alanına çevirdiği güverte beyaz çiçeklerle kaplıydı. Halatların örülerek çardak şekli verildiği yer mor balonlarla süslenmişti. Neredeyse tüm mürettebat küpeşte boyunca sıralanmıştı ve Solmaz Kaptan balonların tam altında duruyordu. Bir yanında Barut Reis, diğer yanında...

Fatih.

Siyah pantolon, siyah gömlek, siyah ayakkabı... Hafif rüzgârın sol gözünün üstüne düşürdüğü dalgalı saçlar. Ona hayranlıkla bakan mavi göz.

Şey gibiydi Fatih. Şey...

Damat.

O an farkına vardığı gerçekle kalbi deli gibi atmaya başladı. Ellerini hızla ağzına götürdü, yoksa ağzından kaçan hıçkırığı herkes duyacaktı. Yaşlardan dolayı bulanık görmeye başladı ama umursamadı. Arkasından gelip, Barut Reis'in yanında yerini alan Murat'ı gördü.

Fatih yine, bir yıl önce, o gece yaptığı gibi yavaşça kollarını kaldırdı ve kartal kanadı gibi açtı.

Bu bir davetti ve bu davete tek bir şekilde cevap verebilirdi.

Rüzgârın dalgalandırdığı eteklerini geride bırakarak koştu, sevdiğinin açılan kollarının arasına sığındı. Artık ağlayabilirdi.

Ağladı da. Ta ki kulağındaki fısıltıya kadar.

"Bu bir teklif değil, bu bir beyan. Evleniyoruz Asuman Pusat."

Asu başını kaldırdı.

"Haber verdiğin için teşekkürler."

"Rica ederim güzelim."

Sevdiği adamın gülüşüne bir kere daha vuruldu.

"Nikâha geçebilir miyiz artık?"

Solmaz Kaptan'ın sesiyle birbirlerinden ayrıldılar. Fatih, Asu'nun elini sımsıkı kavrarken cevap verdi.

"Geçebiliriz."

Ve geçtiler.

Birçok sözü hayal meyal duyan Asu, Fatih'in dudaklarından dökülen cümleye kilitlenip kaldı.

"Allah'ım şahit ki sensiz geçecek tek bir gün bile istemiyorum."

Asu ellerini sevdiğinin yanaklarına götürdü. Sevdiğinin gözüne bakarken o nikâhtan aklında kalan ikinci cümleyi kurdu.

"Allah'ım şahit ki sensiz tek bir nefes bile almak istemiyorum."

Gözünden akan bir damla yaş sevdiği adamın dudakları arasında huzura erdi. Sonra yanakları nasiplendi o dudaklardan. Sonra da alkışlar eşliğinde dudakları.

O artık Asuman Pusat değil, Asuman Baturhan'dı.

Makinelerin devri düşürülmüş, koskoca Lodos gemisi, üstünde oğulları ve dünyanın en mutlu geliniyle nazlı nazlı Akdeniz sularında salınmaya başlamıştı. Güvertenin kıç tarafına kurulan uzun masa açık büfe olarak hazırlanmıştı.

Asu, Fatih'in kolları arasında tebrikleri kabul ederken rüzgâra müzik sesi karıştı. Daha ne olduğunu anlamadan yanındaki adam beline sarıldı, bedenini kendine doğru çekti.

"Şimdi dans etmezsek sen ilerde başımın etini yersin."

"Ve haklı da olurum. Hiç düğün dansı olmadan evlenilir mi?"

Boynuna dolanan kolların verdiği huzurla gülümseyen Fatih gelinini alnından öptü.

Yapılan danstan sonra müzik değişip, yerini kemençe ve tulumun o muhteşem ezgisine bıraktı. Horon oynamayı bilmese de Asu kendini Fatih'in kolunda buldu. Diğer yanında Murat vardı. Horonun tam ortasında ise Barut Reis ve Aksak Tayfun... Ama ne kadar uğraşsa da Asu bir türlü ayak uyduramadı ve sonunda köşeden onları izleyen Solmaz Kaptan'ın yanına geçmeyi tercih etti.

"Sanırım benden Karadeniz gelini biraz zor olacak."

Solmaz Kaptan kıza gülümserken gözlerindeki yaşarmayı saklamaya çalıştı. Bekâr kızı olan her baba gibi bir gelin gördüğünde içinin burkulmasına engel olamıyordu işte.

"Bence senden çok güzel bir Lodos gelini oldu."

Asu yaşadığı sahiplenilme duygusuyla Solmaz Kaptan'ın koluna girerek karşısındaki doyumsuz manzarayı izlemeye başladı. Horondaki kalabalık kenara çekilmiş, Fatih, Murat ve Mustafa'dan oluşan üçlü tüm heybetleriyle, ayaklarını dizlerini yere vura vura erkek horonu oynamaya başlamıştı.

Lodos'un oğulları resmen gövde gösterisi yapıyordu. Ve Asu içlerinden birine fena halde tutkundu. Tam o anda da o tutkunu olduğu mavi göz ona baktı. Her ayağını yere vurup, diziyle yeri süpürdüğünde Asu'ya söz verir gibiydi.

Bu dünyayı senin uğruna sallarım.

"Dün söylediğin o biz zaten evliyiz lafları vardı ya? Sen beni mi oyalıyordun, yoksa ağzımı mı arıyordun?"

Fatih koynundaki çıplak bedeni iyice kendine çekerken gülümsedi.

"Hayır, be güzelim. Ben o an son derece samimiydim. Sana atacağımız imzanın formalite olduğunu anlatmaya çalışıyordum ama sen kendin yaz, kendin oyna havasına girdiğin için elimde patladı."

Asu huysuz huysuz başını kaldırdı.

"Yani ben kendim yazıp kendim oynayınca sen de bu nikâhı planladın öyle mi? Formaliteyi gerçek yapayım bari dedin?"

Fatih yüzünü ekşitti.

"Al işte. Yine başladın kendin yazıp, kendin oynamaya. Solmaz Kaptan konsolosluktan izin alın falan dediğinde planladım ben bunu. Dedim ki, neden bekleyelim? Senin de benim de değer verdiğimiz birkaç kişi var onların da çoğu bu gemide. Soğuk bir belediye binasında nikâh kıyana kadar... Dostlarımızla olalım dedim."

Karısının dudaklarına ayartıcı bir öpücük kondururken kısık sesle devam etti.

"Fena mı dedim?"

"Ne güzel dedin," diye cevap vermeye çalışan Asu bir süre kendini kocasının dudaklarında kaybetti. Ayrıldıklarında da bir süre aklı o dudaklarda kaldı ama sonra kıkırdadı.

"Aşkım..."

Fatih dertli dertli soluk çekerken kafasını yastığa bıraktı.

"Geliyor yine bir şey. Hadi. Yolla gelsin güzelim."

Asu'nun kıkırdaması kahkahaya dönüştü. Sonra dirseklerinin üstünde doğrulup, sevdiği adamın yüzüne baktı.

"Senin bu kadar romantik olduğunu bilmezdim. Çiçekler, balonlar, danslar..."

"Haaa! Orada dur işte. Tüm o şeyleri Filinta denilen

zevzek ayarladı. Yoksa bana kalsa Solmaz Kaptan, seyir defteri ve iki şahit yeterdi."

Bu cevapla Asu da kendini yatağa, Fatih'in hemen yanına bıraktı.

"Öküzsün biliyorsun değil mi? He deyip geçemiyorsun."

"Ama şimdi, bir kadın kocasına öküz falan demez. Dememeli yani. Yanlış mıyım?"

Asu başını çevirip ona yandan yandan bakan "masum" kocasına döndü.

"Diyene değil, dedirtene bakmalı. Yanlış mıyım?"

Fatih burnunu hırsla çekip kızın dudaklarına gözünü dikti.

"O dudakların fazla mı boş kaldı? Sıkıntıdan saçmalıyorlar gibi sanki."

"Hadi ya? Bu konuda ne yapacaksın peki?"

"Uygulamalı cevap hakkımı kullanmak istiyorum."

Fatih, karısının dudaklarına diktiği gözünü kırpmadan başını usulca yaklaştırmaya başladı. Gözünün önündeki dudaklar aralanıp onu beklediğinin işaretini verince arsızca sırıttı. Tam ağzını sevdiğinin dudaklarına kapatacaktı ki kapı çaldı.

Sinirle geri devrilirken hırladı.

"Eğer kapıdaki Barut Reis'se yemin ederim burnunu kıracağım."

Asu'nun kısık kahkahasına karşılık kaşlarını çatarak kalktı ve kapıyı açtı.

Doğru bilmişti. Karşısındaki Barut Reis'ti. Ama bakışları... Şok olmuş gibi. Şaşırmış ya da korkulu ya da endişeli ya da...

Bakışlarına bir anlam veremedi ama bir şey olmuştu. Buna emindi.

Yağmurun ıslattığı topraktan gözünü kaldırmadan okunan kuranı dinlemeye devam etti.

Bir mezarlıkta macerasının sonuna ilk adımı atmış, şimdi de bir başka mezarlıkta o maceranın sonunu yaşıyordu. Artık her şey geri dönüşü olmayacak şekilde bitmişti. Tanımadığı birkaç insanın başsağlığı dileklerini sessizce dinledi. Gözleri açık mezarın yanındaki tabuta kayınca tüm bunlara değip değmediğini düşündü.

Değer miydi onca canı toprağa vermeye? Ablasının bir mezarı bile hak edememesine değer miydi? Ya annesinin yurdundan uzakta, yabancı toprakların altında son uykusuna yatmasına? Bunca nefrete değer miydi?

Değmezdi.

Tabutun tahta kapağı açılırken işte bunları haykırmak istedi. Ama ne zaman ki yağmurun ıslattığı kefenli beden yavaş yavaş ortaya çıktı, Asu'nun isyan dolu haykırışı hıçkırığa dönüştü.

Oradaki babasıydı be, babası!

Gözünü kırpmadan babalarını katlettiği üç yağız delikanlının elleri arasında toprağa indiriliyordu Adem Vahap Pusat. Onun günahkâr bedeninin ağırlığını, yüreğindeki acıları görmezden gelerek mezara yerleştiren bu adamlar bir dirhem bile nefret yahut tiksinti sergilemiyordu. Gözleri ifadesiz, çeneleri kasılmış, saçlarından yüzlerine doğru sızan yağmur sularından habersiz...

Omzuna dolanan naif kolun sahibine dönüp bakmadı. Naz'ın kulağına fısıldadığı "İyi misin?" sorusuna cevap vermedi. Bilmiyordu ki iyi miydi, değil miydi? Musta-

fa'nın onlara haber verdiği andan beri hiçbir şey bilmiyordu ki... Nasıl cevap verecekti bu soruya?

Diğer yanında duran Rüya'nın gözlerindeki nefreti görmese de sesinden anladı.

"Herkes hak ettiğini yaşar," diyen kıza, gözleri hâlâ mezardayken cevap verdi.

"Sence hangimiz hak ettiğini yaşadı?"

"Er geç... Hepimiz hak ettiğimizi yaşadık."

Buna çok emin olamıyordu işte. Bunun cevabı belki de yoktu. Belki kaderi sorgulamak, belki varlığını irdelemek ağır geliyordu, bilemedi ama bu düşünce ne zaman ortaya atılsa, aklına ablası, annesi, Fatih ve...

Ve adaletini bir yerlerde kaybetmiş dünya geliyordu.

Gezdiği gördüğü ülkeler, onca açlık içinde yaşayan insanlar, babasının kararttığı hayatlar, öldürdüğü masum insanlar. Zordu bunun cevabını vermek. O da cevap vermek yerine olduğu gibi kabullenmeyi ve her karanlıktan bir aydınlık doğurtmayı seçti.

Mezardan, önce Yusuf çıktı. Az olan kalabalığa bakmadan eline küreği aldı, kenara çekildi. Sonra Enis çıktı mezardan. Yüzünü kapatan saçlarını, elindeki çamura aldırmadan topladı ve bileğindeki siyah lastikle bağladı. Sakalından sızan yağmuru da aynı çamurlu elle sıvazladı ve son adamın mezardan çıkmasını bekledi.

Fatih ise ayağının dibinde yatan kefenli bedene bakıyordu. Babasını mezarına yerleştiren oğlu olmamıştı. Sahi kim yerleştirmişti Mitat Baturhan'ı mezarına? Kim atmıştı üstüne toprağı. Adem Vahap mı?

Bir şeyler hissetmek istedi. Nefret... Geçmiş günlere hürmet... Kaybettiklerine öfke... Elde ettiklerine minnet...

Hissedemedi. Yolun sonu ölümle geldiği noktada, ka-

lan her şey anlamını yitiriyordu işte. Ölüm soğukluktu. Ölüm ifadesizdi. Ölüm ne aklıyor, ne pisliyordu. Ölüm başlı başına kendi hikayesini yazıyordu ve artık bundan sonrası Allah ile Adem Vahap Pusat arasındaydı.

Mazlum hakkını helal etse de Yüce Yaradan hiçbir kulun hakkını bir diğerinde bırakmıyordu.

"Ben hakkımı helal ettim Adem Vahap. Allah yardımcın olsun."

Fatih elini toprağa koyup tek hamleyle kendini yukarı çekti. Doğrulduğu anda sevdiğiyle göz göze geldi. Kollarını bedenine dolayan kız öylesine kimsesiz gibi göründü ki gözüne...

Ama değildi. Artık ne kendisi ne sevdiği yalnız yürüyecekti bu yolda. Hafifçe gülümsedi.

Bu gülümseyiş *"Acını paylaşıyorum. Aldığın huzursuz nefesi hissediyorum. Pişmanlığını görüyorum. Keşkelerine sahip çıkıyorum. Vefana ömrümü, korkularına gücümü adıyorum,"* diyordu.

Asu'nun cesur bir gülümsemeyle verdiği karşılık da tüm bunları anladığını ve onunla aynı yolda, aynı duygularla gururla yürüyeceğini gösteriyordu. Onların hikâyesi, olabilecek en mutlu şekilde bitmişti.

Hani geçmişle hesaplaşmışlardı ya... Asıl şimdi, o mezarın başında geçmişle son hesaplaşmalarını yapmışlardı... Adem Vahap'ın hayatlarını orta yerinden kırdığı beş koca yürek.

Üç genç adam okunan kuranın eşliğinde Adem Vahap'ın mezarına toprak atmaya başladılar. Herkes kendi içinde son hesaplaşmasını yaparken defin işlemini bitirdiler. Ellerindeki kürekleri kenara bırakırken gözlerini mezardan çekmediler.

"Bitti."

Yusuf'un sert ve ifadesiz sesi, sağanak yağmurun sesiyle karışıp, Adem Vahap'ın toprağının üstüne düştü.

Asu onlara doğru yürüyen üç adama baktı. Enis tam karşısında durdu. Gözlerini Asu'nun gözlerine korkmadan dikti.

"Babanı öldüren bu adamın sana sarılmasına izin verir misin gelin hanım?"

Asu karşısındaki adama baktı. Bir zamanlar, bir mezarlıkta bu adamın bacağına bıçak sapladığında başlamıştı hikâyeleri ve şimdi bu adama sarılmak istiyordu. Yanaklarını ıslatan damlaları, yaz yağmuruna yordu ve kaşlarını havaya kaldırdı.

"Gelin değil de kardeşin olarak görürsen sarılabilirsin."

Enis, mezarlığa geldiği andan beri ilk defa gülümsedi. Hiç tanımadığı kardeşi Beyza ile aynı anneyi paylaşan bu kız ona kardeşinden emanet olabilirdi. Tanısaydı Beyza'ya yapacağı ağabeyliği bu kıza seve seve yapabilirdi. Çünkü onlar Suat Savcı'nın çocuklarıydılar.

Beline dolanan kolları minnetle kabul etti, göğsüne yaslanan başın tepesine dudaklarını yasladı, fısıldadı.

"Üzgünüm Asu. Eğer babanın ölümü seni bir parça bile yıktıysa... O kurşunu sıktığım için affet beni."

"Ben babamı o gün hastane odasından çıkarken kaybettim zaten Enis. Sen şahittin," demişti demesine ama içinde, köşede bir yerlerde hıçkıran Asuman'ı yok edememişti.

Enis'in kolları bir başka adamın zoruyla Asu'nun bedeninden ayrıldı.

"Bir boş bırak da biz de kardeşimize sarılalım Enis Komiser."

Yusuf'un tepkisiyle gergin olan ortam yumuşarken

Fatih de gülümsedi. Sevdiği kadının bir ağabeyinin kollarından, diğerine geçişini izledi. Mutluydu. Gerçekten mutluydu Asu. Yusuf'un göğsüne yasladığı yüzü ona dönük olduğu için bunu çok net görebiliyordu. Hele de o gözler onunla buluşunca. Sevdiği kadın ona gülümseyerek bakınca... Çok derinlerde gördüğü hüznün bir anlık yanılgı olmasını diledi.

Kaşlarını şakacı bir kızgınlıkla çatıp iki adımda yanlarına gitti.

"Tamam beyler. Abi falan da... Artık karımı alabilir miyim?"

Yusuf burnunu ukala bir şekilde çekip Asu'yu bıraktı.

"Kardeşe kavuşmak, sinir bozucu damadı da yanında veriyorsa bu işi sevmedim."

"Sen bir de bu herifle bir gemide kapalı kal kardeşim, o zaman gör sinir bozuculuğunu."

Fatih, Asu'nun omzuna kolunu dolarken, diğer kolunu da Naz'a sardı.

"Konuştu sinir bozucu damat. Rüya sen de gel buraya," dedikten sonra üç kızı da yanına aldı ve dağılan kalabalığın arkasından yürümeye başladı. "Açım ben."

Naz göz devirdi.

"Şimdi canım Korsancım, kendi karını kolunun altına alıp beni neden kocamdan ayırdın?"

"Uyuz oluyorum kızım senin kocana."

Naz sırıtmıştı sırıtmasına ama o anda hızla geri çekilip, kocasının kollarını belinde hissedince sırıtması, huysuzluğa dönüştü.

"Acaba az yavaş mı olsak Komiser'im?"

"Kocanı bırakırken gayet hızlıydın Avukat Hanım?"

Fatih'in boş kalan tarafına geçen Rüya acı içinde başını salladı.

"Allah benim gibi aklı başında kadını, evlilik tuzağından korusun. Âmin."

Asu sırıtırken "Bak şimdi, böyle dua edenlerin hepsi, bir gün bir yerde bir adamla..." diyordu ki Rüya cin çarpmış gibi cırladı.

"Asu devamını getirirsen sıkı bir görümce dayağı yiyeceksin haber vereyim. Bak sonra uyarmadı bu Rüya beni, ay ne terbiyesiz bir kızmış falan deme."

Lafı biten Rüya hızla arabanın arka koltuğuna geçip oturdu.

Fatih ise Asu'ya araba kapısını açarken fısıldadı.

"Sen de bir zamanlar böyle mi dua ediyordun hatun? Oradan mı biliyorsun?"

Asu arabaya binmeden kocasının kulağına eğildi.

"Uzun zamandır benim tek duam sendin Korsan. Ama senden başkası olmayacak, olmasın diye dua ettiğim doğrudur."

Fatih aldığı cevabın etkisiyle sarsıldı. Koltuğa yerleşen karısının gözlerine bakarken mırıldandı.

"Vur bakalım güzelim. Sağlı sollu vur bakalım..."

Başını hafifçe salladı, derin bir solukla karısının kokusunu içine çekti, kapısını kapattı ve şoför tarafına geçerken dünyaya dönmeye çalıştı.

Arabaya binmeden önce de diğer iki adamın olduğu yere doğru seslendi.

"Sizin her zaman gittiğiniz mekânda buluşalım."

İki araba, yağmurun ufak çaplı sel oluşturduğu yolda gözden kayboldular.

Arkalarında dolu bir mezar ve sonsuza kadar kapatılan bir geçmiş bırakarak...

Asu ve Naz tuvalete gitmek için masadan kalktıklarında dört genç derin bir sessizliğe kapıldı. Adem Vahap her ne kadar en büyük hasarı Asu'ya verse de onun yanında dikkatli olmuşlar, sohbeti tehlikesiz sularda yüzdürmüşlerdi. Ama şimdi dördü de saklamaya çalıştıkları bir rahatlamayla birbirlerine bakıyorlardı.

Sonunda Rüya fısıldadı.

"Babalarımızın açtığı hesabı kapattık ha?"

"Kapattık," diyen Enis derin bir soluk bıraktı.

Fatih masada birleştirdiği ellerinden gözünü çekmeden sordu.

"Nasıl oldu?"

"Her ne kadar Adem'in ipini çeksek de birtakım bağlantılarına ulaşamamıştık. O da bu açığı kullandı, naklini başka hapishaneye aldırdı. Nakil esnasında da kaçmayı başardı."

Fatih başını kaldırdı.

"Ve? Ülkeyi mi terk edecekti?"

"Bilmiyoruz," diyerek bu soruyu Yusuf cevapladı. "Belki de niyeti oydu ama gitmeden önce son bir hesap görmeye kararlıydı anlaşılan."

"Sizi buldu?"

Enis yavaşça başını salladı.

"Sana ulaşamazdı. Beni öldürmek de onu tatmin etmeyecekti. O da..."

Enis'in susup Rüya'ya bakması Fatih'in cinlerini tepesine çıkardı.

"Rüya'yı ortadan kaldırmaya çalıştı."

"Ve Yusuf'u. Yani adam Rüya'yı öldürerek senden, Yusuf'u öldürerek de benden intikam alacaktı."

Fatih dişlerini sıkarak hırladı.

"İki ölüm, dört cenaze."

Bu sözle dört genç bir kere daha atlattıkları tehlikenin büyüklüğüyle sarsıldı. Fatih korkuyla Rüya'ya bakarken, Enis de kaybetseydi ne hale gelirdi diye düşünmeden edemediği Yusuf'a baktı.

Adem Vahap neredeyse giderayak büyük bir gol atmak üzereydi.

"Sonra?" diye sordu Fatih.

"Sonra Rüya'nın zekâsı, Yusuf'un gözü karalığı devreye girdi. Ben de son vuruşu yaptım işte."

Fatih içinde tuttuğu nefesi korkusunu da içine katarak dışarı saldı.

"Ulan!..."

"Bu kadar detayı Asu bilmesin. Ya da en azından..." derken Enis'in sözünü Asu'nun buz gibi sesi kesti.

"Asu'dan saklayabilirsiniz. Ama Asuman'ı bu azaptan kurtarmanız gerek."

Öylesine kendi korkularına dalmışlardı ki Asu'nun masaya yaklaştığını fark etmemişlerdi bile.

Fatih hızla kalkıp kıza baktı.

"Yavrum gerek yok..."

"Var. Fatih, Asuman denilen o gerzek var ya..." boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı. Gözlerindeki yaşlardan nefret ederek devam etti. "O hâlâ içerde bir yerlerde yas tutuyor. Ne olur onu kurtarın. Ne varsa anlatın."

Fatih kurban olmaz mıydı bu kıza?

Önce sımsıkı sarıldı, sonra yanındaki sandalyeye oturtarak Enis'e döndü. Başıyla onay verince Enis detaya girmeden Adem Vahap'ın planını, yaptıklarını anlattı. Asuman ağladı, ağladıkça büyüdü, büyüdükçe gerçek değerin ne olduğunu bir kere daha fark etti.

O bir canavarın kızı değildi ve asla bir canavarın annesi olmayacaktı. Buna emindi.

Uzun süren sessizliğini endişe içinde izleyen yüzlere tek tek baktı.

"Siz üç adam... Babalarınızın oğlusunuz."

Sonra gözlerini tedbirli ve şaşkın bir şekilde onu izleyen sevdiğine çevirdi. Usulca uzandı, yanağını okşadı.

"Ve benim oğlum da babasının oğlu olacak."

Fatih'in soluksuz kaldığından habersiz devam etti. "Ben..." derken gözyaşlarını sildi, gülümseyerek Naz'a baktı. "Biz... Babalarına benzeyen çocukların anneleri olacağız."

Karşılığında Enis ve Naz'dan, dolu dolu gözlerine inat, umut dolu bir tebessüm kazandı.

Bir kere daha gözyaşlarını sildi. Fatih'e bakarken gözlerinde suçlama değil, saf ve duru bir inanç vardı.

"Ben babamın değil, annemin kızıyım Fatih. Suat Savcı'ya olan aşkına ölene kadar bağlı olan annemin kızı."

Fatih ciddi ama şefkatli ifadesiyle karısının bakışlarına karşılık verdi. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Bakışları hem özür diliyordu hem de Asu'nun sözlerini kabul ediyordu.

Karısını koynuna çekti, kolunu beline doladı, şakağına dudaklarını bastırırken kokusuyla ciğerlerini doldurdu ve gözünü yumdu.

İhtiyacı olan tek şeyi kollarında tutuyor olmanın huzuru tüm varlığını sararken, kalbinden tek bir dua geçti.

Onsuz alacağım ilk nefes, son nefesim olsun.

Epilog

Bembeyaz bulutların ona yol verir gibi açılmasını izleyen Fatih, gözünün önüne serilen muhteşem manzarayı takdir edecek halde değildi. Üç ay. Tam üç ay karısının kokusundan, sesinden, gamzelerinden ayrı kalmıştı. Sayılı gün çabuk geçer diyen adamı eline geçirse, ağzını burnunu dağıtacak haldeydi. Geçmemişti lan! O üç ay, üç yılı kıskandıracak kadar yavaş ilerlemiş, baktığı her yere sevdiğinin kokusunu taşımıştı. Ama bitmişti işte.

En fazla bir saat sonra, Asu'dan ayrı geçen ayların acısını çıkaracaktı. Üç hafta sonra da baba olacaktı ve tüm bu hasreti gidermek için üç aylık izin süresi yetecek miydi?

"Lan ne yetecek?" diye homurdandı. Koca üç ömür yetmezdi ki üç ay nasıl yetsin? Hele de evladını kucağına aldıktan sonra nasıl çıkacaktı o seferlere?

"Barut! Lan biz senle bir dükkân mı açsak?"

Okuduğu dergiden başını kaldıran Mustafa, şaşkın şaşkın Fatih'e baktı.

"Ne dükkânı?"

"Ne biliyim. Balıkçı, köfteci, tesisatçı... Her ne olursa işte."

"Niye?"

İnanamadı bu soruya.

"Abi, üç ay boyunca sen Leyla'm, Ali'm, Derya'm, anam diye ben Asu diye gebermedik mi? Bu soru mantıklı mı sence?"

"Değil de aslanım..." dedi ve üstünden geçtikleri de-

nizi dalgın dalgın izlerken devam etti. "Aha bu gördüğün denize... Uzaktan bakmak yetecek mi bize?"

Fatih sinirle yanaklarını şişirdi.

"Onlar olmadan da ömür geçmiyor Barut Reis? Bunu ne yapacağız?"

Mustafa dalga geçer gibi sırıttı.

"Bizim hatunlara gemici kâğıdı mı çıkartsak acaba?"

Fatih hasret kaynaklı saçmaladığının farkında kısık sesle kahkaha attı.

"Üstünde düşünülebilir."

"Siktir lan!..." diyen Mustafa, Fatih'in kahkahasına karşılık verdi. Daha kavuşma heyecanını yaşamadan, hasretin endişesine düşmüştü dostu. O da böyle değil miydi? Yıllar geçse de alışılamayan, üstesinden gelinemeyen, çözümü olmayan bir döngü değil miydi bu? Ne cansız, ne canansız diyen adamlar değil miydi onlar?

"Hay böyle aşkın ıstırabına..." diye mırıldanan Fatih'in omzunu abi şefkatiyle sıvazlarken, aynı yolun yolcusu olduklarını anlatmıştı Barut Reis aslında.

Asu hızla giden arabanın arkasında avaz avaz bağırıyordu.

"Leyla! Allah aşkına Fatih'e ulaştığını söyle!"

Leyla kızıl saçlarını sıkıntıyla geri atarken Asu'nun sorusuna nasıl cevap vereceğini düşündü. Çünkü eğer bir kere daha, *"Hayır kuşum, uçakta oldukları için kapalı telefonları,"* derse Asu bu kez elini ısırmakla kalmayıp, koparacak gibiydi.

"Aman boş ver şimdi Fatih'i. Sen derin derin nefes al..."

"Boş mu vereyim? Boş mu vereyim?! Ben burada babasız bir çocuk doğuruyorum farkında mısın?!!!"

Evet. Yaklaşık bir saattir Leyla bunun farkındaydı. Acaba o da doğururken böyle akıl yoksunu kadın taklidi yapmış mıydı? Yok ya. O gayet akıllıydı.

"Tamam, bir kere daha ararım..."

"Ara!!! Ara!!! Yetişemezse de sesimi duysun! Ben burada!... Ah!!!... Ben burada can verirken o rahat rahat hostes kesemez!!!"

Bir de bu vardı. Asu'nun hamilelik hormonu sebebiyle ayyuka çıkan kıskançlık krizleri.

"Kız ne hostes kesmesi. Barut onun canına okur be. Sen merak etme."

"He okur. Peki onun da diğer hostesi kesmediği ne malum?!"

Tam Leyla, *acaba mı*, diye düşünecekti ki Asu buna da izin vermedi.

"Ayyyyy!!! Geliyor?! Naz! Gaza bas, gaza bas!"

"Sayende gazdan başka bir şeye basmıyorum zaten Asu."

Asu tüm mantığını çöpe atmış gibi ağlamaya başladı. Zaten kocasını deli gibi özlemişti. Bir de erken gelen bu doğum sancıları üstüne tuz biber ekmişti.

Fatih'in son seferini doğuma yakın zamana ayarlamışlardı da ne olmuştu? Sevgili çocukları buna izin vermemişti işte.

"Babasız çocuk doğuracağım..."

Arkada ağlayan dostunun acısını yüreğinde hissetti Naz. O acıyla da bir kere daha telefona saldırdı. Bir yandan arabalara selektör çakarken, diğer yandan telefonun kulaklığını taktı. Karşı taraf telefonu açtığı anda da cırlamaya başladı.

"Enis! Allah aşkına bana o uçağın indiğini söyle!"

Gelen yolcu girişinde bir aşağı bir yukarı dolaşan Enis sinirle saçlarını sıvazladı.

"Gelmedi yavrum, gelmedi. Uçak rötar yaptı kısmının neresini anlamadın tam olarak?"

"Ben anladım o dediğin kısmı. Ama ne Asu'ya, ne de karnındaki canavara anlatabiliyorum bunu! Germesene sen de beni be!"

"Ben mi seni geriyorum Naz? Gerçekten mi hayatım?..."

Enis daha devam edecekti belki ama suratına kapanmış olması muhtemel telefon buna engel oldu. Hay o rötarın da, Lodos'un oğullarının da...

Telefonu bir kere daha çalınca bu sefer ekrana bakmadan açtı. Büyük bir öfkeyle hem de.

"Yahu inmedi uçak, inmedi!..."

"Haydaaa... Tiryaki, iyi misin lan?"

Murat'ın sesini duyunca sakin kalmaya çalışarak gözlerini yumdu.

"İyi değilim Filinta. Asu doğuruyor. Korsan'ın uçak rötar yaptı, doğuma yetişemiyor ve benim o baş belası karım da tüm bunlardan beni sorumlu tutuyor. Ve eğer gülersen kalkar, İstanbul'a gelir, ağzına sıçarım."

"Ayıp ettin ama şimdi. Ben hiç koskoca başkomiserin büyük dramı karşısında güler miyim?" dese de Murat'ın kahkahası Enis'in kulağına kadar gelmişti.

"Şerefsizim dağıtırım o suratı!"

"Tamam lan, sakin..." dedikten sonra duruma yeni aymış haliyle kükredi. "Ohaaa! Asu mu doğuruyor?! Erken değil mi oğlum?! Niye erken geliyor o fırlama?"

"Ebe miyim ben Filinta? Ne bileyim neden erken geliyor? Sen niye aradın? Söyle ve kapat şu telefonu artık."

"Peki," deyip Asu'nun doğum haberini sindirdikten sonra devam etti. "Az önce Solmaz Kaptan aradı. Gemi bir aylığına kızağa çekilmiş, izinler bir ay sonra başlayacak. Barut Reis'e ve Korsan'a ulaşamadım, sen haber verirsin."

"Tamam, söylerim."

"Durumlardan haberdar edin beni."

Tam o sırada İstanbul uçağının piste iniş anonsu geçti. Enis, derin bir rahatlamayla soluğunu verirken bir şeyler geveleyip telefonu kapattı.

Artık lütfen gerekli olan adam gelsin ve Enis bayrağı ona devredip rahat bir soluk alsındı.

Asu'nun sedyeye alınıp hastaneye girişi ile Fatih'in valizini banttan alışı aynı saniyelere denk geldi. Fatih sevdiğine giden yolu aceleyle yürürken, Asu'nun sedyesi telaşla sancı odasının yolunu tuttu. O ana kadar iki yürek için yavaş ilerleyen dakikalar, o andan sonra birbirini kovaladı.

"Taksi mi tutalım, araba mı kiralayalım?"

Fatih tam Mustafa'nın sorusuna cevap verecekti ki onlara doğru telaşla yürüyen Enis'le nefesi kesildi.

Bir şey olmuştu. Adamın rengi kaçmış yüzü hayra alamet durmuyordu. İyi de kime? Asu? Bebeği?

Yüreğinin orta yerine taş oturdu. Aynı anda Mustafa'nın da yüreğindeki taşı fark etti.

"Lan birine bir şey oldu..."

Bu sefer de aklına Derya geldi. Ali geldi. Leyla geldi. Naz geldi. Yoksa Hatice Sultan mı?... Kim için yanıyordu yüreği? Bilemedi.

Ta ki Enis tam onun önünde durup, gözüne bakıp, iki elini sakinleşmesi için kaldırırken, "Sakın telaş etme dostum ama..." diyene kadar.

Devamını duymak istemedi. Bir kere daha sevdiği birini kaybetmek istemedi. Bilmezseniz asla gerçek olmazdı. Bilmediğiniz şey, zaten yoktu. Bilmiyorsanız, vuslatınız yarım kalmazdı...

Aldığı havayı içine hapseden karanlığın arasından duydukları inkâr etmek istedikleriydi. "Asu..." diyordu Enis. "Erken doğum..." diyordu. "Hastane..." diyordu.

İyi de ne anlatıyordu bu adam?

Suratına inen yumrukla dünya yerli yerine oturdu.

"Lan kendine gel!!!"

"Fatih olmadan yapamam. Başaramam. Anladın mı doktor? Beceremem ben..."

Doktor ne derse desin, Asu bacaklarını sıkmış, açmamak için direniyordu.

"Kızım suyun geldi, artık doğumhaneye geçmemiz lazım. Sen ne kadar dirensen de vücudun daha fazla tutamaz bebeğini."

"Tutar! Tutmalı! Yalvarırım bir şey yapın. Mesela rahmin açılmasını erteleyen bir iğne falan yok mu? Ha? Hem... Yolda benim kocam. Uçakta. Rötar yapmış o uçak. Yoksa çoktan burada olurdu. Leyla'ya sorun isterseniz," diyen Asu gözyaşları içinde haykırdı. "Leylaaaaa! Şu doktora Fatih'in yolda olduğunu söyle! Leylaaaaa!!!"

Doktor bir türlü sakinleştiremediği, ter içinde kalan genç anneye şefkatle baktı. Başka bir taktik denemesi gerekiyordu.

"Ne güzel işte. Kocan yoldaysa ona bir sürpriz yapabilirsin? O gelene kadar doğurursun, o da geldiğinde bebeğini kucağına alır. Bu stresi de çekmemiş olur. Nasıl fikir?"

"Duyduğum en saçma fikir!!!"

Doktor suratına tokat yemiş gibi kaldı. Saçma değildi ki?

"Ben burada acı çekiyorum be! Bu kapıdan girecek ve benle doğuracak o! Aah!!!..."

Tamam. Bu kadardı işte.

Doktor hemşireye döndü.

"Anlaşıldı. Bu iş böyle olmayacak. Ameliyathane hazırlansın. Sezaryen yapıyoruz."

"Aslaaa!!!" diye bağıran Asu'nun sesi gelen sancıyla kesildi ve ıkınma dürtüsüyle boğazı yırtılana kadar haykırdı.

Karısının sancı çektiği odaya doğru deli gibi koşan Fatih'in dizlerini büken de bu haykırma oldu.

Betona çarpmış gibi ayakları yere çakıldı ve dizlerine ellerini dayayarak iki büklüm oldu. Karısının acı dolu sesi koridoru inletirken fısıldadı.

"Allah'ım, yardım et."

Omzuna değen elle kafasını kaldırdı.

"Yetiştin ulan."

Mustafa'nın gülümseyen yüzüne dolu dolu gözlerle baktı. Gücünü toplamaya çalışarak doğruldu.

"Ya yetişemeseydim?"

"Ben Asu'yu tanıyorsam sen gelmeden doğurmazdı."

Mustafa'nın sözünü Naz kesti.

"Zaten doğurmadı. Deli ediyor doktoru içerde."

Fatih bu sözle gözündeki yaşa rağmen gülümsedi.

"Kimin karısı."

"Hadi şimdi yetiştiğini söyle de artık doğursun şu kız, şiştim vallahi!" diyen Leyla hasretle kocasına sarılırken son sözünü de söyledi. "Sen de gülme Barut. Valla Asu beni bile geçti..."

Fatih, devam eden muhabbeti dinlemedi ve gözündeki yaşı silerek fırladı.

Odanın kapısından girerken onu kimse engelleyemedi. Yüzü ter ve gözyaşıyla sırılsıklam olan karısına, üç ayın verdiği özlemle baktı. O manzara karşısında hem deli gibi korktu hem de yüreğini sarsan bir sevinçle titredi.

Baba oluyordu ulan!!!

Karısı da geldiğini hissetmiş gibi başını yana çevirdi. Acının felce uğrattığı yüzünde öyle güzel bir tebessüm oluştu ki... Gamzeleri dünyayı aydınlattı.

"Dedim..." diye fısıldadı kocasına bakarken. "Kocam gelmeden doğurmam dedim..."

Hastane odasını kahkahasıyla sallayan Fatih karısına aşkla baktı.

"İnanırım. Dersin sen."

Kapının önünde duran adama bakan doktor bile rahat bir nefes aldı. Asu'ya dönerken o da sırıtıyordu artık.

"Eee? Şimdi doğumhaneye gidebilir miyiz Asuman Hanım?"

"O da gelecekse... Ayy!!!"

Asu'nun çığlığıyla Fatih koştu ve karısının elini tuttu. Ne üstüne yeşil önlüğü giyerken, ne sedye doğumhaneye girerken, ne de oğulları dünyaya ilk merhabasını derken bıraktı.

Oğullarının kırmızı ve buruşuk suratına dünyanın en güzel şeyi gibi bakarken de elleri ayrılmadı.

Arabasını evinin önüne park ederken aklında hâlâ alışveriş listesi vardı.

Bebek bezi, tamam. Meyve, tamam. Kıyma, tamam. Lokum, tamam. Soda, tamam. Şeker... "Eeeh!" diye isyan etti. Tamam değilse de yapacak bir şey yoktu ve hiçbir Allah kulu bugün onu bir kere daha alışverişe gönderemezdi. Beş kere markete gitmek neydi arkadaş?

Her ne kadar içinden homurdansa da arabanın arka koltuğundan yüklendiği dokuz adet, dolu market poşetini apartmandan içeri sokarken, gerekirse beş yüz kere daha o alışverişe çıkacağını biliyordu.

Yeter ki karısı istesin.

Evinin kapısına geldiğinde önce parmağı zile gitti ama hemen sonra hızla elini geri çekti. Ya oğlu uyuyorsa? Anahtarını çıkardı, kapıyı açtı ve ses çıkarmamaya özen göstererek koridora adımını attı ancak yatak odasından gelen seslerle olduğu yerde kaldı.

Lan o olmadan oğluna sünnet düğünü mü yapıyorlardı? Daha üç günlük bebeğe?

Neden sünnet diye düşünmüştü? Kulağına gelen Hatice Sultan'ın şu cümlesi yüzünden...

"Oy nenesinun pipilisi oy. Kızlar yesun uşağumun taş..."

Cümlenin sonu nereye gidecek anlayan Fatih hemen yüzünü ekşitirken Leyla'nın cırlamasıyla rahat bir soluk aldı.

"Aaaay! Anne kızımın yanında az edepli konuş ama ya!"

Poşetleri koridora bırakıp yatak odasına doğru yürürken yüzüne çok muzır bir gülümseme yerleşti. Oğlunu bu kadın sürüsünden kurtarsa iyi olacaktı.

"Ne dedum? Acaba ben ne dedum? Bi bırakmadunuz ki uşak nazlayayim bilama. Tök suyi tök, dondi uşak!"

Fatih onu görmeyen kadınları kapıya yaslanarak izlemeye başladı. Yerdeki halı kaldırılmış, ortaya koyulan bebek küvetinin etrafına toplanan üç kadın Deniz Baturhan'ı yıkıyordu. Oğlu da halinden memnundu, yalan yok.

Asu da kırmızı bandanası, lacivert geceliğiyle yatağın üstüne yayılmış ortadaki cümbüşü izliyordu. Bir de... Daha da mı güzelleşmişti bugün?

"Zaten, ne oluyorsa sizin şu erkek çocuklarını sevme şeklinizle başlıyor anne. Acaba Derya'yı da böyle sevdin mi?"

"Naz? Kızum sen ne deyisun?"

"Yani diyorum ki acaba Derya'yı da yıkarken, oyyy uşaklar yesun kızumun..."

"Huuuh!" dediği gibi Hatice Sultan elindeki maşrapayı Naz'ın kafasına geçirdi. "Alırum akluni, salahana gibi gezersun ortada!" Sonra da kıkırdayan Asu ve Leyla'ya döndü. "Siz da kikremeyun!"

"Ama Naz haklı Hatice Annem. Siz böyle böyle büyütün bu erkekleri, sonra ceremesini bizler çekelim. Altımızda şahımız, karılar bizim malımız, diye gezsinler ortalıkta."

Fatih karısının bu sözüne kahkaha atmamak için dudaklarını ısırdı.

Bu arada kızların çok ama çok haklı olduğunu bilse de Hatice teyzesinin yüzündeki deli görmüş ifadesine de hak vermeden edemedi. Kadın hiç bu açıdan düşünmemişti ki olayı. O sadece, erkek çocuğu ocak sürdürür geleneği ile büyütülmüş, öyle yaşamış bir Anadolu kadınıydı. Üstelik Allah için, yetiştirdiği kıza bakılırsa da Hatice Sultan'ın tedrisatından geçen hiçbir kadın da herhangi bir erkeğe kendini ezdirmiyordu.

"Nerden nere çektinuz olayi," diyen Hatice Sultan başladı minik oğlanın yıkanma ritüellerini yapmaya.

Yay gibi olsun diye üç maşallah öpücüğüyle kaşları sıvazlandı. Kartal burnu olsun diye üç kere burnu sıkıldı. Alın yazısı ak olsun, temiz olsun, güzel olsun diye üç besmeleyle alnı sıvazlandı. Az önce kadının bir söylediğine bin laf eden yeni zamane kadınları da tüm bu yapılan hareketleri gülümseyerek izlediler.

Çünkü burada bir batıla inanmak değil, bir duayı göze sermek, bir geleneği zamanın acımasızlığına karşı korumak vardı. Bir büyüğe duyulan saygı vardı.

"Verun havluyi, buruşti uşak suda kalmaktan," diye homurdandı Hatice Sultan; sanki bebeği suda tutan onlarmış gibi.

Sonra bir telaş sardı odayı. Sudan alınıp havluya sarınan oğlu önce Naz halasının kucağında mis gibi koklandı. O sırada kıyafetlerini hazır eden Leyla yengesinin ellerine verildi.

Bu yüzden işte ne Asu, ne de Fatih hiç düşünmeden evlerini Trabzon'da kurmuşlardı. Ayrılanlar Boğazı onların yazlıkları, kaçamak yaptıkları yerdi. Çünkü ikisinin de kök diyebildikleri bir yerleri, bir çınar ağaçları yoktu. Sefere gittiğinde aklının geride kalmaması için ailesini emanet edeceği bir annesi yoktu mesela.

Ama Allah bir kapıyı kaparken, bin kapıyı açıyordu işte.

Leyla ve Naz, Asu'yu yalnız bırakmak istememiş, Hatice Sultan da "Ben gelin kızumi oyle uzaklara koyamam. Aklum kalur," deyip ona kucak açmıştı. Analarıydı işte Hatice Sultan. Oğlunun babaannesiydi.

Ah bir de hatununun kaynanası olmasaydı.

"Kız, gelin. Yattun kaldun. Kak, emzur torunumi. Açtan eldi sebi."

Asu bu sözle gözlerini devirdi.

"Ya ama Hatice Anne, daha yıkanmadan önce emzirdim. Vallahi bak yara oldu, kanıyor artık meme ucum..." gerisini duymadı Fatih. Keşke o meme kısmını söylemeseydi hatunu.

Kendine acıyan bir soluk çekti ve onu gizleyen yarı aralık kapıdan uzaklaştı.

"Gitti üç gün, kaldı otuz yedi gün..." diyerek geçip gitmesi için dua ettiği kırk günün hesabını yaptı. Allah'tan gemi kızağa alınmıştı. Üç ayın üstüne, gelmişti bir ay, etmişti dört ay. Bir de bunların üstüne uzun senelerdir almadığı o izinleri eklerdi. En az altı ay evden dışarı çıkmazdı.

Bu fikrin verdiği keyifle salona gitti ve kucağında kitabı ile uyuyan Ali'ye bakıp gülümsedi.

Bir zamanlar koskoca bir hiçken, şimdi sevgi dolu bir çokluğun içindeydi.

Onu uyandıranın ne olduğunu bilmiyordu. Hızla açılan gözlerini loş odanın tavanında gezdirdi önce, sonra başını sağa çevirdi, duvardaki saate baktı. Saat sabaha karşı beşti ve oğlu neredeyse beş saattir sessizdi.

Neden uyandığını o an anladı. Saat başı uyanıp, gaz sıkıntısını onlara da yansıtan oğulları beş saattir sessizdi! Dehşetle beşiğe baktı ve boş beşiği gördüğünde korkuyla soluna döndü.

"Fatih kalk! Oğlum yok!..." derken sustu.

Kocası da yoktu ve büyük ihtimalle bu iyi bir şeydi. En azından oğlu her nereye gittiyse, babasıyla gitmişti.

Kendi aptallığına mı gülsün, hâlâ normale döneme-

yen IQ seviyesine mi üzülsün bilemedi o an. Hayır yani, üç günlük bebek nereye gidecekti? Babasının araba anahtarını alıp gecelere akacak hali yoktu ya?

Tabii o haltı babasıyla yemediyse.

Kısık sesle kahkaha attı. Usulca hâlâ tombikliğini koruyan ayaklarını yere indirdi ve oğlunun boklu bezinin üstünden atlayarak yatak odasından çıktı. Yatmadan önce o bezi çöpe attığına çok emindi oysaki...

Koridora çıktığında banyodan gelen sesi duydu. Saç kurutma makinesinin sesini anlayabilirdi. Kocası duş almış, ensesini örten saçlarını kurutuyor olabilirdi de... Bu arada oğlu ne yapıyordu acaba? Oturmuş, babasını mı seyrediyordu? Sıkı sıkı kapanmış olan banyo kapısını araladı ve... Durdu.

Eli banyonun kapısında kalakaldı. Gördüğü manzarayla kalbi atmayı unuttu. Fatih öylesine şey gibi duruyordu ki... Şey gibi. Şey...

Baba gibi.

Sırtını duvara yaslamış, ayaklarını uzatmış, kollarını koynundaki minik bedene dolamış ve burnunu bir tane bile tüy bulunmayan kel kafaya dayamış...

İki adam da hafif horultular çıkararak mışıl mışıl uyuyordu. Lavabonun üstünde en kısık ayarda çalışan saç kurutma makinesinin eşliğinde.

Gülümsedi.

Bebeklerin, anne karnındaki seslere benzettikleri için aspiratör, saç kurutma makinesi, elektrikli süpürge gibi nesnelerin sesiyle huzur bulduklarını ve anne babalarını da huzura kavuşturduklarını öğreneli daha bir gün olmuştu.

Ona kıyamadığı için uyandırmayan kocasına aşkla baktı. Nereden nereye diye düşündü. Bir zamanlar bu

adam hem en büyük hayali, hem de en büyük nefretiyken... Hem deli gibi özlediği, hem deli gibi korktuğuyken... Şimdi hayatının merkezi olmuştu.

Evet, oğulları için bu dünyayı yakardı. Bunun lafı bile edilmezdi ama Fatih'in olmadığı bir dünyada aldığı nefesin ona çok ağır geleceğini de biliyordu.

Evladı için yaşar, sevdası için ölürdü.

O sebeple, Allah'ın onlara birlikte ve uzun bir hayat vermesi için dua etti.

Gözlerine dolan yaşları silerken kendi kendine homurdandı.

"Hamileliği bitti, lohusalığı başladı Allah'ım. Ben ne zaman orijinal halime döneceğim?"

Söylenirken de saç kurutma makinesini kapatmıştı ve o sebeple kocasının dudaklarının arasından fısıltıyla dökülen cümlesini çok net duydu.

"Senin orijinal halin bile değişik güzelim."

Al işte. Aşk da bir yere kadardı canım.

"Sensin değişik."

Fatih uykusuna devam etmeye hazırlanırken kısık sesle karısını uyardı.

"Şşşş. Bağırma ve şu zımbırtıyı tekrar aç. Zor uyudu zaten..." derken Deniz homurdandı. Gerçekten. Bayağı bayağı, üç günlük bebek homurdandı ve Fatih uykunun aktığı mavi gözünü huysuz huysuz karısına dikti.

"Al işte. Mutlu musun?"

Asu hangisi daha bebek diye düşünmedi bile. Kocasının o ısırılası suratına büyük bir aşkla dişlerini geçirmeden önce fısıldadı.

"Çoook mutluyum Korsan, çoook."

Asu tam geri çekilecekti ki Fatih ensesinden tuttu.

"Sen gelsene bir buraya. MAdem girdin dibime kadar..."

Ve dudaklarına kapandı.

Şimdi Fatih'in koynunu iki kişi dolduruyordu. İkisini de incitmekten korkar gibi sardı.

Öpüşü derinleşirken, parmaklarını karısının saçlarına doğru çıkardı ve tam o sırada ihmal edilmekten hoşlanmayan oğulları banyoyu inletecek şekilde ağlamaya başladı. Demek ki kollarındaki kadını paylaşmak istemeyen bir tek kendisi değildi.

İlk önce kısık sesle kahkaha attı ve karısının ışıl ışıl gözlerine baktı. Bu kadına her şey çok yakışıyordu. Annelik de çok yakışmıştı. Ama en çok kendi dudakları yakışıyordu. Tabii oğlu müsaade ettiği sürece...

Pes etmiş gibi geri çekilirken homurdandı.

"Bunun ağlamayan modeli yok muydu?"

Oğlunun gittikçe artan ağlama sesine, karısının kahkahası karıştı. Fatih de dayanamadı ve kendi kahkahasını onların kurban olduğu seslerinin arasına bıraktı.

Baba olmak uykusuzluğu getirse de güzeldi. Hatta ona aşkla bakan böyle bir suç ortağı varken, baba olmalara doyamayacağına emindi.

S O N

Gelecek Kitap

Lodos'un Oğulları
TİRYAKİ

"Yusuf!!! Yusuf tuzak bu, çık oradan!!! Yusuf çık lan çıııık!!!"

Enis, bir yandan etrafına gelişigüzel kurşun sıkarken diğer yandan kardeşini uyarmaya çalışıyordu ama çok geç kaldığının farkındaydı. Babasının katilini yakaladıklarını zannederken tuzağa düşürülmüşlerdi. Adem Vahap Pusat denilen adamı eğer tanıdıysa canından daha kıymetli bir şeye göz dikmişti şerefsiz. Kardeşinin canına.

"Yusuuuuf! Lan ses ver!!!"

Tam o sırada kulağının kenarından geçen kurşunla kendini yere attı. Düşerken dirseğinden güç alarak döndü ve arkasında ateş etmeye devam eden adamın iki baldırına üç el ardı ardına ateş etti. Yere yıkılan adamın göğsüne acımadan bir kurşun daha sıkıp beş metre ilerisinde duran arabanın arkasına kendini attı. Belinden yeni şarjör çıkarıp silahına takarken ela gözlerini etrafta gezdirdi. Dört bir yanı sarılmış, sıra sıra dizilmiş konteynırların arkasından üzerine kurşun yağıyordu.

Gecenin en büyük nimeti onu düşmanlarından saklamasıydı. Ama aynı gece Adem Vahap'ın adamlarını da saklıyordu.

Karanlığa gömülen depoya bakarken korkunun kendini ele geçirmesine izin vermedi. Korkusunu öfkesinin kollarına teslim edip geceye doğru haykırdı. Sesi kurşun seslerini ikiye bölüyordu.

"Adeeeeem! Korkuyor musun lan puşt oğlu puşt!!! Çıksana ulan karşıma!!! Götün yemiyor mu lan şerefsiz?!!!"

Arkasına saklandığı arabanın sağ camı yediği kurşunla patlarken kafasını dizlerine eğdi. Pes etmeyecekti. Edemezdi. Kardeşi içerideyken, babasının intikamı henüz alınmamışken pes edemezdi. O Savcı Suat'ın oğluydu. O babasından adalet için savaşmayı öğrenmişti. Onun babası adalet uğruna canını vermişti. Onun canını alan adam adalet için evet ama daha çok babasının canını aldığı için yok edilmeliydi. Enis sekiz yıl önce ettiği bu yeminle hayata tutunmuştu.

Öfkeyle yerinden fırlayıp ateş etmeye başladı. Depoya doğru koşarken sesi tekrar geceyi yardı.

"Suat Savcı'nın sana selamı var Adem Vahaaaap!!!"

Deponun köşesinden uzanan kafaya hiç düşünmeden ateş ederek yoluna devam etti.

"Babamı da böyle saklanarak öldürttün değil mi lan?! Adam olup gözlerinin içine bakamadın değil mi?!!!"

Yusuf'un hâlâ sağ olması için dua ederek kalan son on metreyi de aştı. Her yerden kurşun yağmasına rağmen hâlâ öldürülmemesinin sebebini o an anladı. Depoya çekilmek isteniyordu. Depoda onu bekleyen Adem Vahap onu sağ ele geçirmeyi istemiş olmalıydı. Öyle istediyse bunun karşılığını da alacaktı. Kardeşini o deponun içinden canlı çıkaracak, sonra da Adem Vahap'ı gerekirse elleriyle parçalayacaktı. Buna yetecek kadar öfke ve intikam duygusuyla kaynadı.

Aldığı güçle deponun kapısına ardı adına ateş etti ve den kesilen kurşun sesleriyle durdu.

Kısa bir an ortalığı saran sağır edici sessizliğin ardından deponun kapısı ağır ağır açıldı. İçeriden gelen beyaz k gözlerini kamaştırırken seçti onu. Uzun boyu, geniş nuzlarına rağmen ince görünen bedeni hemen tanıdı. usuf'tu bu. Kardeşi.

Refleksle ileri atılacakken mesleki içgüdüleri onu urdurdu. Bir de onu durduran başka bir şey vardı; Yuıf'un hafif sağa doğru eğik duran bedeni. Oysa Yusuf yurken bile dik yatan bir adamdı. Hep tetik, hep atılmaa hazır bir panter gibi.

"Adem Vahap! Kardeşimin bedenine girmiş her kurunu üç katıyla yiyeceksin. Yemin olsun."

Yanılmadığını çok geç olmadan anladı. Deponun etafındaki aydınlatmalar açıldığında Yusuf'un bayılmak izere olduğunu, bir adam tarafından tutulduğunu gördü. Gri kazağının altından koyu mavi kot pantolonuna doğru sızan kanı seçmek zor olmadı. Hafifçe inip kalkan göğsünden, müdahale edilmezse kısa zamanda şoka girebileceğini fark etti.

Tam o sırada Adem Vahap ortaya çıktı. Bir zamanlar Türkiye'nin en önemli bürokratlarından olan Adem Vahap, yaşına rağmen hâlâ heybetli olan bedenini ışığın altına getirdi. Sekiz yıldır ülkenin silah kaçakçılığını elinde tutan adam içindeki şeytanı yanıltırcasına onu sevimli gösteren gamzesini göstererek gülümsedi.

"Suat kendi gibi evlatlar yetiştirememiş ha Enis? Babanız sizden zekiydi."

Enis sinirden kilitlenen çenesini açamıyordu ki cevap versin.

Gerçi Adem Vahap'ın da cevap beklediği yoktu. Enis'in damarına basmaya devam etti.

"Hoş... Siz ikiniz de, piçtiniz değil mi? Suat'ın acıyıp evlat edindiği iki velet."

Enis öfkeyle ileri doğru adım atacaktı ki ensesinde hissettiği silahla durdu.

Adem Vahap ellerini havaya kaldırıp alayla baktı.

"Sakin ol evlat. Ben sadece Suat'a çekmemenizin çok normal olduğunu anlatmak istedim."

Ensesindeki silaha aldırmadan hırladı.

"Desene Adem Vahap. Bir oğlunun olmaması büyük bir hediye dünyaya," dedikten sonra kafasını ileri doğru eğip sanki bir sır veriyormuş gibi devam etti. "Senin gibi orospu çocuklarının üremesi lazım."

Adem Vahap'ın kızaran yüzüne bakınca doğru yolda olduğunu anladı. Öfkesine rağmen alayla gülümsedi.

"Sahi Adem Vahap. Senin iki kızın vardı değil mi? Onlar da babaları gibi birer orospu çocuğu oldu mu? Yoksa direk orospu mu yetiştirdin?"

Ağzından çıkan son kelimeyle ense köküne darbe yedi. Çok kısa bir an gözleri karardı ve dizlerinin üstüne çöktü. Ensesinde topladığı saçlarından geri çekildiğinde başını kaldırdı ve yüzünün dibinde öfkeden deliye dönmüş bir Adem Vahap buldu.

"Benim bir tane kızım var Enis Doğulu! Orospu olan kızım değil, karım."

Bu adamın iki kızı olduğuna emindi. Aklı karışsa da çaktırmadı.

"Sallama Adem. Senin iki kızın var. Acaba diyorum... Birini Yusuf, diğerini de ben mi si..." demeye kalmadı, cümlesini tamamlayamadan deponun kapısından bir gürültü geldi. Hızla o tarafa baktığında kardeşinin yere yığıldığını gördü. Öfkeyle kardeşine doğru atılacaktı ki tekrar saçlarından çekilerek engellendi.

Artık Adem Vahap'ın içindeki şeytan gün yüzüne çıkmıştı.

"Eğer yaşasaydı sözde büyük kızım Beyza'yı istediğinizi yapmanız için seve seve size verirdim ama o öldü. Ben öldürttüm."

Enis hâlâ durumu anlamaya çalışıyordu. Bu bilgi çok iyi saklanmış olmalıydı çünkü adamın neredeyse aldığı soluktan haberi varken, büyük kızının ölmüş olduğunu bilmemesi...

Adem'in sesiyle kafasını toplamaya çalıştı.

"Ama küçük kızıma dokunanı cehenneme seve seve yine ben yollarım."

Küçük kızı. Asuman Pusat. Enis'in burnuna kötü kokular gelmeye başlamıştı. Bu adam neden onları şimdi öldürmüyordu ki?

Sorusunun cevabını almakta gecikmedi.

"Bak arkama. Kardeşin Yusuf'un yarım saati var. Yarım saat içinde müdahale edilmezse kan kaybından ölür."

Zeki adamdı Enis. Her ne kadar bazen öfkesi zekâsının önüne geçse de... Hırladı.

"Ne istiyorsun?"

"Küçük kızım Asuman'ı bana getirmeni. Kızımı getir, kardeşini al. Ben de o zamana kadar onun hayatta kalmasını sağlayayım."

Enis artık akıl karışıklığını saklayamadı.

"Kızını mı getireyim?"

"Evet! Ha bu arada karım Nihal Pusat'ı da öldüreceksin."

"Karını niye öldürtüyorsun?"

"Çünkü benim bir tanecik karım, yıllarca bana başkasından peydahladığı piçi kızım diye yutturdu; Beyza'yı.

Gerçi sekiz sene önce o piçin hakkından geldim ama... İşte bazen yanında büyüyen, yetiştirdiğin adama güvenemiyorsun. Onları öldürmesi ve Asuman'ı bana getirmesi için emir verdiğim Fatih denilen hain Beyza'yı kurtaramadı ama Asuman'la Nihal'i kaçırmayı başardı."

Tüm bunları çok normal bir şeymiş gibi anlatan Adem Vahap'ın yüzüne hâlâ kafası karışmış gibi bakan Enis adamın lafını bitirmesini bekledi.

"Ben bana yapılan ihaneti asla unutmam Enis. Sen beni suçlasan da baban da bana yaptığı ihanetin kurbanı oldu."

Sonra geri çekildi ve normal bir muhabbetin içindeymiş gibi rahat devam etti.

"Diyeceğim o ki evlat, bana kızımı getir, Nihal'i öldür, kardeşini al. Bu arada Fatih'i öldürmek benim işim. Ona sakın bulaşma."

Enis'in aklı hâlâ kardeşini kurtarmanın peşindeydi.

"Senin bulamadığın kızı ben nasıl bulacağım?"

"Fatih Baturhan Lodos gemisinde başmakinist olarak çalışıyor. Lakabı Korsan. Gemi Akdeniz hattı üstünden Avrupa'ya kuru yük ticareti yapıyor. Kızımın ve karımın yerini sadece Fatih biliyor. Herifi ben yetiştirdiğim için onları sekiz senedir saklamayı, yakaladığımda da kaçırmayı başardı. Seni o gemiye sokacağım, sen de Fatih denilen adamdan onların yerini öğreneceksin."

Durdu ve sırıttı.

"Duyduğuma göre iyi yemek yapıyormuşsun Enis ve aldığım habere göre de yakın zamanda Lodos gemisinin aşçısı ciddi bir kaza geçirecekmiş. Ne tesadüf değil mi?"

Enis'i şöyle bir süzdü, sırıtmaya devam ederek lafını bitirdi.

"Ve bence senden çok iyi bir aşçı olur."

Enis adama bakarken nefretini saklama ihtiyacı bile hissetmedi.

"Bir gün seni ellerimle öldüreceğim Adem Vahap. Biliyorsun değil mi?"

Adem bu tehditten hiç etkilenmedi. Enis'in omzunu sıvazlarken son derece babacan bir havası vardı.

"İnşallah be Enis. Umut fakirin ekmeğiymiş," dedikten sonra ifadesi sertleşti. "Şimdi git ve bana kızım Asuman'ı getir. Yoksa kardeşin Yusuf'u unut. Babanı öldürdüğüm gibi onu da öldürürüm ve buna sen sebep olduğun için vicdan azabından geberirsin."

"Kardeşime iyi bakacağını nereden bileceğim?"

"Merak etme. Ben sözümü tutarım. Ne kadar sürerse sürsün, sen benim istediğimi yaptığın sürece o güvende olacak."

Enis beton zemini kaplayan kana bakarken titredi. Kardeşinin ölümüne dayanamazdı.

"Görevimden istifa etmem gerekecek mi?"

"Asla. Yusuf ve senin adına ben gereken izinleri alırım. O kısmı merak etme."

Enis teslim olmuş şekilde başını salladı.

"Kardeşimi hastaneye götür."

"İçerisi zaten minik bir hastane evlat. Ve doktor da hazır halde hastasını bekliyor," dedikten sonra adamlarına işaret verdi. "Taşıyın."

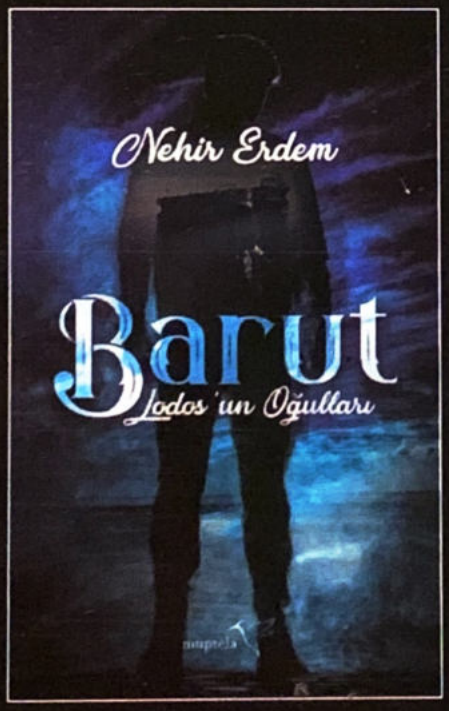
Nereden çıktığını anlamadığı sedyeye yerleştirilen Yusuf'a bakarken korkunun iliklerine işlediğini fark etti ama şu anda o korkunun yeri değildi.

Önce kardeşini kurtarmalıydı, gerisine sonra bakacaktı.

"Asu!!! Benim adım Asu! Asuman öldü!
Onu sen öldürdün Korsan!"
Bir yanda tutkulu bir aşk, diğer yanda ölümüne bir nefret.
Bir yanda acı dolu bir geçmiş, diğer yanda belirsiz bir gelecek.
Ve ortak bir düşman.
Peşlerindeki ölümden kaçarken her şeye rağmen aşka teslim mi olacaklardı, yoksa bu uğurda can mı vereceklerdi?

SERİNİN İLK KİTABI

Lodos'un Oğulları Barut

müptela

İnternet satış: www.ilknokta.com
facebook.com/muptelayayinlari
instagram.com/muptela_yayinlari

9 786052 006672